ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

NEUTRONIOVÝ ALCHYMISTA

ČÁST 2. - STŘET

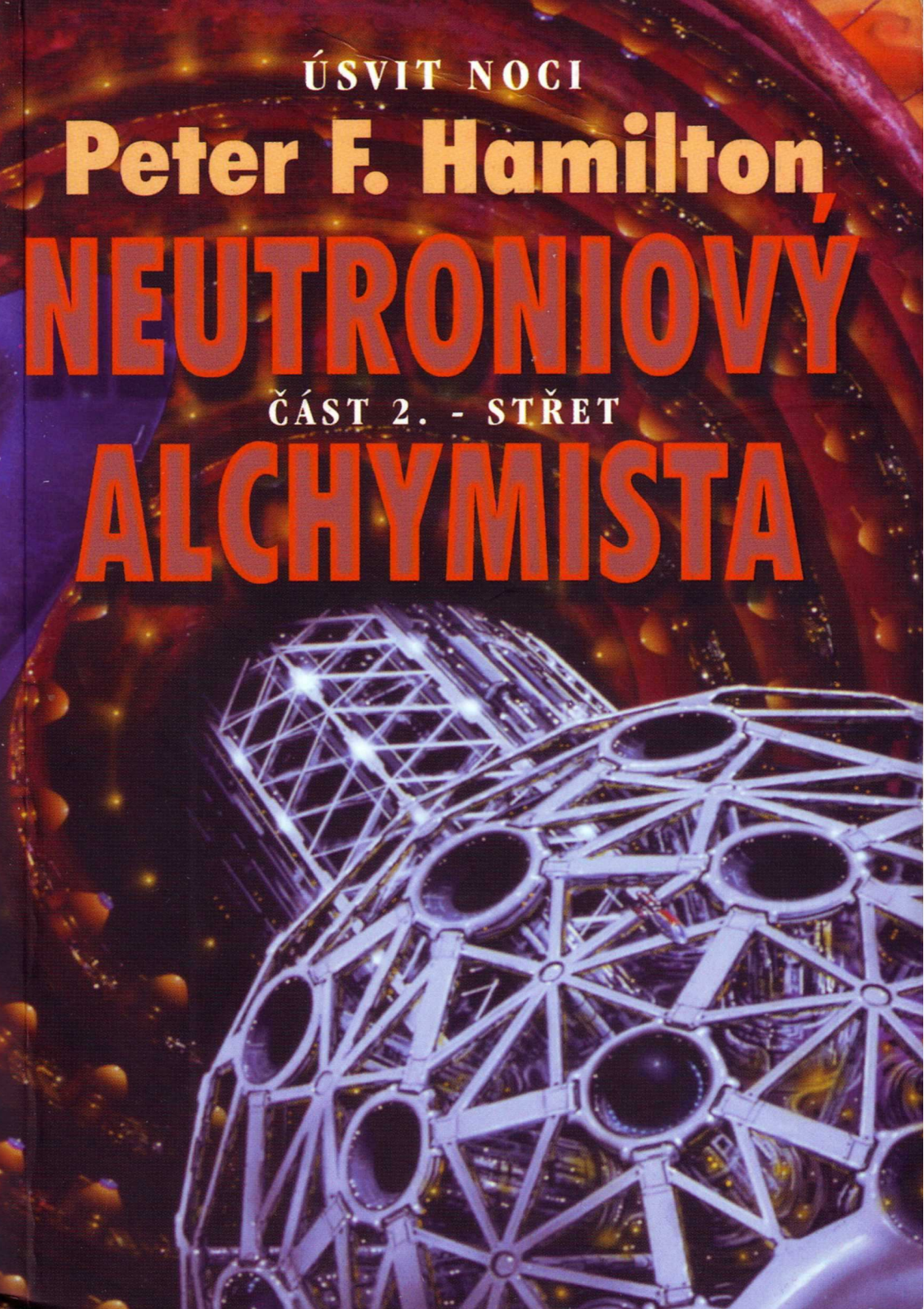

Peter F. Hamilton
NEUTRONIOVÝ ALCHYMISTA - STŘET

Štvanice na doktorku Alkad Mzuovou se účastní už všechny tajné služby i Jozue Calvert. Meziplanetární mafie pokračuje v úspěšném tažení proti Konfederaci. Z nepravděpodobného spojenectví království Kulu a Edenitů povstalo Osvobození Mortonridge, největší pěchotní akce od jedenadvacátého století. Honička za Alchymistou vykazuje stále méně úspěchů a stále více mrtvých.

Twelve-T už jen silou vzteku rozpohyboval nefunkční tělo. Namířil samopal na stín u nebožáka a stiskl spoušť. Vesmír zatajil dech.
„Praskni!“ poručil hněvivý hlas.
Samopal uposlechl, silikolitium se rozlétlo jako šrapnel. Střepiny pronikly gangsterovi hluboko do masa, některé se odrazily od protetických implantátů. Twelve-T se odrážel od stěn, na všechny strany z něj stříkala krev.
Quinn k němu zamířil. „Obdivuji tvou sílu,“ prohlásil. „Dáme ji do služby Božího bratra.“
„Bůh není a tak může mít hovno nějakýho...“ Levou rukou mu projela bolest. Kůže se škvařila.
„Chceš mne zlobit,“ pronesl shovívavě Quinn. „Nebraň se, přijmi Bratra Božího. Pojď s námi do Noci.“
„Jednou uděláš chybu, debile. A já tě dostanu.“
„Nedělám chyby. Jsem vyvolený.“
Twelve-T co nejzřetelněji pronesl: „Vyliž mi prdel.“
Připravil se na trest.

ISBN 80-7254-400-4
9 788072 544004

Peter F. Hamilton
Neutroniový alchymista – střet

© Peter F. Hamilton, 1998
Translation © Robert Tschorn, 2004
Cover © Jim Burns, 2004 (via Thomas Schlück agency)
© TRITON, 2004

ISBN 80-7254-400-4

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Peter F. Hamilton

NEUTRONIOVÝ ALCHYMISTA

STŘET

TRIFID

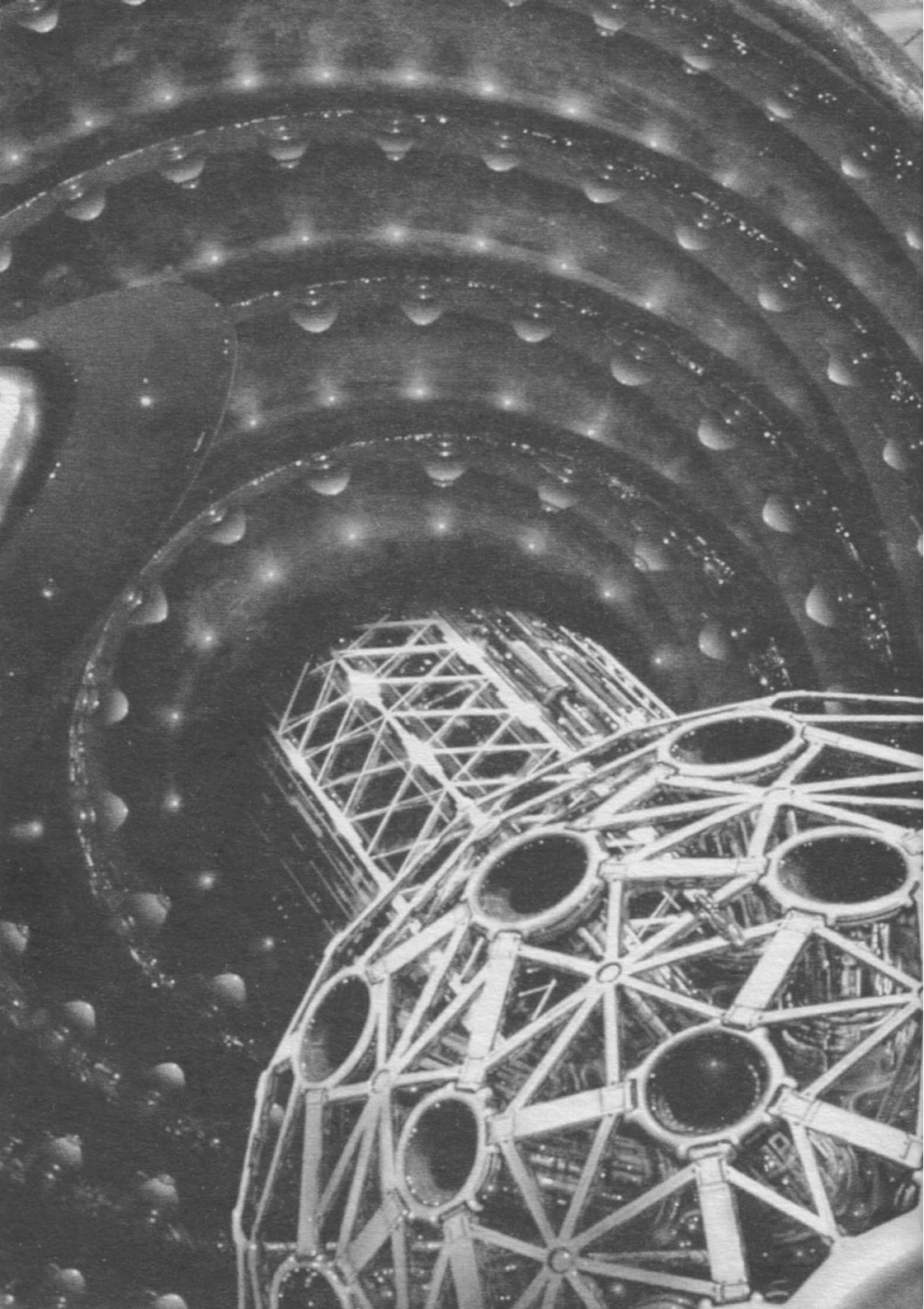

ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

TRITON

Knihy Petera F. Hamiltona v TRIFIDu

Úsvit noci

Porucha reality
– Zjevení
– Expanze

Neutroniový alchymista
– Sjednocení
– Střet

Nahý bůh
– Útok
– Útěk
– Víra

Padlý drak
Pandora's Star

Jednající postavy

Lodě

Lady Macbeth

Jozue Calvert	kapitán
Melvyn	Ducharme fúzní technik
Ashly Hanson	pilot
Sarha Mitchamová	systémová specialistka
Dahybi Yadev	uzlinový specialista
Beaulieuová	kosmonička
Liol	bratr

Oenone

Syrinx	kapitánka
Ruben	fúzní systémy
Oxley	pilot
Cacus	podpora života
Edwin	systémy toroidu
Serina	systémy toroidu
Tyla	nákladová důstojnice

Villeneuvova pomsta

André Duchamp	kapitán
Desmond Lafoe	fúzní technik
Madeleine Collumová	uzlinový specialista
Erick Thakrar	systémy/tajný agent KIS

Udat

Meyer	kapitán
Cherri Barnesová	nákladová důstojnice

Daleká říše

Layia	kapitánka
Furay	pilot
Endron	systémový specialista
Tilia	uzlinová specialistka

Arikara

Meredith Saldana	kontradmirál, velitel letky
Grese	poručík, důstojník rozvědky
Rhoecus	poručík, sokolí spojka
Kroeber	velitel

Včelka

Kyle Prager	kapitán
Peter Adul	fyzik z vývoje Alchymisty

Habitaty

Tranquillity

Ione Saldanová	vévodkyně z Trosek
Alkad Mzuová	vynálezkyně Alchymisty
Parker Higgens	ředitel výzkumu Laymilů
Oski Katsurová	vedoucí výzkumu laymilské elektroniky
Kempster Getchell	astronom laymilského projektu
Monica Foulkesová	agentka KVB
Paní Tessa	velitelka místní KVB
Samuel	edenitský agent
Pauline	Webbová agentka KIS
otec Horst Elwes	kněz, uprchlík

Jay Hiltonová	uprchlice
Kelly Tirrelová	reportérka
Lieria	Kiintka
Haile	malá Kiintka

Valisk

Rubra	osobnost habitatu
Dariat	duše v těle Horgana
Kiera Salterová	duše v těle Marie
Skibbowové	
Stanyon	pobočník
Rocio Condra	duše v těle jestřába Mindora
Bonney	Lewinová lovkyně
Tolton	uprchlík
Taťána	uprchlík

Asteroidy

Trafalgar

Samual Alexandrovič	velící admirál Konfederačního loďstva
Lalwaniová	admirálka, velitelka KIS
Maynard Khanna	kapitán, člen štábu velícího admirála
Motela Kolhammer	admirál, velitel První flotily
Dr. Gilmore	vedoucí výzkumu KIS
Jacqueline Couteurová	navrácená duše
Murphy Hewlett	poručík Konfederační námořní pěchoty

Koblat

Jed Hinton	jitřenka
Beth	jitřenka
Gari Hintonová	Jedova sestra

Navar Jedova	nevlastní sestra

Ayacucho

Ikela	majitel T'Opingtu, partyzánský velitel
princ Lambert	kapitán lodi Tekas
Dan Malindi	partyzánský velitel
Kaliua Lamu	partyzánský velitel
Feira Ile	velitel orbitální obrany, partyzánský velitel
Cabral	mediální magnát, partyzánský velitel
paní Nateghiová	právnička
Lodi Shalasha	garissanský radikál
Eriba	garissanský radikál
Shea	milá prince Lamberta

Jesup

Quinn Dexter	mesiáš sekty Světlonoše
Lawrence Dillon	učedník
Twelve-T	šéf gangu
Bonham	učedník
Shemilt	učedník, velitel orbitální obrany
Dwyer	učedník, systémový specialista

Planety

Norfolk

Louise Kavanaghová	uprchlice
Genevieve Kavanaghová	uprchlice
Luca Comar	duše v těle Granta Kavanagha

Marjorie Kavanaghová	matka Louise
paní Charlsworthová	chůva sester Kavanaghových
Carmitha	cikánka
Titreano	navrácená duše
Celine Hewsonová	Louisina teta
Roberto Hewson	Louisin bratranec

Ombey

Ralph Hiltch	velitel KVB na Lalonde
Cathal Fitzgerald	Ralphův zástupce
Dean Folan	voják divize G66
Will Danza	voják divize G66
Kirsten Saldanová	ombeyská kněžna
Roche Skark	ředitel KVB
Jannike Dermotová	ředitelka Vnitra
Landon McCullock	policejní komisař
Diana Tiernanová	ředitelka technického odboru policie
admirál Farquar	královské loďstvo, velitel ombeyských sil
Nelson Akroid	kapitán Jednotky rychlého nasazení
Finnuala O'Mearová	novinářka
Hugh Rosler	technik DataAxis
Neville Latham	policejní šéfinspektor v Exnallu
Janne Palmerová	plukovnice Královské námořní pěchoty
Anette Ekelundová	navrácená duše
Gerald Skibbow	uprchlík
Dr. Riley Dobbs	psychiatr Královského loďstva
Jansen Kovak	zřízenec v nemocnici Královského loďstva
Moyo	navrácená duše

Stephanie Ashová	navrácená duše
Cochrane	navrácená duše
Rana	navrácená duše
Tina Sudolová	navrácená duše

Nová Kalifornie

Jezzibella	interpretka náladových fantazií
Leroy Octavius	Jezzibellin manažer
Libby Jezzibellina	pleťová odbornice
Al Capone	duše v těle Brada Lovegrova
Avram Harwood III.	starosta San Angeles
Emmet Mordden	poručík v Organizaci
Silvano Richman	poručík v Organizaci
Mickey Pileggi	poručík v Organizaci
Patricia Manganová	poručice v Organizaci
Gus Remar	reportér
Kingsley Pryor	nadporučík loďstva Organizace
Luigi Balsmao	velitel Organizační flotily
Cameron Leung	duše v těle jestřába Zahana
Oscar Kearn	kapitán fregaty Urschel

Kulu

Alastair II.	král
Simon, vévoda ze Salionu	předseda bezpečnostní komise
lord Kelman	Mountjoy ministr zahraničních věcí
lady Phillipa Oshinová	předsedkyně vlády admirál
Lavaquar	náčelník Generálního štábu
kníže Howard	prezident Kulu Corporation
kníže Noton	bývalý prezident Kulu Corporation

Nyvan

Gelai	navrácená duše, oběť garissanské genocidy
Ngong	navrácená duše, oběť garissanské genocidy
Omain	navrácená duše, oběť garissanské genocidy
Richard Keaton	odborník na zabezpečení dat
Baranovič	poručík Organizace
Adrian Redway	šéf pobočky KVB

Ostatní

Konfederace

Olton Haaker	předseda Sněmu
Jeeta Anwarová	vrchní tajemník předsedy
Mae Ortliebová	předsedova vědecká rádkyně
Cayeux	edenitský velvyslanec
Sir Maurice Hall	velvyslanec Kuluského království

Edenité

Wing-Tsit Chong	zakladatel edenismu
Aténa	matka Syrinx
Astor	velvyslanec u kuluského dvora
Sinón	otec Syrinx

1

Lady Macbeth pomalu vklouzla nad přistávací kolébku, Jozue nakrátko pustil rovníkové manévrovací trysky. Optické senzory mu tady mnoho nepomohly, Tunja příliš nesvítila ani ve volném vesmíru a Ayacucho ležel v hustém pásu asteroidů. Loď do kolébky navedl laserový radar.

Obvodová světla mola se naplno rozzářila a zalila lesklý trup. Zajíždějící chladiče házely po přístavu prasátka. Pak kolébka zajela.

Na můstku nepadlo ani slovo. Celou cestu z Naroku měli všichni, kapitánem počínaje a posádkou konče, špatnou náladu.

Sarha v Calvertově tváři hledala stopu… lidskosti. Dovezl je sem, jako obvykle ve vynikajícím čase. Ale kromě nejdůležitějších rozkazů nevypustil z úst ani deset slov. Dokonce jedl o samotě ve své kajutě.

Beaulieuová a Dahybi řekli ostatním členům posádky o posedlých na Norfolku a jakou má Jozue starost o Louise. Sarha tedy chápala, co ho trápí, i když tomu nedokázala uvěřit. Loni s ním přece měla půl roku poměr. Vztahy bral tak nalehko, že když se rozešli, klidně si ji nechal v posádce a nevzniklo z toho žádné jiskření.

Proto jí přišlo neuvěřitelné, že ho tak trápí osud prosté vesnické holky. Nikdy se tak neuvázal. Trvalého vztahu prostě nebyl schopen. Děvčatům se na něm líbila právě jeho svobodomyslnost. Žádná mu nemohla vyčítat, že by s ní nehrál na rovinu.

Louise možná nakonec nebyla tak prostinká. Možná na ni jen žárlím.

„Tak už nám to povíš, kapitáne?“ zeptala se.

„Hm?“ Jozue se k ní otočil.

„Co tu děláme? Už nehoníme Meyera. Kdo je ta doktorka Mzuová?“

„Radši se neptej.“

Rozhlédla se po můstku a zjistila, že kapitánovo tajnůstkářství štve všechny stejně jako ji. „No jasně, Jozue. Přece nevíš, jestli nám můžeš věřit. Sotva jsme se seznámili.“

Jozue na ni vytřeštil oči. Pověstná intuice mu naštěstí konečně prozradila, že se chová sprostě. „Do prdele,“ sykl. Sarha má pravdu, po tom všem si jeho posádka zaslouží důvěru. Proboha, už jsem paranoidní jako Ione. Díky Bohu, že nemusím rozhodovat. „Promiň, sebrala mě ta věc na Norfolku. Nečekal jsem to.“

„To nečekal nikdo z nás, Jozue,“ utěšovala ho Sarha.

„No jo, tak dobře. Doktorka Mzuová je fyzička a kdysi pracovala pro garissanský loďstvo…“

Jeho vyprávění naslouchali mlčky. Asi je to dobře, pomyslel si. Přijal jsem za ně velikou zodpovědnost a vůbec jsem se jich nezeptal. Jak by mi bylo, kdyby mě oni někam táhli a já nevěděl proč?

Když domluvil, Ashly se usmíval, ale to se u dobrodruha dalo čekat. Ostatní to vzali stoicky, jen Sarha se asi maličko zlobí.

Jozue nasadil proslulý vyzývavý úsměv. „Říkal jsem vám, ať se radši neptáte.“

Zasyčela na něj, ale pak povolila. „Hergot, to za ní nemohla vévodkyně z Trosek poslat někoho jiného?“

„Komu bys věřila?“

Sarha se zamyslela, ale nikdo ji nenapadl.

„Jestli chcete někdo vypadnout, klidně mi to řekněte,“ prohlásil Jozue. „Na takovou misi jste se ve smlouvě neupsali.“

„To ani na Lalonde,“ poznamenal suše Melvyn.

„Beaulieuová?“ zeptal se Jozue.

„Všem kapitánům jsem sloužila, jak jsem nejlíp uměla,“ odvětila naleštěná kosmonička. „Nehodlám s tím přestat.“

„Díky. Děkuju všem. Tak fajn, vypněte systémy. Pak se porozhlídnem po doktorce.“

Imigračnímu a celnímu úřadu doradské federace trvalo prověřit posádku Lady Macbeth sedmdesát pět minut. Vzhledem ke karanténě Jozue očekával problémy, ale rozhodně nepředpokládal, že celníci budou prohlížet každou molekulu jeho lodi. Dokumenty prověřili čtyři úředníci po sobě. Před vstupem do asteroidu Ayacucho musel Jozue nechat potvrdit své tranquillitské letové oprávnění, projít několika testy na posedlost a zaplatit pět tisíc fuseodolarů za kolky.

Hned u východu z komory na něj čekali tři právníci, dva muži a žena, v konzervativních tmavomodrých oblecích ze staré konfekce.

„Kapitán Calvert?“ zeptala se žena. Zamračila se, jako by čekala někoho jiného.

Jozue se k ní natočil stříbrnou hvězdou. „To jsem já.“

„Jste kapitánem lodi Lady Macbeth?“ Zase nejistě.

„Jo.“

„Jsem doktorka Nateghiová z advokátní kanceláře Tayari, Usoro a Wang. Zastupujeme místní pobočku opravářské dílny Zaman.“

„Je mi líto, lidi. Nepotřebuju opravu. Loď mám jako novou.“

Ukázala mu flek se zlatým emblémem vah. „Marku Calverte, jste předvolán před soud pro dluhy u našeho klienta za práci provedenou roku 2586. K určenému datu jste povinen dostavit se k občanskému soudu asteroidu Ayacucho.“

Advokátka mu strčila flek do dlaně. „Cóó…“ podařilo se mu vykoktat.

Sarha se začala hihňat, paní Nateghiová ji zpražila pohledem. „Také máme soudní příkaz k zadržení lodi Lady

Macbeth,“ pravila mrazivě. „Nepokoušejte se utéct jako posledně.“

Jozue flek okázale políbil a zářivě se na právničku usmál. „Já jsem Jozue Calvert. Asi byste si měla promluvit s mým otcem. On je Marcus Calvert.“

Pokud ji vyvedl z konceptu, nedala to na sobě nijak znát. „Jste současným majitelem Lady Macbeth?“

„Jasně.“

„Pak dluh přechází na vás. Nechám žalobu přepsat na vaše jméno. Příkaz k zadržení lodi zůstává v platnosti.“

Jozue se dál usmíval. Mlčky se zeptal letového počítače na záznamy z roku 2586. V paměti nebyl ani jeden. „To ti pěkně děkuju, tatíku,“ zabručel tiše. Rozhodně nesmí těm supům dát najevo, jak ho rozhodili. „Podívejte, jistě jde o nějaký přehlídnutí, chybu v počítači, něco takového. Nechci se dluhu nijak vyhejbat. A rád zaplatím cokoli, co tu proti Lady Mac máte. Jistě nikdo nechce takové trapné nedorozumění hnát až k soudu.“ Musel do Sarhy strčit nohou, protože se už nahlas chechtala.

Paní Nateghiová přikývla. „Mám oprávnění přijmout dlužnou částku.“

„Prima.“ Jozue vytáhl z náprsní kapsy disk Jupiterské banky.

„Roku 2586 činila cena služeb provedených firmou Zaman sedmdesát dva tisíce fuseodolarů. Mám směnku.“

„To vám rád věřím.“ Jozue jí dál strkal kreditní disk, aby to už měl za sebou.

Právnička se podívala na procesorový blok, aby ukázala, že je všechno zdokumentované. „Soudem schválený úrok za dvacet pět let činí sto osmdesát devět tisíc fuseodolarů.“

Sarha se přestala smát. Jozue musel požádat nervovou nanoniku o sedativa, aby advokátce neskočil po krku. Bylo mu jasné, že jí ve vítězoslavném jásotu také brání jen nanonika. Kurva!

„Zajisté,“ špitl.

„A poplatky naší kanceláři činí dvacet tři tisíce fuseodolarů.“

„Hned jsem si myslel, že jste laciní.“ Konečně ji dostal. Převedl peníze, právníci zmizeli v chodbě.

„Můžeme si to dovolit?“ zeptala se Sarha.

„Jo,“ přitakal Jozue. „Mám otevřenej účet, platí Ione.“ Nechtěl si představovat, co řekne, až uvidí vyúčtování.

Proč odtud táta zmizel tak narychlo?

Ashly ho poplácal po rameni. „Jablko nepadá daleko od stromu.“

„Doufám, že fotřík rychle někoho posedne,“ ucedil Jozue. „Rád bych si s ním vážně promluvil.“ Pak mu došlo, co vypustil z úst. Možná to nebylo tak vtipné a sžíravé, jak chtěl. Protože táta je v nicotě. Trpí v nicotě. Pokud už někoho… „Tak do práce, mládeži.“

Přístavní dělníci mu doporučili bar KF-T, tam se prý dějou věci. Kromě posádek kosmických lodí ho navštěvují dealeři, šíbři, pasáci a vůbec všichni, kdo by mohli něco vědět.

Jak ale Jozue zjistil po dvou hodinách obcházení štamgastů, o doktorce Mzuové nikdo nic nevěděl. Ani si nevzpomínali na její jméno.

Nakonec to vzdal a přisedl si k Ashlymu a Melvynovi do rohu. Měl odtud dobrý výhled na pěkné holky na parketu. Hrál si s pivní lahví, ale její obsah ho příliš nezajímal.

„Vzal jsi to moc velkou oklikou, Jozue,“ řekl Melvyn. „Měli jsme začít u astroinženýrských firem. Mají teď tak málo kšeftů, že by jí i nejpoctivější firma s radostí prodala válečnou fregatu.“

„Jestli chce Mzuová zmizet, musí začít dole,“ namítl Jozue. „Dealeři přece museli něco slyšet.“

„Třeba ne,“ řekl Ashly. „Funguje tady nějaká podzemní organizace. Rozhodně jim nejde o nezávislost jako na jiných asteroidech, Dorady jsou samostatné. Pár lidí mě oslovilo, protože si mysleli, že Lady Mac je volná. Mluvili o pomstě na

Omutě. Mzuová se mohla obrátit přímo na ně, jsou to koneckonců její krajani. My dva se těžko můžeme vydávat za ztracené bojovníky garissanského národa.“ Podíval se na svou bílou dlaň.

Jozue ho napodobil. „No jo, to máš pravdu. Nejsme zrovna Afričani z Keni.“

„Dahybi by to mohl zkusit.“

„Pochybuju.“ Přimhouřil víčka. „Proboha, vidíš taky, kolik děcek tu má ty červený hadry?“ Za večer ho už mládež šestkrát nebo sedmkrát požádala o převoz na Valisk.

„Jitřenky ještě nejsou tak hrozný,“ uklidňoval ho Melvyn. „Aspoň tu nejsou posedlí.“

„Nebuď si tak jistý.“ Ashly se k němu naklonil přes stůl a snížil hlas. „Nervová nanonika už mi nahlásila pár chybiček. Ne že by něco spadlo, ale programy se zasekávají při nahrávání a diagnostika není schopná určit příčinu.“

„Hmmm.“ Jozue pohlédl na Melvyna. „Co tobě?“

„Na pět vteřin mi vypadl komunikační panel.“

„A já měl problém s paměťovejma buňkama. Měl jsem si toho všimnout. Do prdele. Nejsme tu ani tři hodiny a už jsme všichni minuli posedlýho. Kolik jich tu teda je?“

„Stihomam může být horší než skutečný nebezpečí,“ připomněl mu Melvyn.

„Jasně. Pokud tady jsou, není jich dost na otevřenou bitvu. Zatím. Takže máme trochu času.“

„Co máš v plánu?“ zeptal se Melvyn.

„Zkusím druhej konec pyramidy. Najdu někoho ve vládě a strčím mu peníze. A možná by nebylo špatný rozhlásit, že Lady Mac je volná. Pokud tady Mzuová shání podporu, určitě se obrátila na nacionalisty. Třeba si nás najmou, ať za ně ten neřád shodíme.“

„Na to je pozdě,“ připomněl Ashly. „Oficiálně tu nakupujeme díly pro tranquillitskou obranu. A taky jsme se moc ptali.“

„Jo. Ježíši Kriste, nejsem zvyklej takhle přemejšlet. Neoslovil někdo ostatní kapitány kvůli bojový misi?“

„Na to má cenu se ptát, až si budeme jistí, že tu opravdu vystoupila,“ namítl Ashly. „Samaku ji mohla vysadit na kterémkoli asteroidu v Doradách.“

„Nedělej ze mě blbce,“ ohradil se Jozue. „Sarha už na tom pracuje.“

Když do ní Mabaki vrazil potřetí, tuhl už Saře úsměv na rtech. V baru KF-T nebylo tolik lidí, aby se na ni musel lepit. Sarha se rozhodně dovedla proplést bez potíží.

Podívala se na něj a Mabaki mrkl. „Promiňte.“ Vycenil zuby.

Nešlo ani tak o to, že se o ni otírá, jako spíš o které části. Sarha se musela smířit s tím, že postarší chlívák bude další nutnou překážkou na cestě k Mzuové.

Když už to chtěla vzdát a začít datovat, všimla si kapitána u baru (kde jinde). „Tamhle je,“ řekla Mabakimu.

Sarha poklepala kapitánovi na rameno, zrovna když si od servírky bral pivo. „Jozue, narazila jsem na člověka, který by nám mohl…“ Zarazila se. Nebyl to Jozue. Udivilo ji, že právě ona se mohla splést. Ale neznámý mu byl hodně podobný, zvláště v blikajícím osvětlení parketu. Stejně široký hrudník upravený do beztíže, stejná vystouplá brada a vpadlé tváře. Tenhle měl ale tmavší pleť, byť bělošskou, a černé vlasy. „To je mi líto,“ vykoktala.

„Mně ne.“ Ovládal i stejný okouzlující úsměv jako Jozue. Možná ještě kouzelnější.

„Hledala jsem někoho jiného.“

„Už teď ho nesnáším.“

„Sbohem.“

„Prosím vás, ještě nechci umřít, jsem tak mlád. A když odejdete, můj život zhasne. Aspoň si se mnou dejte panáka. On počká.“

„Ne, nepočká.“ Vyrazila na ústup. Ještě se na neznámého bůhvíproč otočila. Úžasná podoba.

Usmíval se od ucha k uchu. „Správně. Vybrala jste si dobře.“

„Ne. Jdu pryč.“

„Dejte mi aspoň číslo.“

„Nezdržíme se dlouho.“ Sarha s obtížemi rozhýbala nohy. Věděla, že se červená. To je trapas.

„Jsem Liol,“ zavolal za ní. „Zeptej se na Liola. Každý mě tu zná.“

To se vsadím, pomyslela si, hlavně holky. Dav se zavřel, na Sarhu se zase přimáčkl Mabaki.

Druhý pokus vyšel. Jozue seděl u stolku v koutě s Ashlym a Melvynem, takže se nemohla splést.

„Důstojník Mabaki pracuje na imigračním,“ vysvětlila Sarha a posadila se.

„Výtečně,“ zaradoval se Jozue. „Rád bych koupil pár vašich záznamů.“

Patnáct tisíc fuseodolarů ho stálo jen potvrdit, že Samaku přistála na Ayacuchu a vysadila jednoho cestujícího.

„To je ona,“ potvrdil Mabaki, když mu Jozue nadatoval podobenku. „Daphine Kiganová. Na takovou ženskou nezapomenete.“

„Takže Daphine Kiganová? Byla ostrá?“

„Jako břitva.“ Mabaki ochutnal bourbon. „Nějaká Ikelova známá. S takovou protekcí toho moc nenaděláme.“

Jozue se připojil na klubový procesor a vyžádal si veřejné informace o Ikelovi. Většinou šlo o vychvalování z dílny mluvčího T’Opingtu, ale Jozue si aspoň udělal obrázek. „Chápu,“ zamručel. „Které lodě odletěly po příletu Samaku?“

„Žádná. Pokud nepočítáte edenitskou delegaci, ale ta letěla stejně jen po soustavě. Pohybuje se tu pár naklaďáků, ale žádná kosmická loď. Nikdo neodletěl a přiletěla jen Lady Macbeth.“

Mabaki odešel a Jozue se vítězně usmál. Poprvé po dlouhé době mu s úsměvem nepomáhala nanonika. „Je tady," oznámil ostatním. „Máme ji."

„Máme stopu," upřesnil Melvyn. „Tím to hasne."

„Optimisto. Už víme, koho hledat, a můžeme soustředit pátrání. Nebylo by špatný začít u toho Ikely. Můžeme se s ním sejít obchodně. T'Opingtu vyrábí přesně ty díly, který máme nakoupit." Dopil pivo a položil láhev na stůl. Zahlédl na desce pohyb a rozmázl dlaní pavouka.

„No výborně," pravil Samuel. „Alespoň víme, co tu dělá. Řekl bych, že ho poslala Ione Saldanová."

„Ta pitomá husa," ulevila si Monica. „Copak jí nedochází, o co tu jde? Přesto poslala sprostýho žoldáka!"

„Lagrange Calvert," zamyslel se Samuel. „Mohla vybrat hůř. Rozhodně má kuráž."

„Ale ne styl. Proboha, když nám tu bude pobíhat a vyptávat, všem časem dojde, že Mzuová utekla. Zrovna tady! Měla bych ho zabít, ušetříme si do budoucna spoustu problémů."

„Neměla byste pořád opakovat, jak bychom měli všechno jednodušší, kdybychom zabili každého, kdo nás sebeméně obtěžuje. Calvert je amatér, neohrozí nás. Veřejnost navíc neupozorní on." Samuel, ukázal na řadu AV-projektorů u stěny najaté kanceláře. Edenitští agenti monitorovali všechny zpravodajské kanály na Ayacuchu.

Zpráva o Ikelově smrti se šířila jako požár, k ní se připojovaly zmínky o „události" v advokátní kanceláři Laxa a Ahmad. Policii připadala smrt „podezřelá" a odmítala vypustit jakékoli informace. Prozradila jen tolik, že by ráda vyslechla Kaliuu Lamua.

Monica sebou škubla. Neměla ho prozradit, ale zoufale potřebovali informace. Finančník po ní chtěl ochranu před někdejšími soudruhy a ona mu ji těžko mohla odmítnout. S rodinou už byl na palubě jednoho sokola edenitské delegace a

čekal na odvoz do bezpečí. „Jako bych to nevěděla," mudrovala. „Ten Cabral nám udělá ze života peklo. Nechápu, proč jste ty tři nechali jít."

„Víte to stejně dobře jako já. Co jsme mohli dělat? Propána, Feira Ile je velitel orbitální obrany a Malindi předseda Obchodní komory. Oba navíc sedí ve vládě. Těžko jsem mohl povolit jejich eliminaci."

„Asi ne," připustila.

„Neřeknou, co vědí, nemůžou ani přiznat, že tam byli."

„Na to nespoléhejte. Tady stojí nad zákonem, a když se lidi dozvědí o Mzuové, nacionalisti budou na koni."

„Spíš předpokládejme, že budou mlčet. Cabral to zařídí. Přece hlasoval pro použití Alchymisty."

„Ano." Vzdychla. „Proboha, prošli jsme přímo kolem ní!"

„Proběhli," opravil ji Samuel.

Monica ho probodla pohledem. „Viděl ji někdo?"

„Nikdo. A ztrácíme překvapivé množství pavouků."

„Cože?"

„Děti je zabíjejí. Je to nějaká organizovaná hra. Několik družin spolu závodí, kdo jich nasbírá nejvíc. Ceny jsou v hotovosti. Chytré," musel přiznat.

„Někdo to tu má dobře zorganizovaný."

„Ano i ne. Použít děti je velice nezvyklé, spíš nám nadělají potíže, než že by rozbily naši síť. Kdyby nás sabotovala jiná tajná služba, použila by umělý virus." Tázavě na ni pohlédl. „Nebo ne?"

Ušklíbla se. „Někteří lidé by to tak udělali."

„Takže to není agentura, ale někdo propojený s dětskými družinami. Dobře propojený."

„Partyzáni těžko. Neměli tak dobrou organizaci a většině táhne na šedesát. Takže ta skupina, která ukrývá Mzuovou?"

„Vylučovací metodou se k jinému řešení nedostaneme."

„Ale zatím známe jediného člena, tu Voi. Kdyby měli partyzáni tvrdé jádro, pochybuji, že by o něm KVB nevěděla."

„A my.“ Pohlédl na agenty u projektorů a na tváři mu v rychlém sledu zahrálo několik výrazů, jak s nimi komunikoval na společné spřízněné vlně. „Zajímavé.“

„Co?“ optala se trpělivě.

„Ikela byl bohatý a vlivný, ale přesto se žádný novinář nezmínil o jeho dceři. Reportéři se vždy v první řadě zajímají o dědice.“

„Cabral ji kryje.“

„Vypadá to tak.“

„Myslíte, že by byl ve spojení s tou novou skupinou?“

„Spíš ne. Z toho, co o něm víme, pro partyzány nepracoval nijak nadšeně, hlásil se k nim jen kvůli reklamě.“

„Tak do jaké skupiny Voi patří?“

Později, když si to nechal projít hlavou, svedl Liol všechnu vinu za svou pomalou reakci na Lalonde. Za normálních okolností by nebyl tak nedovtipný. Ale když uviděl reportáž Kelly Tirrelové, vyrazil na tah a metodicky chlastal. Spousta lidí dělala totéž, jenže z jiného důvodu. Oni se jen báli posedlých, ale Liolovi se zhroutil životní sen.

Nikdy nebyl příliš nadějný. Dětský sen není to pravé, na čem by měl mladý muž stavět celý život. Liol to ale udělal. Matka mu často říkala, že se pro něj jednou otec vrátí, opakovala to i v průběhu dalších tří manželství a bezpočtu vztahů. Vrátí se a vezme nás pryč, do veliké země se sluncem nad hlavou. Daleko od Dorad sužovaných přízrakem tragické minulosti.

Nezlomná víra v dětský sen povýšila Liola nad jeho vrstevníky. Patřil k první generaci Garissanů narozených po genocidě. Zatímco ostatní trápily noční můry rodičů, mladý Liol trávil čas průzkumem labyrintu chodeb na asteroidu Mapire. V družině byl králem, obdivovali ho za jeho bezstarostnou odvahu, jako první se opil, první poznal sex, první zkusil měkké drogy, pak tvrdé, první si v čerstvé nervové

nanonice pustil zakázaný stimulační program. Poznal všechno, co se dalo v omezeném prostředí pásu asteroidů podniknout.

Zápal si udržel i po dvacítce, kdy se vidina otcova návratu nepříjemně vzdálila. Přesto věřil matčinu slibu.

Hned po dosažení dospělosti opustila Dorady tak velká část jeho vrstevníků, že to znepokojilo i vládu. Všichni čekali, že Liol bude mezi nimi, že půjde první jako vždy. Ale zůstal a připojil se k budování průmyslu.

Garissanští uprchlíci dostali Dorady od Konfederačního sněmu jako část reparací za omutanskou genocidu. Všechny mezihvězdné těžařské společnosti musely vládě platit licenci, z níž rada financovala rozvoj infrastruktury a platila dávky přeživším Garissanům v Doradách i v diaspoře.

Podpora dosáhla roku 2606 úctyhodných osmadvaceti tisíc fuseodolarů ročně. S takovým vedlejším příjmem neměl Liol problém získat úvěr u banky a grant Rozvojové agentury. Díky posedlosti kosmickou dopravou založil firmu na opravy palubní elektroniky a nazval ji Quantum Serendipity. Bylo to moudré rozhodnutí, soustavu navštěvovalo každým rokem víc lodí. Dostával drobné práce na větších zakázkách zavedených firem a postupně se vypracoval ve významného subdodavatele. Po dvou letech růstu si v kosmoportu najal dok a získal první zakázku na kompletní opravu lodi. V třetím roce koupil většinový podíl v orbitální továrně na elektroniku a díky snížení cen materiálu předběhl konkurenci.

Teď vlastnil většinu akcií dvou továren, sedm doků a zaměstnával sedmdesát lidí. Před šesti měsíci vyhrál konkurz na údržbu komunikační sítě obranných družic; státní zakázka mu zajistila stálý a jistý příjem. Liol uvažoval o výrazném rozšíření firmy.

Pak z Konfederačního sněmu přišlo varování před posedlými a hned za ním dokument Kelly Tirrelové. První zpráva Liola nerozhodila tak jako jeho konkurenty; vládní zakázka ho přes krizi snadno přenese. Zato druhá zpráva o

hrdinném superpilotovi Calvertovi, odvážném zachránci nebohých děcek, ta ho skoro zlomila. Svět se mu zhroutil.

Nikdo nechápal, co se s ním stalo, co ho tak zničilo. Jenže jeho přátelé neznali Liolův sen, neznali jeho význam. Několikrát se ho pokusili rozveselit, a když je i nadále sprostě odháněl, nechali ho na pokoji.

Proto ho tak překvapilo, když ho oslovila cizí dívka v baru KF-T. Překvapilo a skoro zničilo. Balil ji automaticky, nepřemýšlel u toho. Teprve když odešla, došlo mu, jak ho oslovila. „Jozue," zabručel opile. „Řekla mi Jozue. Proč asi?"

Servírka už vzdala naději, že si ho odvede na noc, a šla nalévat dalším hostům.

Liol do sebe hodil zbytek whisky a pak nadatoval dotaz přístavnímu počítači. Odpověď mu posloužila jako nejlepší program na vystřízlivění.

Na útěku před třiceti lety Alkad zažila i horší pokoje. V hotelu se platilo od hodiny, sloužil především posádkám kosmických lodí při krátké návštěvě a občanům, kteří se někde v tichu a soukromí chtěli věnovat některé z tisíců neřestí, jež jim nabízela moderní technika. Objekt byl zakutaný hluboko do skály a neměl okna. Hosté si toho ani nevšimli.

Dvě stěny pokrývaly veliké hologramy se záběrem na velkoměsto za soumraku kdesi na neznámé planetě. Polovinu podlahy zabírala postel, kolem se dalo stěží protáhnout. Jiný nábytek tu nebyl. V chudé koupelně našla jen sprchu a záchod. Mýdlo teklo z automatu na mince.

„Tohle je Lodi Shalasa," řekla Voi po příchodu. „Machr přes elektroniku, vyčistil pokoj. Doufám. Už kvůli němu."

Mladík slezl z postele a nervózně se na Alkad usmál. Měl oranžový oblek s hypnotickými zelenými spirálami. Nebyl tak vysoký jako Voi a měl pár kilo nadváhy.

Studijní typ, zařadila si ho okamžitě Alkad, naštvaný na celý svět. Takových viděla tisíce, děcek z bohatých rodin, sotva

dostanou intelektuální svobodu, napřou pozornost špatným směrem.

Na Voi hleděl s bázní. „Slyšelas to?“

„Co?“ Dívka okamžitě pojala podezření.

„Je mi to líto, Voi. Upřímně.“

„Co?!“

„Tvůj táta. U Laxy a Ahmada se něco semlelo. Je mrtvý. Hlásí to pořád dokola.“

Voi zaťala všechny svaly v těle, dívala se někam za Lodiho. „Jak?“

„Podle policie ho zastřelili. Chtějí vyslýchat Kaliuu Lamua.“

„To je nesmysl, proč by Kaliua zabíjel mýho tátu?“ Lodi bezradně pokrčil rameny.

„Museli ho zabít ti, co jsme je potkali. Cizí agenti. Nesmíme se nechat rozptylovat.“ Chvíli odolávala a pak se rozplakala.

Alkad věděla, že to přijde, Voi byla příliš napjatá. Posadila ji na postel a vzala ji kolem ramen. „To nic,“ utěšovala ji. „Nebraň se tomu.“

„Ne.“ Voi se kolébala. „Nesmím. Naši věc nesmí nic ohrozit. Mám utišující program. Počkejte chviličku.“

„Nech toho,“ okřikla ji Alkad. „Nic horšího bys nemohla udělat. Věř mi, s žalem mám zkušenosti a vím, co na něj zabírá.“

„Neměla jsem otce ráda,“ vzlykala Voi. „Řekla jsem mu, že ho nenávidím. Nenáviděla jsem ho za to, co provedl. Byl slaboch.“

„Ne, Ikela nebyl slaboch. To si nemysli. Byl jedním z nejlepších kapitánů v loďstvu.“

Voi si otřela tvář a rozmazala slzy. „Vojenský kapitán?“

„Ano. Ve válce velel fregatě. Tak jsme se seznámili.“

„Táta bojoval ve válce?“

„Ano. I po ní.“

„To nechápu. Nikdy nic neřekl.“

„Nesměl. Měl své rozkazy a ty plnil až do smrti. Nezradil. Jsem na něj hrdá. Všichni Garissané na něj mohou být hrdí.“ Alkad doufala, že lže přesvědčivě. Jasně si uvědomovala, jak je závislá na Voi a jejích přátelích. Ikela vlastně tak docela nezradil, byla to milosrdná lež.

„Co dělal v loďstvu?“ Voi náhle zatoužila po podrobnostech.

„Jednou ti budu všechno vyprávět,“ odbyla ji Mzuová. „Teď si pusť uspávací program. Věř mi, je to nejlepší. Dnes toho bylo až moc.“

„Nechci spát.“

„Já vím. Ale potřebuješ si odpočinout. Nikam nepůjdu. Až se probudíš, najdeš mě tady.“

Voi se podívala na Lodiho, mladík přikývl. „Dobře.“ Uložila se na lůžko a zavřela oči. Program ji uspal.

Alkad vstala a vypnula chameleonský oblek. Kápě ji nechtěla pustit, stále se lepila na obličej. Chladný vzduch ji naštěstí rychle zbavil bolesti i potu.

Rozepnula přezku na blůze a vytáhla ruce z rukávů.

Lodi významně zakašlal.

„Nikdy jsi neviděl nahou ženu?“

„Ehm, viděl, ale… takhle…“

„Ty si jen hraješ, Lodi?“

„Na co?“

„Na hodného radikála, statečného revolucionáře.“

„Ne!“

„Fajn. Protože než skončíme, uvidíš daleko horší věci než holý vrásčitý zadek.“

Uklidnil se. „Rozumím. Opravdu. A…“

Alkad se pustila do kalhot, byly těsnější než kapuce. „Ano?“

„Kdo vlastně jste?“

„Voi ti to neřekla?“

„Ne. Jen mi poručila, ať vyhlásím pohotovost. Že si musíme dávat pozor, protože asteroid je pod dohledem.“

„Měla pravdu.“

„Já vím,“ prohlásil hrdě. „To já přišel na to, že Edeniti používají pavouky.“

„Jsi chytrý.“

„Děkuju. Naše mladé kádry je odstraňují z kritických oblastí, z křižovatek a tak. Ale hotelu se vyhýbají, nechci přitáhnout pozornost.“

„Výborně. Takže ty mladé kádry o nás vědí?“

„Ne, rozhodně ne, nikdo o vás neví. Přísahám. Voi řekla, že potřebuje bezpečný pokoj; dokonce jsem platil hotově.“

Možná se mi to nakonec přece jenom povede, pomyslela si Alkad. „Uděláme to takhle, Lodi. Já se teď vysprchuju a ty mi pak povíš všechno o té vaší skupině.“

Jako většina kosmických letců se i Jozue po přistání pokaždé ubytoval v hotelu, byť by to bylo jen na pár hodin. Nebylo to vždy pohodlnější než zůstat na Lady Mac, ale změna je život. Tentokrát se ale posádka na noc výjimečně vrátila na loď a Jozue za nimi vypustil vzduch z přechodové komory. Těžko by to zastavilo útočníka v SII skafandru, ale Lady Mac měla ještě dost vnitřních obranných systémů. A kromě toho… Jozue byl přesvědčen, že posedlým se do skafandru nechce; pokud měla Kelly pravdu, jejich energistické pole by naprosto zlikvidovalo procesory v obojku. Sotva se zachumlal do spacáku, jeho paranoia dala téměř pokoj.

Když se o pět hodin později sešli v kuchyňce, neměli náladu na povídání. Všichni si už pustili místní zprávy. Hlavní událostí byla Ikelova vražda.

Ashly připojil pytlík vloček k mléčné trysce a pohlédl na AV-projektor.

„To je zastírací manévr,“ zabručel. „Spousta kouře, žádný oheň. Policie už měla někoho zatknout. Kde se taková známá osoba jako Lamu může schovat?“

Jozue zvedl oči od krabice grepové šťávy. „Myslíš, že to udělala Mzuová?“

„Ne.“ Ashly nasál sousto hotové kaše. „Udělal to někdo, kdo šel po Mzuové; Ikela se jen dostal do cesty. Policie to ví, ale nemůže to pustit ven.“

„Takže ji dostali?“ zeptal se Melvyn.

„Jsem snad čaroděj?“

„Takové otázky jsou irelevantní,“ prohlásila Beaulieuová. „Na takové spekulace nemáme dost informací.“

„Rozhodně ale můžeme hádat, kdo po ní ještě jde,“ opáčil Melvyn. „Vsadím se, že tajný služby. Když jsme ji tu našli my, najdou ji i agenti. A to je průser, kapitáne. Když dokázali bez mrknutí zabít Ikelu, nebudou se rozmejšlet ani s námi.“

Jozue odložil prázdnou krabici a vzal si čaj s loupákem. Rozhlédl se po posádce a zakousl se do lepkavého těsta (také proto měl raději hotely: jídlo do beztíže nemělo drobky, a tak chutnalo jako guma). Melvynova slova všechny znepokojila, nikdo z nich nebyl zvyklý na boj tělo na tělo, orbitální bitvy jsou něco jiného. A také tu mohli narazit na posedlé. „Beaulieuová má pravdu, nemáme dost údajů. Dopoledne budeme ověřovat, co už víme. Melvyne, Ashly, obejdete spolu firmy a vyptáte se na smlouvy z poslední doby. Jde nám o zboží, který bude Mzuová potřebovat k vypuštění Alchymisty; v první řadě loď, ale taky určitě zvláštní zařízení. Dahybi, Beaulieuová, vy zkusíte zjistit, co se stalo s Daphine Kiganovou, kde ji viděli naposledy, číslo kreditního disku, cokoli. A já prověřím Ikelu a jeho známý.“

„Co já?“ zeptala se pobouřeně Sarha.

„Ty máš službu na lodi a ručíš mi za to, že se sem nikdo nedostane. Na můstku bude odteď vždycky aspoň jeden z nás. Nevím jistě, že jsou na Ayacuchu posedlí, ale nechci nic riskovat. Taky musíme brát v úvahu tajný služby, místní bezpečnost a lidi, co ukrývají Mzuovou. Navíc je asi nejvyšší čas vytáhnout ze stáze seržanty, kdyby se něco zvrtlo. Můžeme je vydávat za kosmoniky.“

Ione připadal pocit nezávislosti nanejvýš podivný, spojení jedince a společenství sdílené mysli. Myšlenky jí létaly po spřízněné vlně jako ptáci na čele vichřice.

Musíme se víc oddělit, řekla.

Na což jí vlastní myšlenky odpověděly: **Rozhodně.**

Bylo jí do smíchu, jako by ji šimral nemilosrdný milenec.

Spřízněné spojení s ostatními třemi seržanty zesláblo na úroveň nezbytných informací: místo, ohrožení, stav prostředí. Po zádech jí běžel mráz, v životě nevytáhla paty z Tranquillity. Ayacucho možná není nic moc, ale Ione byla rozhodnutá z něj vidět co nejvíc.

Jozue před ní vyšel z přepravní kapsle, která je přivezla z kosmoportu. Osová síň byla jen bublina ve skále, ale Ione uchvátila. Její první cizí svět.

Jozue nastoupil do výtahu a posadil se. Vybrala si místo naproti, kompozit pod ní zapraskal.

„Je to tak zvláštní," spustila, když se výtah rozjel. „Jedna moje část chce být pořád s tebou."

Nasadil kamennou tvář. „Proboha, Ione, proč jsi kurva nahrála do seržantů svoji osobnost? Tranquillity by mi úplně stačila."

„Ale Jozue, ty jsi snad v rozpacích…"

„Kdo, já? Ne, dvoumetrový bezpohlavní příšery po mně vyjíždějí dnes a denně."

„Nebuď tak nabručený, nesluší ti to. Kromě toho bys mi měl být vděčný. Instinkt mě nutí tě chránit. To by mohla být výhoda."

Jozue polkl odpověď.

Výtah je vysadil na chodbě v obchodní čtvrti, opozdilí úředníci pelášili do práce a dva mechanoidi uklízeli podlahu. Bylo tu veseleji než na ose, v květináčích dokonce rostly zelené listy. Přesto nebyla chodba víc než tunel ve skále. Seržant bohužel neměl rty, jinak by je Ione vyšpulila samou radostí, že za chvíli uvidí biosférickou kavernu.

Jozue vyrazil chodbou dolů.

„Co tady hledáš?“ zeptala se.

„T’Opingtu je velká firma, někdo musel okamžitě převzít vedení. A Ikela si určitě pojistil, aby to byl někdo, komu věřil, někdo z jeho nejbližšího okruhu. Nic moc, ale lepší stopu nemáme.“

„Nevěřím, že tě dnes přijme.“

„Nesejčkuj, Ione. Na Tranquillity vládne logika, korupce neexistuje, nic jinýho neznáš. Asteroidy jako Ayacucho vypadají přesně opačně. Zamávám jim před nosem takovou objednávkou, že posypu k nejvyššímu šéfovi jak cukrář. Firmy mají vlastní etiketu.“

„Dobře, přijmou tě. Co pak?“

„To uvidím, až tam budu. Jedná se čistě o sběr informací, budu rád, když jenom vyřadím pár teorií. Tak měj čidla otevřená a paměť v nahrávacím režimu.“

„Rozkaz, kapitáne.“

„V první řadě nám jde o všechno, co se týká Ikelova života. Víme, že utekl z Garissy, zajímá nás tudíž, s kým přiletěl a jestli byl velkej vlastenec. Chceme jména, kontakty, takový věci.“

„Při přenosu neutrpěla má osobnost žádnou újmu, ještě mi to myslí.“

„No nádhera. Má gorila mi odmlouvá.“

„Jozue, miláčku, já přece neodmlouvám.“

Zastavil a šťouchl do seržanta prstem. „Tak poslyš…“

„Tamhle je Pauline Webbová,“ přerušila ho Ione.

„Co? Kdo?“

Chodbou k nim mířili tři lidé. Dva černoši doprovázeli bílou ženu. Muži se mu vůbec nelíbili; měli sice obleky, ale bitevní zbroj by se k nim hodila spíš. Jsou vylepšení a určitě mají spoustu spolehlivě smrtonosných implantátů.

Pauline Webbová zastavila pár metrů od něj a podívala se na seržanta. „Vaše schůzka je zrušená, Calverte. Seberte posádku, vlezte do lodi a zmizte. Hned.“

Jozue nasadil nenucený úsměv. „Pauline Webbová. Kdo by to byl řekl.“

Znovu se podezíravě podívala na seržanta. „Tohle už není váš problém.“

„Je to problém všech,“ opáčila Ione. „A hlavně můj.“

„Nevěděla jsem, že tyhle věci dovedou pracovat nezávisle.“

„Tak už to víte,“ pravil zdvořile Jozue. „Teď mi, prosím, ustupte…“

Černoch přímo před Calvertem založil ruce na prsou a pevně se rozkročil, skála v lidské podobě. Hladově vycenil zuby.

„Ehm, že bychom se dohodli?“

„Dohoda je jednoduchá,“ řekla Webbová. „Když vypadnete, přežijete.“

„Jdeme, Jozue,“ pobídla ho Ione. Lidská ruka seržanta ho vzala za rameno a otočila.

„Ale…“

„Jdeme.“

„To je moudrá rada,“ přisadila si Webbová. „Poslechněte ji.“

Ione ho po pár krocích pustila. Jozue se nechal doprovodit až k výtahu. Když se ohlédl, uviděl na chodbě dál stát Pauline Webbovou a její gorily.

„Tohle není její hřiště,“ sykl na seržanta. „Mohli jsme udělat scénu, policie by ji vyhostila stejně jako nás.“

„Jakýkoli incident na půdě asteroidu by dopadl v její prospěch. Webbová je důstojnice KIS, místní kancelář by ji ubránila a my bychom skončili v průseru, případně ve vězení.“

„Jak mohla vědět, kam jdu?“

„Počítám, že celá posádka Lady Mac je pod bedlivým dohledem.“

„Ježíši!“

„Přesně tak. Musíme se stáhnout a vymyslet novou strategii.“

Jozue zavolal výtah. Ještě se ohlédl po Webbové, už se usmíval. „Víš, co to znamená?“

„Co?“

„Agenti ji ještě nedostali. Pořád máme šanci.“

„To je logické.“

„Samozřejmě. Můžeme to dokonce obrátit ve svůj prospěch.“

„Jak?“

„Řeknu ti to na lodi. Všichni musíme napřed projít dekontaminací. Bůh ví, jakou do nás nacpali nanoniku. Když si nedáme bacha, budeme jim za chvíli vysílat myšlenky.“

Dveře se otevřely a Jozue nastoupil. Stěny výtahu někdo polepil dvaceticentimetrovými holografickými samolepkami. Jedna byla v úrovni očí; hologram spustil smyčku, ze středu samolepky se zvedlo levandulové světlo a vytvořilo obraz spoře oděné školní roztleskávačky. Děva zamávala fáborem a zaječela: „Běž, Alkad, běž! Jsi naše poslední naděje, nenech se chytit. Běž, Alkad, běž!“

Jozue nevěřícně zíral. „Ježíšku na křížku.“

Puberťačka na něj vyzývavě mrkla a stáhla se pod povrch samolepky. Další spustila hned vedle.

2

Arnstadt podlehl Organizaci po devadesátiminutové bitvě. Caponovy antihmotové bitevní vosy zničily orbitální obranu jako nic. Varování od Edenitů dovolilo místnímu loďstvu včas přeskupit síly a vyžádat si tři letky sokolů z habitatů u místního plynového obra.

Ani pečlivé přípravy ale nedokázaly odvrátit jistou prohru. Arnstadt přišel o čtyřicet sedm lodí a Edenité o patnáct sokolů. Zbylé bitekové lodě se vrátily na základnu.

Výsadková plavidla Organizace bez odporu sestoupila na nižší orbitu a raketoplány snesly na povrch invazní sbor posedlých. Jako všechny moderní planety v Konfederaci měl i Arnstadt málo vojáků, hlavně výsadkáře vycvičené pro boj ve vesmíru a pro tajné operace. Války se vedly v kosmu. Časy nepřátelských invazí a zabírání území skončily spolu s dvacátým prvním stoletím.

Se zničenou orbitální obranou neměl Arnstadt proti posedlým co postavit. Organizace dobyla napřed menší města, aby nabrala těla. Zabraná plocha rostla geometrickou řadou.

Luigi Balsmao si zřídil štáb na jednom z asteroidů. Informace o zajatcích na asteroidu analyzoval Morddenův program a posuzoval, koho posednout a koho nechat žít. Poručíci ovládli veřejnou správu, z orbity jejich autoritu udržovaly bitevní lodě.

Když ovládnutí Arnstadtu dostatečně pokročilo, rozdělil Luigi půl flotily na letky a ty poslal proti asteroidům. Na pokoji nechal jen edenitské habitaty, Capone nechtěl riskovat porážku jako u Yosemite.

K Nové Kalifornii zamířily kurýrní lodě a brzy nato začaly přilétat nákladní koráby se základními díly nové orbitální obranné sítě. Reportérům byl umožněn přístup na pečlivě vybraná místa, aby viděli, jak se planetě daří pod novým panstvem: živé děti si vesele hrají, posedlí i neposedlí pracují ruku v ruce na obnově ekonomiky, Luigi tvrdě trestá každého posedlého, který neuzná Organizaci.

Zpráva o invazi se šířila Konfederací spolu s propagandou reportérů. Zavládl šok. Nikdo si nedokázal představit, že by vláda jedné soustavy – jakákoli vláda – mohla vojensky ovládnout jinou soustavu. Capone byl první. Obsazení Arnstadtu způsobilo všeobecnou paniku. Komentátoři začali mluvit o zabírání planet geometrickou řadou, nejostřejší graf dokazoval, že exponenciálně Capone ovládne celou Konfederaci do půl roku, protože jeho síla poroste s ukradenými světy.

Na půdě Sněmu téměř neustávalo volání po vojenské akci Konfederačního loďstva. Velící admirál Samual Alexandrovič musel několikrát vysvětlovat, jak nešťastná by taková akce byla. Jediná možnost je najít Caponovu továrnu na antihmotu a zabránit obsazení další soustavy. Arnstadt už je ztracen. Capone dosáhl vítězství, s nímž nelze nic dělat bez zbytečně početných obětí. V této chvíli je zcela nepřijatelné posílat šiky na smrt. Admirál také zdůraznil, že s Organizací bohužel spolupracuje velké množství živých lodníků. Bez nich by se invaze na Arnstadt nikdy neuskutečnila. Sněm by možná mohl schválit zákon proti zrádcům, navrhl admirál. Mohl by odstrašit všechny, kdo by se v budoucnu chtěli upsat Caponově flotile.

***

„Eskorta?“ zeptal se unaveně André Duchamp. „Myslel jsem, že máme chránit Novou Kalifornii. Jak bude ta eskortní mise vypadat?“

„Nemám z Monterey podrobné údaje," odvětil Iain Girardi. „Budete chránit nákladní lodě před útokem Konfederačního loďstva. Přesně to máte ve smlouvě."

„To těžko," zavrčela Madeleine. „Taky se v ní nepíše, že budeme pomáhat úchylnému diktátorovi, co zlikvidoval celou planetu. Povídám skočme pryč, kapitáne. Nabij vzorovací uzliny a vypadni, dokud můžeme."

„Doufal jsem, že vás tato mise osloví," pokračoval Iain Girardi. Odpoutal se a odplul do prostoru. „Většinu posádek nákladních lodí tvoří živí a dostanete se z dostřelu orbitálních zbraní. Nabízíme vám za stejné peníze jednodušší práci s nižším rizikem."

„Kam poletíme?" zeptal se André.

„Na Arnstadt. Organizace tam posílá průmyslové zařízení na pomoc hospodářství."

„Kdyby všechno nerozstříleli, nebylo by teď proč pomáhat," poznamenala Madeleine.

André ji netrpělivě okřikl. „To zní dobře," odpověděl Girardimu. „Loď předtím ale bude potřebovat pár oprav. Eskortní let je mnohem náročnější než obrana na orbitě."

Iain Girardi poprvé zaváhal. „Ano. Povahu oprav budu muset probrat s Monterey." Požádal letový počítač o komunikační kanál.

André vyčkával s neutrálním úsměvem.

„Organizace zajistí Villeneuvově pomstě plnou bojeschopnost," oznámil Iain Girardi. „Opravíme vám trup a čidla, ale musíte zaplatit pomocné systémy."

André pokrčil rameny. „Strhněte nám je z žoldu."

„Dobrá. Přistaňte, prosím, na kosmoportu Monterey, molo VB757. Já vystoupím, na misi dostanete styčného důstojníka."

„Neposedlého," upozornil ostře Desmond Lafoe. „Samozřejmě. Předpokládám, že vám naloží i pár novinářů. Budou se chtít za letu připojovat na vaše čidla."

„*Merde*. Ta svoloč. Na co?"

„Panu Caponovi nesmírně záleží na pravdivém informování veřejnosti. Chce Konfederaci ukázat, že nepředstavuje hrozbu.“

„Na rozdíl od Arnstadtu,“ poznamenala hbitě Madeleine.

André pilotoval celou cestu z vymezené zóny na asteroid. Kosmická doprava nad Novou Kalifornií byla překvapivě rušná, neustálé spojení štábu s planetou zajišťoval kyvadlový provoz raketoplánů, na orbitě se pohybovala hejna lodí. I když Villeneuvově pomstě zbylo jen šedesát pět procent vnějších čidel, André měl všechna vystrčená, aby vůbec něco viděl.

Když letový počítač ohlásil Madeleine, že se Iain Girardi zase baví s přístavem, spojila se kódovaně s kapitánem. „Neměli bychom přistávat,“ nadatovala mu.

André rozšířil kanál i na Ericka a Desmonda. „Proč ne?“

„Podívejte se, kolik je tam lodí, víc než za staré vlády. Nedošlo mi, jak je ta Organizace profesionální. Z tohohle se nedostaneme, André, už v tom vězíme po uši. Jakmile si sedneme, vtrhnou na palubu a posednou nás.“

„Kdo jim pak bude řídit loď? *Non*, oni nás potřebují.“

„Ale má pravdu ohledně Organizace, její velikosti a motivů,“ nadatoval Erick. „Posedlí nás sice potřebují jako posádky, ale co se stane, až dostanou všechny světy? Capone dobyl Arnstadt za den a obratem zdvojnásobil svou vojenskou sílu. Teď se nezastaví. Jestli budou posedlí vyhrávat takhle rychle, za chvíli pro nás nebude v Konfederaci místo. V tom mu pomáháme.“

„Já vím.“ André se provinile podíval po Girardim, jestli je neposlouchá. „Proto jsem kývnul na eskortní misi.“

„Nechápu,“ pobídla ho Madeleine.

„Prosté, *ma chérie*. Organizace mi spraví loď, naplní nádrže, dá mi bitevní vosy a pošle mě pryč. A cestou se vypaříme. Co nás zastaví?“

„Například jejich styčný důstojník,“ řekl Desmond.

„Ha, jeden muž. Přemůžeme ho. Capone udělal největší chybu, když se pokusil znectít jméno Andrého Duchampa. Teď využívám já je v zájmu svých bližních, *comme il faut*. Nejsem

žádný zrádce. A novináři by měli o našem odvážném úderu proti Al Caponovi vědět.“

„Opravdu chceš zmizet?“ ujistila se Madeleine.

„Jak jinak.“

Erick se usmál, nakolik mu to nová kůže dovolila. Pro jednou se mu Duchampova proradná povaha může hodit. Otevřel v nanonice čerstvou paměťovou buňku a začal nahrávat. KIS bude chtít vědět o Organizaci všechno, i když Erickovi došlo, že už tu mají dost agentů.

„A co Shane Brandes?“ zeptal se Desmond.

André se zamračil. „Co je s ním?“

„Jak dlouho jsi ho chtěl nechat ve stázi?“

„Na Chaumortu jsem ho mohl těžko vysadit, je moc malý. Potřebujeme zaostalou planetu, kde ho půjde vyhodit uprostřed džungle nebo pouště.“

„Lalonde by byla akorát,“ zašeptala Madeleine.

„Pokud si chceme být jistí, že se nevrátí,“ dodal cynicky Desmond.

„Ne,“ nadatoval Erick.

„Proč ne?“ zeptal se André. „Po přistání ho dáme Organizaci. To je výtečný nápad. Prokážeme věrnost.“

„Buď ho zabijeme, nebo vysadíme v divočině. Ale posedlým ho nedáme. Tys neviděl, co provedli s Bevem.“

André sebou škubl. „No dobře. Ale věčně si ho tu nenechám, stáze žere proud.“

Villeneuvova pomsta přistála v určené kolébce, posádka se připravila na všechny myslitelné podrazy ze strany Organizace. Žádný se nekonal. Jak slíbil Iain Girardi, týmy techniků se hned pustily do opravy trupu a čidel. Demontáž poškozených dílů a jejich výměna trvala jedenáct hodin. Další dvě hodiny zabrala diagnostika.

Jakmile André svolil k doprovodu konvoje, Organizace začala do komor nakládat vosy. Z mola se vysunula přechodová komora.

Na dolní palubu doprovodil Girardiho Desmond, ozbrojený lehkým samopalem koupeným na Chaumortu. Ujistil se, že je komora prázdná, otevřel průlez a pustil spojku ven. Teprve když Iain Girardi zmizel v chodbě a zavřel za sebou, dal Desmond Andrému znamení, že je všechno v pořádku.

„Pošlete styčného důstojníka," nadatoval kapitán do přístavu.

Podle dohody byl důstojník nahý, oblečení táhl ve vaku za sebou. Desmond na něm vyzkoušel všechny testy, jaké si dokázal vymyslet, požádal ho o složité přesuny dat z nanoniky, nastrkal mu do náruče nejrůznější procesorové bloky.

„Asi je čistý," nadatoval na můstek. Madeleine odemkla manuální zámky na průlezu spodní paluby.

Styčný důstojník se představil jako Kingsley Pryor. Erick měl z jeho tichého hlasu a pasivního chování dojem, že se zotavuje ze šoku.

„Na Arnstadt vyrazí za tři hodiny konvoj dvanácti nákladních lodí," oznámil jim Kingsley Pryor. „Villeneuvova pomsta bude jednou z pěti doprovodných bojových lodí. Máte za úkol chránit náklad před útoky konfederačních lodí. Pokud k nim dojde, zřejmě půjde o sokoly."

Zamyšleně se rozhlédl po můstku. „Neřekli mi, že jste jen čtyři. Stačíte na obsluhu lodě v bitvě?"

„Samo sebou," urazil se André. „Přežili jsme už horší věci než útok sokolů."

„Dobrá. Měli byste vědět ještě něco. Organizaci drží pohromadě strach a respekt, potřebujeme naprostou poslušnost. Přijali jste naše peníze, upsali jste se flotile. Netolerujeme jakýkoli projev neposlušnosti."

„Jste na mojí lodi, tak mi přestaňte…"

Kingsley Pryor zvedl ruku. Bylo to chabé gesto, ale André hned zmlkl. Na styčném důstojníkovi bylo něco zvláštního, co předem znemožňovalo odporovat. „Podepsal jste smlouvu s ďáblem, kapitáne. Teď vám vysvětlím dodatky napsané drobným písmem. Nevěříte nám, to chápeme; také vám

nevěříme. Teď, když jste viděl Novou Kalifornii na vlastní oči, asi chápete, jakou má Organizace moc, a rozmýšlíte si, jestli pro nás budete dál pracovat. Jak jinak. Pro loď není nic jednoduššího než se cestou ztratit a zamířit ke Konfederaci. Rád bych vám to rozmluvil. Při opravě Villeneuvovy pomsty se do trupu spolu s náhradními díly dostala jaderná puma. Má sedmihodinový spouštěč, který se nuluje kódem. Já ten kód neznám, takže ho ze mě nedostanete ani vyslýchací nanonikou. Kód nám pošle každé tři hodiny styčný důstojník na jiné doprovodné lodi, každé tři hodiny tedy nastaví odpočet na dalších sedm hodin. Já vyšlu svůj kód ostatním lodím, všechny jsou podobně upravené. Pokud zůstaneme spolu, nic se nestane. Když nějaká loď uteče, odsoudí sebe a jednu další."

„Okamžitě to vyndejte!" zařval André. „Nenechám se vydírat."

„Není to vydírání, kapitáne, jen pojistka. Donutí vás dodržet smlouvu. Dalo by se argumentovat zhruba takhle: Pokud jste měl v úmyslu dostát úmluvě, nemáte se čeho bát."

„Nepoletím s bombou na palubě. To je poslední slovo."

„V tom případě sem přijdou a posednou vás. Pak najdou jinou posádku. Jde jim o vaši loď, kapitáne, ne o vás jako člověka."

„To je nestoudnost!"

V očích Kingsleyho Pryora probleskl hněv. Zašklebil se. „Stejná, jako když se svobodný muž upíše Al Caponovi, kapitáne." Hněv zmizel, Kingsley Pryor byl zase tichý a pokorný. „Necháme nastoupit novináře? Nemáme moc času, za chvíli dostaneme souřadnice skoku."

***

Sto metrů od hospody si Jed Hinton klekl a odvázal od kotníku červený kapesník. Dospělé na Koblatu začínaly Jitřenky štvát, děti s červeným šátkem to často schytaly. Nic vážného, urážky na veřejnosti, hádky doma. Normálka.

Digger nahrávku samozřejmě odsoudil a mohl se vzteknout, kdykoli na ni přišla řeč. Jed se trošku styděl za to, jak ho těší, když řve i na vlastní dcery a zakazuje jim mít s Jitřenkami cokoli společného. Aniž by si to uvědomil, změnil politickou strukturu rodiny. On a Gari jsou teď vyvolení, protože mohou letět za Kierou Salterovou, bavit se o svých názorech s kamarády a poznat chuť svobody.

Jed vstoupil do Modré fontány a zatvářil se, jako by se mu tu bůhvíjak líbilo. Obyčejně by se tomuhle pajzlu vyhnul obloukem, sedával tu Digger. Ale Digger měl poslední dobou spoustu práce, už nehloubil tunely, ale opravoval stroje v přístavu. Pracoval na tři směny, letů přibývalo.

Přestože každý věděl, že lodě přistávají a odlétají několikrát denně, v oficiálních záznamech o nich nebylo ani slovo. Jed se už třikrát napojil na přístavní počítač kvůli soupisu ukotvených lodí a třikrát se dozvěděl, že Koblat žádné lety nepřijímá.

Jitřenky se tedy poptávaly na jiných místech a společně pochopily základy ilegální dopravy. Všichni byli nadšení, neregistrovaná loď pro ně byla ideální. Beth se na Jeda usmála a řekla: „Sakramejdlo, třeba se na ten Valisk nakonec dostaneme.“ Pak ho objala. To ještě nikdy předtím neudělala.

Jed požádal barmana o pivo a pečlivě se rozhlédl po výčepu. Desetileté holografické krajinky se už rozpily a ztratily barvu. Holá skála by byla veselejší. Většina stolků z hliníku a ošoupaného kompozitu byla obsazena. Muži se hrbili nad sklenicemi a tiše mluvili. Skoro čtvrtinu hostů tvořili uniformovaní lodníci, proti místním dělníkům v montérkách zářiví a nažehlení.

Jed našel posádku Ramsese X, na kapsách měli nastříkané jméno lodi. U stolku seděla i kapitánka, žena v nejlepších letech. Zamířil k nim.

„Mohl bych s vámi mluvit, paní?“

Podívala se na něj, překvapena uctivým tónem.

„O co jde?“

„Jeden můj kamarád by rád letěl na Valisk.“

Kapitánka vybuchla smíchy. Jed zrudl, všichni si ho pohrdavě měřili.

„No, synku, rozhodně chápu, že se tvůj kamarád zajímá o mladou Kieru.“ Zamrkala na něj.

Jed se styděl čím dál víc, všichni si toho museli všimnout. Pravda, strávil celé hodiny nad procesorovým blokem a v grafickém programu pozměňoval políčka z nahrávky. Malý AV-projektor mu ji teď dokázal promítnout do postele nebo nad ni. Napřed měl strach, že jedná neuctivě, ale Kiera by jeho touhu jistě pochopila. Jeho lásku. O lásce ví Kiera všechno, o všech jejích podobách. Nemluvila o ničem jiném.

„Jde o to, co nabízí,“ vykoktal zoufale. „To nás zajímá.“

Skupinka se zase rozchechtala.

„Prosím,“ naléhal. „Můžete nás tam vzít?“

Kapitánka se přestala smát. „Poslyš, synku, nech si poradit od starší osoby. Ta reklama je prolhaná, je to podvod. Chtějí vás tam, aby vás posedli, tím to hasne. Nečeká na vás žádný ráj na konci duhy.“

„Byla jste tam?“ odsekl.

„Ne. Nebyla. Máš pravdu, nemůžu to vědět jistě. Mluví ze mě zdravý cynismus, ten pozná s věkem každý.“ Otočila se zpátky k pití.

„Vezmete mě k ní?“

„Ne. Podívej, synku, i kdybych byla takový blázen a letěla na Valisk, víš vůbec, kolik by tě ta cesta stála?“ Mlčky zakroutil hlavou.

„Odtud tak čtvrt milionu fuseodolarů. Máš tolik peněz?“

„Ne.“

„Tak vidíš. A přestaň otravovat.“

„Znáte někoho, kdo by nás odvezl, kdo věří v Kieru?“

„Panebože!“ Otočila se i s židlí a probodla ho pohledem. „Copak vám incestním kriplům nedojde narážka, ani když vám ji člověk naservíruje na podnose?“

„Kiera říká, že nás budete nenávidět, protože jí naslouchám.“

Kapitánka zalapala po dechu. „To se mi snad zdá! Nechápeš, že ses nechal zblbnout? Já ti tu pomáhám.“

„Nikdo se vás neprosil. Proč jste slepí k jejím slovům?“

„Slepí? Zmiz už, puberťáku pitomej.“

„Jste slepí. Bojíte se, že mluví pravdu.“

Dlouho na něj hleděla, i zbytek posádky si ho měřil nepřátelským pohledem. Možná ho zmlátí. Jedovi to bylo jedno. Nenáviděl ji stejně jako Diggera a všechny ostatní s tupou hlavou a mrtvým srdcem.

„Tak jo,“ řekla kapitánka. „V tvém případě udělám výjimku.“

„Ne,“ zarazil ji jeden lodník a chytil ji za loket. „Nedělej to, je mladej a ta holka ho zblbla.“

Vykroutila se a vytáhla procesorový blok. „Tohle jsem chtěla předat Konfederačnímu loďstvu, i když bych to vzhledem k naší oficiální trase jen těžko vysvětlovala. Ale myslím, že to můžu dát tobě.“ Vytáhla z mechaniky flek a dala ho Jedovi do dlaně. „Pozdravuj ode mě Kieru. Pokud budeš mít čas, než tě posednou.“

Posádka Ramsese X odsunula židle a nechala na stole nedopité sklenice.

Jed stál uprostřed ztichlé hospody, všichni se na něj dívali. Ani si toho nevšiml, zíral na malý černý flek jako na zřídlo mládí. A třeba nejsem v jistém smyslu daleko od pravdy, pomyslel si.

***

Leveque obíhal patnáct tisíc kilometrů nad Norfolkem, všemi čidly sledoval planetu. Přestože Konfederace byla lačná informací, loď jich mnoho nenasbírala. Nad ostrovy visely cyklony červeného mraku, spojovaly se do nepřerušeného povlaku a skrývaly svět pod vrstvou rudé clony. Nad póly se ještě zvedaly bílé cirokumuly, poslední známka vzdoru, ale i ony se časem připojily k neprostupnému závoji.

Pět hodin po pokrytí planety započala změna. Pozorovatelé na lodi Leveque si všimli nárůstu záření. Kapitán se rozhodl hrát na jistotu a nařídil přesun o dvacet tisíc kilometrů výš. Než fregata zažehla fúzní pohon, šarlatový povlak už zářil jako požár. Stoupali na pěti gé, znepokojeni zlověstným žárem. Gravitonická čidla hlásila fluktuace planetární hmoty. Pokud se nemýlila, svět pod lodí se rozpadal. Optické senzory přes filtry ale hlásily, že tvar planety se nemění.

Sedm gé a povrch mraku zářil jako jaderná výheň.

Luca Comar zasněně pohlédl k nebi. Rudý oblak nad panstvím Cricklade vířil, ze zlatočerveného spodku se k zemi táhla tornáda. V trhlinách bylo vidět oslepující světlo. Roztáhl ruce a uvítal změnu jásavým řevem.

Energie jím proudila téměř bolestivě, pramenila kdesi v nebytí a mizela na nebesích. Žena vedle něj dělala totéž, tvář zrůzněnou úsilím a štěstím. Luca cítil všechny posedlé na Norfolku spojené v poslední oběti.

Vzduchem létaly nesmírnou rychlostí cáry rudého mraku, mezi lidmi práskaly zkroucené blesky. Červený odstín bledl pod náporem záře z nebe.

Lucu zalilo těžké světlo. Prošlo mu celým tělem. Zelenou trávou. Hlínou pod ní. Celý svět jí podlehl. Luca nebyl schopen myslet na nic jiného než na proud energie. Odřízl se od skutečnosti, buňkami mu projel poslední záchvěv.

Ticho.

Luca pomalu vydechl. Opatrně otevřel oči. Mraky se uklidnily, ztratily červenou barvu. Vršky zalévalo blahodárné hřejivé světlo. Na nebi nesvítilo slunce, kraj ozařovala sama hranice mezi vesmíry, všude stejně.

A Luca měl klid. Už neslyšel duše z nicoty. Trýznivé prosby utichly. Čerstvé kontinuum se nenávratně odřízlo od galaxie. Luca byl svobodný v novém těle.

Pohlédl na ženu zaraženou stejně jako on.

„Dokázali jsme to," zašeptal. „Utekli jsme." Nejistě se usmála.

Rozpřáhl ruce a soustředil se. Už ne pekelný rytíř, okamžik vyžadoval důstojnější podobu. Zahalil se zlatou tógou.

„Ano, dokázali jsme to!"

Energistickou sílu neztratil, jeho duch stále ovládal hmotu. Ale tóga byla pevnější než všechno, co stvořil dříve.

Dříve… Luca Comar se rozesmál. V jiném vesmíru. V jiném životě.

Začínají znovu. Tady je čeká nirvána. Nový život. Věčný život.

Pět pozorovacích družic z fregaty Leveque prolétlo místem, kde býval Norfolk. Komunikační kanály sytily počítač lodi nepřerušeným tokem dat. Všechny senzory pracovaly na maximální rozlišení. Čistě snímaly záři dvou sluncí. Čidla oblévaly vlny solárních iontů. Zbytkové záření odpovídalo normálu.

Nic jiného satelity nenašly. Žádnou gravitaci. Žádnou magnetosféru. Žádný atmosférický plyn. Kvantová signatura časoprostoru byla naprosto v pořádku.

Z planety Norfolk zbyla jen vzpomínka.

***

Když byl roku 2125 objeven, přispěl Nyvan okamžitě k oslavám, jež na Zemi trvaly nepřetržitě od objevu planety Felicity. Druhá terrakompatibilní planeta dokázala, že první nález nebyl náhoda. Všichni ze Země chtěli utéct ke hvězdám. A chtěli tam hned. To byl začátek konce Nyvanu.

Lidé si tou dobou už uvědomili, že archologie nejsou jen dočasným útočištěm před bombardérovými bouřemi, než Centrvláda ochladí atmosféru, vyčistí znečištění a napraví počasí. Poskvrněné mraky a bouře tu budou navěky. Když chce někdo žít pod čistým nebem, musí ho hledat jinde.

Centrvláda rozhodla, že každý dostane stejnou šanci opustit Zemi, aby dostála své liberální pověsti a udržela si moc nad místními vládami. Byla to poslední nutná podmínka, ústupek několika hlasitým menšinám, a v praxi znamenala, že kolonisté vytvoří na novém světě mnohorasovou, mnohonárodnostní společnost v plné šíři zastupující obyvatelstvo Země. Nikdo neomezoval počty přistěhovalců, lístky byly laciné, jedinou podmínku vytvořily národnostní kvóty. Nejchudší státy mohly část svého podílu prodat bohatším, aby se vlk nažral a koza zůstala celá.

Princip platil nejen na Nyvanu, ale na všech světech objevených v nejbližších letech. První dekády mezihvězdné expanze s sebou nesly radost a štěstí, díky nimž lidé snadno zapomněli na staré národnostní třenice. Nyvan a další světy dávaly vzácný příklad plodné spolupráce.

Dlouho jim nevydržela. Sotva průkopníci zkrotili panenskou divočinu, vypluly staré sváry na povrch. Guvernéři ze Země předali moc místním planetárním vládám a čerství politici si brzy osvojili národovecký populismus konce dvacátého století. Lidé jim proti všem předpokladům zobali z ruky. Tentokrát mezi různými kulturami nestály přírodní překážky jako v počátcích historie Země. Náboženství, kultury, rasy, ideologie a jazyky byly vedle sebe namačkané v urbanizovaném mraveništi. Situace nutně vyústila v občanské nepokoje, za oběť padly první životy a ekonomické ukazatele.

Problém vyřešila roku 2156 Kalifornie, když jen pro sebe kolonizovala první národní planetu, Novou Kalifornii. Projekt budil zpočátku rozpaky, ale k nápadu se brzy připojily i ostatní pozemské státy. Druhá vlna kolonií nepoznala nesváry dříve osídlených světů a otevřela dveře Velkému rozptýlení.

Zatímco národní planety úspěšně vstřebávaly přebytečnou populaci zadušené Země a patřičně vzkvétaly, kolonie první vlny pomalu ztrácely dech kulturně i hospodářsky. Falešný úsvit ustoupil věčnému soumraku.

„Co se stalo s těmi asteroidy?“ zeptal se Lawrence Dillon.

Quinn v zamyšlení hleděl na holografický displej v nohách svého akceleračního křesla. Na orbitu kolem Nyvanu bylo dopraveno dohromady jedenáct asteroidů, planeta na nich těžila rudy. Na jiném světě by se asteroidy vyvinuly v prosperující obchodní stanice s roji průmyslových družic.

Čidla fregaty ukázala, že osm asteroidů vykazuje víceméně standardní úroveň elektromagnetické aktivity a vyzařuje obvyklé množství zbytkového tepla. Zbylé tři ale byly studené a tmavé. Citlivé optické senzory Tantu se zaměřily na nejbližší mrtvý kámen a našly na povrchu rozbité stroje, nerotující kosmoport měl ohnutou chodbu a točil se spolu se skálou.

„Měli tu fůru národních válek,“ vysvětlil Quinn.

Lawrence se zamračil, myšlenky zkalené nedůvěrou.

„Žije tu spousta různých lidí,“ pokračoval Quinn. „Nevycházejí spolu dobře, a tak pořád bojují.“

„Když se nemají rádi, proč neodletí?“

„Nevím. Zeptej se jich.“

„Koho?“

„Drž už hubu, Lawrenci, snažím se přemýšlet. Dwyere, už o nás vědí?“

„Ano, pozorovací satelity nás zachytily hned. Oslovily nás tři různé obranné sítě. Všem stačil obyčejný kód lodi.“

„Dobře. Grapere, budeš dělat spojaře.“

„Ano, Quinne,“ přitakal Graper snaživě.

„Drž se dohody. Všem řekni, že nás sem poslala Konfederace monitorovat provoz. Zatím zůstaneme na vysoké orbitě, a když budou dole potřebovat palebnou podporu proti posedlým, rádi jim ji poskytneme.“

„Jdu na to, Quinne.“ Začal vydávat rozkazy letovému počítači.

„Dwyere,“ pokračoval Quinn. „Spoj mě s komunikační sítí Nyvanu.“ Vznesl se z křesla a chytil se lepítka nad velkým kapitánským pultem.

„Quinne, to je divné, čidla mi ukazujou asi padesát geostacionárních spojových družic," zarazil se Dwyer. Držel se madla kousek nad hologramem, jako by informace zblízka lépe chápal. „Počítač tvrdí, že mají devatenáct samostatných komunikačních sítí, některé ani nejsou propojené."

„Jo? Ty pitomče, už jsem ti řekl, že tu je spousta různých národů."

„A který mám oslovit?"

Quinn si vybavil svého známého, jeho způsoby, hlas, přízvuk. „Je tam nějaký severoamerický stát?"

Dwyer se podíval na holomonitor. „Mám jich pět. Tonala, Nová Dominikánská republika, Nová Georgie, Quebek a Islámská republika Texas."

„Dej mi Novou Georgii." Na menším holomonitoru mu vyjely informace. Chvíli je studoval, pak zadal vyhledávací příkaz.

„Koho hledáš, Quinne?" zeptal se Lawrence Dillon.

„Jmenuje se Twelve-T. Je to hajzl, šéf gangu, velké zvíře. Když chceš svinstvo, musíš za ním."

Vyhledávací program doběhl. Quinn hned zavolal na nalezenou edresu.

„Jo?" ozval se hlas.

„Chci mluvit s Twelve-T."

„Píča pes, takovou ceduli tu žádnej bratr nemá."

„Poslyš, debile, tohle je jeho veřejná edresa. Musí tam být."

„No jo, když ho znáš, datuj."

„To nejde."

„Jo? Tak tě nezná. Kdo s ním rapuje, má jeho soukromý numero."

„Tak fajn, kouzelný slůvko je Bannethová. A jestli ti nepřijde dost kouzelný, mrkni se, odkud volám. A koukej mi sehnat Twelve-T, protože jinak si pro tebe dojdu."

Dwyer krátkozrace mžoural na hologram. „Hledá zdroj signálu. Už je na družici. Rychlej program."

„Počítám, že ho často používají," zamručel Quinn.

„Máš tam nahoře problém, zmrde?“ ozval se jiný hlas. Quinn si ho pamatoval skoro stejně, hluboko posazené předení, nepříjemně chrčivé. Quinn si vybavil velikou jizvu na černochově hrtanu.

„Nemám problém, ale návrh.“

„Vo co de, chlape? Co ten vohoz? Nejsi Bannethová.“

„Ne.“ Quinn se naklonil ke kameře a nechal kápi spadnout na ramena. „Projdi si vizuální databázi.“

„Už vím. Jseš poskok Bannethový, občas i její děvka. Pamatuju se. Tak o co sviští, pucfleku?“

„Mám nabídku.“

„Co prodáváš?“

„Víš, čím jsem přiletěl?“

„Si kuř. Vincek projel lajnu, teď chčije tekutej dusík.“

„Může být tvoje.“

„Kecy.“

„Ne.“

„A co za to? Mám tě vomrdat?“

„Ne, nabízím výměnu.“

Chrčení ztratilo fazonu. „Chceš kurva vyměnit konfederační fregatu? Co za ní kurva chceš?“

„O tom si promluvíme. Ale mám na palubě kvalitní mašinky. Vyděláš na tom.“

„Promluvíme, zmrde? Když máš tak horký zboží, proč ho chceš zamrdat?“

„Bratr Boží nepotřebuje ozbrojené voje. Jeho slovo se k nevěřícím dostane i jinak.“

„Strč si to vúdú do prdele, chlape. Seru na ty vaše sekty. Bůh není, a tak může mít hovno nějakýho bráchu.“

„Zkus to povídat posedlým.“

„Zmrde zmrdanej! Chytráku zasranej. Jste posedlí, že jo?“

„Chceš se dohodnout, nebo ne?“ Quinn věděl, že fregatě gangster neodolá.

„Neslibuju ti ani hovno.“

„No jo, jsi drsňák. Teď potřebuji přistát u nějakého asteroidu. A nebudou se mě tam na nic vyptávat. Máš na orbitě vliv?“

„Si kuř, mladej, proto mi voláš. Možná kecáš jak brácha kuluskýho krále, ale já jsem tu king. A něco ti povím, pucfleku, něco mi tu smrdí a jsi to ty.“

„Mám dost kanonů, aby mi to nevadilo. Začni zařizovat.“

„Kurva, zmrde, taková rána bude chtít pár dní.“

„Máš čtyřicet osm hodin. Pak chci mít tady na pultíku číslo přístaviště. Jestli ne, smetu tě z tváře světa.“

„Polib mi prdel s těma kecama…“ Quinn přerušil spojení a rozesmál se.

***

Zahalit oblohu nad Exnallem červeným mrakem trvalo jen pár hodin. Kradmé ranní pokusy podpořila masivní oblaka z jihu. S nimi přišlo hromobití. Nebylo už vidět, kde je slunce, ale jeho svit stále zaléval ulice.

Moyo kráčel po Maingreenu a hledal pro Stephaniiny děti dopravní prostředek. Čím víc na to myslel, tím větší měl z jejího nápadu radost. Měla pravdu jako vždycky, dostali cíl. Ne, nechtěl zůstat navěky v Exnallu.

Nevšímavě minul kavárnu se strojem na koblihy i baseballový zápas v parku. Když pátral šestým smyslem, vnímal budovy jako šedivé stíny, prostor byl černý, hmota světlejší. Těžko rozlišil jednotlivé předměty, malé mu splývaly s pozadím, ale autobus snad nepřehlédne.

Na ulici pracoval metař. Mužík v plátěné čepici a šedivém sáčku mlčky zametal jako každý den, nikdo z něj ještě nevymámil slovo.

Moyovi pomalu docházelo, že ne všichni obyvatelé Exnallu se přizpůsobili novým okolnostem. Někteří, jako vášniví sportovci nebo kavárníci, zabíjeli čas horečnou aktivitou, jiní se snažili uboze napodobit svůj někdejší život. Jeho vlastní snaha ho řadila spíš k druhé skupině.

Všiml si hustších stínů za jedním skladištěm. Když budovu obešel, našel na dvoře velkou dodávku. Při boji dost utrpěla, kulový blesk jí roztavil obě přední pneumatiky, sežehl modrý lak, prorazil kus plechu a vymlátil skla. Velikost ale Moyovi vyhovovala.

Upřel zrak na první kolo a představil si ho celé, nafouknuté. Nechtěl iluzi, vnucoval původní tvar rozteklé gumě. Kaluž ztvrdlé hmoty natekla na holý disk.

„Ty tam, kámo, to je nářez!“

Moyo byl tak soustředěný na kolo, že si příchozího nevšiml. Na první pohled vypadal jako chlupatá opice, měl hnědé vousy na prsa a husté vlnité vlasy do půli zad. Zpod vlasů mu lezly obrovské šestiúhelníkové brýle. Na červených sametových kalhotách do zvonu visely rolničky a při každém kroku zvonily.

„Moc ne. To je vaše dodávka?“

„Hele, kámo, vlastnictví je krádež.“

„Vlastnictví je co?“

„Krádež. Okrádáš lid o to, co patří všem. Dodávka je neživá. Pokud ovšem nežereš železnou Gaiu – já ne. Ale i když si neuvědomuje sama sebe, neznamená to, že ji můžeme omezovat v jejím poslání, což je vozit máničky, kam budou chtít.“

„Máničky? Já v ní chtěl jen odvézt pár dětí.“

„Jo, to je taky žrádlo. Ale chci říct, že dodávka patří všem. Postavili ji lidi a všichni na ni mají stejnej nárok.“

„Postavily ji kybernetický stroje.“

„Tyhle korporátský sračky na mě nevytahuj. Chlape, úplně tě zblbli. Dej si práska, úředniče, zalítej si kus nad zemí.“ Podal mu tlustého zapáleného špeka.

„Ne, díky.“

„Dostaneš se do jinýho světa.“

„Zrovna jsem se z jednoho vrátil. Už o něj nestojím.“

„Jo, tohle žeru. Nejhorší trip, jakej pamatuju.“

Moyo si nedokázal příliš srovnat v hlavě, s kým nebo čím má tu čest. Muž zřejmě nepatřil k apatické skupině, ale na druhou stranu se příliš neadaptoval. Možná pochází z předtechnického věku, kdy školství za mnoho nestálo a lidi ovládaly předsudky.

„Z jaké jste doby?“

„Ho hó! Z nejkrásnější ve vesmíru. Žil jsem ve věku míru, kdy jsme bojovali proti establishmentu za všechno, co vám děckám připadá samozřejmý. Já byl ve Woodstocku, chlape. Dokážeš si to představit?“

„Hm, to mě těší. Takže vám nebude vadit, když přestavím tu dodávku?“

„Přestavět? Co jsi zač, fašo, nějakej bijec anarchistů?“

„Ne, ale musím se postarat o děti. Pokud je raději nechcete vydat Ekelundové na mučení.“

Muž sebou škubl, jako by dostal ránu. Rukama rozhazoval do všech stran. Moyovi to nepřipadalo jako tanec.

„Jsi plnej nepřátelskejch vibrací, kámo, ale žeru tvý cíle. To je nářez. Suchar jako ty se tady asi špatně adaptuje.“

Moyovi spadla brada. „Já že se špatně adaptuju?!“

„Hned jsem si všimnul. Tak jakou kouzelnou cestu plánuješ?“

„Odvezeme z Exnallu děti. Stephanie je chce odevzdat na hranici.“

„Žúžo, chlape!“ Mezi vlasy se objevil široký úsměv. „No nádhera. Zase na hranici. Vezmeme autobus a osvobodíme chudáky v zemi javorovýho listu. To je bomba! Díky ti, chlape, díky ti.“ Přešel k dodávce a láskyplně ji pohladil po blatníku. Na laku se objevila zářivá duha.

„Jak to myslíte, pojedeme?“

„No tak, kámo, takovou parádu přece sám nezmákneš. Zelený mozky jsou nízký a proradný, každou míli ti dají na silnici zátaras. Možná při výslechu pár z nás spadne ze schodů, že jo? To se děje každou chvíli, kámo. Federálové serou na naše práva. A já je znám, já vím, jak na ně.“

„Myslíte, že se nás pokusí zastavit?“

„Kdo jako?“

„Ekelundová.“

„Kdo ví? Takový kočky mají pěkně plechový prdele. Mezi náma, jsou něco jako mimozemšťani. Víš, co myslím, UFO, lidi z Venuše. Ale je mi jasný, že na ně nevěříš, nebudu tě nutit. Kolik tam chceš nacpat těch děcek?“

„Zatím sedm nebo osm.“

Než se Moyo nadál, vlasáč ho vzal kolem ramen a nasměroval k dodávce.

„To je správný. To žeru. Tak se posaď k volantu, nebo jak tomu dneska říkají, a vymysli nějaký ovládání, kterýmu budeme rozumět. Až budeš hotovej a nahodím zvenčí nějakou bytelnou fazonu, můžeme vyrazit.“

Po laku začaly běhat jiskřičky a pokrývat zohýbaný kompozit pestrými barvami. Moyo měl dojem, že tu s emailem ve spreji řádí hejno zfetovaných víl. Chtěl proti takovému ideologickému únosu protestovat, ale nenašel správná slova. Zvolil tedy jednodušší cestu a vlezl k řízení.

***

Mezi kryostatickým vedením deuteriových nádrží a zdrojovým modulem supravodivé kabeláže vzorovacích uzlin byla úzká skulina. Schéma v letovém počítači ji označovalo jako průlez.

Možná pro pygmejské akrobaty, pomyslel si naštvaně Erick. Nemohl si na skafandr SII navléci ani minimální ochranu. Ostré rohy a nafouknuté roury ho bodaly do žeber a mačkaly ho při každém pohybu. Jeho nanonickým obkladům na ruce a na trupu jistě neprospívají. Černý silikon na kůži byl naštěstí účinný izolátor, jinak by byl už dávno zmrzlý, upečený nebo zabitý elektrickým proudem.

Spolu s Madeleine už prolézali střeva Villeneuvovy pomsty devět hodin. Byla to špinavá, únavná a namáhavá práce. Neustále musel kontrolovat svůj zdravotní stav. Také nechal

běžet uklidňující program, na okrajích vědomí číhala klaustrofobie.

Průlez končil metr od trupu, za ním už byl širší prostor tvořený šestiúhelníkovou nosnou konstrukcí omotanou vysokonapěťovými kabely. Erick se nacpal mezi nosníky a oddechl si, i když mu to dýchací trubice příliš neumožňovala. Přepnul obojková čidla na panoramatické vidění a prohlédl vnější plát za sebou. Vypadal úplně normálně, hladký, mírně prohnutý silikonový povrch, tmavošedý s červenými čísly u krajů.

S nohama ještě ve škvíře vzal od pasu senzorový blok. Přístroj vysunul šest čidel a začal prozkoumávat nosníky i trup.

„Plát 3-25-D je čistý," nadatoval kapitánovi o osm minut později. „Žádná elektromagnetická aktivita ani anomálie v hustotě."

„Výborně, Ericku. Pokračuj na 5-12-D."

„Jak je na tom Madeleine?"

„Postupuje metodicky. Už jste eliminovali osmnáct procent možností."

Erick zaklel. Všichni čtyři členové posádky společně prošli plány Villeneuvovy pomsty a vyhledali všechna místa, kam mohli montereyští opraváři schovat bombu. Pryor hlídal na můstku, a tak mohli hledat vždy jen dva lodníci pod záminkou, že šli spát. Prohledat všechny možnosti zabere spoustu času.

„Pořád si myslím, že to je v bitevní vose. To by bylo nejjednodušší."

„*Oui*, ale nemůžeme si být jistí, dokud nevyloučíme všechny ostatní možnosti. Kdo ví, co ty svině vymyslely?"

„Nádhera. Jak daleko to máme na Arnstadt?"

„Ještě pět skoků. Dvě lodě v doprovodu nešikovně manévrují, cesta se zdrží. Zřejmě taky hledají bombu. Máte tak patnáct hodin, nejvýš dvacet."

To nestačí, věděl Erick, ani zdaleka. Budou muset doletět až na Arnstadt. Nerad si představoval, co po nich Organizace bude chtít pak. Určitě žádnou eskortní službu, tím si byl jistý.

„Dobře, kapitáne, pokračuji na 5-12-D.“

***

Komnatě, kde se Saldanové scházeli s Tajnou radou, se říkalo Fontánový pokoj. Mramorem obložená místnost měla osmiúhelníkový půdorys a strop vykládaný zlatem a opály. Podél stěn stály impozantní třímetrové sochy z černého novokonžského kamene, všechny zpodobňovaly řečníka v tóze. Fontánový pokoj nebyl tak majestátní jako další vládní síně přistavěné k Apollónovu paláci v pozdějších letech, zato ho krátce po své korunovaci nechal vystavět už Gerald Saldana. Kontinuita moci od té doby nebyla přerušena, Saldanové odvozovali svou vládu právě od rodinné tradice.

Tajná rada měla v současnosti čtyřicet pět členů včetně knížat a kněžen, vládců dalších královských soustav. Znamenalo to, že se všichni sešli jen jednou za osmnáct měsíců. Obyčejně bral král na poradu dvacet až dvacet pět lidí, z nichž polovinu tvořili příbuzní. Dnes u trojúhelníkového mahagonového stolu s fénixem ve Fontánovém pokoji sedělo pouhých pět rádců. Společně s králem Alastairem II. v čele tvořili vojenské velení. Po levici monarchy seděl vévoda ze Salionu a za ním lord Kelman Mountjoy, ministr zahraničí. Po pravici měl král ministerskou předsedkyni Philippu Oshinovou, šéfa obrany admirála Lavaquara a prince Howarda, prezidenta Kulu Corporation. Ani jeden s sebou nevzal tajemníka nebo štolbu.

Alastair II. zvedl malou paličku a udeřil do starého stříbrného zvonku na stole. „Zahajuji pátou schůzi válečné vlády. Znáte všichni poslední zprávy z Arnstadtu?“

Rádci pokývali hlavami.

„Výborně. Admirále, jak to hodnotíte?“

„Je to zlé, Vaše Výsosti. Mezihvězdné dobývání jsme vždy považovali za nesmysl. Dnešní loďstva mají chránit civilní lety před piráty a odrazovat potenciální agresory od sabotérských útoků. Když kdokoli zaútočí z politických nebo hospodářských

důvodů, dobře ví, že mu to oplatíme dvakrát. Ovšem představou, že někdo obsadí celou planetu, se naši stratégové nikdy nezabývali. Etnicky vydělené populace jsou příliš rozličné, nemůžete cizímu národu vnutit své hodnoty a kulturu, domorodci se budou bránit po několik generací. Dobývání světů je tudíž nesmysl. Posedlost to změnila. Všechny konfederační světy jsou teď v ohrožení, i Kulu. Kdyby Caponova flotila zaútočila na nás, samozřejmě se ubráníme. Zatím."

„I když mají antihmotu?" zeptal se princ Howard.

„Ale jistě. Dostali bychom pěkně na frak, o tom není pochyb, ale nakonec bychom je zahnali. Naše obranná orbitální síť je druhá nejsilnější v Konfederaci, hned po Zemi. Naše stratégy spíš znepokojuje perspektiva Caponovy expanze. Dobytím Arnstadtu Organizace zdvojnásobila svou flotilu. Kdyby měl Capone dobýt ještě pět nebo šest soustav, už by se nám vyrovnal."

„Na naší straně je vzdálenost," připomněla lady Philippa. „Kulu je od Nové Kalifornie vzdálené tři sta světelných let. Vyslat na takovou dálku flotilu je nesmírně obtížné. Capone má problémy s dodávkami He3, Edenité ho odřízli."

„Promiňte mi, paní předsedkyně," namítl admirál, „ale berete události příliš doslovně. Pro Capona by samozřejmě bylo těžké dobýt Kulu, jenže nejde o něj, ale o tendenci, kterou ukazuje. Z nicoty se vracejí další posedlí, stejně schopní a nepochybně zkušenější co se týče budování velmocí. Pokud si planetární vlády nedají pozor, může se novokalifornský převrat snadno opakovat. Kdybychom se měli bát jenom Al Capona, nic by nám nehrozilo. Co se týká nedostatku He3: v motorech lze stejně snadno, i když s menší účinností, fúzovat čisté deuterium. Je to sice špinavější a motory se rychleji opotřebují, ale nemyslete si, že je Capone bude šetřit. Královské loďstvo má připravené krizové scénáře pro případ ztráty všech naběračeк He3. S čistým deuteriem bychom vydrželi v provozu několik let."

„Nedostatek hélia ho tedy nezastaví?“ otázal se král.

„Ne, pane. Naši analytici jsou přesvědčeni, že Organizace se musí nepřetržitě rozpínat, aby přežila. Nemá jiný účel, je vytvořena čistě k dobývání. Jako strategie k udržení vlády nad lidmi je to skvělé, ale dřív nebo později Capone narazí na problémy s řízením. Pokud si to uvědomí a pokusí se zarazit růst, důstojníci ho buď svrhnou, nebo ztratí vliv spolu s ním.“

„Na Nové Kalifornii vládne schopně,“ připomněl lord Mountjoy.

„To je propaganda,“ namítl vévoda ze Salionu. „Tajná služba vytvořila podobný model jako loďstvo. Capone se chvástá, že vybudoval funkční vládu, ale ve skutečnosti zavedl diktátorský režim na principu strachu. Přežívá jen díky tomu, že planetární průmysl pracuje jako za války a ekonomické údaje nejsou spolehlivé. Měna založená na jednotkách magie je naprosto pomýlený nápad. Energistická síla posedlých je v zásadě nekonečná, nemůžete ji tedy zabalit a rozdělit chudým jako opravdové zboží.

Caponovo postavení zatím nikdo nezpochybnil, na to se pohybuje příliš rychle. Jakmile převládne rutina, lidé si začnou uvědomovat, v čem žijí. Odhadujeme, že spiklenecké buňky se začnou tvořit už do dvou týdnů. Z toho, co jsme viděli a co jsme odfiltrovali z propagandy, je pro živé a posedlé velice těžké žít pospolu. Capone vybudoval extrémně nepřirozenou společnost. Takovou konstrukci není těžké zbořit, zvláště zevnitř.“

Lord Mountjoy se pousmál. „Chcete říct, že nám stačí počkat? Posedlí se vyhladí sami?“

„Ne. To netvrdím. Naši psychologové jsou jen přesvědčeni, že nedokáží vytvořit tak velkou a stabilní společnost jako my. Máme celosystémové průmyslové civilizace, protože jinak neudržíme socioekonomický index. Ale když můžete žít v paláci honosnějším než tento jen proto, že to chcete, proč udržovat v chodu stát o stovkách milionů obyvatel? To

nakonec vyřadí Capona, ale nezbaví nás problému posedlých. Nás ne.“

„Stejně jsem si nikdy nemyslel, že vojenské řešení bude konečné,“ přitakal král. „Ne v dlouhodobém výhledu. Jakou pro nás tedy posedlí představují hrozbu při infiltraci? Opravdu jsme pochytali všechny, kteří se pohybovali po říši? Simone?“

„Devadesát devět celých devět procenta, Vaše Výsosti, rozhodně tady na Kulu. Bohužel si nemůžeme být absolutně jistí. Nemůžeme vyloučit pravděpodobnost, že nám jich několik proklouzlo. UI je už ale umějí najít v síti. A jakmile se začnou šířit, snadno je najdeme a zničíme.“

„Morálce poddaných to neprospěje,“ připomněla lady Philippa. „Vláda vám nezaručí, že vás neposednou, ale pokud se tak stane, nemějte strach, najdeme vás.“

„Pro jednotlivce je to nemilá představa,“ poznamenal princ Howard. „Ale jako stát dokážeme na hrozbu odpovědět. Kulu Corporation už postavila prototyp přenosného detektoru posedlých.“

„Opravdu?“

„Ano. Je to jednoduchý náramek plný čidel, napojený nepřetržitě na komunikační síť. Větší množství zatíží průchodnost datových kanálů, ale dvě UI zvládnou v reálném čase sledovat všechny lidi na planetě. Když si člověk náramek sundá nebo když ho posednou, okamžitě se o tom dozvíme včetně určení souřadnic.“

„Bojovníci za občanská práva budou bez sebe nadšením,“ zabručela.

„Ale posedlí ne,“ odtušil klidně princ Howard. „A záleží především na nich.“

„Správně,“ přitakal král Alastair II. „Veřejně si připnu první náramek. Poddané by to mělo uklidnit. Je to koneckonců pro jejich dobro.“

„Ano, Vaše Výsosti,“ podřídila se lady Philippa.

„Takže sice nedokážeme zaručit veřejnosti naprosté bezpečí, ale jak říká můj bratr, politika se dělá pro masy. Zatím

se s tím musím spokojit. Co se týče hlavního záběru zmíněné masové politiky, je třeba rozhodnout, co s Mortonridgem. Admirále?“

„Štábní stratégové nasimulovali průběh války podle Hiltchových návrhů. Jeho zkušenosti nám pomohly, ale ve hře přesto zůstává příliš mnoho neznámých.“

„Zvítězili jsme v některé z těch simulací?“ zeptal se vévoda ze Salionu.

„Ano. Skoro ve všech, pokud nasadíme dostatek zdrojů. Na tom záleží všechno.“ Znepokojeně pohlédl na krále. „Bude to riskantní, Vaše Výsosti. A také velice drahé. Musíme udržet úroveň obrany království, nikde nemůžeme postrádat zálohy. Průmysl převedeme na válečnou výrobu a povoláme dobrovolníky.“

„Baroni budou mít radost,“ řekla lady Philippa.

Alastair raději dělal, že ji neslyšel. „Ale půjde to,“ naléhal na admirála.

„Jsme o tom přesvědčeni, Veličenstvo. Podmínkou je ale plná podpora Edenitů. V ideálním případě by se hodila i podpora Konfederačního loďstva a spojenců. Čím větší sílu shromáždíme, tím větší máme naději.“

„Dobrá. To je vaše pole, Kelmane. Jak dopadla schůzka s velvyslancem Edenitů?“

Ministr zahraničních věcí se nad vzpomínkou usmál; stále si nebyl jistý, kterou stranu královský návrh víc překvapil. „Velvyslanec Astor byl nesmírně vstřícný. Jak všichni víme, nemá tady zrovna jednoduchou službu. Ale jakmile jsem ho požádal, všechen jeho personál se pustil do řešení praktických otázek. Jejich vojenský a průmyslový ataše potvrdili, že jupiterské habitaty mají dostatečnou kapacitu. Vyrobí nám tranquillitské seržanty v potřebném množství.“

„A slíbili nám je?“ zeptal se princ Howard.

„Žádost musí schválit jupiterský konsenzus, ale za daných okolností velvyslanec věří v příznivou odpověď. Dokonce se

nabídl, že doprovodí naši delegaci a podpoří ji. Možná to není moc, ale já takovou nabídku neberu na lehkou váhu.“

„Proč?“ pobídl ho král.

„Kvůli povaze jejich kultury. Edenité málokdy svolávají konsenzus, obyčejně to není třeba. Mají natolik podobné názory na dobro a zlo, že názor jednoho se většinou shoduje s názorem všech. Konsenzus rozhoduje jen v případech, kdy narazí na něco nového a nevídaného, případně nebezpečného. Když se nás u ostatních zastane velvyslanec Astor, máme skoro vyhráno. Lépe než kdo jiný chápe, jaké sebezapření nás stálo požádat Edenity o pomoc. Vysvětlí to ostatním.“

„Jinými slovy naši žádost prosadí,“ shrnul princ Howard.

„Je to velice pravděpodobné.“

Král se na chvíli odmlčel, rozhlédl se po vážných tvářích u stolu. „V tom případě postoupíme do další fáze. Admirále, začněte armádu připravovat na podpůrné akce při osvobození Mortonridge.“

„Jak si přejete, Výsosti.“

„Kelmane, hlavní břímě teď spočívá na vašem ministerstvu. Admirál řekl, že potřebuje podporu Konfederace a našich spojenců. To je práce pro diplomaty. Dohodněte se s KVB, jaký tlak vyvinout na každého, kdo nedá najevo povinné nadšení.“

„Které agenty máme oslovit. Vaše Výsosti?“ zeptal se opatrně vévoda ze Salionu.

„Všechny, Simone. Musíme to udělat pořádně. Nehodlám poslat vojáky proti takovému nepříteli, pokud nebudeme mít drtivou převahu. Bylo by to mravně nepřípustné a politicky pochybené.“

„Ano, pane, chápu.“

„Výborně, jsme dohodnutí.“

„Ehm, co Ione?“ zeptala se lady Philippa.

Alastair se málem rozesmál, jak je ministerská předsedkyně najednou pokorná. Vůbec jí to neslušelo. Kolem Tranquillity v jeho přítomnosti všichni chodili po špičkách. „Správná

připomínka. Myslím, že tady může Kelmanovým lidem pomoci rodina. Pošleme k ní prince Notona.“

„Ano, Vaše Výsosti,“ řekl opatrně lord Mountjoy.

„Ještě něco?“ zeptal se král.

„Myslím, že jsme dohodli všechno, pane,“ odvětila lady Philippa. „Ráda bych veřejně oznámila, že plány na osvobození Mortonridge získaly pevné obrysy. Poddaní potřebují slyšet nějakou dobrou zprávu.“

„Ale nezmiňujte se o Edenitech,“ upozornil ji rychle lord Mountjoy. „Ještě ne, stále to je citlivá záležitost.“

„Samozřejmě,“ ujistila ho.

„Jak myslíte,“ svolil Alastair. „Všem vám přeji hodně štěstí. Doufejme, že se na nás usměje Pán Bůh, sluníčka se poslední dobou moc nedostává.“

***

Parker Higgens byl do bytu Ione Saldanové pozván teprve potřetí a poprvé tu byl sám. Znervózňovalo ho veliké okno do moře, veselé kousky hejn drobných pestrých rybek ho nepobavily. Zvláštní, že tlak vody mě znepokojuje daleko víc než vakuum za okny hvězdodrapů.

Ione ho přivítala úsměvem a lehkým stiskem ruky. Měla purpurové bikiny a žlutý koupací plášť, vlasy ještě mokré. Stejně jako při každém setkání ho okouzlily její modré oči. Utěšoval se tím, že není sám, že stejně jako on jsou na tom miliony lidí v celé Konfederaci.

„Je vám dobře, Parkere?“ zeptala se.

„Ano, madam, děkuji.“

Ione se podívala na okno a moře zmizelo. „Posaďte se, prosím.“

Zvolila kulatý stolek ze dřeva tak ztmavlého stářím, že nebyl poznat druh. Dva mlčenliví šimpanzi naservírovali čaj v jemném porcelánu.

„Na Trafalgaru jste si našel spoustu nových přátel, Parkere. Hned čtyři sokoly.“

Parker se lekl. Uvědomuje si Ione, jak její ironie dokonale sedí? „Ano, madam. Konfederační analytici nám mají pomoci s výkladem laymilských záznamů. Navrhl to štáb velícího admirála a já s nimi musel souhlasit. Posedlost je strašná a pokud Laymilové nalezli řešení, musíme věnovat jeho nalezení všechny síly."

„Jen klid, Parkere, nekritizuji vás. Rozhodl jste správně. Jsem ráda, že laymilský projekt získal takovou důležitost.

Dědeček Michael měl pravdu, rozhodně z toho má radost. Ať už je kdekoli."

„Vám tedy nevadí, že naše záznamy prohlížejí vojáci?"

„Ani zdaleka. Pokud nalezneme odpověď, poslouží nám to ke cti. I když o tom pochybuji."

„I já, madam. Nevěřím, že problém posedlosti má jednoduché řešení. Řešíme samu podstatu vesmíru, tu dokáže změnit jen Bůh."

„Hmmm." Napila se čaje. „Kiinti ale nějaký způsob vymysleli. Smrt a posedlost je netrápí." Poprvé na tváři starého ředitele zahlédla zlost.

„Už tady nepracují, paní. Nebo ano?"

„Ale jistě, Parkere, jak vás to napadlo?"

„Přijde mi to nesmyslné. Celou dobu věděli, co se s Laymily stalo. Jejich spolupráce je jen šaráda. Nikdy nám nechtěli pomoci."

„Kiinti jsou přátelé lidského rodu, Parkere. Ať už měli jakékoli důvody, jistě byli v právu. Třeba nás chtěli nenápadně postrčit ke správnému řešení. Kdo ví? Mají vyspělejší intelekt a v mnoha ohledech i těla. Víte, teprve nedávno jsem si uvědomila, že ani nevíme, jak dlouho žijí. Třeba neumírají, třeba přemohli posedlé tělesnou nesmrtelností."

„V tom případě nám těžko pomohou."

Měřila si ho přes okraj šálku. „Trápí vás to, Parkere?"

„Ne." Bojoval s rozhořčením. „Ne, madam, pokud si vážíte jejich přínosu k projektu, rád zapomenu na osobní výhrady."

„To ráda slyším. Zbývají nám čtyři tisíce hodin nepřeložených laymilských nahrávek. I s posilami bude trvat dost dlouho, než je všechny rozluštíme. Musíme práci nějak uspíšit.“

„Oski Katsurová postaví přídavné reformátovací moduly, měly by všechno urychlit. Jedinou třecí plochu vidím ve zbrojní technologii. Zmínila jste se, že si chcete ponechat embargo na zbraně, madam.“

„Správně.“ **Má pravdu. Opravdu chci předat laymilské zbraně Konfederaci, i když jde o všeobecné dobro?**

Už na tom nezáleží, odtušila Tranquillity. **Víme, proč vesmírné přístavy spáchaly sebevraždu. Naše předchozí domněnka, že šlo o vnější útok, se ukázala mylná. Proto nemusíš mít strach, že se najde superzbraň. Žádnou nevymysleli ani nepostavili.**

To si myslíš ty. Co když v přístavech nějakou zkonstruovali, aby odrazili posedlé lodě?

Vzhledem k úrovni jejich znalostí v té době se dá předpokládat, že bychom zbraně rychle rozpoznali. Oni ale neuvažovali jako my, jejich dějiny netvořily války a zbrojní vývoj. Dá se očekávat, že jejich zbraně, pokud nějaké měli, byly horší než naše.

To nemůžeš zaručit. Jejich biotechnologie daleko předčila edenitský bitek.

Předčila ho rozsahem, ale v principu byla stejná jako u Edenitů. Když dáš vojákům přístup ke všem informacím, těžko něco zkazíš.

Ale ta možnost tu je.

Ničím si nemůžeme být naprosto jistí.

Já vím. „Za současné situace můžeme embargo zrušit,“ řekla Parkeru Higgensovi.

„Ano, madam.“

„Nedokážeme Konfederačnímu loďstvu pomoci ještě nějak? Třeba naší polohou?“

„Jejich hlavní výzkumník přišel s dvěma návrhy. Jozue Calvert říkal, že paměťovou banku našel v jakési pevnosti. Když nám vydá souřadnice, můžeme ji prohledat důkladněji.

Pokud přežil jeden počítač, jistě jich je tam víc. Každý paměťový krystal je nedocenitelným zdrojem informací.“

Propáníčka, ozvala se Tranquillity.

Nech si ten sarkasmus, Jozue pro mě hledá Alchymistu. Shodli jsme se, že hodně vyspěl.

Ale nechal po sobě pár dluhů.

Měla co dělat, aby se nezamračila. „Kapitán Calvert není přítomen. Ráda bych vás ale varovala před přílišným optimismem, Parkere. Supi se rádi chvástají a mne by moc překvapilo, kdybyste na Calvertových souřadnicích opravdu našli pevnost v takovém stavu, jak tvrdil.“

Neeves a Sipika by mohli mít stejné souřadnice, navrhla Tranquillity. **Třeba budou spolupracovat. Pokud ne, můžeme použít výslechovou nanoniku.**

Dobrý nápad. Pošli za nimi seržanta. Ať jim dá jasně najevo, že když nic neřeknou, vyslechneme jim vzpomínky. „Uvidíme, co se dá podniknout,“ uklidňovala ředitele. „A jaký byl ten druhý nápad?“

„Důkladně prohledat někdejší oběžnou dráhu Unimeronu. Pokud ho laymilští posedlí přemístili do jiného vesmíru, mohla po nich zůstat nějaká stopa.“

„Materiální jistě ne. To jsme už probírali.“

„Ne, materiální ne, madam. Spíš nás napadlo, že po nich mohl zbýt přebytek energie, jaký se šíří kolem našich posedlých. Budeme hledat fyzikální anomálii.“

„Rozumím. Dobrá, podívejte se na to. Schválím jakékoli rozumné výdaje. Astroinženýrské firmy nám rády vyrobí sondy, zakázku na obranu Tranquillity už dokončily. Budou si konkurovat cenou.“

Parker dopil čaj. Váhal s poslední otázkou. Zodpovědnost ředitele je jasně určena, ale Parker je jen člověk. „Máme dobrou obranu, madam? Slyšel jsem o Arnstadtu.“

Ione se usmála a zvedla z podlahy Augustýna. Právě se snažil vyšplhat po noze od stolu. „Ano, Parkere, naše obrana je více než dostatečná.“ Parker na malého xenoka vytřeštil oči. „Věřte mi, Caponova Organizace si na nás netroufne.“

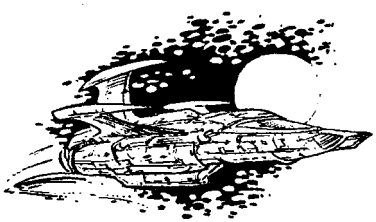

3

Povrchový plát 8-92-K: matně šedý, trochu poškrábaný od nástrojů, červené čárové kódy u okrajů, dozimetry na jedno použití ještě v zeleném pásmu, prostě úplně stejný jako všechny vyměněné díly trupu Villeneuvovy pomsty. Z plátu ale vycházelo sotva znatelné elektromagnetické záření. Pole zachytilo už první čidlo. Erick rychle vylovil jemnější přístroj. Čidla přesně zaměřila zdroj záření. Analýza hustoty materiálu našla ve štítu dutinu a vykreslila obrys ukrytého přístroje.

„Mám ji, kapitáne," nadatoval Erick. „Schovali ji do trupu. Je malá, elektronově zahuštěné jádro z deuteria a tritia. Tak dvě desetiny kilotuny."

„Jseš si jistý?"

Erick byl na rozčilování příliš unavený. Hledal už podeváté a nedoléčené tělo začínalo stávkovat. Po každé desetihodinové šichtě ve vnitřnostech lodi musel ještě pro Kingsleyho Pryora a osm novinářů předstírat práci na můstku. Organizace navíc nehrála na rovinu. Přesně, jak předpokládal.

„Jo, jistý."

„Díky Bohu na nebesích. Konečně! Teď jim můžeme zdrhnout. Dokážeš tu bombu deaktivovat, nebo ne, *mon enfant*?"

„Nejlepší by bylo odhodit celý plát a z dálky ho rozstřílet laserem."

„Výborně. Jak dlouho to potrvá?"

„Tak dlouho, jak bude třeba. Nechci to uspěchat."

„Samozřejmě."

„Máme na téhle orbitě nějaké rozumné možnosti skoku?"

„Pár. Začnu je počítat.“

Erick dutinu důkladněji prohledal, jestli nenajde další procesory. Proti plátu byla spirála chlazeného potrubí podobná svinutému dračímu ocasu. Nacpal se mezi titanové vedení a nádrže na tekutý dusík velké jako fotbalový míč. Byl to malý, stísněný prostor, ale poskytoval stovky drobných skrýší. Půl hodiny je všechny prohledával, snažil se postupovat metodicky. S časovanou jadernou bombou osmdesát centimetrů od hlavy nebylo snadné se soustředit.

Když se ujistil, že nikde nejsou pojistky ani poplašná čidla, otočil se k trupu a protlačil se dál jako pasta z tuby.

Obyčejně se trupové štíty demontovaly zvenku, kde byly i všechny šrouby a závlačky. Erick z nanoniky vytáhl dobře skrytý postup vnitřní demontáže, vymyšlený zřejmě státními právníky při obědě. Měl sto chutí zabodnout do silikonu štěpný nůž a vyříznout kruh kolem bomby. Místo toho ale nařídil počítači, ať v sekci vypne generátor molekulárních vazeb, a pustil se šroubovákem do prvního spoje. Možná si to jen představoval, ale měl dojem, že jeho nová ruka z umělé tkáně je pomalejší než druhá. Zásobníky živin skoro došly. Netrápilo ho to.

O osmdesát minut později měl štítový plát odpojený. Stísněnou dutinou v beztíži poletovaly závlačky, nýty, kousky silikonu a několik bitů na šroubovák. Čidla skafandru oblakem střepin a nářadí jen těžko pronikala. Zastrčil zbylé nástroje za pásek a vysoukal se ještě dál k obalu lodi, prsty na nohou hledal pevnou oporu. Opřel se zády o trup. Zabral, stehenní svaly napjal, jak nejvíc to šlo. Fyziologické monitory okamžitě spustily poplach. Erick je ignoroval a s pomocí nanoniky zapomněl na starost o tělo.

Plát se pohnul – nanonika zaznamenala drobnou změnu polohy. Pak to šlo milimetr po milimetru. Počkal, dokud mu nanonika neohlásila změnu o pět centimetrů, pak povolil tlak. Zbytek zvládne setrvačnost. V břiše měl křeč.

Erick se stáhl hlouběji do průlezu a plát se odchlípl od trupu natolik, že skulinou pronikl srpek jasně modrostříbrného světla. Čidla na obojku skafandru urychleně o řád snížila citlivost.

Plát se zvedl. Erick naposledy zkontroloval okraje, zda se někde nezachytily, a nadatoval: „Všechno v pořádku, kapitáne. Zapni manévrovací trysky. Odhodíme ho."

Skulinou viděl, jak se kolem rovníku lodě rozsvěcují malé chemické rakety. Plát trupu vyjížděl z místa stále rychleji.

Venku byl vidět Kursk. Villeneuvova pomsta parkovala na nízké orbitě, zalita odraženým světlem z podmračených oceánů planety.

Sem vedla druhá dobyvačná výprava Caponovy Organizace: kolonie ve třetí fázi rozvoje, šest světelných let od Arnstadtu. S padesáti miliony obyvatel se Kursk teprve pomalu vymaňoval z čistě pozemské fáze a začínal stavět orbitální továrny. Díky tomu poskytoval snadný cíl. Neměl orbitální obranu, ale zato moderní astroinženýrské firmy a slušnou populaci. Letka pětadvaceti kosmických lodí, které sem poslal Luigi Balsmao, se prakticky nesetkala s odporem. Pětice kupeckých lodí na jediném obydleném asteroidu v soustavě sice dostala bitevní vosy, ale kapitánům se se zastaralými zbraněmi do boje proti Organizaci vůbec nechtělo.

Společně s ostatními eskontními loděmi byla Villeneuvova pomsta začleněna do útočné letky sotva osm hodin po příletu nad Arnstadt. André nemohl odmítnout. Villeneuvova pomsta se dokonce zapojila do boje, vypálila na obránce šest bitevních vos.

Díky ubohému početnímu stavu posádky museli být na můstku všichni, což znamenalo přerušit pátrání po bombě. Kvůli tomu se museli vzdát naděje, že se jim podaří uniknout ještě před bojem.

Po bitvě a likvidaci nebezpečných pozemních cílů dostala Villeneuvova pomsta od velitele letky za úkol vyčistit orbitu. Prostor kolem planety zaneřádily desetitisíce střepin z bitevních vos, každá představovala nezanedbatelné nebezpečí

pro kosmické lodě. Bojová čidla Villeneuvovy pomsty dokázala najít cokoli většího než sněhová vločka na vzdálenost sta kilometrů. André všechny střepiny ničil rentgenovým laserem.

Erick sledoval, jak štítový plát 8-92-K mizí v dáli, dokonalý černý šestiúhelník na pozadí tmavě tyrkysového oceánu. Najednou vzplál jasně oranžovým světlem a zmizel.

„Myslím, že je načase dát řeč s monsieur Pryorem," nadatoval posádce André Duchamp.

Když André kódem otevřel jeho zamčené dveře, styčný důstojník působil dojmem, že něco podobného čekal. Měl spát, ale přijal posádku oblečený. V pozici lotosového květu levitoval kousek nad podlahou. Měl otevřené oči a dvě laserové pistole ho vůbec nevyvedly z míry. Nebojí se, došlo Erickovi.

„Zlikvidovali jsme bombu," prohlásil kapitán triumfálně. „Což znamená, že vás tu už nepotřebujeme."

„Takže chcete zabít ostatní posádky?" pravil tiše Kingsley.

„Pardon?"

„Každé tři hodiny musím vyslat kód, přinejhorším po sedmi hodinách, vzpomínáte si? Když se to nestane, jedna další loď exploduje. Styčný důstojník na její palubě tedy nebude schopen vysílat svůj kód a tak zničí další loď. Spustíte řetězovou reakci."

André nehnul ani brvou. „Samozřejmě je upozorníme, že skáčeme pryč ze soustavy. Máte mě za barbara? Dostanou dost času. A Capone bude mít o pět lodí míň." V očích mu jiskřilo. „Reportérům to důkladně vysvětlím. Moje loď a posádka udeří v samém srdci Organizace."

„Capona ta zpráva jistě zdrtí. Přijde o válečníka vašeho formátu."

André se nasupil; nikdy se sám nezmohl na sarkasmus a tím spíš na ně byl citlivý. „Můžete mu to říct sám. Vrátíme vás Caponovi s mezipřistáním v nicotě." Pevněji sevřel laserovou pistoli.

Kingsley Pryor chladně pohlédl na Ericka a nadatoval: „Nesmíte dovolit, aby mě zabili.“

Zpráva byla zakódovaná šifrou Konfederačního loďstva.

„Vím o posedlých dost, abych věděl, že tenhle kód musel prosáknout už hodně dávno,“ odpověděl mlčky Erick.

„Pravděpodobně. Ale vědí vaši kolegové, že jste důstojníkem KIS? Kdyby se to dozvěděli, jdete do nicoty se mnou. A já jim to povím. Nemám co ztratit. Už nějakou dobu.“

„Kdo vlastně kurva jste?“

„Sloužil jsem u KIS jako technický poradce. Proto vás znám, kapitáne Thakrare.“

„U mě jste dvojitý zrádce, podrazil jste lidskou rasu i Konfederační loďstvo. Duchamp vám navíc nebude věřit ani slovo.“

„Potřebujete mě udržet naživu, Thakrare. Vím totiž, na kterou soustavu se Organizace chystá teď. V celé galaxii nemá nikdo důležitější informaci. Když budou Alexandrovič s Lalwaniovou vědět, kam Capone vtrhne, mohou zničit flotilu Organizace. Jste povinen jim tu informaci doručit. Je to tak?“

„Špína jako vy si vymyslí cokoli.“

„Nemůžete riskovat, že lžu. Sám víte, že mám přístup k velení Organizace, jinak bych tu nedělal styčného důstojníka. Docela dobře znám jejich strategii. Nakonec na mě použijete vyslýchací nanoniku.“

Rozhodování Ericka stálo mnohem víc nervů než rozebírání trupu s jadernou pumou pod rukama. Nedokázal snést pomyšlení, že jím manipuluje takový hajzl jako Kingsley Pryor. „Kapitáne?“ oslovil Andrého unaveným hlasem.

„*Oui?*“

„Kolik by nám za něj asi dala Konfederace?“

André na lodníka překvapeně pohlédl. „Co sloužíš u mě, změnil ses, *mon enfant*.“

Co jsme zabili Tinu… kdo by se nezměnil? „Až se vrátíme, půjde nám Konfederace po krku. Upsali jsme se Caponovi a pomohli jsme mu s invazí. Když jim ale přivezeme zajatce,

navíc před zraky tisku, budeme hrdinové a začneme s čistým štítem.“

Duchamp jako vždy podlehl hrabivosti. Neustálý úsměv se roztáhl obdivem. „Máš pravdu, Ericku. Madeleine, pomoz Erickovi nacpat toho smrada do stáze.“

„Rozkaz, kapitáne.“ Odrazila se od zárubně průlezu a chytila Pryora za rameno. Cestou znepokojeně pohlédla na Ericka.

Nemohl jí ani odpovědět lítostivým úsměvem. Myslel jsem si, že to mám za sebou, že stačí vyhodit bombu a je po všem. Přistaneme v civilizovaném přístavu a já vydám Duchampa konfederačním úřadům. Jenže teď jsem jen nahradil jeden problém druhým. Bože všemohoucí, kdy už to skončí?

***

Nicota byla jiná, ne změněná, ale živější, protrhanější. Průhledy do skutečnosti mučily duše chabou připomínkou všeho, co bylo. Důkazem, že mohou zase získat tělo.

V trhlinách nešlo najít žádný systém. Nicota postrádala strukturovanou topologii. Trhlina se někde objevila, jinde zavřela. Pokaždé se do těla vmáčkla jedna ztracená duše. Vše záviselo na štěstí a na náhodě.

Duše se zoufale dovolávaly dalších průchodů, drásaly zbytky zavřených děr a stopy šťastnějších družek. Prosily, přemlouvaly, slibovaly, klnuly. Byla to jednosměrná tiráda. Téměř.

Posedlí na světě dokázali hledět do nicoty, naslouchat nešťastným duším.

Jeden z nich řekl: Někoho chceme.

Zatracené duše odpověděly ohlušujícím řevem lží. Já vím, kde je. Pomůžu ti. Vezmi mě ven. Mě! Já ti to povím.

Křik miliardy zmučených tvorů lze těžko přeslechnout.

Objevila se další trhlina, jako když bouřkovým mračnem prosvitne slunce. Na jejím konci ale zůstávala zeď, aby na svět

nepronikla jediná duše. Zmučení mrtví se na ni tlačili v několika řadách.

Vidíte? Čeká tu na vás tělo, odměna za informaci, kterou potřebujeme.

Za co? Za jakou informaci?

Mzuová. Kde je teď doktorka Alkad Mzuová?

Otázka proplývala nicotou jako virus, od jedné duše k druhé. Dokud nakonec nevystoupila jedna žena a neunikla z nebytí nicoty do nádherné bolesti čerstvého těla. Vědomí jí zaplavily pocity: teplo, vlhko, chladný vzduch. Otevřela oči, napůl se smála a napůl plakala nad svými údy staženými z kůže. „Ayacucho," vykašlala na gangstery Cherri Barnesová. „Mzuová letěla na Ayacucho."

***

Přísně tajná složka obsahovala hlášení, které velícího admirála znepokojilo víc než jakákoli porážka v bitvě. Napsal ho ekonom z týmu předsedy Haakera, rozebíral v něm hospodářský dopad posedlých na ekonomiku Konfederace. Hlavní problém spočíval v tom, že moderní konflikty se většinou vyřešily v patnáctiminutových kosmických bitvách, krátkých a obvykle rozhodujících. Málokterá válka trvala déle než tři střety kosmických letek.

Posedlost ale dusí meziplanetární obchod. Daňové příjmy klesají a s nimi i schopnost vlád financovat dlouhé vojenské akce. Nejvíc peněz z vojenského rozpočtu většiny světů šlo na Konfederační loďstvo. Vynucování karantény je ze strategického hlediska správné, ale problém posedlých neřeší. Konfederace musí do šesti měsíců nalézt definitivní řešení. Pokud ho nenajde, začne se rozpadat.

Samual Alexandrovič musel přestat číst, protože Maynard Khanna uvedl do jeho kanceláře dva hosty. Admirálka Lalwaniová i Mullein, kapitán sokola Tsugy, na pozdrav zasalutovali.

„Dobré zprávy?“ zeptal se velící admirál Lalwaniové. Pokaždé ji vítal stejnými slovy, byl to jejich soukromý vtip. „Ne úplně špatné,“ odvětila. „Udivujete mě. Posaďte se.“

„Mullein zrovna přiletěl z Arnstadtu, Tsuga tam sbírala informace.“

„Inu?“ pobídl admirál mladého Edenitu. „Capone obsadil další soustavu,“ řekl Mullein.

Samual Alexandrovič zaklel. „A to není špatná zpráva?“

„Napadli Kursk,“ vysvětlila Lalwaniová. „To je na tom zajímavé.“

„Zajímavé!“ zavrčel velitel. Nervová nanonika mu obratem dodala údaje o planetě. O Kursku nikdy neslyšel, i když ho měl chránit, a to ho trochu trápilo na duši. Na velkém holomonitoru se objevil snímek Kursku, naprosto obyčejného terrakompatibilního světa s výraznou převahou oceánů.

„Přes padesát milionů obyvatel,“ četl Samual Alexandrovič z hlavy. „K čertu, Sněm mě zabije, Lalwaniová.“

„Nemají důvod,“ prohlásila. „Vaše izolační strategie přináší výsledky.“

„Až na Kursk.“

Přikývla. „Až na Kursk. Ale k tomu nedošlo kvůli narušení karantény. Karanténa má bránit kradmé infiltraci, ne ozbrojené invazi.“

Samual se v myšlenkách vrátil k tajné zprávě. „Doufejme, že to tak pochopí i vznešení volení zástupci. Proč jste řekla, že to je zajímavé?“

„Protože Kursk je kolonie ve třetí fázi, nemá loďstvo ani orbitální obranu. Pro Organizaci to bylo snadné sousto. Ale díky tomu nezískala víc než pár továren, na druhou stranu bude těžké ovládnout obyvatelstvo, planeta není příliš urbanizovaná. Jinými slovy: posedlí stojí proti malým soudržným komunitám dobře ozbrojených zemědělců, kteří navíc přesně vědí, na čem jsou.“

„Ano, bojují s posedlými a jejich loděmi na orbitě,“ připomněl Samual.

„Pravda, jenže proč posedat padesát milionů lidí, kteří Organizaci k ničemu nebudou?“

„Posedlost nemá logiku tak jako tak.“

„To ne, jenže Caponova Organizace potřebuje masivní ekonomickou podporu, přinejmenším kvůli flotile. Jeho loďstvo nebude fungovat bez pevného průmyslu v zádech.“

„Dobře, přesvědčila jste mě. S jakou analýzou přišel váš štáb?“

„Jsme přesvědčeni, že šlo v první řadě o propagandistický tah. Kursk nebylo problém dobýt a Organizaci prakticky nic nepřinese. Jediný účinek je psychologický. Capone dobyl další soustavu. Máme s ním počítat, je králem posedlých a podobné nesmysly. Lidem nedojde, jak je Kursk strategicky nedůležitý, ale hned se jim vybaví ty geometrické křivky v holovizi. Bude to pro nás znamenat velký politický tlak.“

„Kancelář předsedy Sněmu vás zve za dvě hodiny na slyšení ohledně posledního vývoje, pane,“ řekl Maynard Khanna. „Dá se předpokládat, že Sněm bude požadovat nějakou rozsáhlou a dobře viditelnou vojenskou operaci. A vítězství. Politici tak dokáží, že Konfederace dokáže na nepřítele účinně udeřit, a ne jen sedět se založenýma rukama.“

„Obdivuhodná logika,“ zavrčel Samual Alexandrovič. „Národní flotily nám uvolnily jen sedmdesát procent předepsaných odvodů, máme sotva dost lodí na udržení karantény, nedokážeme ani najít Caponovu továrnu na antihmotu. A oni po mně chtějí, abych stáhl všechny síly a někde demonstrativně udeřil. Zajímalo by mě, jestli mi i označí cíl, protože já rozhodně žádný nevidím. Kdy lidem dojde, že když zabijeme posedlého, pošleme do nicoty dvě duše? Rodiny obětí nám asi taky nepoděkují.“

„Měl bych skromný návrh, pane,“ ozval se Mullein.

„Sem s ním.“

„Jak řekla paní admirálka, Tsuga sbírala na Arnstadtu informace. Tvrdíme, že Capone neřídí všechno, rozhodně ne dole na planetě. Obranné družice pálí na pozemní cíle skoro

každou hodinu. Na planetě jsme pozorovali výrazný odpor. Yosemitský konsenzus je přesvědčen, že jakmile začneme sestřelovat Caponovy lodě a orbitální továrny, značně mu ztížíme situaci. Udržení režimu v několika soustavách ho stojí mnoho sil.“

„Maynarde?“ zeptal se velící admirál.

„Je to možné, pane. Generální štáb už vypracoval taktické plány.“

„Jako vždycky.“

„V první řadě by to znamenalo vypustit ze sokolů na oběžnou dráhu Arnstadtu drobné fúzní miny. Přes orbitální obranu by se jich měla dostat více než polovina. Miny dostanou roznětky s hmotovým detektorem a všem lodím na orbitě začnou vážné problémy. Nikdo nebude vědět, kdy přijde útok, posádkám klesne bojová morálka. Proti asteroidům můžeme zahájit rychlé překvapivé údery, stačí, když do prostoru skočí jedna loď, odpálí vosy a zmizí. Něco jako edenitský útok na Valisk. Zničili bychom přitom spíš stroje než lidi.“

„Ještě dnes chci kompletní strategické studie,“ řekl velící admirál. „Berte v úvahu Kursk i Arnstadt. Potřebuju mít něco v ruce, až budu Sněmu vysvětlovat poslední fiasko.“ Tázavě pohlédl na mladého kapitána. „Co teď dělá Caponova flotila?“

„Většina lodí hlídá asteroidy, než pěšáci zpacifikují obyvatelstvo. Spousta zajatých lodí se vrací na Novou Kalifornii, Organizace je zřejmě vyzbrojí na další misi. Ale jde to pomalu, nejspíš se mu nedostává posádek.“

„Zatím,“ zalitovala Lalwaniová. „Nedokážu pochopit, že pro něj pracuje tolik nezávislých obchodníků.“

„Verbování živých posádek jde díky karanténě podstatně pomaleji,“ upřesnil Maynard Khanna. „Po obsazení Arnstadtu přestávají kapitáni stát o Caponovy peníze a prohlášení Sněmu se také neminulo účinkem.“

„Buď to, nebo mají nezávislí obchodníci plné ruce práce s pašováním zboží přes blokádu.“ Pokrčila rameny. „Máme hlášení, že menší asteroidy stále přijímají mezihvězdné lety.“

„Někdy mě napadá, proč se vůbec snažíme,“ povzdychl si Samual Alexandrovič. „Děkuji vám za hlášení, Mulleine, a vašemu sokolovi za rychlý let.“

„Udělal Gilmore nějaké pokroky?“ zeptala se Lalwaniová, když kapitán odešel.

„Nepřizná to, ale výzkum uvázl na mrtvém bodě,“ řekl Samual Alexandrovič. „Zatím jen vyloučili spoustu pracovních hypotéz. Přišli na spoustu vlastností energistického pole, ale jeho původ je jim stále záhadou. Gilmorovi lidé se ani nedozvěděli nic použitelného o nicotě. To mne asi trápí nejvíc. Onen svět prokazatelně existuje, musí tedy mít nějaké fyzikální parametry, přírodní zákony, ale vědci je nedokáží definovat. O tomto vesmíru víme skoro všechno, ale nicota je oříšek i pro naše nejschopnější vědce.“

„Budou hledat dál. Výzkum na Jupiteru také nic neobjevil. Centrvláda už také spustila projekt a na Kulu se jistě činí se stejným zápalem.“

„V tomto případě možná budeme muset začít spolupracovat,“ zamyslel se Samual Alexandrovič. „Zmíním se o tom při interpelaci, aspoň bude mít Olton co dělat.“

Lalwaniová se zavrtěla na židli, jako by ji něco trápilo. „Takže mi zbyla jediná dobrá zpráva. Agenti viděli Alkad Mzuovou.“

„Díky Bohu. Kde?“

„Na Doradách. Což hlášení dodává důvěryhodnosti. Na Doradách skončilo sedmdesát procent uprchlíků z Garissy. Funguje tam podzemní organizace. Zřejmě se s ní pokusí spojit. Už dávno jsme ji infiltrovali, takže by to neměl být problém.“

Samual Alexandrovič na šéfovou rozvědky zamyšleně pohlédl. Nikdy ho nezklamala. Tíživá situace ale rušila všechny staré vazby. K čertu s Alchymistou, má být tak silný,

že se tomu ani nedá věřit. „Kdo ji infiltroval, Lalwaniová?“ zeptal se tiše.

„My jako Konfederace i my jako Edenité. Mezi partyzány má své agenty většina tajných služeb.“

„Na to jsem se neptal.“

„Já vím. Jde o to, kdo se k ní na místě dostane první. Osobně bych se nezlobila, kdyby ji zajali Edenité. Nezneužili bychom ji. Pokud ji získá KIS, pak se jako admirálka samozřejmě podřídím rozkazům bezpečnostního výboru Konfederačního sněmu. Kulu a ostatní ovšem mohou znamenat problém.“

„Ano. Co s ní chtějí dělat Edenité?“

„Náš konsenzus doporučuje izolaci ve stázi. Tak bude Mzuová k dispozici pro případ, že by Konfederace potřebovala Alchymistu k obraně.“

„To zní logicky. Zajímalo by mě, jestli lze Alchymistu použít proti posedlým.“

„Údajně má nesmírnou ničivou sílu. Pokud je to pravda, byl by v boji proti posedlým stejně nepoužitelný jako všechny současné zbraně.“

„Samozřejmě máte pravdu. Bohužel. Takže se budeme muset spolehnout na Gilmora a jemu podobné.“ Rád bych mu věřil. Být potenciální spasitel je strašné břemeno.

***

Lord Kelman Mountjoy nikdy nečekal, že uvidí právě tohle. Práce ho zavedla na desítky světů, z pláže sledoval východ dvou sluncí, obdivoval úžasné O’Neillovo mračno kolem Země, užíval velkorysé pohostinnosti v těch nejxotičtějších soustavách. Jupiter byl však dosud pro ministra zahraničních věcí království Kulu zakázanou planetou.

Teď na něj hleděl přes všechna čidla svého křižníku. Loď zrychlovala na jednom a půl gé směrem k habitatům pět set padesát tisíc kilometrů nad Jupiterem. Doprovázeli ji dva ozbrojení sokoli z místní posádky. Mají jen zajistit bezpečnost

ministra, ujišťoval královské poselstvo Astor. Kelman eskortu přijal s povděkem, i když totéž se nedalo říci o vojácích v jeho suitě.

Před lodí rostl habitat Azara, vybavený na severním konci kosmoportem pro adamitskou dopravu. Edenité neměli hlavní město, ale Azara sloužila jako diplomatické centrum. Velvyslanectví tu mělo i Kuluské království.

„Stále si nemohu zvyknout na zdejší měřítko," přiznal Kelman, když přetížení zeslábloo. Křižník zahájil přistávací manévr, musel kličkovat hustou dopravou. „Když my postavíme něco tak velikého, vždycky je to ošklivé. Technicky vzato má ale království také jeden habitat."

„Myslel jsem si, že Tranquillity je nezávislá," namítl Ralph Hiltch.

„Pradědeček Lukáš ji svěřil princi Michaelovi jako nezávislé vévodství," vysvětlil princ Collis. „Podle říšských zákonů je tam tedy můj otec formální hlavou státu. Nerad bych ale jeho nárok hájil před soudem."

„To jsem nevěděl," přiznal Ralph.

„Na Tranquillity jsem něco jako amatérský odborník," pochlubil se princ. „Obávám se, že nikdo v naší rodině nedokáže popřít až nepřístojný zájem o sestřenku Ione a její léno. Všichni moji sourozenci si už v dětství pouštěli zprávy o Tranquillity. Fascinuje nás." Nejmladší syn Alastaira II. se šibalsky usmál. „Je mi skoro líto, že tam král neposlal místo prince Notona mne. Bez urážky," dodal směrem k Astorovi.

„Vaše Jasnosti," zabručel Edenita, „přišel čas bourat starou tabu."

„Ano. A já se vynasnažím zapomenout na dětské předsudky. Ale půjde to těžko. Odmalička jsem zvyklý na to, že království nikoho nežádá o pomoc."

Ralph se rozhlédl po salonku. Všechna akcelerační křesla se už zvedla z ležaté polohy do tvaru přerostlých ušáků. Vyslanec Astor zdatně vzdoroval přetížení, i když Ralph nedokázal pochopit, jak cestu přečkal ve zdraví bez nanoniky.

„Snaha napravit katastrofu, již jste nezpůsobil, na cti netratí, Jasnosti.“

„Ale Ralphe, přestaňte se stále obviňovat za Ombey,“ naléhal Kelman Mountjoy. „Všichni jsou upřímně přesvědčeni, že jste si vedl skvěle. I král, takže je to oficiální stanovisko. Nemám pravdu, Collisi?“

„Otec si vás velice považuje, pane Hiltchi,“ přisvědčil princ. „Nebál bych se tvrdit, že až bude po všem, dostanete šlechtický titul.“

„V každém případě mi nepřipadá, že by na nás království bylo po podpisu aliance závislé,“ řekl Astor. „Osvobození posedlých v Mortonridgi je pro obě strany stejně nezbytné a prospěšné. Pokud si díky spolupráci lépe porozumíme i do budoucna, tím lépe.“

Ralph se ošil a Kelman s Astorem na sebe pobaveně mrkli. I když pocházeli ze zcela odlišných kultur, měli oba velice podobný způsob uvažování. Rychle porozuměli jeden druhému. Kelmana stále více trápilo, že si celý život mohl cvičit otevřené liberální myšlení jen díky ochraně omezenějších pěšáků jako Ralph. Není divu, že všechny říše v dějinách se rozpadaly shora dolů.

Hned po přistání museli projít testy. Šlo to rychle, Edenité jen všem strčili do ruky procesor, zda nepřestane fungovat. Prověřeni byli všichni včetně prince. Vyslanec Astor se snažil jít příkladem. A Collis byl při prohlídce ztělesněním roztomilosti.

Na stanici potrubní dopravy je uvítal správce Azary s družinou. Na většině habitatů měl správce čistě reprezentační funkci, ale tady se úřad vyvinul téměř v ministerstvo zahraničí.

Na delegaci čekal poměrně početný dav složený povětšinou z mladých zvědavých Edenitů a zaměstnanců ostatních ambasád.

Collis s úsměvem vyslechl správcův uvítací projev, odpověděl několika vhodnými slovy a vyjádřil touhu

prohlédnout si vnitřek habitatu. Celá skupina se pěšky vydala do dutiny.

Ani Ralph ještě neviděl žádný habitat zevnitř. Stanul na trávníku před vchodem do stanice podzemky a pokusil se jediným pohledem obsáhnout válcovou krajinu, okouzlen její nádherou. Nikde neviděl tak živou a majestátní přírodu.

„Člověka tady napadá, proč jsme kdysi odmítli bitek," poznamenal tiše Kelman.

„Ano, pane."

Princ procházel mezi lidmi, tiskl jim ruce a rozdával úsměvy. Procházky mezi prostým lidem pro něj nebyly nic nového, ale tahle byla neplánovaná a místo osobní stráže ho doprovázeli jen dva zamračení mariňáci. Princ se skvěle bavil.

Kelman uviděl, jak Collise líbají dvě mladé Edenitky, a uculil se. „No, je přece opravdový princ, ne? Tady jich asi moc nepotkají." Zvedl hlavu k jasné sluneční trubici a zelené krajině za ní. Znervózňovalo ho, že celý habitat je živý tvor, který si ho prohlíží stejně pozorně a přemýšlí o něm. „Jsem rád, že jsme sem letěli, Ralphe. Váš nápad na spojení s Edenity schvaluji. Mají nesmírnou sílu, to mi nikdy nedocházelo. Vždycky jsem věřil, že v naší diplomatické válce nakonec zvítězí království. Mýlil jsem se: edenismus přežije všechno."

„Už je pozdě rušit obchodní embargo, pane. Jsme nezávislí na jejich energetickém monopolu a to mě rozhodně nemrzí."

„Jistě, Ralphe, rozumím vám. Ale život je víc než obchod a jídlo. Myslím, že pevnější vazby by prospěly především našim kulturám."

„Totéž můžete říci o každé soustavě v Konfederaci, pane."

„Přesně tak, Ralphe, přesně tak."

Jupiterští Edenité vytvořili už druhý všeobecný konsenzus za jediný měsíc. Byli si vědomi, že tohoto roku zřejmě není poslední.

Nejnepříjemnější na žádosti lorda Kelmana Mountjoye je její vnitřní logika. Analýza bojových simulací pana Ralpha

Hiltche ukazuje vysokou pravděpodobnost úspěšného osvobození Mortonridge. Uznáváme námitku těch z nás, kdo upozornili, že simulace vyjdou jen případě nezměněné rovnováhy sil, tedy za předpokladu, že se posedlým nedostane pomoci zvenčí. Tady hrozí nebezpečí.

Hlavní problém ale představuje fakt, že plánované vítězství nemá žádný reálný dopad. Již jsme odsouhlasili, že proti posedlosti nepůjde bojovat vojenskými prostředky. Mortonridge to potvrzuje. Pokud se mají dvě největší mocnosti Konfederace spojit, aby porazily pouhé dva miliony lidí odříznutých na nevýznamném poloostrově, osvobození celé planety je teoreticky nemožné.

Osvobození Mortonridge probudí v celé Konfederaci nemístné naděje. Ty mohou být nebezpečné, neboť povedou k nesplnitelným požadavkům na místní politiky. Odmítnout požadavek království by ale poškodilo pověst edenismu. Lord Kelman Mountjoy nás do této nezáviděníhodné pozice vědomě vmanévroval.

„Nesouhlasím," namítl ve všeobecné spřízněnosti Astor. „Saldanové vědí stejně dobře jako my, že vojenské řešení nemůže být definitivní. Mortonridge pro ně rovněž představuje zapeklité dilema. Jsou ale přístupnější politickým tlakům a reagují jediným možným způsobem.

Dodám ještě něco: vysláním krále přímého potomka Saldanové ukázali, jakou vážnost přikládají našemu rozhodnutí. Uvědomují si, že pokud se jednou spojíme, už se nikdy nemůžeme vrátit k chladné diplomacii minulých let. Navážeme pevné spojenectví s jednou z nejsilnějších kultur v Konfederaci a ukončíme staletí nepřátelství. Na to nesmíme zapomínat."

Děkujeme, Astore, odpověděl konsenzus, jako obvykle mluvíš moudře. Uznáváme, že budoucnost je třeba zajistit v souladu se současnými potřebami. Máme možnost začít budovat mírumilovnější a přátelštější galaxii.

Tento důvod se na současný válečný stav logicky nevztahuje. Rovněž nám nepomůže vzbuzovat falešné naděje.

Přesto v dějinách nastávají doby, kdy lidé potřebují naději, třebas prchavou.

Mýlit se je lidské. Hlásíme se k své lidskosti se vším, co přináší. Řekneme princi Saldanovi, že dokud nenalezneme definitivní řešení posedlosti, podpoříme ho v jeho ztřeštěném boji.

***

Po pěti dnech cesty vyklouzl Oenone z červí díry sedmdesát tisíc kilometrů nad Jobisem, domovskou planetou Kiintů.

Jakmile se identifikoval místnímu řízení letového provozu (lidské firmě) a dostal povolení k sestupu na orbitu, spolu se Syrinx zaostřili na měsíční trojúhelník.

Trojice měsíců obíhala Lagrangeův bod planety čtyři miliony kilometrů směrem k hvězdě typu F2. Všechny tři měly průměr osmnáct set kilometrů a vzájemnou vzdálenost sedmdesát tisíc kilometrů. Společný střed obíhaly jednou za sto padesát hodin.

Právě anomální uspořádaní upoutalo první průzkumnou misi roku 2356. Triáda byla astronomický nesmysl, jasně nepřirozeného původu. Měsíce navíc vážily naprosto stejně (plus minus půl miliardy tun – drobná odchylka způsobená nárazy meteoritů). Někdo je tu musel postavit.

Ke cti kapitánky průzkumné lodi slouží, že hned neutekla. Před rasou, která dokázala sestavit tak obrovské dílo, by se zřejmě stejně neschovala. Vyslala tedy k planetě signál a požádala o povolení k přistání. Kiinti souhlasili.

Vstřícnější už nikdy nebyli. Málomluvnost povýšili na umění. Nikdy neprozradili nic o svých dějinách, jazyce nebo kultuře.

O trojici měsíců řekli jen tolik, že jde o „starý pokus“ a víc nic. Nedovolili na nich přistát žádné lidské lodi ani sondě.

Sokoli ale díky svému vnímání hmoty v průběhu staletí shromáždili poměrně přesné údaje. Oenoneho smysly Syrinx vnímala jejich homogenní stavbu, jednolité složení hliníko-křemičité rudy. Gravitační pole s dokonalou symetrií ohýbala okolní prostor. Byla dokonale totožná a přesně vyvážená na miliardy let dopředu.

Všechny stříbřitě šedé měsíce byly posety krátery. Nic víc na nich nebylo, jasný důkaz umělého původu. Stovky let nenápadného zkoumání sokolími smysly nenašly na povrchu jediný zapomenutý stroj nebo stavbu. Měsíční trojúhelník byl naprosto mrtvý. Ať už šlo při „pokusu“ o cokoli, dávno skonal.

Syrinx musela přemýšlet, jestli má triáda něco společného s nicotou a se způsobem, jakým se s ní Kiinti vypořádali. Žádný lidský astrofyzik zatím nepřišel s rozumnou hypotézou, k čemu by soustava těles mohla sloužit.

Třeba chtěli Kiinti jen vidět, jak budou vypadat tři stíny na povrchu Jobise, nadhodil Ruben. **Kužely stínů dosahují až k nim.**

Na umělecké dílo je trojúhelník dost ulítlý, namítla Syrinx.

Na tak docela. Pokud je společnost dost technicky vyspělá, aby dokázala něco podobného vytvořit, pak podobný projekt logicky představuje jen část jejích celkových možností. V takovém případě klidně vybuduje astronomický div jen s uměleckým záměrem.

Pořádný div. Vzal ji za ruku, protože do spřízněnosti prosákla trocha strachu.

Pamatuj, jak málo toho o Kiintech víme, řekl. **Jen to, co nám sami prozradili.**

Ano. Doufám, že z nich dneska něco vypadne.

Cestou na šestisetkilometrovou parkovací orbitu ji trápily představy, co všechno Kiinti vlastně dovedou. Z vesmíru vypadal Jobis jako obyčejný terrakompatibilní svět, i když při průměru patnáct set kilometrů byl znatelně větší a měl povrchovou gravitaci o dvacet procent vyšší než Země. Na planetě leželo sedm kontinentů a čtyři hlavní oceány, osu měla

vychýlenou sotva o procento proti kolmici ekliptiky a podezřele kruhovou oběžnou dráhu. Ve výsledku to vedlo k minimálním rozdílům mezi ročními dobami.

Na rasu, která stvořila trojúhelník měsíců, bylo na Jobisu vidět překvapivě málo technických děl. Běžné vysvětlení říkalo, že technologie natolik dokonalejší než lidská musí vypadat jinak a člověk si jí těžko všimne. Buď je nenápadná, nebo schovaná v hyperprostoru. I tak ale museli Kiinti projít fází tradičního průmyslu, spalovacích motorů a intenzivního zemědělství, znečištění a čerpání neobnovitelných zdrojů. Po průmyslu ale nezůstala ani stopa. Pod travou nezbyly žádné překonané dálnice, džungle neporostly stará betonová města. Kiinti buď planetu dokonale zrestaurovali, nebo dospěli k šetrné výrobě už strašně dávno.

Dnes žili Kiinti na Jobisu ve vesnicích a malých městech, krajina vypadala přirozeně a divoce. Počet obyvatel nešel odhadnout, zřejmě nepřesahoval jednu miliardu. Jejich dómy, jediná viditelná kiintská obydlí, se příliš nelišily jeden od druhého.

Syrinx a Ruben přistáli s člunem na jediném jobiském kosmoportu. Ležel na kraji přístavního města vystavěného lidmi. Od moře se táhly ulice mezi domy z bílého kamene a celé městečko připomínalo spíš prázdninové letovisko než jedinou výspu Konfederace na klidné, ale naprosto cizí xenocké planetě.

Obyvatelé pracovali buď na vyslanectvích, nebo v obchodních firmách. Kiinti neměli radost z návštěv. Důvod, proč se připojili ke Konfederaci, zůstával záhadou, i když v porovnání s ostatními nepodstatnou. Zajímala je výhradně výměna informací. Kupovali prakticky veškeré údaje od každého, kdo měl něco na prodej, nejvíc platili za vědecké práce z oboru xenobiologie a za lodní deníky průzkumných člunů. Na prodej měli technická data. Nikdy nenabídli nic nového nebo revolučního, nevydali by antigravitační generátory nebo nadsvětelné vysílačky, ale když chtěla firma

lepší verzi svého výrobku, Kiinti vymysleli úspornější nebo trvanlivější řešení. Prozrazovali tím svou dávnou průmyslovou minulost. Někde na Jobisu musí být obrovská paměťová banka plná nákresů dávno zapomenutých strojů, jež přestali používat bůhvíkdy.

Syrinx nedostala příležitost prohlédnout si město. Spojila se s edenitským vyslanectvím (největším zastupitelským úřadem na Jobisu), vysvětlila důvod návštěvy a Oenone zatím zaparkoval na vyšší orbitě. Zaměstnanci vyslanectví jí hned začali dojednávat schůzku s Kiintkou jménem Malva.

Je nejotevřenější ze všech místních, vysvětlil vyslanec Pyrus, sotva se Syrinx objevila ve dvířkách člunu. **Což neznamená mnoho, ale pokud s vámi bude někdo mluvit, pak ona. Máte s Kiinty hodně zkušeností?**

V životě jsem žádného neviděla, přiznala Syrinx. Letiště ji upomínalo na Norfolk, mělo jen travnatou přistávací dráhu a nijak nestálo o návštěvy. Tady ale bylo tepleji, Jobis jí připomněl subtropy. Nikdo ji nekontroloval. Před jediným hangárem stálo sotva dvacet letounů. Hlavní rozdíl proti Norfolku spočíval v kiintském letadle na druhém konci louky. Připomínalo iontový člun, ale bylo menší a baňatější.

Proč vás tedy poslali? otázal se Pyrus pokud možno zdvořile.

Wing-Tsit Chongovi to přišlo jako dobrý nápad.

Opravdu? Jeho rozhodnutí mohu těžko zpochybňovat, že ano.

Měla bych něco vědět, než se s ní setkám?

Vlastně ne. Buď se s vámi baví, nebo ne.

Řekl jste jí, proč jsem přijela?

Pyrus rozmáchl rukama. **Důvody jste mi sdělila už cestou z orbity. Nevíme, jestli dokáží vyslechnout spřízněnou konverzaci na soukromé vlně, ale já tomu věřím. Otázkou samozřejmě je, jestli se vůbec obtěžovali. Můžete se Malvy zeptat, co pro ně vlastně znamenáme. Já nemám nejmenší tušení.**

Děkuji. Syrinx nahmátla náprsní kapsu a v ní kreditní disk. Eden jí pro všechny případy svěřil pět miliard fuseodolarů. **Budu za tu informaci platit?**

Pyrus mávl na kiintské letadlo, trup se rozestoupil a ve dveřích stanula postava. Práh byl dost nízko, aby Kiintka nepotřebovala schůdky. Syrinx jasně neviděla, jestli letoun sedí břichem na trávě, nebo levituje těsně nad ní.

To už vám poví Malva, odvětil Pyrus. **Doporučil bych vám naprostou otevřenost.**

Syrinx vstoupila do letadla. Uvnitř našla jen čtyři pohodlná křesla. Opatrně se s Rubenem posadili a trup zacelil vstup.

Není ti zle? zeptal se vzápětí starostlivě Oenone. **Samozřejmě, že ne. Proč?**

Z letiště jste vyrazili na zhruba sedmdesáti gé a teď letíte pětatřiceti machy.

To sis vymyslel! Hned se připojila na jeho smysly a uviděla letoun nad horami osm set kilometrů od kosmoportu. **Na téhle planetě překvapivě dobře snášejí sonické třesky.**

Neřekl bych, že je vaše letadlo způsobuje. Nemám sice nejlepší výhled, ale rozhodně za vámi nevidím žádné turbulence.

Podle Oenoneho letadlo zabrzdilo na sedmdesáti gé šest tisíc kilometrů od přístavu. Když Syrinx s Rubenem vystoupili, opřel se do nich voňavý vítr. Letadlo přistálo v širokém údolí, kousek od jezera s oblázkovou pláží. Ze zasněžených štítů na obzoru stékal do údolí chladný vzduch a čeřil hladinu. Místní tráva, zelená jako avokádo, sahala Syrinx po kolena. Až na hranici lesa šplhaly po svazích modré stromy podobné rozteklým lízátkům.

V dálce kroužili ptáci; na let ve vysoké gravitaci vypadali příliš tlustí.

Na břehu jezera u přítoku stál kiintský dóm. Syrinx se cestou k němu potila, i když v horském vánku nebylo nijak teplo.

Dóm musel být velmi starý, kvádry žlutobílého kamene se už téměř slily dohromady. Erozí zdrsněly, a tak je mohl snadno

porůst místní břečťan. Z dlouhých šlahounů visely hrozny růžových a fialových kvítků.

Vstup byl široký, kamenné zárubně pokrývaly zašlé vytesané symboly. U něj stály dva modré stromy, stářím ohnuté skoro k zemi a napůl uschlé. Za dveřmi stála Malva, traktamorfní chapadlo vystrčené a upravené do tvaru lidské ruky. Syrinx jí podala ruku, Kiintka vypouštěla dýchacími otvory kořeněnou vůni.

Zdravím vás i vaše duchovní dvojče, Syrinx, vyslala srdečně Kiintka. **Pojďte dál, prosím.**

Děkuji. Vydala se s Rubenem chodbou do ústřední místnosti dómu. Dřevěná podlaha s vlákny jako mramor se svažovala do teplého bublavého bazénku. Syrinx si byla jistá, že jednolitá podlaha je živá, stejně jako celý pokoj. Veliké kiintské lavice připomínaly pečlivě ostříhaný živý plot bez listí. Menší židličky narostly přesně pro lidi. Prohnuté stěny zdobily vzory z jantarového a nefritového mechu, protkané rtuťovými žilkami. Bylo vidět, jak stříbrná tekutina pulzuje a proudí vzhůru. Od žilek se odrážela hřejivá aura.

Na stropě bylo vidět strukturu kamenných kvádrů, jenže zevnitř byly průhledné.

Malvin dům přišel Syrinx spíš zajímavý než informativní. S dostatkem peněz a trochou úsilí by lidé dokázali s bitekem totéž. Možná byl upravený zvlášť pro lidské návštěvy, aby jim dodal klid a neposkytl jim důvod k závisti.

Malva se usadila na jednu lavici. **Přijměte místo, prosím. Očekávám, že při našem setkání budete vyžadovat fyzické pohodlí.**

Syrinx si sedla naproti. Na Malvině bílé srsti si všimla drobných šedých skvrnek, tak malých, že mohlo jít jen o hříčku stínů. Znamená šedivění u všech tvorů stáří? **Jste velice laskava. Naznačil vám vyslanec Pyrus, jaké informace u vás chci hledat?**

Ne. Ale vzhledem k potížím, s nimiž se váš rod v současnosti potýká, předpokládám, že máte důležité poslání.

Ano. Poslal mne sem zakladatel naší kultury Wing-Tsit Chong. Oba chápeme, že mi nemůžete prozradit, jak se zbavit posedlých. Wing-Tsit Chonga ovšem zajímá mnoho aspektů onoho jevu.

Váš předek je entitou s velikou vizí. Lituji, že jsem ho nepoznala.

Nesmírně rád vás uvítá na Jupiteru.

On ne. Paměťový konstrukt pro nás nepředstavuje entitu, ať je sebedokonalejší.

To byla moje první otázka: Přenesly se duše mrtvých Edenitů do habitatů společně se vzpomínkami?

Což vám to není zřejmé už teď? Mezi životem a vzpomínkou je rozdíl. Paměť je jen částí tělesné existence. Život počíná duše, ony jsou strukturou, již vědomí a sebeuvědomění užívá na energii biologického těla. Doslova řečeno: myslíte, tedy jste.

Život a paměť jsou tedy oddělené, ale přesto jednotné?

Ve fyzické fázi existence entity ano.

Habitaty tedy mají duši?

Zajisté.

Takže i sokoli.

Jsou vám bližší než habitaty.

Nádhera, řekl Oenone. **Takže nás smrt nerozdělí, Syrinx. Nerozdělila žádného kapitána a jeho loď.**

Nad sokolovým nadšením se musela usmát. **To jsem si nikdy nemyslela, miláčku. Vždycky v sobě budu mít kousek tebe.**

A já tebe, odvětil láskyplně.

Děkuji vám, obrátila se Syrinx na Malvu. **Žádáte za tuto informaci odměnu?**

Informace je odměna. Vaše otázky jsou informativní.

Vy nás studujete, že ano?

Celý život je příležitostí něco se dozvědět.

Myslela jsem si to. Ale proč? Vzdali jste se cestování mezi hvězdami. To je přece nejvyšší forma poznávání, ukojení zvídavé mysli. Proč se teď zajímáte o cizí druh?

Protože jste tu, Syrinx.

Nerozumím.

Vysvětlete mi lidskou lásku k hazardu, vůli vsadit výdělky na náhodný pád kostky. Vysvětlete mi lidský zvyk neustále pít chemikálii, která vám zatemňuje myšlenkové procesy.

Promiňte, zarazila se Syrinx.

Máme mnoho společného. A mnoho ne.

Tomu nerozumím já ani Wing-Tsit Chong. Nelišíme se tolik; míra vědomostí nemění základní principy vesmíru. Proč nám tedy neprozradíte, jak bojovat proti posedlým?

Stejná fakta nepřinášejí stejné porozumění. Platí to i mezi lidmi. Kdo změří propast mezi druhy?

Poznali jste posedlost a přežili jste.

Logika vám sluší.

Proto jste se vzdali mezihvězdných cest? Teď jen čekáte na smrt u vědomí, že neznamená konec?

Když Laton řekl, že smrt není tak jednoduchá, mluvil pravdu. Žádná rozumná entita ji nepřijímá s radostí. Instinkt vás před ní varuje z dobrého důvodu.

Z jakého?

Chcete snad do konce vesmíru čekat v nicotě?

Ne. Děje se to i s dušemi Kiintů?

Nicota čeká všechny.

A vy to víte odjakživa. Jak s tím můžete žít? Lidi dohání nicota k zoufalství.

Strach je začasté souputníkem pravdy. Posedlosti se musíte postavit sami za sebe.

Laton také označil smrt za začátek dlouhé cesty. I v tom měl pravdu?

Jeho metafora je použitelná.

Syrinx se obrátila o pomoc k Rubenovi, ale neodvážila se použít soukromou vlnu. Cítila, že dělá pokroky, i když netušila, kam ji odpovědi vedou. Jen v koutku vědomí jí bylo líto, že Laton nelhal.

Víte i o jiných rasách, které objevily nicotu? zeptal se Ruben.

Většina druhů se s ní setká. Malva dala v myšlenkách najevo smutek.

Jak? Jak se prolomí hranice mezi naším světem a jejich?

Pokaždé jinak.

Víte, co se stalo v našem případě?

Ne. I když se obáváme, že nešlo o samovolnou událost. Zřejmě se stala nehoda. Nebylo by to poprvé.

Chcete říci, že se to nemělo stát?

Vesmír tak není uspořádán. Co se stane, stane se.

Povedlo se i ostatním druhům zvítězit, jako Kiintům?

Při střetu s nicotou nejde o vítězství.

A o co?

Což jste nic nepochopil? Nemohu za vás mluvit, Rubene.

Setkáváte se s mnoha lidmi, Malvo, převzala iniciativu Syrinx. **Znáte nás dobře. Věříte, že dokážeme tuto krizi nějak vyřešit?**

Nakolik si věříte, Syrinx?

Už si nejsem jistá.

Pak si nejsem jistá ani já.

Ale možnost tu je.

Samozřejmě. Každý druh dospěje k této volbě.

A uspěje?

Syrinx, prosím vás. Jistě jste si již uvědomila, že nehovoříme v absolutních termínech, jen o různých stupních řešení.

Proč nám neprozradíte, kde máme začít? Vím, že nejsme tak rozdílní. Nemůžeme použít vaše řešení? Vaše filozofie jistě poskytuje nějakou výmluvu. Nebo byste nám pomocí uškodili?

Nejde o to, že bychom vám nemohli prozradit, jak jsme se s krizí vyrovnali my, Syrinx. Kdyby vám to pomohlo, samozřejmě bychom vám své řešení poskytli, mlčet by byla krutost, k jaké se nesníží žádný rozumný tvor. Nemůžeme vám poradit, protože odpověď na podstatu vesmíru je pro každý druh odlišná. Leží ve vás samých, a proto ji můžete hledat jen vy.

Alespoň naznačte…

Neustále vydáváte odpověď za řešení. Myšlenky vám obíhají v kruhu určeném psychickým vývojem.

Zaslepuje vás mládí lidstva a jeho závislost na technice. Díky tomu hledáte vždy nejrychlejší řešení.

Budiž. Co bychom tedy měli hledat?

Svůj osud.

***

Páky zatáhly Tantu do přistávací kolébky. Železo zavrzalo. Quinn znervózněl, teď už neuteče, dokud mu kosmoport nedá povolení k odletu.

A to mi dají, řekl si. Časem.

Twelve-T se musel ohánět skoro týden, aby dostál dohodě s Quinnem. Několikrát nedodržel termín a teprve po mnoha nadávkách a vážně míněných hrozbách oddatoval na Tantu nutné podrobnosti a zařídil jí přistání na asteroidu Jesup, majetku vlády Nové Georgie. Na Nyvan nahlásili krátkou zastávku za účelem doplnění paliva a zásob, schválenou opravářskou společností Iowell Service & Engineering. Vzhledem k tomu, že doplnění kryogenického paliva nevyžaduje osobní kontakt mezi posádkou a přístavem, úřady nepovažovaly za nutné prověřovat loď kvůli posedlosti. Celou rutinní operaci zvládnou Iowellovi zaměstnanci.

Jakmile však kolébka zajela do doku, loď se s kosmoportem okamžitě spojila přechodovou komorou. Quinn a Graper už dole čekali, až se zapnou ventilátory.

Quinnovi bylo jasné, že rozhodne nejbližších pět minut. Bude muset rychle ovládnout Twelve-T, ale gangster se zkusí totéž. A přestože o tom nevěděl, měl Twelve-T početní převahu. Quinn si domyslel, že za komorou ho čeká parta zfetovaných černochů s velkými pistolemi. On by to tak udělal.

Potřebuju takovou rychlost, jakou dávají vojákům implantáty, pomyslel si. Cítil, jak se mu v těle přeskupuje energistická síla, proudí mu mezi svaly, připravena splnit každé jeho přání. Světla v komoře zablikala, hábit se Quinnovi přitáhl k tělu, aby se za nic nezachytil.

Rozjařilo ho očekávání boje, už se nemohl dočkat, jak na nepřátele vypustí svého hada. Musel se tak dlouho krotit. Nejvyšší čas trochu postrčit dílo Božího Bratra, hledět, jak se pýcha hroutí pod silou krutosti.

Twelve-T nervózně čekal ve vstupní hale doku. Všude měl své lidi, za sloupy, za křesly, za rozbitými krabicemi od nákladů. Všichni mířili na průlez přechodové komory, střelecké programy měli v primárním módu.

Ten srab Quinn se mohl posrat kvůli zdržení, ale Twelve-T věděl, že lepší práci by zvládl málokdo. Celá akce vyžadovala mistra. Celá fregata, do psí kundy! Mohl si strhnout koule, než zařídil, aby si fregaty nevšimli fízlové. Gang měl ale kontakty v celé Nové Georgii, polovina příjmů plynula ze zákonného podnikání. Firmy jako Iowell – zástěrková organizace založená před mnoha lety – dokázaly skvěle posloužit. Zaměstnance kosmoportu měly pod palcem odbory a vedoucí úředníky stačilo podmáznout.

Dostat na Jesup dost gangsterů byla taky práce na hovno. Všichni v gangu měli stejně jako Twelve-T stříbrnou lebku, kůži jim od obočí až k týlu nahrazovala pružná chromová slitina. Kovové a kompozitové protézy ukazovaly, jak se kdo obětoval pro dobro gangu.

Zkuste dvacet takových zrůd propašovat na Jesup, aniž by si toho všimly úřady.

Twelve-T to dokázal. A teď se konečně dozví, o co kurva běží. Protože stejně jistě, jako že hovno vyplave na hladinu, s ním Quinn Dexter nehraje na rovinu.

Procesor u vstupu do přechodové komory nesměle kníkl.

„Všechno v cajku," nadatoval Štístko Vincek. „Píča pes, Twelve-T, z čidel v rouře nekapíruju ani hovno. Zesraly se na jednu hromadu."

„Zmrdal je Quinn, kámo?"

„Vím hovno. Mašiny tu nevypadají zrovna jako na hajzlu v SII."

„Dobře. Otevři průlez.“ Rozšířil datovou vlnu na zbytek svých vojáků. „Ostře do toho, sračky, jdeme na věc.“

Průlez se odemkl, serva otevřela pancéřové dveře. V rouře panovala dokonalá tma.

Twelve-T natáhl krk, jizvy se mu napjaly. Do chobotu neviděl, ani když přepnul sítnicové implantáty na infračervenou. „Do psí kundy…“

Tma se vyvalila a začala nasávat světlo z haly. Gang vypálil z pěti maserových karabin a jedné TIP pistole, světložravá chiméra to dostala ze všech stran. Rozprskla se a začala lézt po stěnách.

Twelve-T začal ztrácet informace z nervové nanoniky. Procesory u pasu se vypínaly. Poslední datovou zprávu dostal z maserové karabiny; hlásila mu prudký úbytek napětí. Zkusil odlepit ze suchého zipu konvenční samopal, ale třásla se mu ruka. Serva v předloktí se zasekávala.

Ze středu tmy vystřelila raketa zahuštěného stínu. Twelve-T ji ani nestačil sledovat, jak byla rychlá a jak mu selhávaly sítnicové implantáty. Tma zasáhla cíl.

Halou zazněl první výkřik. Jeden voják se hroutil, tělo se mu balilo samo do sebe. Mizel, jako by ho halila černá mlhovina. Pak se mu propadla lebka a místo křiku halu zaplnila krev.

Následovala jediná žena v řadách gangu, hlava jí tak dlouho tlačila na páteř, až jí zlomila vaz.

Třetí oběť začala doutnat. Obě titanové ruce se jí rozpálily doběla. Muž otevřel ústa, ale místo řevu z nich vylétl oblak páry.

Twelve-T víc vidět nepotřeboval. Každého vojáka před smrtí zahalil průsvitný mrak, blikající šedý stín. Znehybněnou rukou konečně uvolnil samopal a zoufale se otočil ke zdroji nejnovějšího řevu. Gang prohrával, ostřílení zločinci se tlačili pryč.

Světelné panely ztmavly do oranžova a začaly blikat, pod sklem se objevily černé železné mříže. Ze stropu stékal hustý

lepkavý dým. Utichlo i drnčení větráků. Vzduchem pluly krvavé koule. Twelve-T pochopil, že je v průseru. Tohle není Quinn Dexter, poskok z archologie. Tohle je to nejhorší, co se vůbec může stát.

Nyvan neměl nikdy moc rád. Ale kurva pes, je to jeho rodná planeta. Teď tam posedlí obsadí všechny živé. A Twelve-T je ten blbec, který je sem pustil.

Další gangster se rozlétl na kusy, ještě ho obklopoval stín. Twelve-T už jen silou vzteku rozpohyboval nefunkční tělo. Namířil samopal na stín u nebožáka a stiskl spoušť. Stihl jen krátkou dávku. Z hlavně vyšlehl modrý oheň, ztichlou halou zaduněl hrom. Bez bojového programu v nanonice nedokázal ustát zpětný ráz, tlak zbraně ho odtrhl od lepítka a Twelve-T se rozlétl halou.

Vesmír zatajil dech.

„Praskni!“ poručil hněvivý hlas.

Samopal uposlechl, silikolithium se rozlétlo jako šrapnel. Střepiny pronikly gangsterovi hluboko do masa, některé se odrazily od protetických implantátů. Twelve-T se odrážel od stěn, na všechny strany z něj stříkala krev.

„Chyťte ho,“ přikázal kdosi.

Quinn zpomalil, energistické proudy klesly na obvyklou úroveň. Zbytek světa pro něj náhle zrychlil běh. Bylo úžasné létat halou plnou soch, čas sražený do jediného úderu srdce. Pro ně, ne pro něj. Bratr Boží ho uchránil před skutky živých. Jasné znamení, že je Quinn Jeho vyvolený.

„Děkuji, Pane,“ zašeptal pokorně. Planety se mu teď budou klanět, jak Lawrence předpověděl.

Většina krve se rozpleskla po stěnách. Ve vlahých vzdušných proudech pokojně poletovaly groteskní mrtvoly. Zbytek gangu byl v ubohém stavu. Přítomnost čtyř posedlých v přechodové komoře jim zablokovala veškeré implantáty. Všichni byli přestavění skoro jako kosmonici. Lawrence s Graperem je snadno odzbrojili.

Quinn zamířil k Twelve-T. Střih hábitu navrátil do původní rozevláté podoby.

Twelve-T se potil. Jeden voják, jemuž neselhaly ruce, mu ovazoval předloktí cáry košile.

„Obdivuji tvou sílu," prohlásil Quinn. „Dáme ji do služby Božího Bratra."

„Bůh není, a tak může mít hovno nějakýho…" Levou rukou mu projela bolest. Kůže se škvařila.

„Chceš mne zlobit," pronesl shovívavě Quinn.

Twelve-T bezmocně supěl. Nebyl zvyklý na takovou bolest, to nikdo. Vždycky ho chránila nervová nanonika. Takže to bude zlý, uvědomil si, fakt zlý. Pokud dřív…

„Sebevraždu ti nedovolím," dořekl za něj Quinn. „Myslel jsi na ni. To každý, když mu dojde, co se děje."

Cáry látky na pažích se proměnily v pevný hladký nylon. Konce se zavlnily jako hadi a samy se zauzlovaly.

„Jseš mi tak blízký, Twelve-T," přesvědčoval ho Quinn. „Tvůj had už je téměř svobodný. Nikdy by ses nedostal tak vysoko, kdybys neznal svou pravou podstatu. Nebraň se, přijmi Bratra Božího. Pojď s námi do Noci."

„Jednou uděláš chybu, debile. A já tě dostanu."

„Nedělám chyby. Jsem vyvolený."

„Hovno."

„Pojď za mnou, Twelve-T. Vzdej se svému pravému já a poznej slávu Jeho slova. Vykašli se na lidi, mysli na svůj prospěch. Potom nepoznáš porážku. Moji učedníci zmrdají každého, kdy se jim zachce. Vidí své nepřátele hořet v pekelných mukách. Užij si jako nikdy dřív. Pomoz mi, Twelve-T. Pověz mi, kde jsou fízlové. Převeď na mne peníze gangu. Ukaž mi raketoplány, na nichž se moji učedníci dostanou dolů. Poslechni mě, Twelve-T."

„Na planetu se nedostanete," zachrčel Twelve-T. „Lidi mají strach, že se na ně dostanou posedlí. Všude jsou kontroly. Možná jsi vymrdal s mejma hošama, to jsi frajer, ale z mý planety megakrchov nikdo dělat nebude."

„Ničemu nerozumíš," domlouval mu Quinn. „Duše v nicotě jsou mi u prdele. Nepřišel jsem nikoho spasit a je už vůbec ne. Přišel jsem s Bratrem Božím připravit cestu Noci."

„Do píči práce," sténal Twelve-T. Quinn má o kolečko víc. O zasraný zkurvený psychotický kolečko víc.

„Od tvé planety chci dvě věci," pokračoval Quinn. „Kosmickou loď, která mě vezme na Zemi, protože tam zasáhnu Konfederaci nejcitelněji. Bude to muset být nákladní loď, na první pohled neškodná. Určitě tady kotví spousta takových."

Gangsterovi škublo v tváři.

„Fajn," usmál se Quinn. Černocha prozradily myšlenky, hořkost porážky smíšená se smutkem a vztekem. „Chceš vědět, co je ta druhá věc, viď? To je prosté, Nyvan se stane první planetou v království Božího Bratra. Přivedu sem Noc, Twelve-T Nekonečnou Noc. Noc bez naděje. Dokud zpoza nicoty nepřijde On a nepřinese vám spásu."

Twelve-T co nejzřetelněji pronesl: „Vyliž mi prdel." Připravil se na trest.

Quinn se jen tiše zasmál. „Tak snadné to mít nebudeš, tupče. Říkal jsem ti, že potřebuji tvou pomoc. Potřebuju místního šíbra, aby mi sehnal loď a propašoval dolů mé učedníky. Někoho, kdo zná všechny kódy. A to jsi ty, Twelve-T. Jako si On vyvolil mne, tak si já vyvolil tebe."

Rozhlédl se po zbylých gangsterech. „Tvé bezcenné gorily otevřeme duším z nicoty, pak obrátíme na víru celý Jesup. Planeta nám nedokáže vzdorovat."

„Ježíši Kriste, pomoz nám," modlil se Twelve-T. „Prosím."

„Bůh není," napodobil ho výsměšně Quinn, „a tak může mít hovno nějakýho syna, ne?" Rozesmál se a strčil gangstera dolů. Twelve-T se neudržel na nohou, k lepítku se mu přichytily kalhoty. Quinn se postavil nad něj a pokynul Lawrencovi. „Vím, že jsi drsňák, Twelve-T. Když tě dám posednout, budeš svému novému majiteli lhát. Ty a tvá pošetilá pýcha. Nemohu

si to dovolit. Takže z tebe musím všechno vyrazit osobně, abych věděl, že mě nevodíš za nos.“

Twelve-T klečel před příšerou, hlavu skloněnou. „Nebudu ti pomáhat.“

„Budeš. Své učedníky k sobě poutám mnoha způsoby. Většinu strachem nebo láskou. Pro tebe jsem vybral závislost.“ Položil černochovi ruce na stříbrnou hlavu. Pak provedl opak korunovace. Téměř uctivě mu sňal kovový štít z lebky. Ozvalo se masité mlasknutí. Kost pokrýval krvavý hnis. Stekl gangsterovi po tváři a smísil se se slzami.

Lawrence přilbu od Quinna převzal jako královský šašek. Strčil ji černochovi před oči, aby mu byla jasná míra ponížení.

Quinn znovu vložil ruce na hlavu otroka. Tentokrát se ozval silnější hluk, kosti zapraskaly. Quinn zvedl horní polovinu mozkovny nad hlavu jako vítěznou trofej. Pod ním se leskl obnažený mozek gangstera, zabalený v tenkých plenách. Membránami prosakovala krev.

„Teď ti uvidím rovnou do hlavy,“ poznamenal Quinn.

4

„Ta vaše skupina tedy nemá žádnou organizovanou strukturu?“ zeptala se Alkad.

„Organizovaní jsme dobře,“ oponoval Lodi Shalasa. „Ale neformálně. Prostě máme stejné názory a navzájem si pomáháme.“

Alkad si navlékla nohavice chameleonského obleku. Látka byla zevnitř od včerejška stále opocená. Nakrčila nos, ale oblékala se dál. „Zmínil ses, že vaše mladé kádry likvidují pavouky. To mi připadá jako klasická hierarchie podzemního hnutí.“

„Tak to není. Někteří z nás pracujou v družinách s dětma, aby nezapomněly na genocidu. Nikdo na ni nesmí zapomenout.“

„Souhlasím.“

„Opravdu?“ Překvapilo ho to.

„Ano. Uprchlíci raději zapomněli. Proto jsem teď v takové kaši.“

„Nemějte strach, paní doktorko, Voi vás dostane pryč.“

„Snad.“ Alkad byla hrdá, že její rada osiřelé dívce tak pomohla. Když se Voi ráno probrala z umělého spánku, byla smutná, ale vyrovnaná. Žal má své místo, nesmí se ale stavět do cesty vyšším zájmům.

U snídaně jim Alkad vyjmenovala své priority: co nejrychleji zmizet z Dorad, když už o ní vědí tajné služby, a pak sehnat bojeschopnou loď (o Alchymistovi se ještě nezmínila). Kdyby trvala na vlastenecké posádce, chtěla by moc; bude se muset spokojit s žoldáky. Ve třech probrali

možnosti a Voi s Lodim se hned začali hádat, kdo se hodí nejlépe.

Voi se vypravila sehnat loď. S Alkad se už veřejně ukázat nemohla, agenti je znají. Nehledě k převlekům byly jako dvojice příliš nápadné.

„Jé, dostala jste se do zpráv.“ Lodi nadšeně mával komunikačním modulem. Program pro něj monitoroval všechny kanály. „Pusťte si Cabral NewsGalactic.“

Alkad už se do obleku nasoukala až po ramena. Požádala procesor o Cabralovo vysílání.

Na NewsGalactic zrovna běžel záběr holomorfní samolepky s pubertální roztleskávačkou. Křičela: „Utíkej, Alkad, utíkej!“

„Matičko Boží,“ zamumlala Mzuová. „Za to můžou vaši lidé?“

„Ne. Přísahám. Vidím to poprvé. Jménem vás znám jen já a Voi. Ostatní o vás nemají ani tušení.“

Alkad se vrátila ke zprávám. Po jedné z hlavních chodeb šel reportér. Ze všech stran na něj pokřikovaly samolepky. Úklidový mechanoid se je snažil odlepit, ale neměl dost silné ředidlo. Po plechové stěně stékaly šmouhy černého rozpuštěného plastu.

„Jako by Ayacucho napadl mor,“ komentoval to zvesela reportér. „První samolepka se objevila asi před šesti hodinami. A kdyby to nebyl nesmysl, řeknu, že se množí jako bakterie. Podle policie je vylepují děti, detektivové právě teď sbírají záznamy z bezpečnostních kamer, zda nenajdou velké distributory. Státní zastupitelství ovšem připustilo, že není potvrzen úmysl spáchat trestný čin.

Všichni se teď ptají: Kdo je ta Alkad a před čím utíká?“

Komentář převzal hlasatel ve studiu. „Naší agentuře se podařilo najít možnou odpověď,“ pravil zvučným basem. „V době genocidy pracovala jistá Alkad Mzuová na zbrojních projektech. Údajně přežila a posledních třicet let strávila pod falešným jménem jako docentka na Doradské univerzitě.

Zahraniční tajné služby ji teď pod vlivem omutanské propagandy hledají pod záminkou ochrany obyvatel před zakázanými zbraněmi. Nejmenovaný člen místní vlády dnes prohlásil: ‚Přítomnost cizích tajných služeb hrubě porušuje naši nezávislost. Je nepřípustné, aby Omuťané štvali pod falešnou záminkou cizí diverzanty proti naší občance, která zasvětila celý život vzdělávání mladých vědců. Pokud se tak chovají po třiceti letech sankcí, musíme se ptát Konfederace, zda blokáda k něčemu byla a proč trvala tak krátce. Agresivitu Omuťanů nijak neotupila. Jejich nová vláda je jen jiný obojek na stejném psu.‘

Člen vlády dále uvedl, že doktorce Mzuové rád kdykoli poskytne útočiště a totéž by měl udělat každý doradský vlastenec. Řekl, že si neoddechne, dokud z asteroidů nezmizí poslední cizí agent.“

„Přesvatá Bohorodičko!“ zasténala Alkad.

Vypnula zprávy a svalila se polooblečená na postel. „To je neuvěřitelné. Panenko Maria, oni ze mě ještě udělají holovizní hvězdu.“

„To zařídil strejda,“ řekl Lodi. „Všimla jste si, jak jsou ty reportáže pozitivně laděný? Šmarjá, kdyby se tu volilo, budete zítra prezidentka.“

„Tvůj strýc?!“

Cuklo mu v tváři. „No jo. Strejda Cabral. Vytřískal majetek na garissanském šovinismu. Podívejte se, kdo tu žije, všichni mu to žrali.“

„Je šílený. Proč mě takhle prozradil?“

„Zařídil vám veřejnou podporu. Desetkrát ztížil život agentům. Kdyby vás chtěl někdo unést z Dorad, lidi ho roztrhají na kusy.“

Hleděla na jeho mladistvou tvář, která ani pod maskou hněvu nedokázala skrýt nevinnost. Potomek zpohodlnělých revolucionářů. „Asi máš pravdu. Ale já si to představovala jinak.“

„To je mi líto, paní doktorko.“ Vytáhl ze skříňky ošoupaný batoh. „Chcete si vyzkoušet šaty?“

Podal jí volné kraťasy a mikinu Ayacuchského juniorského kurvballového týmu. V krátké paruce měla z pokoje vyjít jako obyčejný mladý sportovní fanoušek. Ne fanynka.

„Proč?“

„Voi tu bude každou chvíli. Musíme se připravit.“

„Ty opravdu věříš, že nás dostane ven?“

„Ano.“

„Lodi, máš vůbec ponětí, co to všechno obnáší, teď víc než kdy jindy? Podzemní organizace musejí mít kontakty na všech úřadech, zapálené a oddané lidi, kteří pro věc obětují všechno. Co máte vy? Jste jen bohaté děti, které našly nový způsob, jak se bouřit proti rodičům.“

„Ano, máme dost peněz, a když nás necháte, pomůžeme vám za ně. To nás naučila Voi. Když něco potřebujeme, koupíme si to. Nemáme tudíž žádnou organizaci, do který by mohli proniknout udavači. Nikdy se na nás nic neprovalilo. Proto jste tu klidně přespala a o půlnoci na vás nevtrhl útočný mechanoid.“

„Asi máš pravdu. Musím uznat, že staří partyzáni se moc nevytáhli.“ S odporem se podívala do kápě chameleonského obleku a přetáhla si ji přes ulízané vlasy.

Jozue zvedl Petriho misku na světlo a přimhouřil oči. Vypadala úplně prázdná, jeho vylepšené sítnice v ní nenašly ani zrnka prachu. Ale v napohled prázdné nádobce leželo třináct nanonických štěnic, které lékařské monitory dostaly z posádky Lady Macbeth a z obou seržantů. Byly to podkožní implantáty, které jim agenti podstrčili při letmém dotyku.

„Jak to, že já měl tři?“ stěžoval si Ashly. „Jsi na první pohled podvratný živel,“ řekla Sarha. „Lotrovina ti kouká z očí.“

„Díky.“

„Všichni jste čistí," dodala. „Lékařský program nenašel žádnou infekci. Hráli fér."

„Tentokrát," dodal Jozue. Jakmile skenery našly první nanoštěnici, nařídil všem projít kompletním biochemickým vyšetřením. Mikroby a viry je mnohem jednodušší propašovat do organismu než odposlechovou nanoniku.

Tajné služby byly naštěstí spíš zvědavé než nepřátelské. Daly jim ale jasně najevo, jak vysoko se hraje. Lady Mac měla zatím štěstí. Ale to nám nevydrží, pomyslel si Jozue. A nebyl sám. V kajutě to vypadalo jako v šatně po zápase, když jsou všichni rádi, že uhráli remízu.

„Začneme od začátku," řekl. „Sarho, jsme už v bezpečí?"

„Ano. Ty štěnice nedokážou vysílat přes lodní clonu. Fungujou jenom venku."

„Ale nevíš, kdy nás napíchli."

„To nezjistím, promiň."

„Tvoje kamarádka paní Nateghiová," nadhodil Melvyn. „Bylo to divný."

„Asi máš pravdu," připustil nerad Jozue. „Tak fajn, dá se předpokládat, že agenti věděli o každým našem kroku na asteroidu. Má v tom případě cenu pokračovat? Ježíši Kriste, těžko si můžeme namlouvat, že tady Mzuová není. Jsou jí plný zprávy. Náš problém teď je, jak ji dostat, aniž by si nás někdo všimnul. Zase nás budou chtít napíchnout. Sarho, když si vezmeme bojový pole, odrušíme štěnice?"

„Určitě přinejmenším znehodnotíme signál, máme nejlepší rušičky."

„Fajn. Odteď nikdo nevytáhne paty bez rušičky. A vždycky si vezmeme seržanta. Ione, budeš nosit samopal."

„Rozkaz, Jozue," odpověděl jeden ze čtyř seržantů v kajutě.

Nepoznal, jestli patří k těm dvěma, které už vzal na asteroid. „Jo, tak co jsme se zatím dověděli? Melvyne?"

„S Ashlym jsme obešli pět zbrojních firem, kapitáne. Mají jen zakázky na vylepšení obranných družic a ani těch není moc. Kdybychom tu chtěli doplnit zbraně, dostaneme

fantastickou slevu. Firmy nemají do čeho píchnout. Mzuová si nic neobjednala. A v doku se nepředělává žádná loď.“

„Dobře. Beaulieuová?“

„Nic, kapitáne. Daphine Kiganová se ztratila patnáct minut po příletu. Nemá edresu, konto, nezaregistrovala se v hotelu ani v rejstříku občanů.“

„Jo. Takže zbejvá Ikela.“

„Je mrtvej, Jozue,“ připomněl Dahybi. „Ten nám nepomůže.“

„Pauline Webbový docela záleželo na tom, abych se nedostal k vedení T’Opingtu. Což znamená, že je to dobrá stopa. Prohlídnul jsem všechno, co se dalo sehnat o Ikelovi i o firmě. Na Dorady si přivezl spoustu peněz, ale nikdo neví, kde je vzal. Podle oficiálního životopisu pracoval na Garisse jako nižší ředitel strojírenský fabriky. To nesedí.

Kdybyste byli Mzuová a sháněli bitevní loď, agenty v patách, na koho byste se obrátili? Ikela se nabízí jako první možnost: má firmu na díly do kosmickejch lodí. Pamatujte, že agenty vodila za nos skoro třicet let. Ať po genocidě vymysleli cokoli, naplánovali to důkladně.“

„Ale ne dokonale,“ řekl Ashly. „Jinak by už omutanská hvězda neexistovala.“

„Nepočítali s posedlými, to je všechno,“ namítla Sarha. „Kdo mohl čekat galaktickou karanténu?“

„To je jedno,“ umlčel je Jozue. „Jde o to, že T’Opingtu zřejmě vznikla kvůli Alchymistovi. Ikela musel zajistit pokračování plánu i pro případ, že umře dřív, než Mzuová přiletí.“

„Dočkal se jí, ale těsně,“ poznamenal Ashly. „Oddělali ho agenti.“

„Ale Mzuovou ne,“ řekl Melvyn. „Ta mediální kampaň se objevila příliš brzy po Ikelově vraždě. Někdo o ní ví. Někdo má velkej vliv, ale není v kontaktu s doktorkou. Při tomhle stavu veřejnýho mínění ji nemůžeme čapnout, kapitáne.“

„Přesně o to jde," dodal Dahybi. „I když kampaň je namířená spíš proti tajným službám než proti nám."

„To budeme řešit, až ji najdeme," umírnil je Jozue. „Teď musíme sehnat nějakou stopu."

„Jak?" zeptala se Sarha.

„Ikela má dceru, podle dostupnejch údajů je to jeho jediná příbuzná."

„Bude po něm dědit," prohlásila Beaulieuová.

„Správně. Jmenuje se Voi a je jí jednadvacet. Přes ni se dostaneme do tatíkovy organizace."

„No tak, Jozue," zaprotestoval Ashly, „právě jí zabili otce, těžko se bude scházet s cizíma lidma, natožpak jim vykládat o podzemním hnutí. Pokud o něm vůbec něco ví. Já bych do toho dceru netahal. A tajný ji taky budou chtít vyslechnout."

Jozue se nechtěl hádat. Jakmile na Voi poprvé narazil, věděl, že to je stopa. Ione by řekla, že ho vedla intuice. Možná by se ani nepletla. Jozue byl naprosto přesvědčený o své pravdě. „Když se k ní dostaneme dost blízko, máme šanci," pravil neoblomně. „Mzuová si tu nemůže dovolit zůstat. Musí vypadnout, čím dřív, tím líp. Voi v tom jede. Lepší stopu nemáme."

„Nechci ti odporovat," řekl Dahybi. „Je to šance. Ale jak se k ní chceš hergot dostat?"

„Tys ho neposlouchal?" zeptal se jeden seržant. „Voi je jednadvacetiletá holka."

Jozue vycenil zuby.

„To si děláš srandu," vykoktal uzlinový specialista. „Budu jenom ležet a myslet na Konfederaci."

„Jozue…"

Jozue se rozchechtal. „Kdybyste se viděli! Neměj strach, Dahybi, tak namyšlenej nejsem. Ale Voi má kamarády. Na Doradách žije spousta bohatejch fabrikantů, jejich děti budou držet při sobě. A mně koneckonců patří kosmická loď. Vezmou mě do party. Stačí mi najít spojku." Sebevědomě se usmál na

svou posádku. Byli uražení, ale spíš smíření. „Jdeme na mejdan.“

Princ Lambert hubené dívce spoutal ruce a pak aktivoval senso. Jeho ložnice se proměnila v kruhovou kamennou kobku kdesi ve věži, uprostřed zůstala postel. Okovanými dveřmi přicházeli otroci. Deset jich obstoupilo lůžko, nevzrušeně se zahleděli na přivázanou postavu.

Vzal zpod polštáře dálkově ovládaný obojek a utáhl jí ho kolem krku.

„Co to je?“ zeptala se dívka, lehce znepokojena. Byla velmi mladá, o podobném zařízení zřejmě nikdy neslyšela.

Utišil ji polibkem a nadatoval obojku aktivační sekvenci. Přístroj fungoval jako lékařská nanonika, napojil se jí na míchu. Princ Lambert převzal vládu nad jejím tělem.

„Doufám, že neruším,“ prohlásil jeden otrok ostrým ženským hlasem.

Princ Lambert vyskočil z postele. Připoutaná dívka vykřikla hrůzou, sonda jí už zajížděla do krku.

Vypnul senso, kamenné stěny i otroci zmizeli. Na místě jednoho z nich stála zcela nevhod vysoká mladá žena. „Panenko Marie, Voi! Změním už konečně kód na dveřích, nikdy jsem ti ho neměl dávat.“ Po očku se na ni podíval. „Voi?“

Právě si stáhla chameleonskou kápi, na ramena jí spadly dredy. V ruce měla nedbale zmuchlanou zrzavou paruku, na sobě kombinézu biosférického agronoma. „Musím s tebou mluvit.“

Otevřel ústa. Úplně zbytečně mávl za sebe, kde se na posteli zmítala dívčina. „Voi!“

„Okamžitě.“ Vrátila se do obýváku. Zaklel, vypnul na dálku obojek a začal dívku odvazovat.

„Kolik jí je?“ zeptala se Voi, sotva se objevil ve dveřích.

„Záleží na tom?“

„Shee nejspíš ano. Už ví o těch tvých bokovkách?“

„Kde se v tobě najednou vzal takovej zájem o můj sexuální život? Schází ti?“

„Asi jako ptačí hovno na pleši.“

„Mluvívala jsi jinak.“

„No a?“

„Šlo nám to dobře, Voi.“

„To je dávno.“

„Tak proč jsi přihopkala?“

„Něco od tebe potřebuju.“

„Matičko Boží, tys neměla chodit na detox. Předtím s tebou byla větší sranda.“

„Žeru každý tvoje slovo, P. L.“

„Co tady hergot chceš?“

„Připrav Tekas k letu, povezeš mě a pár přátel ze soustavy.“

„No jasně, žádnej problém.“ Rozvalil se v křesle a soucitně se usmál. „Kam to bude? Na Novou Kalifornii? Norfolk? Nebo to vezmeme velkoryse a prostřílíme se na Zem?“

„Nešaškuj. Jde o Garissu.“

„Matko milosrdná. Zase ta tvoje všivá revoluce.“

„Žádná revoluce, čest! Najdi si to ve slovníku.“

„Nemám slovník. A kdybys to náhodou nevěděla, platí zákaz civilních letů. Nemůžu odletět, ani kdybych chtěl.“

„A chceš?“

„Chci. No dobře, jedna nula pro tebe. Kdybych o tý karanténě věděl předem, zdekoval bych se. Dorady jsou možná domov, ale před posedlýma se tu moc neschováme. Dobrej nápad, Voi, ale přišla jsi pozdě.“

Ukázala mu datový flek. „Letové povolení doradské vlády: letíme na státní rozkaz.“

„Jak jsi proboha…“

„Táta seděl ve vládě. Mám jeho kódy.“

Pokušení ho tížilo jako kletba. „Je to platný?“

„Ano. Bereš mě a tři další. Platí?“

„Rád bych taky vzal pár lidí.“

„Ne. Jachtu uřídíš sám, proto jsem si ji vybrala. Neletíme na výlet, P. L. Budu potřebovat docela rychlý manévry."

„Tekas je bojeschopný. Koho povezu?"

„To nepotřebuješ vědět. Tak platí?"

„Rozdáme si to v beztíži?"

„Pokud ti musím podržet, abys nás odvezl, tak ti podržím."

„Jseš coura."

„Platí?"

„Jo. Dej mi den na přípravu."

„Odlétáme za tři hodiny."

„Ani náhodou, Voi. Za tu dobu ani nenačerpám palivo."

„Zkus to." Zamávala mu flekem před očima. „Když to nestihneš, nikam neletíš."

„Zmije."

Dívka byla nevídaně nádherná, kolem dvaceti, černá jako eben, kaštanové vlasy kus pod pás, kousek pod dolní konec kovově lesklých mikrošatů.

Melvynovi připadala jako typické bezradné bohaté děcko. Jozue se s ní ale už nějakou dobu muckal na parketu v baru KF-T.

„Je to ďábel," zabručel Melvyn. Měl pocit, že by měl Beaulieuové vysvětlit, jak to chodí. „Na mě to nefunguje. Mám tvrdou práci, fúze není prdel, a lítám do vesmíru, holky by se na mě měly lepit, ne? Ale kdykoli přistaneme, můžou se navzájem udupat, jak se ženou k němu. Určitě má geneticky vylepšený i feromony." Pustil se do hledání kapek piva v prázdných lahvích na stole. Nebylo jich málo.

„A není to spíš tím, že je o třicet let mladší než ty?" zeptala se kosmonička.

„O pětadvacet," ohradil se Melvyn.

„Tak o pětadvacet."

„To určitě ne."

Beaulieuová znovu automaticky prohlédla bar. Jozue zjevně vyvedl z míry všechny nasazené agenty. S Melvynem jich v

klubu našli pět, hledáním agentů si krátili čas do chvíle, než Jozue uspěje. Ne že by se tajní stranili zábavy, pili, tancovali, povídali si s místními, ale pořád se drželi nápadně stranou od posádky Lady Mac.

Jozue dívku naposledy důkladně ocumlal a posadil se ke stolu. „Jmenuje se Kole a pozvala mě na večírek."

„Zvláštní, že se dokáže ovládat tak dlouho," uryl Melvyn.

„Jdu s jejíma kamarádama na dobročinnej koncert a pak na mejdan k někomu do bytu."

„Na dobročinný koncert?" ujistila se Beaulieuová.

„Místní kapely se rozhodly vybrat peníze na obhajobu Alkad Mzuový, kdyby se někdy musela hájit u soudu."

„Z tý ženský se tu stává náboženství," poznamenal Melvyn.

„Vypadá to tak." Jozue začal počítat prázdné láhve. „Pojďte, musíme se vrátit na Lady Mac." Vzal Melvyna pod paží a pokynul Beaulieuové, ať mu pomůže. Společnými silami postavili opilého fúzního specialistu na nohy. Od baru se připojili Ashly a Sarha. Ze svých míst vstali všichni čtyři seržanti.

Žádný agent se nepohnul. To by bylo příliš nápadné.

Do baru KF-T vešli dva posedlí. Muž a žena, oblečení skoro podle módy.

Calverta okamžitě upozornil detektor bojového pole.

„K zemi!" zařvali jednohlasně všichni seržanti.

Jozue se vrhl pod stůl z vůle obranného programu v nervové nanonice. Zkušeně se překulil, aby odvedl energii pádu. Cestou odkopl několik židlí. Posádka ho následovala, i alkoholem zpomalený Melvyn.

Seržanti vytasili samopaly a lidé začali křičet. Agentům daly vylepšené svaly nadpřirozenou rychlost.

Oba posedlé okamžitá reakce zarazila. Z chaotického shluku tanečníků na ně mířilo nečekané množství zbraní.

„Ani hnout," poručil jim čtyřhlas.

Neměli sice funkční nervovou nanoniku, ale instinkt jim posloužil stejně rychle. Zvedli ruce a z prstů jim vylétl bílý oheň.

Šest samopalů, tři automatické pistole a jedna karabina spustily palbu.

Jozue nikdy v životě neslyšel projektilovou zbraň. Deset najednou dělalo větší kravál než fúzní raketa. Kanonáda nemohla trvat déle než pár vteřin. Zariskoval a zvedl hlavu.

Na nohou byli jen seržanti a šest agentů (Melvyn s Beaulieuovou si jednoho nevšimli). Všichni ostatní leželi na zemi, natažení nebo zkroucení do embryonální polohy. Vzduchem létaly stoly a židle. Na parketu ještě hrála hudba.

Uslyšel několikanásobné cvaknutí, jak střelci měnili zásobníky.

Kulky rozsekaly příčku za posedlými na kousky, kompozitová zeď za ní už také povolovala. Po obkladu stékaly veliké krvavé cákance. A obě těla…

Jozue se nevydržel dívat. Nezbylo z nich ani tolik, aby v nich někdo poznal lidi. Nanonika mu pustila program na potlačení nevolnosti, ale tím mu pomohla jen po fyzické stránce.

Hudbu přehlušil křik a sténání hostů. Několik lidí zasáhly odražené střely. „Jozue!“

To byla Sarha. Držela Ashlyho za levé stehno, mezi prsty jí prýštila krev. „Dostal to.“

Pilot na svou ránu hleděl se zájmem. „Kurva smůla.“ Zmateně zamrkal.

„Ione,“ zavolal Jozue, „lékařskou nanoniku.“

Jeden seržant vzal od pasu balíček. Beaulieuová už Ashlymu párala nohavici nožem skrytým v zápěstí. Z díry v prsním plátu jí tekla šedozelená tekutina.

„Dávej hergot pozor,“ mumlal Ashly.

Když Beaulieuová odhalila celou ránu, Sarha k ní přitiskla nanoniku.

„Jdeme," zavelel Jozue. „Beaulieuová, vezmi Melvyna, se Sarhou se postaráme o Ashlyho. Ione, krej nás."

„Tak počkat," ozval se jeden agent. Jozue v něm poznal gorilu Pauline Webbové. „Zůstanete tady do příchodu policie."

Barman se vzpamatoval dost rychle na to, aby mu došlo, kolik dostane za optický záznam z paměťové buňky. Zpravodajské kanály ho pouštěly celý večer a přes noc. Šest ozbrojených mužů se v něm hádalo s mladým kosmickým kapitánem (později si všichni uvědomili, že to byl sám Lagrange Calvert) a jeho posádkou. Kapitán opakoval, že musí vzít raněného kolegu na marodku a že mu v tom nikdo nezabrání. Co vás vůbec opravňuje tady poroučet? Mezi Calvertem a ozbrojenými muži stanuli čtyři totožní a znepokojivě hroziví kosmonici. Po krátké pauze zbraně zmizely z dohledu. Lagrange Calvert opustil klub, jednou rukou podpíral raněného lodníka.

Moderátoři dlouho řešili, jestli těch šest ozbrojených mužů náhodou nebyli agenti cizí mocnosti. Investigativní reportéři je dlouho hledali, ale nenašli ani jednoho.

Policie oficiálně potvrdila, že oba mrtví byli posedlí (ale neprozradila, proč si je tak jistá). Vláda Ayacucha vydala provolání k lidu, v němž občany vyzvala, aby zachovali klid. Souběžně zahájila intenzivní pátrání po posedlých. Všechny posluchače požádala o všestrannou spolupráci.

Nepropukla panika, rozlícené davy se nesešly ani v biosférické dutině, ani před vládní budovou. Lidé měli příliš velký strach, co na ně čeká za dveřmi bytu. Firmy a úřady přenesly veškerou agendu na komunikační síť, zaměstnanci se báli osobních kontaktů. Rodiče si vyzvedli děti v družinách. Bezpečnostní a záchranářské složky přešly na bojovou pohotovost. Policie povolala do svých řad i soukromé ochranky.

K večeru dostalo několik lodí vládní povolení k odletu. Většina z nich vezla radní a jejich rodiny na blíže neurčené bezpečnostní konference ve spojeneckých soustavách.

„A my je nemůžeme zastavit," postěžovala si Monica. Seděla v koutě edenitské kanceláře a pila instantní čaj.

Těžko teď mohla dělat něco jiného, takže tiše zoufala. Aktivovala všechny spojky KVB. O Mzuové nevěděl nikdo, o Voi málokdo a o její organizaci také nikdo.

Mzuovou teď musejí najít Edenité, ti ovšem mají jen pomalou a neúčinnou pavoučí síť.

„Rozhodně nenasedla na žádnou loď," prohlásil Samuel. „Tím jsme si jistí. Oba konce habitatu máme pod neustálým dozorem, a nejen my. Celníci nepustili nikoho, kdo by odpovídal její váze a výšce plus minus pětadvacet procent."

„No jo, no jo," vrčela Monica.

„Když ji nenajdeme za čtyři hodiny, musíme se stáhnout z Ayacucha."

Věděla, že to přijde, ale nijak jí to pomohlo. „Je to tak zlý?"

„Ano, obávám se." V jedné obytné sekci právě pavoučíma očima zhlédl otvírání dalšího těla mrtvé duši. Byl to velký byt pro pětičlennou rodinu, všichni byli doma a v bezpečí, dokud nepřišla policie. Všichni tři strážníci byli posedlí a o sedm minut později i celá rodina. „Odhadujeme, že posedlých je již osm procent obyvatelstva. Všichni jsou doma a tak se snáze šíří. Už zabrali všechny policejní síly."

„Svině. Od té doby, co to Capone zkusil na Nový Kalifornii, jdou všude napřed po vládě."

„Pan Capone je velice vynalézavý muž."

„Vysílat teď varování občanům by nám moc nepomohlo, co?"

„Nepomohlo. Obyvatelé nemají mnoho zbraní a většina z nich je stejně energetická, což na posedlé neplatí. Jen bychom jim ztížili situaci."

„A po tý mediální kampani nám stejně nikdo nevěří."

„Přesně tak."

„Co budeme dělat, když Mzuová neuteče?"

„To záleží na tom, jak to dopadne tady. Pokud posedlí vezmou Ayacucho pryč z vesmíru, problém je vyřešen, byť ne

příliš uspokojivě. Pokud zůstanou tady, ocitnou se v permanentní blokádě sokolů.“

Zaskřípala zuby, zoufale bezmocná. „Můžeme zkusit oslovit přímo ji, nabídnout jí odvoz.“

„To je naše poslední možnost, než utečeme.“

„Výborně. Takže teď tu budeme sedět a modlit se, ať projde kolem pavouka.“

„Máte jiný nápad?“

„Ne. To asi nikdo.“

„Zřejmě ne, byť mi nejde z hlavy, co dělal Jozue Calvert v tom klubu.“

„Sháněl si ženskou.“

„Ne. Calvert je mazaný. Já bych řekl, že se chtěl dostat k Voi přes její kamarádky.“

„Nemůže je znát, nemá na to prostředky. My za pět hodin sehnali tři jména.“

„Možná. Ale tím pozváním na večírek se už vnutil do její společenské vrstvy. Je to malý asteroid.“

„Pokud Voi ukrývá Mzuovou, neprozradí se.“

„Správně.“ Culil se jako malý kluk.

„Co je?“ štěkla na něj Monica.

„Ironie osudu. Napřed nám překážel a teď ukazuje cestu.“

Ashly toho cestou zpátky na kosmoport moc nenamluvil. Jozue si pomyslel, že jeho nanonika má plné ruce práce s potlačováním šoku. Sarhu to ale příliš netrápilo, i když měla přístup k informacím v nanonickém obkladu Ashlyho nohy.

Melvyn se snažil co nejrychleji vystřízlivět. Jeden seržant mu ovázal krk zeleným balíčkem. Nanonika naplno filtrovala alkohol z krve.

Jozue se bál jen o Beaulieuovou. Průstřel kovového hrudníku nanoelektronika nevyléčí. Žádný kosmonik neměl standardizované vnitřní systémy, každý byl jedinečný a právě proto patřičně hrdý. Jozue si ani nemohl být jistý, jestli je Beaulieuová pod krunýřem spíš biologická nebo mechanická.

„Jak ti je?“ zeptal se jí.

„Kulka mi poškodila syntézu živin. Přežiju.“

„Máš nějaké, ehm… náhradní díly?“

„Ne. Žlázy mají zálohy. Ta rána není tak strašná, jak vypadá.“

„Jenom škrábnutí, co?“ popichoval Ashly.

„Správně.“

Dveře výtahu se otevřely. Jako první vyklouzli na chodbu dva seržanti a prozkoumali halu.

„Jozue,“ zavolal jeden.

Detektor bojového pole mu nic nehlásil. „Co je?“

„Někdo tu na tebe čeká.“

Z neutrálního hlasu se nic nedozvěděl, tak se odrazil a vyplul z výtahu. „Ježíšku na křížku.“

Před přechodovou komorou čekala paní Nateghiová s oběma gorilami od Tayariho, Usora a Wanga. Kousek za nimi se vznášel další muž.

Posádka následovala kapitána do haly.

„Kapitán Calvert.“ Paní Nateghiová zářila štěstím.

„Nemůžete se mě nabažit, co? Tak co máte teď? Milionovou pokutu za znečištění asteroidu? Deset let nucených prací, že jsem v baru nevrátil nádobí? Vězeňskou planetu za prdění na veřejnosti?“

„Humor je výtečný obranný mechanismus, kapitáne. U soudu byste měl ale zkusit něco přesvědčivějšího.“

„Zrovna jsem váš asteroid zachránil před posedlejma. Bude to stačit?“

„Viděla jsem reportáž NewsGalactic. Ležel jste na podlaze s rukama za hlavou. Kapitáne Calverte, mám pro vás předvolání k předběžnému soudnímu výslechu ve věci určení vlastnictví kosmické lodi Lady Macbeth z podnětu mého klienta.“

Jozue jen vytřeštil oči.

„Vlastnictví?“ nevěřila Sarha. „Je to jeho loď, odjakživa.“

„Nemáte pravdu," opravila ji paní Nateghiová. „Patřívala Marku Calvertovi. Mám nahrávku, na níž to kapitán Jozue Calvert přiznává."

„Nikdy to nepopíral. Jeho otec je mrtvý. Registraci Lady Mac archivuje KVA. Proti rejstříku nic nezmůžete."

„Já jo." Před právníky vylétl zatím mlčenlivý neznámý.

„Ty!" zvolala Sarha.

Jozue na něj civěl a začínal mít nepříjemnou předtuchu. Ostře řezaná černá tvář mu připomínala… Proboha, já ho znám, ale odkud? „Tak co jsi zač?"

„Liol. Liol Calvert, celým jménem. Jsem tvůj starší nevlastní brácha, Jozue."

Poslední místo, kam by Jozue toho… podvodníka chtěl vzít, byla kapitánova kajuta. Kajuta jeho otce, proboha, i když si ji při poslední opravě nechal předělat podle svého. Jiný domov neměl.

Ashly ale potřeboval rychle vyjmout kulku a ta svině Nateghiová se nedala odpálkovat. Jozue měl navíc své poslání, a tak je musel všechny pustit na loď.

Jakmile za nimi zapadly dveře kajuty, Jozue se zeptal: „Tak kolik chceš, sráči?"

Liol neodpověděl hned, napřed si kajutu důkladně prohlédl. Na tváři měl téměř znepokojený výraz. „Konečně jsem tu," pravil rozechvěle. „Dokážeš si představit, kolik hodin jsem strávil na trenažéru? V devatenácti jsem dostal pilotní papíry KVA." Pohlédl na Jozue. „Musí ti to připadat divný, Joshi. Mně rozhodně."

„Sklapni. Kolik chceš?"

Liol se probral ze sna. „Za co?"

„Za to, že mě přestaneš otravovat a stáhneš obvinění. Vymyslel jsi dobrej trik, to ti musím přiznat. Normálně bych tě nechal u soudu zlynčovat, ale nemám čas. Nestojím o potíže. Tak řekni částku, ale víc než padesát táců ti nedám."

„Dobrej pokus, Joshi.“ Liol se usmál a ukázal svůj kreditní disk. Na displeji se objevily číslice.

Jozue nevěřícně zamžoural na zůstatek: osm set tisíc fuseodolarů. „Nechápu.“

„Je to prostý. Jsem tvůj bratr. Mám nárok přinejmenším na spoluvlastnictví.“

„Ani náhodou. Jsi podvodník a umíš si předělat obličej. Poslední dobou jsem stejně slavnej jako Jezzibella. Viděl jsi příležitost a předělal ses podle mě.“

„Tohle je můj obličej. Mám ho od narození, dýl než ty. Podívej se do seznamu obyvatel.“

„Chytrák jako ty určitě dovede předělat data. Snažil ses a navíc jsi mi ukázal, že máš dost peněz na oficiální kódy.“

„Fakt? A co ty?“

„Já?“

„Jo. Jak to, žes po smrti mého otce dostal tuhle loď? Jak vlastně zemřel? Je skutečně mrtvý? Dokaž mi, že jsi Calvert. Dokaž, že jsi Markův syn.“

„Já ji nedostal, ale zdědil. Táta mi ji vždycky chtěl odkázat. Jeho poslední vůle je na Tranquillity. Kdo chce, může si ji přečíst.“

„No to je hezký. Takže záznamy na Tranquillity jsou nedotknutelný, zatímco na Doradách zfalšovaný. To se ti hodí. U soudu bys asi neuspěl.“

„Marcus je můj otec,“ zařval Jozue.

„Můj taky. Dobře to víš.“

„Vím jenom, že jseš podvodník.“

„Kdybys byl opravdu Calvert, nepochyboval bys.“

„Co to kurva meleš?“

„Intuice. Co ti říká intuice, Joshi?“

Jozue poprvé v životě poznal závrať. Pohled do nekonečně hluboké propasti.

„Aha.“ Liol se vítězoslavně zubil. „Naše rodinná jasnovidnost může občas pěkně naštvat. Já věděl, že nejsi podvodník, už když jsem si pustil reportáž Kelly Tirrelové.

Taky vím, jak ti je, Jozue. Cítil jsem se úplně stejně. Měl jsem vztek a nechtěl jsem uvěřit. Jsme víc než bratři, jsme skoro dvojčata.“

„Chyba. Žijeme každej v jiným vesmíru.“

„Co tě trápí nejvíc, Joshi? Že jsem tvůj bratr, nebo že nejsem?“

„Radši pošlu Lady Mac do šrotu, než bych ji někomu dal. Pokud máš naši intuici, je ti to jasný od začátku.“

„Moje chyba.“ Liol toužebně pohladil akcelerační křeslo. „Vidím, že pro tebe tahle loď znamená stejně mnoho jako pro mě. Jak jinak, jsem oba toulaví Calvertové. Dalo se čekat, že právníci v tobě probudí nepřátelství. Ale já na tuhle loď čekal každej den, celej život. Táta odletěl z Ayacucha dřív, než jsem se narodil. Vždycky jsem si představoval, že mi Lady Mac patří. I já ji zdědil, Joshi. Patřím sem stejně jako ty.“

„Kosmická loď má jenom jednoho kapitána. A ty, skalní kryso, nevíš o pilotáži nebo o velení ani prd. Ne že by na tom záleželo, k řízení Lady Mac se stejně nikdy nedostaneš.“

„Nebraň se tomu, Joshi. Jsi můj brácha, nechci si tě znepřátelit. Prokrista, stačilo se dozvědět, že existuješ, a měl jsem šok. Rodinný hádky jsou peklo. Tak nezačínej, sotva jsme se poznali. Co by si táta pomyslel?“

„Ty nejseš moje rodina.“

„Kde kotvila Lady Mac roku 2586, Joshi? Kde přistála?“

Jozue zaťal pěsti, program beztížného boje už začal počítat možnosti útoku. Nesnášel toho uhlazenýho hajzla. Bude nádhera mu tu povýšenou držku rozsekat na hadry.

„Joshi, ta tvoje bílá kůže všechno prozradí. Rudneš, vidím do tebe. Zato já vždycky vyhraju v pokeru.“

Jozue tiše supěl.

„Tak co, probereme to jako rozumný lidi?“ navrhl Liol. „Osobně bych nechtěl u soudu stanout proti paní Nateghiové.“

„Předpokládám, Liole, že tvá náhlá touha po kosmický lodi nemá nic společnýho s útokem posedlejch na tvůj asteroid.“

„Nádhera.“ Liol spráskl ruce. „Jsi Calvert, jak má být. Sotva vidíš pás, už pod něj chceš kopnout.“

„Jo. Takže sem přiletím za tejden a sejdeme se u soudu. Co ty na to?“

„Opravdu bys nechal posednout vlastního bratra?“

„Kdybych nějakýho měl, asi ne.“

„Už teď se mi začínáš líbit, Joshi. Myslel jsem si, že jsi posera, všechno ti samo spadlo do klína. Ale nejsi.“

„Spadlo do klína?!“

„V porovnání se mnou. Znal jsi tátu. Odkázal ti loď. Měl jsi to snadný.“

„Měl jsem hovno.“

„Pokud nevěříš vlastní intuici, naše příbuzenství dokáže jednoduchej test na DNA. Určitě ho zvládnete tady na marodce.“

Jozue ztratil řeč. Ten cizinec ho hluboce znepokojoval, ale zároveň byl v jeho přítomnosti bůhvíproč klidný a jistý. Prokrista, vypadá jako já, ví o naší intuici, táta vymazal deník z roku 2586. Možnost tu je. Ale Lady Mac je moje. Nikomu nedám ani kousek.

Ještě chvíli si Liola prohlížel a pak dospěl k velitelskému rozhodnutí.

Posádka s paní Nateghiovou čekala na můstku. Všichni uhýbali pohledem. Jozue vylétl z kapitánovy kajuty, přetočil se o devadesát stupňů a chytil se lepítka. „Sarho, vezmi našeho hosta na marodku. Vezmi mu krev, třeba ho řízni kudlou, a sjeď mi profil DNA.“ Ukázal na paní Nateghiovou. „Vás tu nechci. Vypadněte.“

Snažila dát najevo zároveň nezájem a pohoršení. „Pane Calverte, co pro vás mohu udělat?“

„Právě jsem vám řekl, ať… Ach tak.“

„Děkuji vám za všechno,“ odpověděl zdvořile Liol. „Pokud bude třeba podniknout proti mému bratrovi další právní kroky, oslovím opět vaši kancelář.“

„Výborně. Tayari, Usoro a Wang vám rádi pomohou. Pohnat zločince ke spravedlnosti je největší radostí našeho povolání.“

Sarha se dobře bavila, ale když si všimla, jak Jozue rudne, varovně zvedla prst.

„Dahybi, vyprovoď dámu,“ ucedil.

„Rozkaz, kapitáne.“ Uzlinový specialista galantně pokynul k průlezu a následoval právničku na chodbu.

Liol hodil po Saře okouzlujícím úsměvem. „Na kudlu snad nedojde, viď?“

Mrkla. „To se uvidí.“

„No to je krása, Jozue,“ poznamenal jeden seržant, když Liol opustil můstek. „Mám vás dva.“

Jozue bitekového obra zpražil pohledem a pak se krásným saltem vrátil do své kajuty.

Alkad neměla tak silný uklidňující program, aby ji zbavil klaustrofobie. Po chvíli musela přiznat porážku a navodit si spánek. Než usnula, ještě ji napadlo: kdo tam asi bude, až se probudím?

Plán schůzky byl složitý, a tudíž riskantní. Ale o setkání zatím nejde, teď se musím dostat z Ayacucha.

Asteroid měl dva nerotující kosmoporty, na každém konci jeden. U velkého přistávaly kosmické lodě a velké meziorbitální nákladňáky, u druhého těžké zásobovací tankery s vodou a tekutým dusíkem. Také tu operovaly osobní čluny a menší remorkéry určené k dopravě mezi asteroidem a průmyslovými družicemi.

Agenti bedlivě střežili oba přístavy. Dostat se na loď chodbou bylo nemožné, Voi tedy pro sebe a pro Alkad zařídila dopravu v nákladních kontejnerech.

Lodi a mladík jménem Eriba, údajně student molekulárních struktur, přestavěli dva kontejnery ze skladu T’Opingtu. Předělali je na bohatě polstrované rakve uzpůsobené k převozu osoby v SII skafandru. Oba se zapřísahali, že rakve dokonale

izolují teplo i elektromagnetické vlny. Kontejnery budou vypadat úplně mrtvé.

Izolace samozřejmě znamenala, že když se něco stane, nedodatuje se Alkad pomoci. Věřila, že když ji zavírali, byla statečná. Pak ale zpanikařila a po dvaceti minutách pod utišujícím programem usnula.

Tažný člun měl kontejnery vzít do jedné orbitální hutě a odtud jiná loď na Mapire.

Alkad se probudila v beztíži. *Alespoň jsme se dostali z asteroidu.*

Nervová nanonika jí oznámila kódovanou zprávu zvenku.

„Připravte se, paní doktorko, otvíráme víko."

Přes skafandr ucítila vibrace, pak jí obojková čidla ukázala proužky červeného světla. Víko se zvedlo, nad rakví se vznášel kdosi v SII skafandru a tryskovém batohu.

„Brýtro, paní doktorko, to jsem já, Lodi. Jste venku."

„Kde je Voi?" nadatovala.

„Tady, paní doktorko. Matičko, to byla hrůza. Jste v pořádku?"

„Je mi skvěle." Spolu s úlevou, že mise nezkrachovala, pocítila překvapivě i radost nad tím, že je Voi celá a zdravá.

Napřed pevně chytila svůj starý ošoupaný batůžek a pak se teprve nechala vytáhnout z rakve. Lodi ji vzal zezadu a s pomocí tryskové krosny zamířili k lodi. Alkad si trochu připadala, jako když ji Cherri Barnesová vlekla na Udata. Vesmír byl však tehdy děsivě prázdný, obojková čidla skoro nic neviděla. Teď se ocitla v prstenci Tunji, obklopena blizardem barevných skal. Nikde neviděla hvězdy. Těžko rozeznávala velikosti, oblázek centimetr od hrtanu nebo kilometrová skála daleko na nebi jí připadaly stejné.

V dálce na ně čekala kosmická loď, vínově rudá, tmavší než načervenalé kameny v prstenci. Jachta měla vysunuté chladiče a díky nim připomínala velký větrák v proudech skal. Přechodová komora byla otevřená, vítala je bílým světlem.

Alkad do ní vplula, normální odstín osvětlení jí dodal odvahu. Vešli do válcové komory plné madel, zásuvek, ostrých zářivek, ventilátorů a drobného nářadí. Konečně skutečnost.

Poklop zaklapl, Alkad se chytila madla a do přechodové komory začal proudit vzduch. Skafandr se stáhl ke krku, Alkad zaplavily zvuky.

„Dokázali jsme to!“ jásala Voi. „Říkala jsem, že vás dostaneme ven.“

„Mělas pravdu.“ Rozhlédla se po nich. Voi, Lodi, Eriba, tak mladí a už spadli do světa lstí, nenávisti a smrti. Rozzářené tváře čekaly na její pochvalu. „Chci vám poděkovat, všichni jste odvedli skvělou práci.“

Nad jejich smíchem musela zakroutit hlavou. To jsou časy.

O pět minut později už na sobě měla svou starou lodní kombinézu, batůžek pevně u těla, a následovala Voi do jídelny na horní palubě Tekasu. Jachta měla jen jednu kulovou kapsli o třech patrech. Přes nedostatek místa tu bylo všechno elegantní, veškeré zařízení dělalo iluzi prostoru.

Princ Lambert ze svého kulatého křesla datoval nepřetržitý proud instrukcí letovému počítači. Tekas zrychloval na dvacetině gé, ale směr tahu se neustále měnil.

„Děkuji vám, že jste nám nabídl svou loď,“ řekla Alkad, když byli představeni.

Upřel na Voi vražedný pohled. „Není zač, paní doktorko, co bych neudělal pro národní hrdinku.“

Sarkasmus přešla jako dáma, spíš ji zajímalo, co měl s Voi. „Jak jsme na tom? Sledoval vás někdo?“

„Ne. Jsem si vcelku jistý. Napřed jsem prstenec obletěl v milionu kilometrů. Váš náklaďák udělal totéž, ale na druhý straně. Teoreticky by nikomu nemělo dojít, že jsme se tu setkali. Ani sokoli nevidí do prstence, je tu moc rušno.“

Pokud mě nechtějí sledovat až k Alchymistovi, pomyslela si Alkad. „A co sokol schovaný hned nad diskem, nebo dokonce v něm?“ zeptala se.

„Ten by nás dostal," odtušil Lambert. „Máme dobrý senzory, ale ne bitevní."

„Kdyby nás sledovali, už bychom to věděli," řekla Voi. „Šli by po nás hned po setkám."

„Zřejmě," připustila Alkad. „Za jak dlouho můžeme skočit ze soustavy?"

„Za čtyřicet minut. Takový manévr se nesmí uspěchat, je tu spousta kamení. Už takhle budu muset vyměnit pěnu na trupu, prach ji odřel až na silikon." Nepřesvědčivě se na Alkad usmál. „Dozvím se, o co běží?"

„Potřebuji bojeschopnou loď, tím to hasne."

„Chápu. A asi to má něco společnýho s vaší prací pro garissanskou armádu těsně před genocidou."

„Ano."

„Snad se nebudete zlobit, když vás opustím o něco dřív."

Alkad pomyslela na strojky v batohu. Zbývala jí jen maličká rezerva. „Nikdo vás nebude k ničemu nutit."

„To rád slyším." Významně se podíval na Voi. „Aspoň něco."

„Kam míříme tímto skokem?" zeptala se Alkad.

„Na Nyvan," odvětil. „Je to sto třicet světelných let, ale nemusím měnit směr a tak ušetříme palivo. Voi říkala, že potřebujete planetu se zbrojním průmyslem a rozumnou policií."

Když Jozue odcházel z kosmoportu, poslední loď s oficiálním vládním povolením už byla hodinu a půl na cestě. Údržbáři a dispečeři odešli domů k rodinám. Pupeční šňůry ostatních lodí začínaly selhávat.

V osové chodbě se poflakovali tři agenti a tiše drbali. Jozue jim blazeovaně pokynul, protože před ním z výtahu vyšla trojice seržantů.

Jeden agent se zamračil. „Vy se tam vrátíte?" nechápal.

„Jsem blázen do mejdanů."

Nastoupil k seržantům do výtahu, agenti se začali hádat. Na stěnách klece se do křiku pustily holografické puberťačky.

„Když se tě zeptali přímo, znamená to, že se situace hodně zhoršila," poznamenal jeden seržant.

„Hele, to už jsme probrali. Jenom se tam mrknu po Kole. Když nepřijde, hned se vrátím."

„Bylo by daleko bezpečnější poslat jen mě."

„To těžko." Jozue chtěl pokračovat, ale výtah byl zřejmě plný odposlechů. Požádal síť o spojení s Lady Mac.

„Jozue?" ozval se Dahybi.

„Pár lidí se tu bojí posedlých. Začněte monitorovat vnitřní systémy asteroidu: dopravu, proud, prostředí, síť, prostě všechno. Jakmile někde začnou padat, chci to hned vědět."

„Dobře."

Jozue pohlédl do nehybné bezvýrazné tváře nejbližšího seržanta. Právě teď si potřeboval promluvit s Ione; pokud má někdo zkušenosti s neurovnanými rodinnými vztahy, pak Ione Saldanová. Seržantům se ale svěřit nedokázal. „Ještě něco, Dahybi. Zavolej Liolovi, ať se hned ubytuje na Lady Mac. Dej mu kajutu v kapsli C. Nepouštěj ho na můstek. Nedávej mu kódy letovýho počítače. A pořádně zkontroluj, jestli není posedlej."

„Rozkaz, kapitáne. Dej na sebe pozor."

Datový přenos nedokázal zprostředkovat tón hlasu, ale Jozue znal Dahybiho dost dobře, aby pochopil, že jeho rozhodnutí schvaluje.

„Takže mu věříš?" zeptala se Ione.

„Má podobný geny jako já," přiznal Jozue.

„No, devadesát sedm procent shodných znaků je docela dost. Kosmičtí kapitáni mívají rodiny v několika soustavách."

„Díky za připomínku."

„Pokud jsi po tátovi, tak Liol nejspíš není tvůj jediný sourozenec."

„Kristepane."

„Jenom tě připravuju. Reportáž Kelly Tirrelové tě docela proslavila. Mohou tě vyhledat další potomci Marka Calverta.“

Kousavě se uculil. „Nebyla by to nádhera? Sjezd Calvertů. Zajímalo by mě, jestli je nás víc než Saldanů.“

„O tom pochybuji, pokud máme započítat i levobočky.“

„A černé ovce.“

„Ano. Co chceš dělat s Liolem?“

„Nemám páru. Na Lady Mac mi ale šahat nebude. Dokážeš si představit, že bysme hlasovali, kam poletíme? To je na mojí lodi nesmysl.“

„Liolovi to brzy dojde. Jistě se nějak dohodnete. Působí bystře.“

„Vychytrale.“

„Jste jako dvojčata.“

Výtah je vysadil na chodbě pár set metrů od klubu Poslední skok, kde se konal dobročinný koncert. Ne všichni uposlechli vládní výzvu, ať zůstanou doma. Všude se smála místní omladina. Všichni měli na kotníku červený šátek.

Jozue se na chvíli cítil odříznutý od své generace. Má velkou zodpovědnost (nemluvě o problémech), zatímco oni se jen snaží zahnat nudu. O vesmíru nevědí nic.

Pak dvě holky poznaly Lagrange Calverta a hned se začaly vyptávat, jaké to bylo zachránit ty děti na Lalonde a jestli se v baru KF-T opravdu objevili posedlí. Obě po něm hned vyjely. Začínal se uvolňovat, propast mezi nimi přece jen není tak hluboká.

Poslední skok vypadal jako větší křižovatka tunelů. V postranních jeskyních parkovaly staré důlní stroje a vystrkovaly do sálu kónické vrtáky. U stropu viseli zastaralí mechanoidi, pavoučí chapadla jim bezvládně vlála. Pití se podávalo na dlouhém pásovém dopravníku na převoz rudy.

Uprostřed parketu se tyčil hologram červí díry, zvlněný černý sloup vysoký od podlahy až ke stropu. Uvnitř byly lapené rozmazané potvory, drásaly povrch díry, ale ven se nedostaly.

„Za daných okolností je to vkusný," poznamenal Jozue směrem k jednomu seržantovi.

Mezi dvěma razícími štíty stálo pódium, po každé straně AV-projektor dost výkonný na ozvučení stadionu.

Kole stála s kamarády pod jedním důlním strojem. Ve vlasech měla vpletené chromové prameny, které se každou chvíli rozvinuly jako paví ocas.

Zarazil se. Je tak falešná, bohatá, ale bez Dominičiny energie, a proti upřímné Louise naprostá nula.

Louise.

Kole si ho všimla, vyjekla nadšením a přimáčkla se na něj. „Jsi celý? Viděla jsem, co se tam stalo, sotva jsem odešla."

Vycenil zuby, hrdina osobně. „Jo. Moji… kosmonici jsou drsný. Už jsme přežili horší věci."

„Opravdu?" Uctivě si seržanty prohlédla. „Jste muži?"

„Ne."

Jozue nevěděl, jestli je Ione naštvaná, pobavená nebo je jí to jedno. Druhá možnost mu ale nepřipadala příliš pravděpodobná.

Kole ho znovu políbila. „Představím tě partě. Nikdo mi nevěří, že jsem tě klofla. Panenko skákavá, sama tomu nemůžu uvěřit."

Připravil se na nejhorší.

Z chladicího potrubí ve třetině výšky důlního stroje se Monica Foulkesová nenápadně dívala, jak se Jozue zdraví s hejnem Kolmých kamarádů. Přesně věděl, co dělat, aby si ho za pár vteřin oblíbili. Napila se minerálky a vylepšenými sítnicemi si všechny mladé prohlédla. V chameleonském obleku bylo vedro, ale měla díky němu černou kůži jako místní Keňané; „zahraniční agenti" tu byli poslední dobou asi stejně oblíbení jako posedlí. Kromě Calverta, připomněla si s nechutí, toho tu mají za hrdinu. Program rozpoznávání postav projel tělesné proporce místních mladíků a v jednom případě ohlásil pětadevadesátiprocentní shodu. „Hergot!"

Samuel (teď černý jako uhel, mladý nápadný sportovec) k ní vzhlédl z parketu. „Co se děje?“

„Měl jste pravdu. Kole mu právě představila Adoka Dalu.“

„Já to věděl. Před rokem a půl se rozešel s Voi.“

„To vím taky, děkuju za informaci.“

„Slyšíte, co si povídají?“

Pohrdavě se na něj podívala. „Ani náhodou. Je tu plno. Na takovou dálku mi to programy neodfiltrujou.“

„Pojďte, prosím, dolů, Monico.“

Jeho tón nepřipouštěl odpor. Sklouzla po titanovém plášti stroje.

„Musíme se hned dohodnout na dalším postupu.“

Lekla se. „Proboha.“

„Myslíte, že Adok Dala ví o Voi?“

„Asi ne, ale jistá si být nemůžu. A když teď Dalu čapneme, oficiálně nic nepoděláme. Těžko si bude stěžovat, že jsme ho vzali pryč z Ayacucha.“

„Máte pravdu. A Calvert se nic nedozví.“

Jozue uslyšel, že ho nanonikou volá Dahybi. „Římsu opustili dva sokoli ze zbrojařský delegace, kapitáne. Naše čidla toho z přístavu moc nevidí, ale vypadá to, že číhají pět kilometrů nad námi.“

„Fajn, nespouštějte je z očí.“

„Není problém. Ale měl bys vědět, že v asteroidu vypadává elektrika. Výpadky jsou náhodný a rozvodna zatím nenašla chybu. Taky vypadl jeden zpravodajský kanál.“

„Ježíši. Začněte se připravovat k odletu. Zabalím to tady a do půl hodiny jsem zpátky.“

„Rozkaz, kapitáne. Jo, a vrátil se Liol. Není posedlý.“

„Nádhera.“

Kole se na něj pořád lepila jako magnet. Nikdo, s kým ho seznámila, se nezmínil o Voi. Původně se chtěl poptat na Ikelovu vraždu a co si o ní mládež myslí. Ale tlačil ho čas. Rozhlédl se po seržantech a doufal, že to Ione vzdá stejně rychle jako on. Udělali přece, co bylo v jejich silách.

Na pódium vyšla konferenciérka, diváci se dali do řevu. Hned spustila sprosté vtipy.

„Tohle je Shea," představila mu Kole další kamarádku.

Jozue se nedokázal usmát; Shea byla vysoká a vychrtlá, skoro stejně jako Voi. Prozkoumal ji detektorem bojového pole, ale byla čistá. Neměla na sobě chameleonský oblek. Nebyla to Voi.

„A tohle Jozue Calvert," pokračovala pyšně Kole přes hluk AV-projektorů. „Můj kosmický kapitán."

Shea, už tak dost smutná, se dala do pláče.

Kole se lekla. „Co se děje?"

Shea zakroutila hlavou, rty stisknuté.

„Omlouvám se," řekl Jozue upřímně. „Co jsem provedl?"

Shea se donutila k úsměvu. „Ty nic. To jenom že… můj kluk odpoledne odletěl. Taky má loď a tys mi ho připomněl. Nevím, jestli ho ještě uvidím. Nic neřekl."

Calvertova intuice začala bít na poplach. Na scénu vyšla první NF kapela. Jozue vzal Sheu kolem ramen, nehledě na Kole. „Pojď, koupím ti něco k pití. Můžeš se vypovídat. Třeba ti pomůžu. Ve vesmíru se dějou i divnější věci."

Divoce zamával na oba seržanty a pospíšil s dlouhou dívčinou co nejdál od projektorů. Poslední skok zalilo mlhavé jednobarevné světlo. I když se díval na druhou stranu, začínaly ho zalévat indukované pocity, úlomky signálů plné primitivních aktivačních sekvencí. Bylo mu dobře. Byl nadržený. Potil se.

Ohlédl se a uviděl NF projekci. Trůnil v sedle velikého penisu a poháněl ho vpřed.

No jo, ta dnešní mládež. Když byl mladý Jozue, v NF šlo o závratnou touhu, jak se člověk cítí, když ho partner zbožňuje. Zamilování a rozchody. Nekonečné dobrodružství srdce, ne ptáka.

Děcka kolem něj se smála, zorničkami jim do mozku proudily roztěkané obrazy. Všichni se pohupovali do rytmu.

„Jozue, jdou sem čtyři Edenité," varoval ho seržant.

Jozue je viděl i v mihotavém světle pod pódiem. Byli vyšší než všichni ostatní, přes oči hledí, mířili rozhodně k svému cíli.

Vzal Sheu pevně za ruku. „Tudy," sykl naléhavě a zamířil k falešné červí díře uprostřed klubu. Jeden seržant mu prorážel cestu, mládež se dotčeně ohrazovala.

„Dahybi," nadatoval Jozue. „Hned vytáhni ze stáze zbytek seržantů. Zajisti mi cestu z klubu na Lady Mac. Budu ji potřebovat."

„Už na tom dělám, kapitáne. Síť padá."

„Ježíši Kriste. Fajn, seržanti mají spřízněnost, uslyšíme se přes ně. Nech si jednoho na můstku."

Došel k hologramu a ohlédl se. Shea funěla, ale neprotestovala. Edeniti nešli po nich. „Co to…?" Mezi Kolinými kamarády zavládl rozruch. Dva vysocí agenti táhli pryč nehybné tělo. Byl to Adok Dala, paralyzovaný nervovou rušičkou. Zbylí dva agenti a ještě někdo odráželi útoky naštvaných mladíků. Jeden znovu vypálil z rušičky.

Jozue se otočil, příliš, zachytil projekci z pódia a hned se ocitl na černé bradavce, za ním zůstávala zvlněná uslintaná stopa jako za lyžařem. Donutil se odvrátit zrak, Edenité už odcházeli, euforické publikum si jich vůbec nevšímalo. Kolina parta stála v semknutém šiku, nezasažení plakali vzteky nad tak bezdůvodným násilím a nad nehybnými postavami na podlaze.

Shea si jich všimla a chtěla utéct.

„Ne," křikl na ni Jozue. Přitáhl si ji zpátky a dívka se podřídila. Měla z něj stejný strach jako z agentů. „Poslyš, musíme vypadnout. Bude to čím dál horší."

„Jdou sem posedlí?"

„Jo. Tak dělej."

Za ruku ji vytáhl kolem červí díry. Otřela se o něj jako gumová roura.

„Nejbližší východ," poručil seržantovi před sebou. „Hledej." Bitekový konstrukt znepokojivě rychle vyrazil davem. Lidé, ztracení v náladové fantazii, odlétali na všechny strany. Jozue se seržantem zarputile držel krok. Edenité museli

chtít Adoka Dalu ze stejného důvodu, z jakého on chtěl Sheu. Vyrazil snad po špatné stopě? Do prdele.

Konec jeskyně už nebyl dál než deset metrů, nad východem svítil červený kruh. Jeho detektor bojového pole spustil poplach.

Ježíši! „Ione!!!“

„Já vím,“ zvolal první seržant. Vytasil samopal. „Ne,“ zařval Jozue. „Tady nemůžeš.“

„Jsem taky člověk,“ odtušil biotechnologický stroj. Dostali se ke stěně a pospíšili k východu. Tehdy si uvědomil, že se jich pořád drží Kole.

„Zůstaň tady,“ nařídil jí. „V davu jsi v bezpečí.“

„Nemůžeš mě tu nechat,“ škemrala. „Jozue! Vím, o co jde. Nesmíš. Nechci být posedlá. Nedovol jim to. Vezmi mě s sebou, pro Matku Boží!“

Najednou z ní byla jen vyděšená puberťačka s rozcuchaným účesem.

První seržant vyrazil dveře a prověřil únikovou cestu. „Já zůstanu tady,“ řekl druhý. V ruce už měl pohotově samopal. Druhou vytasil automatickou pistoli. „Tahle těla mají obě ruce pravé. Neměj strach, Jozue. Jestli se přese mne budou chtít dostat, dám jim co proto.“

„Díky, Ione.“ Pak zamířil s oběma děvčaty na chodbu. „Dahybi,“ nadatoval. Nervová nanonika mu ohlásila, že se nemůže napojit na síťový procesor. „Hergot.“

„Zbylí seržanti zajišťují kosmoport,“ oznámila Ione. „A Lady Mac je připravená k odletu. Všechno hotovo.“

„Výborně.“ Detektor bojového pole stále plašil. Jozue vytáhl z pouzdra devítku. Do nanoniky nahrál mířicí program konvenčních zbraní.

Dorazili na křižovatku chodeb. Jozue ztratil vteřinu datovým vyptáváním na cestu. Nebylo to k ničemu, vylovil tedy z paměti plán Ayacucha. Na výtah se kvůli výpadkům proudu a procesorů nechtěl spoléhat. Nervová nanonika mu načrtla nejrychlejší cestu na osu, vypadala strašně dlouhá.

„Tudy.“ Ukázal do levé chodby.

„Promiňte,“ oslovil ho kdosi.

Detektor bojového pole naposledy vykvikl a pak se vypnul. Jozue se otočil. Deset metrů na druhou stranu stáli muž a žena v černé kůži s neskutečnou zátěží stříbrných zipů a ozdob.

„Utíkejte,“ nařídil seržant. Postavil se doprostřed chodby a zvedl velkorážní samopal.

Jozue neváhal. Strčil do děvčat a vzal nohy na ramena. Za sebou ještě slyšel pár ostrých slov. Pak zaštěkala zbraň.

Zahnul na první odbočce, aby posedlým zmizel z očí. Nervová nanonika okamžitě přeplánovala trasu. Všechny chodby byly stejné, tři metry vysoké, tři metry široké a napohled nekonečné. Jozue nebyl rád, že je lapený v bludišti a závisí čistě na nespolehlivém navigačním programu. Chtěl přesně vědět, kde je, a mít pro to důkaz. V životě nikdy nebloudil. Lidské pochybnosti už dávno vytlačila jistota techniky.

Na další odbočce se ohlédl, jestli mu Shea a Kole stačí a jestli je nikdo nehoní. Program periferního vidění ho ještě upozornil na postavu v chodbě a pak mu selhala nanonika.

Muž na sobě měl bílý arabský hábit. Když před ním Jozue s doprovodem zastavil, vděčně se usmál.

Jozue zvedl pistoli, ale bez řídicího programu neodhadl její váhu a nezastavil ji na správném místě. Než stačil pořádně zamířil, spálil mu ruku bílý oheň.

Jozue zařval bolestí a pustil zbraň. Oheň mu pořád pálil prsty a nešel uhasit. Zasmrdělo spálené maso.

„Je čas rozloučit se život,“ pravil posedlý s úsměvem.

„Polib mi prdel.“

Dívky se za ním daly do pláče. Šok už trochu otupil bolest. Oheň dál pálil svaly, Jozue cítil, jak mu do hrdla stoupají žaludeční šťávy. Ztrácel vládu nad celou pravou paží. Kdesi za útočníkem se ozvaly vemlouvavé hlasy. „Ne.“ Nedokázal ze sebe vypravit ani tak krátké slovo, spíš zaskuhral. Nevzdám se vám. Nikdy.

Zazněla siréna a ze stropu začala pršet voda. Okraje svíticích panelů se rozblikaly.

Shea se hystericky smála, ruku měla pořezanou od skla na požárním hlásiči. Jozue zvedl spálenou pěst přímo pod sprchu. Vítězoslavně zařval. Bílý oheň zmizel v obláčku páry, Jozue padl na kolena a roztřásl se.

Arab na ně hleděl jako znechucený aristokrat, jako by ho jejich odpor urazil. Na šátek mu padaly velké kapky, celý hábit měl rychle promočený.

Jozue zvedl hlavu a vycenil na nepřítele zuby. Pravou rukou nevládl, ale naštěstí ji ani necítil. Trochu se pozvracel a pak zavrčel: „Teď je řada na mně, zmrde."

Arab se zamračil. Jozue zalovil levou rukou v náprsní kapse a vytáhl dřevěný křížek otce Horsta. Zvedl ho před sebe.

„Otče náš, Pane nebe i země smrtelníků, v pokoře a poslušnosti žádám tvé pomoci ve svatém skutku, na přímluvu Ježíše Krista, Svého Syna, požehnej mi v mém úkolu."

„Ale já sunnita," podivil se Arab.

„Eh?"

„Muslim. Nevěřím ve váš falešná prorok žid." Zvedl ruce dlaněmi vzhůru. Hasicí voda se proměnila v sníh. Všechny vločky se hnaly na Calverta, rychle ho pokryly a znehybnily.

„Ale já v něj věřím," vykoktal Jozue mezi roztřesenými zuby. A věřil. To poznání ho šokovalo stejně jako bolest a mráz. Ale ke zjevení se dopracoval rozumem a utrpením. Všechno, co věděl, co viděl, co udělal, všechno ho přesvědčovalo, že vesmír má vyšší řád. Skutečnost je na náhodnou evoluci příliš složitá.

Středověcí proroci jsou jen pohodlné výmysly, ale cosi dalo na počátku času řád chaosu. Něco rozpohybovalo sám čas.

„Bože, Pane můj, shlédni na svého služebníka, posedlého nečistým a zbloudilým duchem."

„Zbloudilým?" Arab soptil, po hábitu mu běhaly jiskry. „Ty tupý pse nevěřící! Alláh je jediný pravý… doprde!"

Seržant ho střelil do hlavy.

Jozue se sesul na podlahu. „Takhle končí každá náboženská hádka, co?“ Jen matně si uvědomoval, že ho seržant táhne z dosahu kropičů. Nervová nanonika mu naskočila a okamžitě začala blokovat nervy. Byla to příjemnější otupělost než zamrzání v hromadě sněhu. Seržant mu ovázal ruku lékařskou nanonikou. Stimulační program mu pomohl k dokonalému soustředění. Zamžikal na tři tváře nad sebou. Kole a Shea se tiskly k sobě, promočené a hysterické. Seržant to schytal, byl ohořelý, v ranách bublala červená krev.

Jozue se pomalu postavil. Chtěl se na holky usmát, povzbudit je, ale nedokázal to.

„Jseš celá?“ zeptal se seržanta.

„Funkční.“

„Fajn. A co vy dvě, je vám něco?“

Shea zakroutila hlavou, Kole vzlykala.

„Děkujeme ti,“ řekl Shee. „Zapaluje ti to. Nevím, co bych bez tý vody dělal. Už jsem měl namále. Ale nejhorší máme za sebou.“

„Jozue,“ vyvedl ho z omylu seržant, „podle Dahybiho sem právě přiletěly tři Caponovy lodě.“

Vstupní halu přistávací římsy hlídalo sedm Edenitů v těžké zbroji. Monica je viděla nesmírně ráda. Spolu se Samuelem kryla ústup z Posledního skoku, nebylo to snadné. Cestou třikrát narazili na posedlé, zlovolní kouzelníci Monicu vyděsili. Nervy i nervovou nanoniku měla napjaté k prasknutí. Ani jednou nedala posedlým šanci se vzdát nebo utéct. Zamířit, zastřelit, tak se to dělá. Všimla si, že přes veškerou úctu k životu to Samuel bere úplně stejně.

Když četa běžela halou k přechodové komoře, začaly zhasínat osvětlovací panely. Monica počkala, až se tlakový průlez uzamkne, a teprve potom vypnula bojové programy. Zajistila samopal a stáhla si z hlavy chameleonskou kápi. Čerstvý vzduch v minibusu ji nádherně studil na zpocené kůži.

„To byla hračka,“ prohlásila.

Minibus zamířil k Hoye, poslednímu sokolu na římse. Jinak se tu nic nehýbalo.

„Bude hůř," poznamenal Samuel. Kontroloval právě životní funkce Adoka Daly. „Je tu Caponova Organizace."

„Cože?"

„Nemějte strach. Duida nám poslala na pomoc letku sokolů. Nehrozí nám fyzické nebezpečí."

Monica vyhlédla oknem ven, jako by na tu dálku mohla vidět Caponovy lodě. Stěží dohlédla k srpku nerotujícího kosmoportu. „Z Nový Kalifornie to měli kus cesty. Má to být další invaze?"

„Ne, přiletěly jen tři lodě."

„Tak proč… Proboha, snad taky nehledá Mzuovou?"

„Je to nejpravděpodobnější možnost."

Dojeli po koleji k sokolovi a minibus vysunul přechodovou komoru. Monica neodolala a hned se začala zvědavě rozhlížet po vnitřku bitekové lodi. Prostory pro posádku připomínaly po technické stránce obytné kapsle adamitských lodí, bylo tu jen víc místa. Samuel ji dovedl hlavní chodbou na můstek a představil jí kapitána Niveua.

„Vyřiďte Hoye mé díky," vzpomněla si Monica na etiketu.

„Bylo nám potěšením pomáhat vám v tak nelehkém úkolu."

„To mi povídejte. Co se děje s Caponovými loděmi?"

„Blíží se k nám, ale zatím nedaly najevo nepřátelství. Letka z Duidy už je tady, letíme k ní. Další vývoj závisí na nepříteli."

„My letíme?" nevěřila Monica. Tíže se ani nepohnula. „Ano."

„Mohu se připojit k nějakým elektronickým čidlům?"

„Zajisté."

Monica se napojila na datový tok hlavního procesoru. Hoya už dosáhla okraje prstence, jako pták pod dešťovým mrakem. Trojici Caponových lodí, vzdálených půl milionu kilometrů, obklopovaly červené a zelené symboly. Podle údajů letěly k Ayacuchu na třetině gé. Hned nad prstencem čekala letka sokolů z místního plynového obra.

„Nikam nespěchají,“ poznamenala Monica.

„Zřejmě nechtějí působit nepřátelsky,“ vysvětlil Niveu. „Bitvu s námi by nevyhráli.“

„A vy jim dovolíte přistát?“

Niveu se podíval na Samuela.

„Konsenzus ještě nerozhodl,“ odpověděl Samuel. „Nemáme dost informací. Těžko je můžeme napadnout jen tak bez důvodu.“

„Nechtějí útočit,“ dodal Niveu. „Ayacucho už skoro padl, útok by neměl smysl. Noví vládci asteroidu Caponovi jistě rádi vyjdou vstříc.“

„Pro budoucnost by nejspíš bylo nejlepší sestřelit je hned,“ nedala se Monica. „Pokud se dostanou dovnitř, vyrazí z Voiiných kamarádek všechny informace. A pokud Voi a Mzuová včas neutekly, máme na krku průser jako dělo.“

„Pravda,“ přitakal Samuel. „Musíme zjistit, co půjde. Promluvíme si s naším hostem.“

Když Jozue proplul poklopem v podlaze, na můstku byla jen Sarha, Beaulieuová a Dahybi. Řekl seržantům, ať vezmou obě holky do kapsle C, kde na marodce čekají Liol, Melvyn a Ashly.

Sarha nevěděla, jestli se má vztekat nebo radovat. „Proboha, Jozue!“

„Nic mi není, fakt.“ Ukázal jí nanonické obklady na pravé ruce. „Všechno pod kontrolou.“

Zamračila se, Jozue udělal jisté salto a přistál přesně na svém akceleračním křesle. Popruhy ho hned zajistily.

„Síť už úplně spadla,“ oznámil Dahybi. „Nedokážeme monitorovat systémy asteroidu.“

„To nevadí,“ řekl Jozue. „Vím přesně, co se tam děje. Proto zdrháme.“

„Pomohla nám ta holka?“ zeptala se Beaulieuová.

„Ještě ne. Napřed chci zmizet. Dahybi, serou se nám sokoli do uzlin?“

„Ne, kapitáne, můžeme skočit.“

„Fajn.“ Jozue optimisticky nařídil letovému počítači odpojit úchyty. Překvapilo ho, že je kolébka opravdu pustila, že v přístavu ještě něco funguje.

Chemické manévrovací trysky vyplivly oheň a zvedly Lady Mac přímo vzhůru. Sarha se raději nedívala na signál čidel, Jozue si nechával sotva pět metrů od stěny doku. Lady Mac ale nezaváhala. Hned nad okrajem přístavu Jozue vypnul trysky a pokračoval setrvačností. Senzory zajely do trupu. Loď pohltil horizont událostí. Skočili půl světelného roku. Vteřinu nato vzorovacími uzlinami znovu projela energie. Tentokrát se vynořili o tři světelné roky dál.

Jozue si rozechvěle oddychl.

Sarha, Beaulieuová i Dahybi na něj pohlédli. Ani se nepohnul, oči upíral do stropu.

„Proč za nima nejdeš na marodku?“ naléhala na něj Sarha. „Někdo by se ti na tu ruku měl podívat.“

„Já je slyšel.“

Sarha se významně podívala na Dahybiho. Uzlinový specialista pokrčil rameny.

„Koho jsi slyšel?“ zeptala se. Odpoutala se z křesla a dolétla nad kapitána. Chytila se lepítka hned nad ním.

Nevšímal si jí. „Duše v nicotě. Ježíši, jsou tam, čekají na nás. Stačí dát najevo slabost, na chvilku povolit, a dostanou tě.“

Pohladila ho po vlasech. „Tebe nedostali.“

„Ne. Ale lžou a lžou, jak ti pomůžou. Měl jsem vztek a byl jsem dost blbej, abych věřil, že mi pomůže ten pitomej křížek od Elwese.“ Ukázal jí krucifix a zamračil se na něj. „Prokrista, byl to muslim.“

„Plácáš pátý přes devátý.“

Měl zarudlé oči. „Promiň. Dokážou ti pořádně ublížit, fakt to bolí. S tou rukou se jenom rozehřejval. Nevím, jestli bych vydržel. Říkal jsem si, že to nevzdám. Ale to bych asi musel umřít.“

„Nevzdal jsi to, jsi naživu a všechno to máš za sebou. Vyhrál jsi, Jozue.“

„Měl jsem štěstí, ale i to už dochází.“

„Nebylo štěstí, žes měl k ruce tři seržanty. Nebyla to náhoda, ale dobrá příprava. Věděl jsi, jak jsou posedlí nebezpeční, a počítal jsi s tím. To nám pomůže i příště.“

Nervózně se zasmál. „Jestli bude nějaký příště. Není sranda podívat se do propasti a vidět, co tě tam čeká, ať už tě posednou, nebo někoho posedneš ty.“

„Bojovali jsme s nimi na Lalonde a lítáme dál.“

„To bylo jiný, tenkrát jsem nic nevěděl. Ale teď jsem si jistej. Umřeme a zkysneme v nicotě. Všichni do jednoho. Každá myslící bytost ve vesmíru.“ Tvář mu zkroutil hněv. „Ježíši Kriste, nedokážu uvěřit, že nic jinýho není; život a očistec. Po deseti tisících let nám vesmír konečně vyjeví, že máme duše, ale místo věčný slávy nás čeká jenom hrůza. Musí být něco víc, musí. Tohle by nám přece neudělal.“

„Kdo?“

„Bůh, Bohyně, co já vím. To utrpení je příliš… Nevím. Osobní. Proč kurva tvořit vesmír, kterej lidem provádí něco takovýho? Když máš takovou moc, proč nestvořit definitivní smrt nebo nesmrtelnej život? Proč tohle? Musíme to vědět, musíme zjistit, proč to je tak, jak to je. Odpovědět na všechno, na vesmír a vůbec. Musíme najít něco věčnýho, co nám vydrží do konce času.“

„A jak bys to chtěl udělat?“ zeptala se šeptem.

„Nevím,“ odsekl, ale hned se zase zamyslel. „Možná Kiinti. Prý to už všechno vyřešili. Neřeknou sice rovnou, jak to udělali, ale třeba mi aspoň ukážou směr.“

Sarha nevěřila vlastním uším. Že Jozue začal brát život vážně, s tím by se smířila, ale že si sám vymyslí křížovou výpravu, to skousnout nedokázala. Na chviličku ji napadlo, že ho přece jen posedli.

„Tobě?“ vyprskla.

Z tváře mu náhle zmizelo všechno utrpení i zlost. Vrátil se starý známý Jozue. Dal se do smíchu. „Jo, mně. Možná jsem k náboženství dospěl trochu pozdě, ale čerstvě obrácení jsou vždycky nejzbožnější a nejotravnější.“

„Na marodce by ti měli prohlídnout víc než ruku.“

„Díky, má věrná poddaná.“ Vstal. „Stejně se ale musíme zeptat Kiintů.“ Nařídil letovému počítači určit podle hvězd přesnou pozici. Pak v hvězdném almanachu našel Jobis.

„Teď hned?“ lekl se Dahybi. „Chceš jen tak zahodit všechno, čeho jsi dosáhl na Ayacuchu?“

„To jistě ne,“ odtušil úlisně Jozue.

„Fajn. Protože když nenajdeme Mzuovou a Alchymistu dřív než posedlí, asi už bys neměl co zachraňovat.“

Adok Dala se probral s křikem. Ustrašeně se rozhlédl po marodce lodi Hoya. Vůbec ho neuklidnila. Ani trošku.

Samuel mu z krku sloupl nanonický obklad. „Jenom klid. Jsi tu v bezpečí, Adoku. Nikdo ti neublíží. Musím se omluvit za to, jak jsme tě v klubu sebrali, ale jsi pro nás důležitý.“

„Vy nejste posedlí?“

„Ne. Jsme Edenité. Kromě tady Moniky, ta je z království Kulu.“

Monica se na chlapce pokusila usmát.

„Takže jste cizí agenti?“

„Ano.“

„Nic vám neřeknu. Nebudu práskat na paní Mzuovou.“

„To tě šlechtí. Ale Mzuová nás nezajímá. Také doufáme, že utekla včas. Posedlí už obsadili Ayacucho.“

Adok zasténal a složil hlavu do dlaní.

„Ale zajímá nás Voi,“ dodal Samuel.

„Voi?“

„Ano. Nevíš náhodou, kde teď je?“

„Neviděl jsem ji několik dní. Všechny nás odřízla. Jenom poručila, ať s dětma pobíjíme pavouky. Říkala, že podle Lodiho pro vás ti pavouci špehují.“

„Lodi je chytrý kluk. Nevíš, kde je?“

„Ne. Taky jsem ho pár dní neviděl.“

„Zajímavé. Kolik je vás v té partě?“

„Tak dvacet pětadvacet. Nepočítáme to. Jsme jenom kamarádi.“

„Kdo vás dal dohromady?“

„Voi. Když přišla z léčebny, změnila se. Začala hrozně žrát genocidu a dějiny. Strhla nás. Když Voi s něčím začne, všichni to dělají po ní.“

Monica nadatovala svému procesoru dotaz. Z paměťové buňky vyjel obrázek pořízený na benefici. Trápilo ji to už od chvíle, co chytili Adoka. Když naposledy zahlédla Calverta, vláčel s sebou nějakou vysokou holku. Ukázala ji Adokovi na displeji. „Znáš ji?“

Zamžoural na obrázek. Drogy mu sice rozvázaly jazyk, ale rychle ho uspávaly. „To je Shea. Pěkná holka, ale…“

„Patří k vám do party?“

„Ne, ale chodí s Princem Lambertem. Je to frajer a občas nám s něčím píchne.“

Monica se podívala na Samuela. „Co máme na toho Prince Lamberta?“

„Moment.“ Zeptal se bitekového procesoru. „Je pilotem lodi Tekas, podnikové jachty ve vlastnictví firmy jeho rodičů. Monico, ta loď dnes odpoledne opustila Ayacucho.“

„Hergot!“ Udeřila pěstí do nočního stolku. „Zná se Voi s Princem Lambertem?“

Adok se vesele usmál. „Chodili spolu. Kvůli němu šla na odvykací léčbu.“

Máte skokové souřadnice lodi Tekas? zeptal se Samuel Niveua.

Ne. Odletěl nám z dosahu. Žádný sokol si nevšiml, že by Tekas skočil. Ale máme jeho dráhu. Byl to divný směr, loď letěla přímo do prstence. Pokud ostře nezměnila směr, mohla mířit do tří soustav: na Šikoku, Nyvan nebo Torrox.

Děkuji. Prověříme je.

Samozřejmě. Zavolám na Duidu. Odlétáme.

Když Jozue doletěl na marodku, převlékla se už Shea do šedé palubní kombinézy. Tiše si povídala s Liolem, ale když přišel kapitán, zmlkla a stydlivě se na něj usmála. Ashly s Melvynem uklízeli přístroje. Hned za průlezem visel na madle jeden seržant.

„Jak ti je?“ zeptal se Jozue.

„Fajn. Ashly mi dal něco na uklidnění.“

„To bych taky potřeboval.“

Usmála se ještě veseleji. „Co tvoje ruka?“

Zvedl ji. „Většina kostí v pořádku, ale prsty si musím nechat naklonovat. Obklad tolik tkáně nevytvoří.“

„To je mi líto.“

„Platí Tranquillity,“ odtušil s kamennou tváří. „Kde je Kole?“

„Ve stázi,“ odpověděl Melvyn.

„Dobrej nápad.“

„Mám jít taky do stáze?“ zeptala se Shea.

„To je na tobě. Ale napřed potřebuju s něčím pomoct.“

„Ode mne?“

„Jo. Hned ti to vysvětlím. I když ve zprávách hlásili bůhvíco, nejsem cizí agent.“

„Já vím, jseš Lagrange Calvert.“

Jozue se usmál. „Věděl jsem, že se to jednou hodí. Jde o to, že hledám Alkad Mzuovou, ale ne kvůli nějaký omutanský propagandě.“

„A proč?“

Vzal ji za ruku a stiskl. „Máme důvod, Sheo, dost pádnej, ale hodně ošklivej. Jestli na tom trváš, řeknu ti ho, protože pokud nám můžeš pomoct tak, jak si myslím, bude lepší, když budeš znát pravdu. Ale věř mi, nechtěla bys to slyšet. Nechám to na tobě.“

„Zabijete ji?“ knikla.

„Ne.“

„Slibuješ?“

„Slibuju. Chceme ji jen vzít zpátky na Tranquillity, kde žila od genocidy. Jako vězení to nebylo zlý. A když ji tam vrátíme včas, zachráníme pěknou haldu lidí. Možná celou planetu.“

„Chce zničit Omutu, že ano?“

„Asi tak.“

„Já si to myslela,“ pípla Shea. „Ale já nevím, kde je.“

„Ale víš. Máme důvod předpokládat, že odletěla s Voi.“

„Jo s tou.“ Shea se zamračila.

„Jo, s tou. Promiň, jestli jsem se tě dotknul. Nedošlo mi to.“

„Voi chodila s Princem Lambertem. A on pořád… No, kdyby chtěla, tak se k ní vrátí.“

„Ten Princ Lambert má kosmickou loď?“

„Ano.“

„Kterou?“

„Tekas.“

„A dnes odletěl z Ayacucha?“

„Ano. Myslíte, že vezl Alkad Mzuovou?“

„Bohužel.“

„Bude mít problémy s úřady?“

„To je mi jedno. Chci najít Mzuovou. Jakmile jí bude jasný, že ji nespustím z očí, nemůže nic dělat. Vrátí se se mnou. Tak řekneš mi, kam letěl Tekas?“

„Ráda bych ti pomohla, ale Princ Lambert mi to neřekl.“

„Do háje!“

„P. L. letí s Tekasem na Nyvan,“ řekl Liol. Rozhlédl se po vyděšených tvářích. „Řekl jsem něco nevhod?“

„Jak můžeš kurva vědět, kam letěl?“ sykl Jozue.

„Dobře ho znám, vyrůstali jsme spolu. Quantum Serendipity mu opravuje loď. Není moc zkušenej pilot a Voi mu uložila dost složitou trasu. Tak jsem mu pomáhal s programováním dráhy.“

5

André Duchamp skoro čekal, že hned po vynoření v zákonné zóně tři tisíce kilometrů od tělesa na něj orbitální obrana asteroidu Ethenthia zahájí palbu. Rozhodně bude mít co vysvětlovat místní bezpečnosti, jeho historku naštěstí dosvědčí reportéři. Když konečně dostal povolení přistát, připsal to na účet slavné duchampovské výmluvnosti a neústupnosti.

Ve skutečnosti se hned po vynoření Erick spojil s místní kanceláří Konfederačního loďstva a požádal ji, ať přitlačí na místní úřady. I tak si dali bezpečáci velký pozor. Na Villeneuvovu pomstu stále mířily tři obranné družice.

Policie prohledala všechny obytné kapsle nezvykle důkladně. André dělal, jako že nic, když řezali stěny a rozebírali přístroje. Kajuty nebyly ani předtím v ideálním stavu. Dát je zase dohromady alespoň tak, aby prošly kontrolou KVA, bude trvat pár neděl.

Kingsleyho Pryora si vyzvedli nemluvní pánové z bezejmenného oddělení ozbrojených sil. Duchamp si to hned připsal k dobru.

Jedinou vadu na kráse představoval Shane Brandes. Nebohého fúzního inženýra z Dechalu pustili ze stáze už cestou k asteroidu a postavili ho před jasnou volbu: buď budeš spolupracovat jako člen posádky, nebo budeš mrtvej a my tě budeme oplakávat jako člena posádky. Vybral si spolupráci. Vysvětlovat místním úřadům, jak přišli k zajatci, by asi nesvedl ani André Duchamp.

Třináct hodin po přistání opustil Villeneuvovu pomstu poslední policista. André se žalostně rozhlížel po můstku.

Z ovládacích pultů zbyly jen kostry plné procesorů, ve ventilaci to škrundalo a na lesklých plochách se srážela voda.

„Zvládli jsme to.“ Věčný úsměv teď nemusel markýrovat. Podíval se na Ericka, na Madeleine a nakonec na Desmonda. „Jsem doma a jsme svobodní.“

Madeleine a Desmond se dali do smíchu. Konečně jim došlo, čemu utekli.

„Mám v kajutě pár lahví,“ řekl André. „Pokud je ta zlodějská anglánská policie nešlohla. Musíme to zapít. Na Ethenthii klidně přečkáme válku. Dáme dohromady loď. Určitě něco vyrazím z pojišťovny, jsme hrdinové. Kdo se s náma bude hádat, no?“

„Možná Tina,“ řekl Erick.

André se zarazil. „Jaká Tina?“

„Ta holka, co jsme ji zabili na Krystalovém měsíci. Při přepadení.“

„Ale Ericku. *Mon enfant*. Jsi unavený. Odvedl jsi největší kus práce.“

„Rozhodně větší než ty. Ale tomu se už nikdo nediví.“

„Ericku,“ uklidňoval ho Desmond, „no tak, byla to hrůza. Možná bychom si měli napřed odpočinout a pak se teprve rozhodnout, co dál.“

„Dobrý nápad. Ještě jsem se nerozmyslel, co s váma udělám.“

„Co s náma uděláš?“ zopakoval pohoršeně André. „Zřejmě ti selhává lékařská nanonika, mozek ti nějak nefunguje. Pojď spát a do rána na to zapomeneme.“

„Sklapni už, ty krocane,“ okřikl ho Erick. André zmlkl, protože ho šokoval klidný povýšený tón. „Potíž je v tom, že mi Madeleine a Desmond zachránili život. Ale kdybys nebyl takový pitomec, Duchampe, neměli by důvod. Bohužel jsem to musel riskovat, když jsem přijal tuhle misi.“

„Misi?“ Andrému se to vůbec nelíbilo.

„Ano, jsem tajný agent KIS.“

„Do prdele," ulevila si Madeleine. „Ericku… Hergot, a já tě měla docela ráda."

„Jo. To je i můj problém. Nečekal jsem, že se s vámi tak sžiju. Pobili jsme spolu pár posedlých."

„Tak co teď?" zeptala se otupěle. „Vězeňská kolonie?"

„Po tom všem, co jsme spolu prožili, pro vás mám návrh. Asi vám to dlužím."

„Jaký návrh?" zeptal se André.

„Výměnu. Jsem váš agent, já rozhoduji o obvinění, já mám důkazy o útoku na Krystalový měsíc a vraždě patnáctileté holky, všechno jenom kvůli tomu, že jsi tak neschopný kapitán a nedokážeš vydělat ani na loď, která nestojí víc než deset fuseodolarů."

„Ach tak. Peníze nejsou problém, *mon enfant*. Můžu dát na loď hypotéku, hned zítra. Jakou měnu bys rád…"

„Sklapni!" zařvala Madeleine. „Drž už konečně hubu, Duchampe. Tak co navrhuješ, Ericku? Co musí udělat? Ať je to cokoli, udělá to s debilním úsměvem na tváři."

„Chci něco vědět, Duchampe," odpověděl Erick. „Myslím, že to budeš vědět. Jsem si jistý. Protože to ví jenom ten nejhorší póvl, nejhorší sračka v galaxii." Přelétl ke kapitánovi a podíval se na něj z několika centimetrů. Duchamp se rozklepal.

„Dej mi souřadnice továrny na antihmotu, André," pravil tiše. „Určitě je znáš."

André zbledl jako stěna. „To… To nemůžu. To nejde."

„Fakt? Víš, proč Konfederace nemůže najít žádnou výrobnu antihmoty, Madeleine?" zeptal se Erick. „Protože na lidi, u nichž se dá předpokládat, že o ní vědí, nemůžeme použít výslechovou nanoniku. Ani drogy, ani mučení. Mají to v nervové nanonice. Když syndikáty někomu prozradí souřadnice, dají mu i novou nervovou nanoniku. Úplně zadarmo. Špičkové zboží, jakákoli značka, ale s jednou drobnou úpravou. Když nanonika zjistí, že jejího majitele někdo vyslýchá, zkratuje se. Takže souřadnice může vyzradit jedině dobrovolně. Tak mluv, Duchampe."

„Zabijou mě," kvílel André. Natáhl po Erickovi ruku, ale v poslední chvíli se zarazil a zaťal pěst. „Slyšíš? Zabijou mě!"

„Tak to vyklop!" zařvala Madeleine.

„*Non.*"

„Když půjdeš k soudu, nepošlou tě na vězeňskou planetu," řekl Erick. „Schováme tě v tajné laboratoři na Trafalgaru a zkusíme tentokrát obejít sebevražedný mechanismus."

„Dozvědí se to. Vždycky na to přijdou. Vždycky!"

„Jedna továrna dodává Caponovi antihmotu. To znamená, že tajemství už mají posedlí, těm na něm nezáleží tak jako tobě. Co ty? Chceš, aby Capone dál vyhrával? A když nás porazí, co s tebou asi udělá?"

„Co když vím o jiné továrně?"

„Zničit musíme všechny. Tak jak ses rozhodl? Vybereš si tajnou laboratoř KIS, syndikát, Capona, nebo mám tvůj spis uložit k ledu? Rozmysli si to."

„Jseš podrazák, angláne. Chci, aby ta tvoje Konfederace chcípla. Aby posedlí dostali celou tvoji rodinu a nutili ji šukat prasata. Aby tvoje duše navěky hnila v nicotě. Teprve pak dostanete, co vám patří."

„Souřadnice, Duchampe," opakoval klidně Erick.

André mu oddatoval část hvězdného atlasu.

Nadporučík Emmon Verona, šéf KIS na Ethenthii, hleděl na Ericka s téměř posvátnou úctou. „Máte jméno další soustavy, kterou Capone přepadne, a souřadnice antihmotové továrny?"

„Ano, pane. Podle Pryora pošle Capone své loďstvo do soustavy Toi-Hoi."

„Dobrotivý Bože. Když ho tam překvapíme, máme ho na lopatkách. Skončí."

„Ano, pane."

„Dobře. Jediným úkolem této kanceláře je dostat vaše informace na Trafalgar. Nemáme tu jedinou loď, musím požádat Edenity u Goloma o pár sokolů. K obru je to patnáct světelných hodin." Všiml si, že agent obalený nanonikou je na

pokraji zhroucení. Pomocné moduly u pasu mu varovně blikaly. „Sokol tu bude za šestnáct hodin, zatím si pořádně odpočiňte.“

„Děkuji. Hledání atomovky v lodi nám dalo docela zabrat.“

„To si dovedu představit. Opravdu chcete stáhnout obvinění Andrého Duchampa?“

„Nechci. Ale dal jsem mu své slovo, i když pro takového člověka čest nic neznamená. Kromě toho ví, že na něj vedeme spis, ví, že ho budeme dál sledovat, už nikdy nikomu neuvěří. Neodváží se dál porušovat zákon. A vzhledem k jeho schopnostem a stavu lodi jsem přesvědčen, že legálně si nevydělá. Banky mu seberou Villeneuvovu pomstu. Bude to pro něj horší trest než vysazení na vězeňské planetě nebo poprava.“

„Nerad bych vás měl jako žalobce u polního soudu,“ poznamenal Emmon Verona.

„Duchamp si to zaslouží.“

„Já vím. Co chcete dělat s Pryorem?“

„Kde je teď?“

„Držíme ho ve vazbě. Můžeme ho obžalovat z čehokoli. Nedokážu pochopit, jak mohl důstojník loďstva takhle klesnout.“

„Důvod bude rozhodně zajímavý. Myslím, že je v něm víc, než víme. Nejlepší bude, když ho s sebou vezmu na Trafalgar. Tam ho pořádně vyslechnou.“

„Dobře. Zařídím zostřenou ostrahu, neměl byste opouštět kancelář dřív, než přiletí sokol. Můžete se vyspat na kanapi, stráž vás tam zavede. A pošlu za vámi lékaře.“

„Děkuji, pane.“ Erick vstal, zasalutoval a odešel.

Emonn Verona sloužil u loďstva patnáct let, ale z tajných agentů jako Erick měl pořád strach.

Osvětlovací panel zablikal a pak se rozzářil nepříjemným jasem. Emonn Verona se zamračil: tohle už mu světlo dělalo pár dní a bylo to čím dál horší. Poznamenal si do nanoniky, že jakmile Thakrar odletí, musí zavolat údržbáře.

***

Geraldu Skibbowovi se asteroidy nelíbily už od začátku. Byly horší než archologie, na chodbách trpěl klaustrofobií a biosférické kaverny si jen hrály na přírodu. Dojem v něm posílila i Pinjarra, kde ho Quadin vysadil.

Ani Geraldovi netrvalo dlouho zjistit, že navzdory karanténě na asteroidu stále přistávají soukromé nákladní lety. Quadin byl ovšem jedinou přijatou kosmickou lodí, o zbytek provozu se staraly meziorbitální naklaďáky. Hodiny strávené v lodnických barech se vyplatily: dozvěděl se o asteroidu Koblat, odkud může letět v podstatě kamkoli. Meziorbitální loď ho tam vzala za pět tisíc fuseodolarů.

Gerald si ale potřeboval najmout kosmickou loď na Valisk. Peněz měl dost, kapitáni ho tedy odmítali spíš z osobních důvodů; Gerald se nikomu nezdál. Věděl, že je podezřelý, netrpělivý, nervózní, zoufalý. Naučil se tedy trochu ovládat, už tolik neřval na každého, kdo ho odmítl, a snažil se pravidelně holit a převlékat do čistého. Kapitáni ho přesto odmítali. Možná cítili v jeho hlavě démony a duchy. Nerozuměli mu. Odsuzovali Marii, ne jeho.

Tentokrát se na jednu kapitánku málem utrhl, protože se mu posmívala. Málem jí vysvětlil pěstí, jak zoufale se musí dostat na Valisk.

Pak se mu podívala do očí a pochopila nebezpečí. Gerald si všiml, že barman sahá pod pult pro zbraň. Dlouho hleděl na kapitánku a ticho se od jejich stolu pomalu šířilo sálem Modré fontány. Počítal do sta, jak mu poradil doktor Dobbs, soustředil se na cíl a na cestu k němu, snažil se uklidnit, i když jím lomcoval vztek.

Povolil pěsti. Otočil se a zamířil ke dveřím. Venku ho sevřela holá skála, začala ho dusit. Na stropě svítilo jen pár panelů. Do dalších hospod ho lákaly holografické vývěsní štíty a úsporné AV-projekce. Nevnímal je, mířil rozhodně do obytné sekce. Měl dojem, že už je skoro u svého najatého kamrlíku, návěstí ho mátla, čísla a písmena mu splývala, ještě si na ně

nezvykl. Chodbou duněly hlasy, mužský smích, nepříjemně hrubý. Bylo je slyšet z nejbližší křižovatky. Po stěnách pobíhaly stíny. Málem se zastavil a otočil. Vtom uslyšel ženský křik, rozzlobený a vystrašený. Měl sto chutí utéct. Násilí ho děsilo. Za všemi konflikty viděl posedlé. Nejlepší bude utéct a zavolat pomoc. Dívka znovu vykřikla. Gerald si vzpomněl na Marii, jak musela být vyděšená a opuštěná, když ji dostali posedlí. Podíval se za roh.

Beth napřed měla vztek hlavně sama na sebe. Myslela si, že ji na asteroidu nemůže nic překvapit. Koblat byl možná malý, ale o soudržnosti obyvatel se nedalo mluvit. Pořádek udržovala jen firemní ochranka a ta chránila především vlastní zisky. Na chodbách bylo občas zle. Muži kolem dvacítky, odsouzení k osmdesáti letům práce na zapadlém asteroidu, se sdružovali do klanů. Každý klan měl vlastní území, Beth o nich věděla a přesně znala chodby, kterým se vyhnout.

Když tady narazila na tři mladíky, nenapadlo ji, že jí něco hrozí. Domů jí zbývalo jen dvacet metrů a muži na sobě měli dělnické kombinézy, zřejmě údržbáři. Nevypadali na klan nebo na opilce v agresivní náladě. Hodní hoši.

První obdivně hvízdl. Chladně se usmála a uhnula ke stěně chodby. Pak jeden zavrčel a ukázal jí na kotník. „Proboha, tahle je taky zjitřená."

„Jseš lesba, kočko? Chceš si to rozdat s Kierou? Já taky."

Rozesmáli se. Beth je zkusila obejít. Jeden ji chytil. „Kam ten spěch, kočko?"

Zkusila se vykroutit, ale byl moc silný.

„Na Valisk? Omrdat Kieru? My ti nestačíme? Máš něco proti živejm?"

„Pusť mě!" Beth se začala prát. Chytili ji i ostatní. Zaútočila volnou rukou, ale k ničemu to nebylo. Byli větší, starší a silnější.

„Kravko."

„Ta se nedá."

„Držte ji. Já jí ukážu."

Zkroutili jí ruce za záda a znehybnili ji. První muž se na ni povýšeně culil. Najednou ji chytil za vlasy a zvrátil jí hlavu. Strčil jí rypák pár centimetrů před oči.

„Vezmu si tě domů," slintal. „Dáme ti co proto, kočko. Až s tebou skončíme, zapomeneš na holky."

„Jdi do prdele!" zařvala na něj Beth. Kopla. Chytil ji ale za lýtka a zvedl jí nohu k rameni.

„Couro blbá." Zatahal za červený šátek kolem kotníku. „Tohle se nám hodí, pánové. Mohla by řvát."

„Vy tam… koukejte ji nechat na pokoji."

Všichni se otočili na příchozího.

Gerald stál na křižovatce, šedivou kombinézu zmačkanou a špinavou, vlasy rozcuchané, na bradě třídenní strniště. V roztřesených rukou křečovitě svíral nervovou rušičku. Mžoural, jako by nedokázal zaostřit.

„Hele, příteli," začal první dělník. „Jenom klid."

„Okamžitě ji pusťte!!!" Rušička se nebezpečně rozkomíhala.

Násilníci pustili Beth a začali couvat. „Už jdeme, dobrý? Špatně sis to vyložil, příteli."

„Ven! Vím, co jste zač. Patříte k nim. Pomáháte jim."

Trojice mužů rychle vyklízela bojiště. Beth pohlédla na svého hysterického zachránce a dostala sto chutí utéct za nimi. Snažila se zklidnit dech.

„Díky, pane."

Gerald se kousl do rtu a sjel po stěně až na podlahu. Nervová rušička mu vyklouzla z prstů.

„Není vám špatně?" pospíšila k němu Beth.

Gerald k ní zvedl zoufalý obličej a dal se do breku.

„Ježíšmarjá." Ohlédla se, jestli útočníci opravdu zmizeli, a přidřepla k němu. Nějak jí nepřišlo moudré sáhnout po jeho zbrani. Netušila, jak by reagoval. „Poslyšte, za chvíli budou zpátky. Kde bydlíte?"

Po tvářích mu tekly slzy. „Myslel jsem si, že jseš Marie."

„Smůla, pane, já jsem Beth. Bydlíte na týhle chodbě?"

„Nevím.“

„A bydlíte někde tady?“

„Pomozte mi, prosím vás, musím se k ní dostat, Loren mě tu nechala samotného. Nevím, co si počít. Nic nevím.“

„Tak to nejste sám,“ zabručela Beth.

„Kdo to je?“ zeptal se Jed.

Gerald seděl u Beth za jídelním stolem a civěl do hrnku čaje. Vydrželo mu to už deset minut.

„Představil se jako Gerald Skibbow,“ řekla Beth. „Asi nelže.“

„Dobře. Co ty? Už je to dobrý?“

„Jo. Ti hajzlové měli pěkně nahnáno. Počítám, že se už neukážou.“

„Víš, možná by bylo lepší sundat kapesníky. Lidi už začínají štvát.“

„Cože? Ani náhodou! Teď už ne. Ať každý ví, že jsem Jitřenka. Když to nedokážou skousnout, není to můj problém.“

„Skoro byl.“

„Příště se to nestane.“ Ukázala mu nervovou rušičku a připojila krvelačný úsměv.

„Jejda. To je jeho?“

„Jo. Řekl, ať si ji půjčím.“

Jed se podíval na Geralda. „No nazdar. Ten vypadá.“

„Tak hele.“ Píchla ho do břicha rušičkou. „Pozor na jazyk. Možná je trochu mimo, ale je to můj kámoš.“

„Trochu mimo?! Podívej se něj, je to úplnej bezmozek.“ Došlo mu, že to přehnal. „Dobře, kámoš. Co s ním budeš dělat?“

„Musí mít někde pokoj.“

„Jo, pěkně tichej a hodně čalouněnej.“

„Už s tím přestaň. Co jsi zatím změnil? Chceme svět, kde se lidi mají rádi a neskáčou si hned po krku. Já tomu věřila. Ty ne?“

„Ale jo," zabručel. Rozuměl jí čím dál hůř. Přestal ji balit a myslel si, že tím pádem z nich budou lepší kamarádi. Ale ona se zatvrdila. „Neměj strach, na Valisku se to srovná."

Gerald se otočil. „Co jste to řekl?"

„Panečku, já už myslela, že jste se vypnul," prohlásila Beth. „Jak je?"

„Co jste to říkal o Valisku?"

„Chceme tam odletět," odpověděl Jed. „Jsme Jitřenky, víte? Věříme v Kieru. Chceme s ní do nového vesmíru."

Gerald na něj vytřeštil oči a pak se zakuckal. „Věříte jí? Vždyť ani není Kiera."

„Jste jako všichni. Nechcete nám dát šanci, protože jste prošvihnul tu svou. To je hnusný, pane."

„Počkat, počkat," uklidňoval ho Gerald. „Omlouvám se. Nevěděl jsem, že jste Jitřenky. Ani nevím, co to je."

„Tak to řekla Kiera: *Jako jitřenka jsme vzešli z temnot noci a dokážeme prolomit meze zkorumpované společnosti*."

„Ach tak, vzpomínám si."

„Odvede nás z téhle mizérie," vysvětlil Beth. „Někam, kde mě nepřepadnou tři blbci cestou ze šichty. Na Valisku nic takového nebude."

„Já vím," pravil vážně Gerald.

„Cože? Děláte si z nás prdel?"

„Ne. Opravdu. Co jsem ten záznam uviděl, snažím se dostat na Valisk. Přiletěl jsem až z Ombeye. Doufal jsem, že tu seženu kosmickou loď."

„Ani náhodou, kamaráde," řekl Jed. „Loď nenajdete. Zkoušeli jsme to, ale kapitáni jsou zabedněnci. Nenávidí nás."

„Ano."

Jed se podíval po Beth, co si myslí a jestli to stojí za pokus. „To musíte mít spoustu peněz, když jste se sem dostal až z Ombeye."

„Víc než dost," přitakal smutně Gerald. „Ale oni mě neposlouchají."

„Nepotřebujete najmout kosmickou loď."

„Jak to myslíte?“

„Když nás vezmete s sebou, řeknu vám, jak se dostat na Valisk. Bude to desetkrát levnější než tak, jak jste plánoval, ale my na to stejně nemáme. Nebudeme vás nic stát, stejně musíte vzít celou loď.“

„Dobře.“

„Vezmete nás?“

„Ano.“

„Slibujete?“ vyhrkla Beth.

„Slibuji, Beth. Vím, jaké to je být opuštěný, zničený. Nikomu bych to nepřál.“

Zavrtěla se, polichocena jeho otcovským tónem. Na Koblatu k ní nikdo takhle nemluvil.

„Tak fajn,“ shrnul Jed, „plán vypadá takhle: Mám rozvrh přestupních souřadnic v naší soustavě.“ Vytáhl z kapsy flek a strčil ho do stolního procesoru. Holomonitor zobrazil složité schéma. „Tady vidíte, kde a kdy budou lodě z Valisku čekat na Jitřenky. Nám stačí najmout si meziorbitální náklaďák.“

***

Syrinx se v Aténině domě jako vždy ulevilo. Wing-Tsit Chong a jeho psychologové by v tom jistě viděli návrat do lůna. A když mě to dokáže pobavit, řekla si, už jsem vyléčená.

Z Jobisu se vrátila předevčírem. Všechno, co se dozvěděla od Malvy, předala na Edenu Wing-Tsit Chongovi, a pak pospíšila na Romulus. Oenone zakotvil v doku na průmyslové stanici.

Asi bych měla být ráda, že děláš kurýra tajné službě, řekla Aténa. **Doktoři jsou asi přesvědčení o tvém pevném zdraví.**

A ty ne? Syrinx se s matkou procházela čím dál zarostlejší zahradou.

Pokud si nejseš sama jistá, jak to mám vědět já?

Syrinx se usmála, bůhvíproč ji ta přesně mířená poznámka pobavila. **Ale, mami, nech toho. Práce je nejlepší medicína, hlavně když ji miluješ. Kapitáni sokolů nedělají nic jinýho.**

Chci zase létat, přidal se Oenone. **Je to dobré pro nás oba.**

Matka s dcerou si na chvíli uvědomily lešení kolem Oenoneho. Údržbáři mu na spodek trupu přidělávali vypouštěcí rampy bitevních vos a vojenská čidla.

No dobře, povzdychla si Aténa. **Vypadá to, že jste mě přehlasovali.**

Nic se mi nestane, mami. Dát se rovnou k flotile by asi nebylo nejlepší. Ale kurýrní služba je důležitá. Musíme proti posedlým postupovat jednotně, to je hlavní. Sokoli při tom hodně pomůžou.

Nesnažíš se přesvědčit mě.

Ježíši Kriste, máti. Ze všech jsou najednou psychiatři. Už jsem velká holka a dovedu se rozhodnout.

Ježíši Kriste?

Jejda. Syrinx se začervenala – tohle dokázala jen její matka. **Potkala jsem jednoho, co to pořád říkal. Dneska se to hodí, ne?**

Ach ten, Jozue Calvert. Nebo Lagrange Calvert, nikdo mu jinak neřekne. Kdysi sis na něj myslela, viď?

Nikdy! Proč mu říkají Lagrange Calvert?

Syrinx nevěřícně naslouchala vyprávění o hrdinských skutcích nad Murorou. **To snad ne, teď aby mu byli Edeniti vděční. A skákat v takový rychlosti z Lagrangeova bodu je naprostá hovadina. Mohl je všechny zabít. Vůbec nemyslí.**

Propáníčka, to bude láska.

Máti!

Aténa se smála, jak dceru šikovně vyprovokovala. Došly k prvnímu leknínovému jezírku u kraje zahrady. Skoro sem nešlo slunce, za třicet let rybníček obrostl hustými tisy. Syrinx pohlédla do vody. Pod listím se rychle schovaly bronzové ryby.

Měla bys nechat ty tisy trochu prořezat. Berou moc světla. Bývalo tu daleko víc leknínů.

A proč nenechat věcem volný průběh?

Vypadá to nepořádně. A habitat není přirozené prostředí.

Vždycky jsi musela mít poslední slovo.

Ani náhodou. Ráda vyslechnu cizí názor.

Spřízněnost zaplavila shovívavá nedůvěra. **Proto se najednou obracíš k náboženství? Říkala jsem si, že budeš ze všech dětí nejnáchylnější.**

Co tím chceš říct?

Pamatuješ, jak ti Wing-Tsit Chong řekl, že jsi turistka?

Ano.

Myslel tím, že si málo věříš, a tak nenacházíš vlastní odpovědi na otázky života. Pořád hledáš. Syrinx, ale nevíš co. Náboženství ses nemohla vyhnout. Představa spásy prostřednictvím víry dává sílu všem, co o sobě pochybují.

Mezi náboženstvím a duchovností je velký rozdíl. Edeniti se s ní budou muset vyrovnat, my, habitaty i sokoli.

Ano, v tom máš bohužel pravdu. Musím přiznat, že se už těším na shledání s Iasiem, nehledě k okolnostem. Život je hned lehčí.

To je jedna stránka. Já spíš myslela na přenos našich vzpomínek do habitatu v okamžiku smrti. Je na něm založená celá naše společnost. Nikdy jsme neměli takový strach ze smrti jako Adamiti a díky tomu jsme mohli jasně uvažovat. Ale když víme, že jdeme do nicoty jako oni, vypadá celý přenos jako fraška. Jenom…

Jen mluv.

Ten zatracený Laton. Co tím myslel? Laton a ta jeho dlouhá cesta, že se prý nemusíme bát nicoty. Malva jeho slova prakticky potvrdila.

Ty nejsi ráda?

Ale ano. Pokud tomu rozumím správně, znamená to, že na onom světě nás čeká víc než očistec. Tím lépe.

Proč tedy přesně neřekl, co to je? A proč z pasti utečeme jenom my, ne Adamiti?

Když ti Malva řekla, že odpověď máme sami v sobě, pomohla ti třeba víc, než si myslíš. Kdyby ti ji prozradila,

už bys ji nemohla najít sama za sebe. Nepoznala bys ji, prostě by ses ji dozvěděla.

Musel to být Laton, co? Jediný člověk, kterému nemůžeme věřit.

Ani ty?

Ani já, i když mi zachránil život. Je to Laton, máti. Možná proto nám to neřekl. Věděl, že mu nebudeme věřit. Donutil nás přemýšlet. A my zatím na nic nepřišli.

Teprve jsme začali, Syrinx. A Laton nám napověděl; řekl, ať se podíváme, jaké duše se vracejí. Tys na ně narazila, znáš je nejlíp ze všech. Jaké jsou?

Jsou to svině. Hajzlové.

Uklidni se a pověz mi, jací ti posedlí byli.

Syrinx se usmála, podívala se na lekníny a pokusila se rozvzpomenout na Pernik. Dosud se neodvážila. **Nepřeháním, jsou to svině. Zas tolik jsem jich neviděla.**

Ale vůbec jim nevadilo, co se mnou bude, jak mě to bolí. Jako by neměli city. Za to asi může nicota.

To ne. Kelly Tirrelová natočila několik rozhovorů s posedlým jménem Shaun Wallace. Nebyl bezcitný ani lhostejný. Spíš smutný.

Takže jsou to smutný svině.

Jsi prostořeká. Ale vezmi to takhle: kolik Edenitů jsou smutné svině?

Ne, mami, tohle ti nezbaštím. Tvrdíš, že tu funguje nějaký výběr. Že něco drží hříšníky v nicotě a spravedlivé pouští na cestu ke světlu. To ne. To bys tvrdila, že je Bůh. A že se zajímá o každého člověka osobně.

Asi ano. Rozhodně by to mnohé vysvětlovalo.

Ne. Proč by pustil Latona na tu dlouhou cestu?

Pamatuj, duše a vzpomínky se oddělují v okamžiku smrti. Když tě Laton zachránil, už to nebyla jeho duše, jen paměť nahraná v nervech Perniku.

Ty tomu věříš?

Nevím. Jak říkáš, takový Bůh, který nás pořád pozoruje, by byl děsivý. Aténa se otočila a zavěsila se do dcery. **Raději si počkám na lepší vysvětlení.**

Hurá.

Doufám, že ho pro mě najdeš.

Já?

A kdo tady pořád otravuje, že chce lítat po galaxii? Budeš mít víc příležitostí než já.

Kurýři jen rozvážejí hlášení vyslanců, agentů a místních vlád. Jde o taktiku a o politiku, ne o filozofii.

No to je nuda. Přitáhla si dceru blíž a nechala na spřízněnou vlnu prosáknout trochu starosti. **Určitě se ti nic nestane?**

To víš, že ne. Oenone a posádka se o mě postarají. Neměj strach.

Když Syrinx odletěla dohlédnout na poslední úpravy Oenoneho, posadila se Aténa do svého oblíbeného křesla v patiu a pokusila se soustředit na chod domácnosti. V domě měla právě spoustu dětí, všichni dospělí pracovali kvůli ohrožení na prodloužené směny. Jupiter i Saturn přispívaly svým dílem na Osvobození Mortonridge.

Neměla bys ji držet tak zkrátka, řekl Sinón. **Neprospívá to jejímu sebevědomí.**

Ale já jí věřím, naježila se.

Tak jí to dej najevo. Nech jí volnou ruku.

Na to se moc bojím.

To my všichni. Ale musíme se s tím vyrovnat každý sám.

Jak ti je, když víš, že tvoje duše odešla bůhvíkam?

Jsem zvědavý.

A to je všechno?

Ano. Už teď žiji společně se všemi ostatními mrtvými. Nicota nemůže být příliš odlišná.

Utěšuješ se.

Jednou se všechno dozvíme.

Doufejme, že to nebude moc brzy.

Jablko nepadlo daleko od stromu.

Nepotřebuju kněze. Spíš panáka.

Hříšnice. Rozesmál se.

Světelná trubice potemněla a stíny na zahradě zhoustly. „Bůh přece není. To nejde.“

***

Netváří se moc vesele, poznamenala Tranquillity, když princ Noton vystoupil z dopravní kapsle.

Ione si ho zprostředkovaně prohlédla ze všech stran, jako by s ním byla na stanici a obcházela ho. Zaujala ji jeho škrobená důstojnost, vzdorně vypjatá hruď, jako by říkal: vím, že moje doba dávno minula, ale já se budu na vesmír dívat stejně jako vždycky. Měl vycházkovou uniformu admirála Královského loďstva s pěti medailemi. Pod čepicí měl řídké šedivé vlasy, jako každý starý Saldana.

Zajímalo by mě, kolik mu je, zamyslela se Ione.

Sto sedmdesát. Je nejmladším neděložním sourozencem krále Davida. Sto tři let řídil Kulu Corporation, než ho roku 2608 vystřídal princ Howard.

To jsou věci. Obrátila pozornost k bitevnímu křižníku Královského loďstva, ukotvenému na kosmoportu (první státní loď z Kulu za posledních sto sedmdesát devět let). Když kapitán žádal o povolení k přistání, ohlásil diplomatické poslání nejvyšší důležitosti. Princ Noton s sebou měl pět vysokých úředníků z ministerstva zahraničí. **Patří ke starému řádu. Těžko můžeme mít něco společného. Jestli po mně Alastair něco chce, určitě by bylo lepší poslat někoho mladšího. Možná princeznu.**

Zřejmě. Ale princ Noton nevyhnutelně vzbuzuje úctu. Věk je tady výhodou.

Zamyslela se. **To těžko. Pokud si je někdo vědom tvých skutečných schopností, pak moji královští bratránci.**

Jistě nebude chtít nic neslušného.

Ione musela posledních dvacet metrů na stanici běžet, cestou si ještě zapínala sponu na boku sukně. Zvolila zelený bavlněný kostým a jednoduchou blůzu. Vypadala solidně, ale ne autoritativně. Dělat na prince Notona dojem královskou parádou by asi nezabralo, pomyslela si.

Přepravní kapsle už dorazila na stanici pod palácem De Beauvoir, jejím oficiálním sídlem. Dva seržanti už provázeli prince a jeho suitu k východu. Ione bosa přeběhla přijímací síň, posadila se k hlavnímu stolu a obula si jehlové lodičky.

Jak vypadám?

Nádherně.

Zavrčela a upravila si vlasy. **Já věděla, že mi tenhle sestřih bude slušet.** Rozhlédla se a naposledy všechno zkontrolovala. U stolu stálo šest vysokých židlí. V předpokoji u švédských stolů čekali lidští číšníci (Ione usoudila, že není vhodné ukazovat vyslanci krále příliš mnoho biteku). **Změň osvětlení.**

Polovina skleněných panelů vysokých od podlahy ke stropu pohasla, zbytek změnil úhel rozptylu. Na stůl padlo deset kuželů ostrého světla a zahalilo ji hřejivou aurou. **To je moc, hergot.**

Dveře se otevřely. Ione povstala, ke stolu rázně kráčel princ Noton.

Obejdi stůl a přivítej ho. Jste příbuzní a v diplomatické rovině neexistuje mezi námi a královstvím žádný spor.

Ione se zařídila podle rady a nasadila neutrální úsměv, někde mezi radostí a ironií. To je na něm.

Když mu podala ruku, princ Noton téměř nezaváhal. Zdvořile ji stiskl. Nápadně dlouho ale spočinul pohledem na Ionině pečetním prstenu.

„Vítejte na Tranquillity, princi. Nesmírně mi lichotí, že mne Alastair poctil vyslancem vaší vážnosti a zkušeností. Jen lituji, že jsme se nesešli v šťastnější době."

Úředníci z ministerstva se dívali přímo před sebe. Ione by skoro řekla, že se modlí, kdyby to nebyl nesmysl.

Princ Noton si dal s odpovědí na čas. „Je mi ctí sloužit svému králi právě touto cestou."

Ajta! „Tak ui toho nechme, bratranče," změnila tón. Úředníci nervózně sklopili zraky, Saldanové se ale konečně podívali jeden druhému do očí.

„Musela jste být žena, že?"

„Samozřejmě, i když to byla náhoda. Tatínek neměl jediné dítě z umělé dělohy. Rodinná tradice prvorozenectví se na Tranquillity nedodržuje.“

„To tolik nenávidíte tradice?“

„Ne, osobně je obdivuji. Spoustu jich i dodržuji. Ale nesnáším tradici kvůli tradici.“

„Pak jste dnes ve svém živlu. Z celé Konfederace kvapem mizí řád.“

„To bylo pod pás, Notone.“

Přikývl. „Pardon. Nevím, proč sem král poslal zrovna mě. Nikdy jsem nebyl diplomat.“

„Mám pocit, že zvolil velice dobře. Posaďte se, prosím.“ Vrátila se na svou židli. Tranquillity jí ukázala, jak po sobě úředníci za jejími zády s úlevou pomrkávají. „Tak co vlastně Alastair potřebuje?“

„Tyhle vazouny.“ Princ Noton ukázal na jednoho seržanta. „Mám vás požádat o jejich DNA.“

„Načpak?“

„Na Ombey.“

S narůstajícím znepokojením naslouchala vyprávění úředníků a prince Notona o plánovaném Osvobození Mortonridge. **Myslíš, že to bude fungovat?**

Nemám takové informace jako Královské loďstvo, a tak nemohu soudit s jistotou. Ale král by se do toho nepouštěl, kdyby neměl slušnou vyhlídku na úspěch.

Nechce se mi věřit, že tohle je nejlepší způsob, jak zachránit posedlé lidi. Zničí Mortonridge a spousta lidí při tom umře.

Nikdo netvrdí, že válka je čistá.

Tak proč ji začínat?

Kvůli vyšším zájmům, tedy politice.

Takže to můžu zarazit, když jim nepomůžu?

Samozřejmě je můžeš odmítnout z pozice rozumu. Ale kdo ti za to poděkuje?

Především ti, kdo díky tomu nezemřou.

Ale ti jsou teď posedlí a za vládu nad svým tělem by dali cokoli. Tvé mravní soudy je nezajímají.

To není fér. Nemůžeš mi vyčítat, že chci zabránit krveprolití.

Pokud tě nenapadne lepší možnost, navrhoval bych vyhovět jim. Osvobození Mortonridge začne i bez tebe. Maximálně ho zdržíš o pár týdnů, než Edenité sestaví podobně účinného bitekového bojovníka.

Sakra dobře víš, že lepší možnost nemám.

Jde o politiku, Ione. Válce nemůžeš zabránit. Ale pokud teď pomůžeš, získáš nadlouho cenné spojence, na to nezapomínej. Musíš chránit všechny své poddané. Jednou můžeš potřebovat pomoc.

Nebudu. Jsi nejlepší úkryt před posedlými v celém vesmíru.

To už není úplně jisté. Princ Noton má pravdu: staré jistoty přestávají platit.

Tak co mám dělat?

Jsi vévodkyně z Trosek. Rozhodni.

Když se podívala na starého prince, na jeho kamennou tvář a nevzrušený výraz, pochopila, že nemá na výběr. Saldanové musejí chránit své poddané. A jejich poddaní věří, že to dokáží. V dějinách království za to položily život statisíce lidí.

„Tu DNA vám samozřejmě poskytnu," řekla Ione. „Ráda bych pro vás udělala daleko více."

Ironií osudu hned dva dny poté, co princ Noton odletěl na Kulu s DNA tranquillitských seržantů, oznámili Parker Higgens a Oski Katsurová nález laymilského záznamu sebevraždy vesmírného přístavu.

Ve výzkumném ústavu se zastavily prakticky všechny ostatní projekty, aby měl dešifrovací tým k dispozici odborníky ze všech oblastí. Přesto nebylo v oddělení elektroniky o nic rušněji, než když ho Ione navštívila naposled. Dešifrovací operace skončila, všechny informace z paměťového jádra už se daly převést do lidského senzorického signálu.

„Úzké hrdlo teď představuje jen přehrávání," vysvětlila Oski Katsurová, když provázela Ione chodbou. „Už jsme zkopírovali všechny vzpomínky, takže k nim máme neomezený přístup. Nakonec bylo poškozených jen dvanáct procent dat,

což nám nechává osm tisíc dvě stě dvacet hodin záznamu. Na ztracených sekvencích pořád pracujeme.“

Vědci už odpojili laymilskou paměť od sítě. Technici právě rozebírali podpůrné přístroje.

„Co s ní budete dělat?“ zeptala se Ione.

„Dáme ji do stáze,“ odvětila Oski Katsurová. „Bohužel je příliš křehká a nemůžeme ji vystavit v muzeu. Možná jen nakrátko, pokud chcete.“

„Ne. Věřím vám, vy jste tu odbornice.“

Ione si mezi vědeckými pracovníky projektu všimla agentů z výzkumné laboratoře Konfederačního loďstva. Nikdo jí nevěnoval příliš pozornosti, všichni měli plné ruce práce.

Parker Higgens, Kempster Getchell a Lieria dohlíželi na demontáž paměťového sloupu.

„Skončila jedna éra,“ poznamenal Kempster, když k nim Ione došla. Zdálo se, že nechápe dvojsmysl, který právě vypustil z úst. „Už se nemůžeme spoléhat na ukradené informace. Nenašli jsme žádné obří paprskomety pro armádu, mají smůlu. Budeme muset zase myslet sami za sebe. Dobrá zpráva, ne?“

„Dokud vám nezaklepou posedlí na dveře,“ zpražil ho Parker Higgens.

„Milý Parkere, taky se občas dívám na zprávy.“

„Jak pokročilo pátrání po Unimeronu?“ zeptala se Ione.

„Z technického hlediska výborně,“ rozjařil se Kempster. „Dokončili jsme vývoj průzkumné družice. Mladý Renato už jestřábem letí na původní oběžnou dráhu vypustit prototyp. Pokud půjde všechno hladce, průmyslové stanice začnou za týden se sériovou výrobou. Do konce měsíce vypustíme všechny družice. Pokud na orbitě zůstaly energetické rezonance, najdeme je.“

Takže to nepůjde tak rychle, jak Ione doufala. „Skvělá práce,“ pochválila starého astronoma. „Oski říkala, že jste našli záznam sebevraždy vesmírného přístavu.“

„Přesně tak, madam,“ přisvědčil Parker Higgens.

„Měli nějakou zbraň proti posedlým?“

„Žádnou fyzickou, naštěstí. Ale se sebevraždou byli nemístně spokojení.“

„Co si myslí loďstvo?“

„Jejich agenti jsou zklamaní, ale museli uznat, že Laymilové z vesmírných přístavů se ani nepokoušeli s posedlými bojovat fyzickými prostředky.“

Ione se posadila na prázdnou židli. „Dobře.“ **Pusť mi to.**

Na přechod do laymilského těla si ještě nezvykla. Tentokrát se ocitla v jedné ze dvou samčích variet, ve vejconoši. Stál ve skupince Laymilů, mezi příbuznými a družkami, na kraji třetí manželské komunity. Zatroubil všemi hlavami a hned se k němu přidaly stovky hlasů. Melodie plynula pomalu, líně se valila do travnatého svahu. Ze všech komunit ve vesmírném přístavu k němu doléhala ozvěna stejného volání. Laymilové naříkali společně s životním duchem lesů a luk, zvířat i mateřské entity přístavu. Z Unimeronu se blížili posedlí a všechny vesmírné přístavy zpívaly stejnou píseň.

Éter vibroval žalem, jehož tíha se vpisovala do všech živých buněk všech vesmírných přístavů. Sluneční trubice se naposledy nořily do stínu, vejconoš se v duchu loučil s jasnými barvami, v nichž prožil celý život. Květy se zavíraly, okvětní plátky vzdychaly po světle a duše rostlin plakaly nad blízkou smrtí.

Vzal za ruce své druhy a děti, připraven sdílet s nimi smrt stejně jako život. Rodiny utvořily trojúhelníky spojených těl, nacházely útěchu v jednotě. Ve vrcholech stáli dospělí, mezi nimi děti, hýčkané, chráněné. Rodina jako symbol síly a vzdoru, v duchu i v těle, v myšlenkách i v činech.

„Připojte se k volání,“ požádal děti.

Nechápavě otáčely hlavami. *„Smutek. Esence smrti vítězí.“*

„Pamatujte učení mistra esencí,“ připomněl jim. *„Druh Laymilů musí skončit. Vedení přináší po právu naplnění. Silné čeká věčná radost. Pamatujte učení. Věřte vědění.“*

„Souhlasíme.“

Za okrajem souhvězdí vesmírných přístavů se vynořily posedlé lodi z Unimeronu. Rudě žhnuly strašným svitem esence smrti, tmou se za nimi táhly dlouhé fúzní plameny.

„Poznejte pravdu,“ volal na ně v písni nesčetný sbor polnic z přístavů. *„Přijměte vědění. Hledejte svobodu.“*

Neposlechli. Zhoubné světlo sílilo, lodě se blížily tiše a hrozivě.

Laymilové ve vesmírných přístavech zvedli hlavy a vydali poslední vítězný tón. Vzduch se zavlnil. Sluneční trubice zhasly a v přístavech zavládla černočerná tma.

„Vzpomeňte síly,“ žádal děti. *„Síla přinese konečný soulad.“*

„Mistr esencí vítězí.“

Mateřská entita vesmírného přístavu vykřikla do prázdna. Nával lásky pronikl do všech duší. Hluboko ve skořápce popraskaly buňky a polyp záhy povolil.

Záznam skončil, ale tma trvala. Ione otevřela oči.

„Proboha. Byla to jediná možnost úniku. Byli tak spokojení. Všichni Laymilové se nadšeně hnali vstříc smrti. Nesnažili se utéct ani bránit. Dobrovolně se vrhli do nicoty, aby unikli posedlým.“

„Ne tak docela, má paní,“ namítl Parker Higgens. „Poslední chvíle nám naznačují několik důležitých faktů. Laymilové neměli dojem, že prohráli. Ani zdaleka. Projevili nesmírnou rozhodnost. Moc dobře víme, jak si vážili života; rozhodně by nezabili sebe i své děti, jen aby posedlé trochu zpomalili. Než se uchýlili k tak krajnímu řešení, jistě prověřili velké množství jiných možností. Poslední záznam ale ukazuje jejich nezlomnou víru v učení mistrů esencí. Jejich vědění je klíčem k ‚věčné radosti‘. Mistři esencí zřejmě odhalili podstatu onoho světa. Není to tak, Lierie?“

„Chytrá dedukce, pane Higgensi,“ odvětila Kiintka přes procesorový blok. „Potvrzuje to, co řekl velvyslanec Roulor vašemu Konfederačnímu sněmu. Každý druh musí najít vlastní jedinečné řešení. Lidstvo si asi nezvolí sebevraždu, že?“

Parker Higgens nedokázal skrýt hněv. „Bylo to víc než sebevražda. Bylo to vítězství. Vyhráli. Ať už zjistili cokoli, přestali se bát nicoty.“

„Ano.“

„A vy víte, co zjistili.“

„Cítíme s vámi a pomůžeme vám, jakkoli to jen půjde.“

„K čertu! Jak nás můžete takhle zkoumat? Nejsme laboratorní zvířata. Jsme rozumní tvorové, máme city, bojíme se. Copak ve vás není ani kousek dobroty?“

Ione se postavila za rozčileného ředitele a položila mu ruku na rameno.

„Lidi dobře znám, pane řediteli,“ řekla Lieria, „a soucítím s vámi. Musím ale opakovat, že odpověď je ve vás, ne v nás.“

„Děkuji vám, Parkere,“ přidala se Ione. „Myslím, že už máme jasno.“

Ředitel mávl rukou a odkráčel.

Omlouvám se za něj, řekla Ione Kiintce. **Ale jak jistě víte, všichni máme strach. Nedokážeme se smířit s tím, že jste našli řešení a neprozradíte nám ho, i když se nás zřejmě netýká.**

Přesně tak, Ione Saldanová. Chápu vás. Když náš druh poprvé stanul proti nicotě a posedlým, zavládlo v něm stejné zděšení.

Dáváte mi naději, Lierie. Vaše existence je důkazem, že inteligentní druh může najít uspokojivé řešení, lepší než druhovou sebevraždu. Máme motivaci dál hledat.

Pokud vás to potěší, Kiinti se za vás modlí.

No, děkujeme.

***

Ericka vzbudila nervová nanonika. Programy hlídaly v nejbližším okolí pohybovou a elektronickou aktivitu.

Když se v potemnělé kanceláři posadil, nanonika mu ohlásila abnormální fluktuace v elektrických tocích Ethenthie. Když se zeptal dozorčích programů, ukázalo se, že se poruchám nikdo nevěnuje. Další dotaz ho přivedl k zjištění, že

na asteroidu už přestalo fungovat patnáct procent výtahů. Snižoval se i počet datových spojení na síti.

„Proboha. Už ne!“ Spustil nohy na podlahu. Po páteři mu projela vlna nevolnosti. Lékařské programy se ozvaly s několika varovnými hláškami, doktoři, které mu měl poslat Emonn Verona, se ještě neukázali.

Když nadatoval nadporučíkovu edresu do kancelářského procesoru, nedostalo se mu žádné odpovědi. „K čertu.“ Erick si přes nanonické obklady natáhl palubní kombinézu. Před kanceláří stáli na stráži dva vojíni s TIP karabinami. Jakmile otevřel dveře, postavili se do pozoru.

„Kde je váš nadporučík?“ zeptal se Erick.

„Říkal, že jde do nemocnice, pane.“

„No nic. Půjdete se mnou. Musíme hned zmizet z asteroidu.“

„Pane?“

„To byl rozkaz, vojíne. Ale pokud chcete důraznější pobídku, jsou tu posedlí.“

Vyděšeně se po sobě podívali. „Podle rozkazu, pane poručíku.“

Erick si cestou na veřejnou chodbu prohlédl schémata systémů. Následoval dotaz na lodě dosud zakotvené v přístavu. Zbylo jich jen pět, bez Villeneuvovy pomsty čtyři.

Nervová nanonika mu naplánovala cestu do osové chodby tak, aby nemuseli využít žádnou elektrickou dopravu. Sedm set metrů, dvě stě z toho po schodech. Ale gravitace bude slábnout.

Šli husím pochodem, Erick uprostřed. Nařídil oběma vojínům, ať si do primárního módu nahrají bojové programy. Lidé se za nimi otáčeli.

Ještě šest set metrů. První schodiště měli přímo před sebou. Světelné panely zhasínaly.

„Utíkejte,“ poručil Erick.

Cela Kingsleyho Pryora měřila pět na pět metrů. Měl tu pryčnu, záchod, umyvadlo a malý AV-projektor vyladěný na

místní zpravodajský kanál. Všechny povrchy včetně nábytku pokrýval hladký modrošedý kompozit. Cela byla dokonale izolovaná a znemožňovala datování.

Poslední hodinu světelný panel neustále poblikával. Kingsley si napřed myslel, že to dělá policie, aby ho znervóznila. Když ho eskortovali z Villeneuvovy pomsty, měli z něj dozorci vítr. Je člen Caponovy Organizace. Dalo se čekat, že si vybijí strach takovým primitivním způsobem, že mu budou chtít ukázat, kdo je tu pán. AV-obraz se také chvěl, ale jindy než světlo. Pak Kingsley zjistil, že knoflík na zavolání bachaře nefunguje.

Uvědomil si, co se skutečně děje, ale nezbývalo mu než trpělivě sedět na pryčně. O čtvrt hodiny později utichlo hučení ventilace. Nemohl s tím nic dělat. V následujících třiceti minutách se větrák několikrát nakrátko roztočil, jednou mu do cely foukl smrad ze stoky. Pak světlo úplně zhaslo. Kingsley dál tiše seděl.

Když se dveře konečně otevřely, dopadlo na něj jasné světlo. Ve vchodu se krčil vlkodlak s krvavými tesáky.

„No to je originální," poznamenal Kingsley.

Netvor vykvikl jako štěně.

„Musím trvat na tom, abyste se nepřibližoval. V opačném případě oba skončíme v nicotě. A vy jste se vrátil teprve před chvílí, že?"

Vlkodlak se proměnil v muže v policejní uniformě. Kingsley v něm poznal jednoho bachaře. Na čele mu ale přibyla ošklivá růžová jizva.

„O čem to mluvíte?" zeptal se posedlý.

„Vysvětlím vám naši situaci a byl bych rád, kdybyste se mi přitom díval do hlavy, abyste se ujistil, že mluvím pravdu. Potom mě necháte jít. Vlastně mi poskytnete veškerou pomoc, o jakou požádám."

Do osové chodby zbývalo sto padesát metrů. Už skoro vyběhli poslední schody, když zhasla světla. Erickovy vylepšené

sítnice automaticky přepnuly na infračervené pásmo. „Jsou blízko," varoval vojáky.

Po schodech vylétl úzký paprsek bílé záře a těsně před ním zasáhl vojína. Sykl bolestí, otočil se a vypálil z tipky po směru útoku. V dálce se roztavil kus stěny.

„Pomozte mi," křičel vojín. Rameno mu plálo bílým ohněm. S nesmírnou hrůzou si nedokázala poradit ani nervová nanonika. Odhodil zbraň a pokusil se oheň uhasit holýma rukama.

Druhý voják minul Ericka a opětoval palbu. Pod schody se rozlilo jasné smaragdové světlo a pak začalo stoupat jako povodeň. Pod hladinou záře bylo vidět výboje bílého ohně a tmavé obrysy postav.

Popálený vojín se sesul na schody. Jeho parťák jako šílený pálil do kaluže zelenkavé záře. Tepelně indukční paprsky se pod její hladinou proměňovaly v stříbrné šípy, kolem jejich dráhy bublala tma.

K dalším dveřím zbývalo Erickovi osm metrů. Bylo mu jasné, že proti posedlým se vojáci dlouho neudrží, nejvýš pár vteřin. Za tu dobu stačí zmizet. Nese životně důležité informace a musí je dostat na Trafalgar. Závisí na něm miliony nevinných životů. Miliony. Proti dvěma.

Erick vyběhl poslední tři schody. V uších mu zněl hlas: „…mám na palubě dva mrtvý. Usmažený! Tině bylo teprve patnáct!"

Prolétl dveřmi, desetinová gravitace ho nesla dlouhým obloukem až ke stropu. Sotva dveře zapadly, odřízly ho od hluku i od smaragdové záře. Dopadl a odrazil se k dalšímu dlouhému skoku. Nervová nanonika mu počítala trasu jako vektorovou dráhu kosmické lodi, kreslila mu trojúhelníčky otočných bodů a mapovala postup. Doprava. Znovu doprava. Doleva.

Když před sebou uslyšel výkřik, už skoro necítil gravitaci. Patnáct metrů do osové chodby. Nic víc, pitomých patnáct metrů! A posedlí jsou už před ním. Erick se chytil prvního

madla. Nebyl ozbrojený. Neměl eskortu. Už nemohl ani zavolat Madeleine a Desmonda.

Chodbou k němu z přístavní haly doléhaly prosby a řev. Za chvíli se nějaký posedlý podívá do chodby.

Musím proklouznout kolem. Musím!

Podíval se do schematické mapy a důkladně prohlédl chodby kolem haly. O dvacet vteřin později už byl v přechodové komoře.

Byla prostorná, sloužila opravářským četám. V šatně stály desítky skříněk plných zařízení pro práci ve vakuu včetně pěti vypnutých tryskových mechanoidů.

Erick nahrál do primárního módu dekódovací program a pustil se do odemykání první skříňky. Pak zkusil další a další, cestou si svlékal kombinézu. Fyziologický monitorovací program doslova potvrdil, co Erick uviděl na vlastní oči. Z nanonických obkladů mu prosakovala šedavá tekutina smíšená s krví, na pomocných modulech poblikávaly červené diody. Nová ruka mu fungovala jen díky zdvojeným nanonickým nervům.

Ale fungovala. O nic jiného nejde.

Skafandry SII našel v páté skříňce. Jakmile měl jeden na sobě, pospíšil s tryskovým batohem do vlastní přechodové komory. Nečekal na odsátí vzduchu a rovnou zatáhl za páku nouzového vypouštění. Vzduch vylétl do vakua.

Vnější průlez se otevřel. Pak mu na zádech zachrchlaly trysky a Erick zamířil do vesmíru.

André nedokázal přijmout představu, že se Shane Brandes dál pohybuje po jeho lodi. A že mu dokonce pomáhá opravovat a vyměňovat vadné systémy… *Merde*. Ale jako poslední dobou prakticky pokaždé neměl André na výběr. Když s velkou parádou odešel Erick, Madeleine se zavřela ve své kajutě a odmítala vylézt. Desmond sice pracoval, ale ztratil nadšení. Navíc odmítal s kýmkoli mluvit a pracoval jedině o samotě.

Andrému tedy na složitější úkoly zbyl jen Shane Brandes. Bývalý fúzní inženýr z Dechalu se snažil zavděčit. Dušoval se, že na předchozího kapitána si už ani nepamatuje a že proti posádce Villeneuvovy pomsty vůbec nic nemá. Také byl ochoten pracovat za kapesné. Darovanému koni na zuby nehleď.

André vracel do montážní lišty hlavní elektrické vedení, Shane mu musel posouvat kabel. Kdosi proplul stropním průlezem a na chvíli odstínil provizorní svítilny. André si neviděl pod ruce. „Desmonde! Uhni mi ze…“ Zalapal po dechu. „Vy!“

„Dobrý den, kapitáne,“ řekl Kingsley Pryor.

„Co tady děláte? Jak jste se dostal z vězení?“

„Pustili mě.“

„Kdo?“

„Posedlí.“

„*Non,*“ zašeptal André.

„Bohužel ano. Ethenthia padla.“

Andrému došlo, jak ubohou zbraní je šroubovák. „A vás posedli? Moji loď nedostanete. Zkratuju fúzní generátory.“

„To bych vám neradil,“ nadatoval Kingsley Pryor. „Jak vidíte, nejsem posedlý.“

„Jak to? Berou všechny, i ženy a děti.“

„Jsem styčný důstojník Organizace. I tady to má nesmírnou váhu.“

„A oni vás jen tak pustili?“

„Ano.“

Do Andrého se dala zima. „Kde jsou? Jdou sem?“ Nechal letový počítač zkontrolovat posledních pár funkčních čidel. Žádné nehlásilo poruchy.

„Ne,“ odvětil Pryor. „Na Villeneuvovu pomstu nepřijdou. Pokud jim to neporučím.“

„Proč to děláte?“ Jako bych to nevěděl.

„Protože chci někam odvézt.“

„A oni nás nechají jen tak odletět?“

„Jak jsem řekl, Capone má velký vliv.“

„A proč bych vás měl vzít pryč? Už jste mě vydíral. Jakmile zmizíme, můžu vás prostě vyhodit.“

Pryor se usmál jako umrlec. „Vždycky jste plnil má přání, Duchampe. Chtěli jsme, abyste utekl z Kursku.“

„Lžete.“

„Dostal jsem důležitější úkol než udržet třetiřadou loď s ještě horší posádkou v Organizační flotile. Od chvíle, kdy jste přiletěl na Novou Kalifornii, nemáte svobodnou vůli. Přece si nemyslíte, že jsme na loď dali jen jednu bombu.“

Erick se díval, jak Villeneuvova pomsta opouští kolébku. Vysunula chladiče a z chemických manévrovacích raket přepnula na iontový pohon. Klidně se zvedla nad kosmoport. Když přepnul na vysoké rozlišení, uviděl v trupu šestiúhelníkovou díru po vyhozeném plátu 8-92-K.

Nerozuměl tomu. Duchamp se nesnaží utéct. Skoro jako by se řídil pokyny věže a dodržoval předpisy. Má snad posedlou posádku? Žádná škoda.

Zaostřil zpátky na původně vyhlédnutý cíl, hlubokou jámu mezi nosníky kosmoportu. Byl to opravářský dok, dvakrát širší než obyčejné molo. Klipr Tigara, usazený na kolébce, vypadal v poměru k okolí směšně maličký.

Erick zažehl trysky na zádech a zamířil k Tigaře. V doku se nesvítilo, přístroje nepracovaly. K trupu byly připojené napájecí hadice a přechodový chobot, kromě nich ale nic nenasvědčovalo jakékoli aktivitě.

Křemíkový trup nesl známky dlouhodobého působení vakua – vybledlé písmo, mikrokrátery, zesláblá povrchová vrstva – trupové pláty měl už kapitán dávno vyměnit. Přelétl nad kliprem až k přechodové komoře určené k výstupům do vesmíru a nadatoval letovému počítači příkaz k otevření vnějšího průlezu. Pokud je někdo na palubě, už by o něm věděl. Ale nikdo se na nic neptal, žádné čidlo se na něj nezaostřilo.

Průlez se otevřel a Erick vlétl dovnitř.

Klipry byly rychlé malé lodě určené k dopravě menšího množství drahých nákladů mezi vzdálenými soustavami. Nákladový prostor zabíral větší část trupu a jediná obytná kapsle pobrala nejvýš tříčlennou posádku. Proto si Erick vybral Tigaru. Teoreticky by ji měl uřídit sólo.

Většina systémů byla vypnutá. Na dvou spodních palubách si nechal skafandr. Teprve v kapitánském křesle se napojil na počítač a vyžádal si přehled všech funkcí.

Mohlo to být lepší. Tigara v doku čekala na generálku. Jeden fúzní generátor nefungoval, dvě vzorovací uzliny nešly nabít, tepelné výměníky fungovaly jen tak tak a spousta nezajištěných součástek už dlouho přesluhovala.

Opravy ještě vůbec nezačaly. Majitelé do nich nechtěli strkat peníze, dokud platí zákaz letů.

Pane na nebesích, zazoufal si Erick, i Villeneuvova pomsta byla v lepším stavu.

Požádal o uvolnění kolébky z doku a zahájil startovací sekvenci. Tigara naskakovala neuvěřitelně dlouho. Ve všech fázích předletové přípravy musel zapínat záložní programy, odpojovat bezpečnostní pojistky a hledat alternativní zdroje energie. S podporou života se nezdržoval, stačilo mu dostat energii do vzorovacích uzlin a sekundárního pohonu.

Jakmile naskočil fúzní generátor, vysunul Erick pár čidel. V hlavě se mu rozvinul obraz doku, překrytý diagnostickou grafikou. Prozkoumal elektromagnetická pásma, ale nikdo nevysílal. Potřeboval, aby se někdo zeptal Ethenthie, proč zmlkla, co se děje. Nejlépe blízko letící loď.

Nic.

Erick odpálil úchyty kolébky. Manévrovací trysky zalily stěny doku horkým plynem a sežehly tepelnou izolaci. Tigara se zvedla a napjala pupeční šňůry plnicích hadic. Bezpečností ventily povolily.

Loď neměla mnoho paliva, Erick nemůže plýtvat změnou rychlosti na ideální vektor. Astrogační program mu přednesl několik možností.

Ani jedna mu příliš nevyhovovala. Ještě něco nového?

Poslední hadice praskla a Tigara vylétla z doku. Erick vysunul komunikační soustavu a namířil antény na Goloma, místního plynového obra. Čidla začínala zajíždět do trupu, v uzlinách rostlo napětí.

Letový počítač ho upozornil, že na Tigaru namířila nejbližší obranná družice rentgenový paprsek. Pak mu do nervové nanoniky vstoupil komunikační signál.

„Jsi to ty, Ericku? Asi jo. Kdo by dělal takovou kravinu? Tady Emonn Verona, Ericku. Nech toho. Ta loď je zralá do šrotu, mám před sebou inspekční zprávu KVA. Nikam nedoletíš. Zabiješ se, Ericku."

Erick odeslal habitatům u Goloma svou zprávu a zatáhl antény. Lasery obranné družice ho zaměřily. Diagnostika vzorovacích uzlin hlásila nejrůznější poruchy. Monitorovací programy KVA mu odebraly technické oprávnění ke skokům. Vypnul je.

„Je po tobě, Ericku. Buď se vrátíš do doku, nebo jdeš do nicoty. To přece nechceš. Naděje umírá poslední, ne? To přece víš."

Erick spustil odpočet skoku červí dírou.

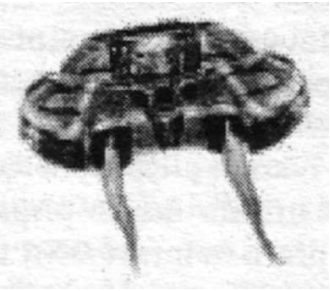

6

Krkavec Socratous připomínal mechanické letadlo s šípovým křídlem a šedobílým trupem sestaveným ze stovek nejrůznějších dílů, které s hvězdoplavbou většinou neměly nic společného. Na zádi trčely z ocasu dva proudové motory, průsvitné válce naplněné zářivým plynem, který každé tři minuty zahrál všemi barvami spektra.

Když přistál na římse Valisku, byl to úchvatný pohled. Kdyby nešlo jen o přelud, dokázal by svými fantastickými zbraněmi zničit celou letku Konfederačního loďstva.

Když k lodi zamířil mikrobus, iluze ustoupila reálné podobě hnědého jestřába s podkovovitou nástavbou pro posádku. Rubra si ale na ocase všiml dvou výrůstků, jež Socratous dřív neměl. Odpovídaly zhruba umístění vymyšlených proudových motorů. Rubra přemýšlel, jestli energistická síla opravdu dokáže předejít metastázám, když iluze změněné tkáně s postupem času nabývala na realitě a tělo hostitele se tvarem přizpůsobovalo představě mrtvé duše. Na tak hrubou sílu mu to připadalo příliš složité, energistické pole přece nespraví DNA a nezkrotí zhoubné bujení. Vrchol moci posedlých představovalo prorážení stěn a proměňování neživé hmoty do nových tvarů; žádnou jemnější práci u nich nepozoroval.

Veškerý problém s posedlými se třeba vyřeší samovolnou epidemií rakoviny. Jen málo navrácených duší se spokojilo s tvarem a stavem těla, které dostaly.

Rubru napadlo, že bytosti s téměř polobožskými schopnostmi může vyhubit jejich vlastní marnivost. A až na to přijdou, budou nebezpeční. Zbylí živí nabudou na ceně, všichni

posedlí se budou rvát o jejich nezasažená těla. Pak se v zoufalství pustí do Edenitů.

Rozhodl se nesdělovat své poznatky kohistánskému konsenzu. Byla to jeho drobná výhoda; nikdo v celé Konfederaci neměl tak dokonalý přehled o posedlých jako on. Nebyl si jistý, jestli nový objev dokáže uplatnit, ale nechtěl ho předčasně vyzrazovat.

Na sledování melanomů mezi posedlými v habitatu vyčlenil citlivý pozorovací podprogram. Jakmile potvrdí, že jde o maligní nádory, v celé Konfederaci se zakrátko změní situace.

Mikrobus se rozjel po římse. Do přijímací haly se nahrnula Kiera se čtyřicítkou nohsledů. Z mikrobusu vystoupilo asi třicet pět Jitřenek. Nadšená mládež zářila samým štěstím, že je u cíle posvátné pouti.

Hergot, musíte ty lety zarazit, naléhal Rubra na kohistánský konsenzus. **Tenhle týden to dělá skoro dva tisíce obětí. Určitě s tím můžete něco dělat.**

Nedokážeme zastavit každého krkavce. Jejich cíl nemění rovnováhu sil, a tak je relativně neškodný.

Na to se pak zeptejte těchhle dětí!

Máš pravdu. Ale nejsme chůva. Riziko jakékoli operace na vysvobození Jitřenek ve vesmíru převažuje kalkulovaný přínos.

Chcete říct, že dokud krkavci unášejí děti, neškodí jinde.

Ano. Bohužel je to tak.

A vy jste mi nadávali do bezcitných vrahů.

Kvůli posedlým trpíme všichni. Dokud nenajdeme definitivní řešení, zůstává hlavním cílem minimalizovat ztráty.

Jo. Rád bych připomněl, že až bude mít Kiera svoje šťastné číslo, odnesu to já.

Nebude to brzy. Varovali jsme obyvatele asteroidů. Měli by krkavce sestřelit dřív, než nabere děti.

Já věděl, že vám nejde věřit.

My nic z toho nezpůsobili, Rubro. A až se ti bude zdát, že se Kiera chystá unést Valisk do jiného vesmíru, můžeš

se přenést do nervových vrstev některého z našich habitatů.

To si budu pamatovat. Ale návrat marnotratného syna se možná bude konat spíš tady. Dariatovi už schází jenom kapka. Až se ke mně připojí, ať se bojí Kiera, kam s Valiskem přeletím.

To je riskantní strategie.

Tak jsem vybudoval Magellanskou, nejsem srab. Proto si s váma nerozumím, poseroutkové.

Takhle se nikam nedostaneme.

Jestli se mu to povede, rozmáznu je jako vši. Život je risk, to nikdy nepochopíte. Nedívejte se na mě skrz prsty. Já měl ten nápad a já mám šanci. Máte jiný návrh?

Ne.

Přesně tak. Tak se mi do toho neserte.

Dej si pozor, Rubro. Prosím.

Sami si dejte pozor.

Rubra s obvyklým pohrdáním přerušil spřízněnou vlnu. Okolnosti ho možná donutily k spolupráci s někdejšími bratry, ale obnovený kontakt ho jen utvrdil v přesvědčení, že se tehdy před stovkami let rozhodl správně.

Obrátil pozornost hlavní osobnosti do dutiny. Posedlí si Jitřenky rozdělili a odvedli stranou na mučení. U severního konce habitatu pro ně vyrostla nomádská vesnice ze stanů a chatrčí, menší kopie provizorních městeček v parcích u vstupů do hvězdodrapů. Bojové skupiny, které Kiera poslala zajistit habitat, postupovaly pomalu a ztuha. Posedlí navíc nevěřili ani takzvaně zajištěným budovám. Rubra je nepřestával otravovat. Při útocích už zemřelo skoro deset procent služebných organismů, ale Rubrovi se stále dařilo likvidovat několik posedlých denně.

Jitřenky rychle podlehly. Nad severní vesnicí visel křik jako těžký dým.

Nejnovější Rubrův podprogram ohlásil nenápadnou elektrickou anomálii v hvězdodrapu, kde se skrýval Tolton. Rubra se naučil hledat Bonney Levinovou podle poklesů napětí, protože jeho vizuální čidla už uměla obejít. Nesmírně

citlivé autonomní podprogramy tedy hledaly posedlé čistě podle fluktuací energistického pole vzniklých při hledání živých. Celé polypové tělo se proměnilo ve veliký detektor bojového pole. Zatím nepracovalo příliš přesně, ale Rubra programy stále vylepšoval.

Stopoval přízračnou lovkyni do vestibulu v sedmadvacátém poschodí, pohybovala se směrem k schodišti. Optická čidla ukazovala jen prázdnou chodbu. Alespoň podle místních podprogramů. V jednom kabelu za stěnou klesalo napětí.

Rubra stáhl proud v elektrofosforescenčních buňkách na stropě. Obraz se chvíli nezměnil, čidla zaregistrovala šero až po několika vteřinách. Ale buňky pohasly hned. Zdroj elektrického rušení se zastavil.

Rubra se spojil s Toltonovým procesorem. „Čas vypadnout, chlapče. Jdou si pro tebe."

Tolton se svalil z postele. V bytě se schovával už pátý den. Vydrancoval šatník původního nájemníka. Pustil si většinu NF fleků a sensonahrávek. V kuchyni ochutnal všechny importní lahůdky, zapíjel je nejlepším vínem a Norfolkskými slzami. Na trpícího barda chudých uvykl požitkářství překvapivě rychle. Není divu, že se mu teď nechtělo soukat do kožených kalhot a utíkat.

„Kde jsou?"

„Deset pater nad tebou," uklidnil ho Rubra. „Neboj se, máš spoustu času. Už jsem ti připravil únikovou cestu."

„Napadlo mě, že bys mě mohl nasměrovat k nějakým zbraním. Rád bych trochu vyrovnal účty."

„Soustřeď se na základy, ano? Když se navíc se zbraní dostaneš na dostřel posedlého, použije ji proti tobě."

Tolton vzdorně zvedl hlavu a oslovil strop: „Ty si myslíš, že bych to nedokázal?"

„Děkuji ti za nabídku, synku, ale je jich moc. Udržet tě naživu tak dlouho nebylo snadný, tak mi nechtěj sebrat vítězství."

Tolton si připnul procesor k pasu a vlasy stáhl do ohonu. „Díky, Rubro. Všichni jsme ti křivdili. Vím, že je ti to asi u prdele, ale až bude po všem, řeknu celé Konfederaci, co jsi dokázal.“

„Takový flek si koupím. Bude první po hodně dlouhé době.“

Tolton stanul u dveří na chodbu, nadechl se jako jogín, protáhl ramenní svaly, přikývl a řekl: „Tak jedem.“

Rubrovi bylo básníka líto, ale zároveň na něj byl hrdý. Když Kiera začala s lovem, počítal, že Tolton nevydrží déle než pár dní. Teď mu zůstal jako jeden z posledních osmdesáti živých. Bylo to hlavně proto, že poslouchal pokyny do posledního písmenka, prostě Rubrovi věřil. A jestli ho Bonney teď dostane, Rubra prohraje.

Neviditelná energistická porucha se zase pohybovala, sestupovala po schodech. Rubra začal měnit strukturu světla v elektrofosforescenčních buňkách. NAZDAR, BONNEY, psal na strop. MÁM PRO TEBE NÁVRH.

Porucha se zastavila.

NO TAK, POPOVÍDÁME SI. NEMÁŠ CO ZTRATIT. Počkal. Vzduchový sloup se stříbrně zachvěl, jako by z polypu vystoupila veliká kukla. Rubra ji cítil hlavně jako snížení tlaku na místní podprogramy, tlaku, jehož si dosud nebyl vědom. Pak stříbrný vzduch ztratil lesk a ztmavl do matného khaki. Na schodech stála Bonney, enfieldkou pokrývala prostor.

„O čem si chceš povídat?“

ZAPOMEŇ NA SVOU KOŘIST, MÁM PRO TEBE LEPŠÍ CÍL.

„O tom pochybuju.“

TO UŽ KIERA NECHCE DARIATA? Bonney se zamyšleně podívala na strop. „Chceš mě podrazit.“

NE. MYSLÍM TO VÁŽNĚ.

„Lžeš. Dariat tě nenávidí, zešílel a chce tě roztrhat na cucky. Když mu pomůžeme, dostane tě.“

TAK PROČ S VÁMI NESPOLUPRACUJE?

„Protože je vypatlanej.“

NE. PROTOŽE KDYŽ MÉ PORAZÍ S VAŠÍ POMOCÍ, BUDE SE MUSET DĚLIT O MOC, KTEROU BY ZÍSKAL NAD MÝMI NERVY. CHCE JI VŠECHNU. NA TUHLE PŘÍLEŽITOST ČEKAL TŘICET LET. MYSLÍŠ, ŽE SE JÍ VZDÁ? PO MNĚ PŘIJDE NA ŘADU KIERA. POTOM TY.

„Takže nám ho vydáš. To nemá smysl, stejně tě dostaneme.“

S DARIATEM HRAJEME VLASTNÍ HRU. NEČEKÁM OD TEBE, ŽE TO POCHOPÍŠ, ALE NECHCI PROHRÁT.

Zakousla se do nehtu. „Já nevím.“

I S MOJÍ POMOCÍ HO BUDE TĚŽKÉ CHYTIT. BOJÍŠ SE, ŽE HO NEDOSTANEŠ?

„Nesnaž se mě vyhecovat. Jsi trapnej.“

NO JO. TAK SOUHLASÍŠ?

„Těžko. Nevěřím ti. Ale bude to boží lov, to je fakt. Ještě jsem ho ani nezahlídla, a to po něm jdu dost dlouho.“ Hodila si pušku přes rameno. „Dobře, dohodneme se. Ale jestli mě dovedeš na vysoký napětí nebo tak, stejně se vrátím. Kiera sem nalákala desetitisíce smradů, vrátím se do jednoho z nich a pak budeš vzpomínat, jak se ti žilo.“

ROZUMÍM. NAJDI PROCESOR A PŘEPNI HO NA ZÁKLADNÍ FUNKCE, MĚL BY FUNGOVAT. PŘEDÁM TI JEHO SOUŘADNICE.

Dariat se procházel po břehu prstencového moře, světelná trubice právě pohasínala. Z kopečku za zátokou se několikrát sesula půda a vzala s sebou drny růžové tallocké trávy. Xenocká rostlina dosáhla až k slanovodnímu rezervoáru a Dariat měl dojem, že kráčí po laně mezi dvěma moři. Bylo tu slyšet jen šumění vln a zpěv ptáků.

Jako dítě sem chodil často, samota pro něj tehdy znamenala štěstí. Teď ji zase vyhledával, měl čas přemýšlet, vytvářet nové podvratné programy a zapomenout na Kieru a její přízemní ambice. Poslední důvod byl čím dál důležitější. Hledala ho už

od chvíle, kdy Edenité zničili orbitální továrny. Znal habitat a ovládal energistické vnímání, vyhnout se jim tedy nebyl sebemenší problém. K moři zabloudilo jen málo posedlých, raději se drželi v táborech nad hvězdodrapy. Bez podzemky to bylo na konec habitatu daleko, na nepozorné navíc ve vysoké trávě číhaly služebné bitekové konstrukty.

Problémy, oznámil mu Rubra.

Dariat ho ignoroval. Před posedlými se snadno schová. Žádný z nich se nevyznal ve spřízněnosti dost na to, aby se pořádně spojil s nervovými vrstvami. Dariat se tudíž nemusel skrývat před Rubrou ani si neměnil vzhled. Příliš ho to unavovalo. Rubra ho ale díky tomu každou chvíli oslovil a hrál s ním své úchylné hry.

Našla tě, Dariate, a jde si pro tebe. Je pěkně nasraná.

Bylo mu jasné, že toho bude litovat, ale přesto se zeptal: **Kdo?**

Bonney. Jede jich sem devět, mají dva naklaďáky. Kieře říkala něco v tom smyslu, že se vrátí s tvojí hlavou. Na zbytku těla jí asi nezáleží.

Dariat se spojil s pozorovacími programy. Přes růžovou savanu se opravdu blížily dva omlácené naklaďáky po podnikové ochrance. „Hergot.“ Mířily přímo k zátoce, zbývalo jim asi pět kilometrů. **Jak mě mohla najít?**

Taky nevím.

Dariat zvedl hlavu a pohledem sledoval linii pobřeží až na protější stranu za světelnou trubicí. **Není tam někdo s dálkovým čidlem?**

Nikoho nevidím. Stejně by u posedlých nefungovalo.

Tak s dalekohledem? To je asi jedno.

Vlastníma očima naklaďáky ještě neviděl, byly za vysokou travou. A na vnímání myšlenek byli příliš daleko. Tak jak ho mohli najít?

Na konci zátoky je stanice podzemky, řekl Rubra. **Tam tě nedostanou. Můžu tě dostat kamkoli v celém habitatu.**

Díky. A jakmile vlezu do vozu, pustíš do mě tisíc voltů. Zapomněl jsi?

Nechci tě poslat do nicoty. Sám to dobře víš. Dal jsem ti nabídku a ta platí. Pojď ke mně do nervů. Spojíme se. Dohromady je zničíme. Můžeme vyčistit Valisk. Vezmeme je do rozměru, kde je bude bolet už holá existence. Oba se pomstíme.

Jsi blázen.

Rozmysli si to. Zatím tě schovám. Dáš se ke mně, nebo ke Kieře?

Dariat citlivými buňkami stále sledoval náklaďáky. Poskakovaly po nerovném terénu, řidiči je hnali nejvyšší rychlostí.

Asi si to rozmyslím. Dariat se rozběhl ke stanici podzemky. Za minutu mu ale náklaďáky odřízly cestu. „K čertu.“ Horgan byl docela v kondici, ale bylo mu teprve patnáct. Dariatova představivost mu přidala atletické nohy, mohutné svaly pod napjatou lesklou kůží. Hned zrychlil.

Zajímalo by mě, co to dělá s obsahem cukrů v krvi. Musíš někde brát energii. Přece neměníš energistickou sílu rovnou v bílkoviny.

Přednášku si nech na potom. Už uviděl stanici, připomínala bunkr napůl zahrabaný do pahorku. Náklaďáky už se k němu přiblížily na kilometr. V prvním stála vedle řidiče Bonney a mířila na Dariata puškou. Do písku se zaryl kulový blesk. Dariat skočil na eskalátor a seběhl schody.

Když venku zaparkovala auta, už byl dole. Bonney se vrhla dovnitř. U nástupiště čekal vůz, naleštěný projektil z bílého hliníku. Dariat se zarazil u otevřených dveří.

Vlez tam!

V Rubrově hlase zněl strach, Dariat mu těžko uvěřil. **Jestli mě podrazíš, vrátím se. Klidně se upíšu Anstidovi, aby mi to jedno přání splnil.**

Už se mi klepou kolena. Jak jsem řekl, potřebuju tě živýho. Tak mazej dovnitř.

Dariat zavřel oči a vstoupil do vozu. Dveře se za ním zavřely a pod nohama mu začala vibrovat podlaha. Otevřel oči.

Vidíš? dobíral si ho Rubra. **Nejsem takový bubák.**

Dariat se posadil a několikrát se zhluboka nadechl. Citlivými buňkami přes spřízněnost viděl Bonney Levinovou na pokraji mrtvice. Skočila do kolejiště a vypálila za vozem z enfieldky. Řvala nejsprostší nadávky. Ostatní lovci se drželi v bezpečné vzdálenosti. Jednou nohou stála na magnetické koleji.

Usmaž ji, řekl Dariat. **Hned!**

Ale ne. Takhle je to větší legrace. Takhle uvidím, jestli můžou mít posedlí infarkt.

Jseš hajzl.

Správně. A abych ti to dokázal, ukážu ti teď Anastáziino tajemství. To, co ti nikdy sama neukázala.

Dariat se měl na pozoru. **Zase lžeš.**

Tentokrát ne. Nepovídej, že tě to nezajímá. Znám tě, Dariate. Dokonale. Odjakživa. Vím, co pro tebe pořád znamená. Kvůli ní jsi dokázal živit nenávist třicet let. To je skoro nadlidské, Dariate. Opravdu si toho vážím. Ale díky tomu tě mám v hrsti. Protože to chceš vědět, viď? Mám něco, co ty nemáš, vím víc než ty. Mám kousek Anastázie Rigelové. Nedokážeš s tím žít.

Brzo se jí zeptám. Její duše na mě čeká v nicotě. Až se s tebou vypořádám, půjdu za ní a budeme zase spolu.

Brzo bude pozdě.

Ty jsi neuvěřitelný, víš o tom?

Přesně tak.

Jak chceš. Dariat k myšlence připojil pocit únavy, aby ukázal, jak málo ho to zajímá. V skrytu duše se ale ozval vystrašený dospívající chlapec. Ten, který ji tak zbožňoval. A najednou se objevila mizivá pravděpodobnost, že její idealizovaný obraz nebyl dokonalý. Užíral se pochybami, ztrácel rozhodnost, s níž žil tak dlouho.

Anastázie mu přece nemohla nic zatajit. Nebo ano? Milovala ho, říkala to. Napsala to i do posledního dopisu.

Rubra dovedl vagon podzemky do hvězdodrapu a otevřel dveře. **Překvapení na tebe čeká v dvaatřicátém patře.**

Dariat se opatrně rozhlédl po malé stanici a po široké chodbě ke schodům. Cítil myšlenky posedlých utábořených

nahoře v parku. Nikdo z nich o něj neměl zájem. Pospíšil k výtahům v hale.

Klec ho vysadila ve vestibulu na dvaatřicátém patře. Byla to obyčejná obytná část, do bytů vedlo dvacet čtyři mechanických dveří, na schodiště tři svalové membrány. Jedny dveře se otevřely.

Dariat uvnitř někoho cítil, klidnou mysl, zřejmě spící. Když se do ložnice zkusil podívat citlivými buňkami, zjistil, že to nejde. Rubra ho odřízl.

Ne, ne, chlapče, půjdeš rovnou dovnitř a postavíš se svému osudu jako chlap.

Dariat sebou trhl. Ale… jednoho živého zvládne. Vešel do bytu a nařídil elektrofosforescenčním buňkám plný výkon. Naštěstí ho poslechly.

Na velké posteli spala žena, deku shrnutou pod rameny. Měla velice tmavou pleť zbrázděnou vráskami jako každý tloustnoucí geneticky nevylepšený člověk ve středním věku. Po polštáři se prostíraly tenké černé copánky, každý zakončený bílým korálkem.

Když se rozsvítilo, zabručela ze spaní a převalila se na bok. Dariat i na odulé tváři poznal hezký malý nos.

NE! Na chvíli se ho zmocnila hrůza. Vypadala jako Anastázie. Rysy, barva kůže, dokonce i věk by odpovídal. Pokud do týpí včas přišli lékaři, mohli ji ještě oživit, v nemocnici by jí dokázali naklonovat náhradní mozkové buňky. Dalo by se to udělat, pokud by šlo o prezidenta Centrvlády nebo korunního prince Kulu. Ale těžko pro holku z Hvězdného mostu, v očích vládce habitatu pouhou veš. Šok ustoupil.

Jakmile ho uviděla, dala se do křiku.

„Nebojte se," uklidňoval ji Dariat. Neslyšel vlastního slova.

„Rubro! Jeden se sem dostal. Rubro, pomoc!"

„To ne," ohradil se Dariat. „Nejsem…"

„Rubro! RUBRO!"

„Prosím," naléhal Dariat. To ji umlčelo.

„Neublížím vám," řekl. „Taky před nimi utíkám."

„Hm?“ Podívala se na dveře.

„Opravdu. Rubra mě sem přivedl.“

Upravila si deku. Při každém pohybu jí na rukou cinkaly tenké stříbrné a bronzové náramky.

Dariata zase zamrazilo. Byly úplně stejné, jako nosila Anastázie. „Jste z Hvězdného mostu?“

Přikývla, oči vykulené.

Špatná otázka, napomenul ho Rubra. **Zeptej se jí na jméno.**

Nenáviděl se. Za to, že hraje podle Rubrových pravidel. „Kdo jste?“

„Taťána,“ vykvikla. „Taťána Rigelová.“

Rubrův smích mu rozechvěl lebku zevnitř. **Už ti to došlo, chlapče? Představuji ti Anastáziinu mladší sestru.**

***

Další den, další tisková konference. Aspoň že technika už překonala magnéziové blesky, Al v Chicagu nesnášel fotografy. Nejednou ho zachytili, jak si stíní oči před záblesky, a v novinách to pak vypadalo, že se skrývá a potvrzuje tak svou vinu.

Tiskovka se konala ve velkém tanečním sále montereyského Hiltonu, Al seděl zády k oknu za dlouhým stolem.

Záměrem bylo ukázat reportérům v pozadí jeho vítěznou flotilu při návratu z Arnstadtu. Leroy Octavius prohlásil, že to bude efektní zdůraznění zpráv.

Lodě se ale nesešikovaly na dohodnutých souřadnicích, a tak z nich byly vidět jen vzdálené tečky; novináři museli až k oknu, aby je zahlédli. Navíc už každý věděl, že Organizace dobyla Arnstadt a Kursk, i když teď je čekalo oficiální prohlášení.

Dramatický dopad, o nic jiného nešlo. Al tedy seděl u dlouhého předsednického stolu obtíženého vázami s květy, po jedné ruce Luigiho Balsmaa, po druhé dva kapitány. Řekl

reportérům, jak snadno Organizace překonala orbitální obranu a jak nadšeně vítali obyvatelé Arnstadtu své osvoboditele poté, co posedlí zabrali „minimální počet“ těl na špičce exekutivy. Jak celá soustava hospodářsky vzkvétá.

„Použili jste antihmotu, Ale?“ zeptal se Gus Remar. Měl dojem, že po několika konferencích už ví, co si může dovolit. Capone vyznával podivný kodex cti: nikoho netrestal za provokace, nesouhlasil jen s otevřeným nepřátelstvím.

„To je hloupá otázka, chlape,“ odvětil Al bez mrknutí oka. „Není to zajímavý. Máme tu spoustu informací o tom, jak Organizace léčí nemocný. A vám jde jenom o to zlý. Jste tím úplně posedlí.“

„Konfederace nezná větší hrůzu než antihmotu, Ale. Lidi to zajímá. Z lodí prosáklo, že používají antihmotový pohon v bitevních vosách. A místní průmysl vyrábí antihmotové kontejnery. Máte výrobnu antihmoty, Ale?“

Leroy Octavius Caponovi něco pošeptal. Al se usmál. „Nemůžu ani potvrdit, ani vyvrátit, že Organizace disponuje nepřemožitelnejma zbraněma.“

Stejně se vyptávali pořád dokola na totéž. Al ztratil vládu nad tiskovkou. Vůbec se nedostal k povídání o lékařské péči a způsobu, kterým Organizace na Arnstadtu čelí nedostatku potravin, obvyklému na ostatních posedlých světech.

Když se ho nakonec přímo zeptali, jestli plánuje další invazi, odsekl: „Uvidíte,“ a odkráčel.

„Neměj strach, zakážeme to vysílat,“ uklidňoval ho Leroy ve výtahu.

„Vůbec nevědí, co je to oucta,“ vrčel Al. „Nebýt mě, už by měli v hlavě posedlý. Ti hajzlové se nepolepší.“

„Máme si je vzít trochu do parády?“ nabídl se Bernhard Allsop.

„Ne. To je blbost. Konfederace bere naše reportáže, protože je natáčejí živí.“ Ala vždycky naštvalo, jak se Bernhard snaží být tvrdý a projevovat tak věrnost. Měl jsem ho odstranit, už mi leze na nervy.

Odstranit někoho ale dnes není tak jednoduché. Vrátí se v jiném těle a bude pěkně nasraný.

Alovi už problémy přerůstaly přes hlavu.

Dveře výtahu se otevřely ve sklepě hotelu plném orosených nádrží, strojů na podporu života a velikých čerpadel. Uprostřed stál boxerský ring obklopený rotopedy, běžícími pásy, činkami a pytli: Malonova tělocvična.

Kdykoli se chtěl Al uvolnit, šel sem. Už v Chicagu fandil sportu, jít tehdy na baseball byla událost. Sport mu scházel. Když dokázal obnovit Organizaci, hudbu a tanec, proč ne box?

Avram Harwood prošel seznamy posedlých a našel Malona, údajně newyorského trenéra boxu v sedmdesátých letech dvacátého století.

Al vešel do tělocvičny v doprovodu vysokých důstojníků Organizace, Avrama Harwooda a několika nohsledů jako Bernhard. Ve sklepě byl hluk, čerpadla hučela, hudba hrála a boxeři křičeli. Nebylo slyšet vlastního slova. Tak to má být: pach kůže a potu, hekání a rány, Malone křičí na nejlepší svěřence.

„Jak to jde?“ zařval na něj Al.

Malone pokrčil rameny a zatvářil se jako boží umučení. „Lidi dneska změkli, Ale. Nechtějí se mlátit, mají za to, že jsou nesmrtelný nebo co. Aliho nebo Coopera na týhle planetě nenajdeme. Ale mám pár schopnejch, měli krušný dětství. Vypadají dobře.“ Tlustým prstem ukázal na dva mladíky v ringu. „Joey a Gulo, ti mají šťávu.“

Al boxery chvíli sledoval. Byli mohutní, pod chrániči jim hrály svaly. O boxu věděl dost, aby poznal, že se už vyznají, i když se příliš soustředí na obranu.

„Budu se chvíli koukat,“ řekl Malonovi.

„Jasně, Ale. Klíďo. Hej! Gulo, zavři si levačku, levou stranu, pitomče!“

Joey pochopil a zasadil Gulovi pravý hák na tvář. Gulo se na něj pověsil a oba spadli do provazů.

„Od sebe, od sebe," křičel rozhodčí.

Al se posadil na štokrle a spokojeně sledoval trénink. „Tak co tam dneska máme? Jen mluv, Avvy." Bývalý starosta měl čím dál silnější tiky. A přes péči několika poručíků se mu ještě nezahojily jizvy. Alovi se nelíbilo, že si tak blízko hřeje hada. Ale Avram se vyznal ve vládě a náhradu za něj nenajde.

„Čeká tu patnáct delegací z jiných soustav," odvětil Avram Harwood. „Všichni s tebou chtějí mluvit."

„Tak z jinejch hvězd?" Ala to zaujalo. „Co chtějí?"

„Hlavně tvou pomoc," shrnul Avram. Neskrýval nelibost.

Al zůstal klidný. „S čím?"

„Všichni přiletěli z asteroidů," vysvětlila Patricia Manganová. „První delegace je z Tomy v soustavě Kolomna.

Na asteroidu je jen devadesát tisíc lidí. S tím se snadno dostanou z vesmíru. Ale pak si řekli, že strávit zbytek věčnosti v několika skromných biosférických dutinách závislých na profesionální údržbě není to pravé. Zvláště když skoro třetina posedlých přišla z předprůmyslového věku."

„Jéžiš, to lidem vykládám od začátku," zvolal Al. „Nemá cenu mizet ani s planetama, dokud nezpráskáme Konfederaci."

Několik mladých boxerů přišlo poslouchat. Joey a Gulo se do sebe opřeli naostro. Malonův kulometný hlas je hnal ještě dál.

„Tak co to má společnýho se mnou?" zeptal se Al. „Šéfové z Tomy chtějí všechny odstěhovat na Kolomnu."

„Jéžiš."

„Potřebují na to naši flotilu. Pokud dobudeme Kolomnu, pomůžou nám, jak to půjde. Všechny průmyslové stanice v soustavě budou pracovat pro nás, vydají nám všechny lodě a obyvatele planety zapojí do Organizace. Chtěli by se ti upsat jako poručíci."

Alovi se hned zvedla nálada.

Oba boxeři v ringu se potili jako koně. Gulovi tekla ze rtů krev. Joey měl monokl na levém oku. Diváci nadšeně hvízdali.

„Je tu háček," připomněl Luigi. „Na Kolomně se narodil velící admirál Alexandrovič. Asi by se ho to dotklo. Mě na jeho místě určitě. Kromě toho se ještě připravujeme na Toi-Hoi."

Al se zhoupl a vyčaroval si zapálené havana. „Ten admirál mě nijak netrápí, stejně na mě nestačí. Nešlo by rozdělit flotilu a poslat pár lodí na Kolomnu?"

„Je mi líto, šéfe, mám špatný zprávy. Konfederace nás na Arnstadtu pěkně prohání. Sokoli z pólů házejí neviditelný bomby na obranný družice. Každý den přijdem o spoustu nářadí. A živí se brání jako psi. Noví poručíci se musejí hrozně otáčet a střílet je po stovkách. Mají pocit, že tam vládnou sami, takže je zase my musíme krotit z orbity. Jenže Konfederace nám likviduje družice, a tak střílíme z lodí."

„Do psí kundy. Luigi, to jako že prohrajeme?" rozčílil se Al.

„Rozhodně ne!" zvolal Luigi Balsmao. „Nad póly už vysazujeme vlastní patroly. Zatlačíme je zpátky, Ale. Jenže na jednoho sokola potřebujeme pět nebo šest lodí."

„Dole nás taky docela štvou," doplnil Silvano Richman. „Navíc ztrácíme lodě mezi asteroidy. Sokoli podnikají bleskové nálety, vypustí tucet vos a zmizí dřív, než s tím můžeme cokoli dělat. Je to svinská válka, Ale, už to nejde tak rychle."

„Moderní loďstva jsou stavěná na rychlé taktické útoky," řekl Leroy. „Mají napadnout širokou frontu, aby nepřítele vyčerpaly při obraně. Používají partyzánský způsob boje."

„Pěkně zbabělý," zavrčel Silvano.

„Bude to horší," varoval ho Leroy. „Když si na Arnstadtu ověřili, jak spolehlivě funguje, použijí stejnou taktiku i tady. Orbitální obrana Nové Kalifornie je úplně stejně zranitelná jako družice na Arnstadtu. Organizace naštěstí ovládá celou planetu. Nepotřebujeme střílet i na zem. Minulý týden stačilo deset zásahů."

„Dvanáct," upřesnil Emmet. „Ale většinu výrobních kapacit máme na orbitě. Jsou zranitelné. Asteroidy navíc ani zdaleka nedodávají dohodnuté kvóty, výroba nestačí poptávce."

„Tak to máme v zásadě stejný problém jako delegace z jiných soustav," řekl Leroy.

„Mluv," pobídl ho Al. Zamyšleně točil doutníkem mezi prsty, mračil se. Oči však nespouštěl z ringu. Joey už slábl, ale Gulovi tekla krev z hlavy po prsou až na podlahu. Rozhodčí nezvonil kola, boxovalo se do K. O.

„Všichni posedlí by chtěli žít na planetě," pokračoval Leroy. „Asteroidy nemají dost obyvatel, aby navěky uživily civilizaci. Na Novou Kalifornii míří z asteroidů spousta nákladních lodí. A na každého posedlého, který se dostane dolů, připadá deset nešikovnějších."

„Panebože," zaklel Al. „Až se sem ta banda sráčů dostane, pošlete je všechny rovnou zpátky. Fabriky na asteroidech budou šlapat plnou parou vpřed. Jasný?"

„Vydám příkazy orbitální obraně," přitakal Leroy.

„Tak ať je jim jasný, že si nedělám srandu."

„Jistě."

Al zapálil vyhaslý doutník plamenným pohledem. „A co u tebe, Luigi, kdy přepadneme Toi-Hoi?"

Luigi Balsmao pokrčil rameny. „Budu mluvit na rovinu, Ale. Původní plány nestihneme."

„Proč ne?"

„Mysleli jsme si, že po anexi Arnstadtu zdvojnásobíme flotilu. Stalo se. Jenže spoustu lodí potřebujeme na udržení pořádku a nedostává se nám spolehlivých posádek. A pak je tu Kursk. To byla chyba, Ale, ta díra nestojí ani za kýbl flusu. Vidláci se nechtějí vzdát."

„Teď tam máme Mickeyho," řekl Silvano. „Chystá na ty burany pořádnou ofenzivu. Není to jednoduchý, schovávají se po lesích, znají jeskyně, vykotlaný stromy. Konfederace nám tam neviditelnými minami dává co proto, jako by si je na Arnstadtu jenom zkoušela. Ztrácíme tři čtyři lodě denně."

„Luigi má pravdu, že to s Kurskem byla chyba," přisadil si Emmet. „Stojí nás hromadu peněz a zpátky nedostaneme ani suchý z nosu. Povídám: zmizíme, dokud je čas, posedlí si s farmářema nějak poradí."

„Organizaci tam tudíž nic nezbyde," připomněla Patricia Manganová. „Jakmile posednou všechny, zdrhnou z vesmíru."

„Kursk byl jen dobrý propagandistický tah," shrnul Leroy. „A to už není. Emmet má pravdu. Nemá cenu obsazovat světy pod čtvrtou fází rozvoje, tam se zahojíme, alespoň nahradíme ztráty."

„To mi zní rozumně," souhlasil Al. „Nechci vzdát Kursk, ale asi nemáme na výběr. Luigi, stáhni Mickeyho, ať se vrátí i s loděma a s vojákama. Jakmile naložíme zásoby, poletí na Toi-Hoi. Lidi si jinak budou myslet, že jsme se stáhli, a my přitom musíme zůstat v pohybu."

„Správně, šéfe. Rád bych jako posla použil Camerona Leunga, jestli ho nepotřebuješ. Je rychlej, sníží ztráty."

„Si piš. Hned ho pošli." Al vyfoukl kroužek. „Ještě něco?"

Leroy s Emmetem se po sobě smutně podívali.

„Lidi šidí na penězích," přiznal Emmet. „Dalo by se říct, že je padělají."

„Jéžiš, to jste snad už vymysleli."

„Blbuvzdorná měna, pokud si vzpomínám na tvoje slova," přisadil si Silvano Richman.

„Měla být," nedal se Emmet. „Částečně jde o to, jak ji používáme. Naši vojáci neberou příliš poctivě čas, v němž posedlí vyrovnávají své energistické dluhy. Lidi si začínají stěžovat. Je to špatný, Ale. Budeš muset dát poručíkům jasně najevo, jak je důležité dodržovat pravidla. Naše hospodářství se třese už tak, teď navíc lidi ztratí důvěru. S ekonomikou ztratíme celou planetu a lidi se splaší jako na Kursku. Nemůžeš všechny postřílet z orbity, potřebujeme je držet v lati nenásilně."

„No jo, no jo." Al mávl rukou, Emmet příliš připomínal učitele na penzi.

„Podle toho, co jsme zatím viděli, si ani nejsem jistý, že se divocí posedlí dovedou sami třeba jen uživit. Jakmile se zhroutí infrastruktura, města se vylidní. Například San Angeles potřebuje pořádnou plochu obdělávané půdy.“

„Drž už hubu. Já tomu rozumím, kapišto? Chci vědět, co s tím budete dělat.“

„Měl by ses zase setkat s poručíky na planetě. Ale,“ řekl Leroy. „Můžeme poukázat na flotilu, předvést jim, jak tady nahoře držíme pohromadě, že bez nás nejsou nic. Trochu je srovnat do latě.“

„Panenko skákavá, už žádný turné. Zrovna jsem se vrátil!“

„Vládneš dvěma soustavám, Ale,“ poznamenal věcně Leroy. „Musíš občas něco překousnout.“

Al sebou trhl. Tlustý manažer měl pravdu jako vždycky. Tohle není zábava, nemůže mít tolik volna jako kdysi. V Chicagu ovládal vládnoucí struktury, ale tady byl vládou on sám. Teprve teď si uvědomil, jak strašnou zodpovědnost přijal.

Když se zhroutí Organizace, padnou s ní miliony lidí, živých i posedlých, jejich naděje zničí jeho sobecká neústupnost. Posledně ho arogance dovedla na Alcatraz. Ale pokud znovu selže, dopadne daleko hůř.

Boxeři už mleli z posledního, zápas stejně nikdo nesledoval. Většina posedlých v tělocvičně hleděla na Ala. Cítili jeho hrůzu a zmatek. Leroy s Avramem čekali, nesví z náhlého ticha.

„Jasně, Leroyi,“ podvolil se Al. „Vím, co na mně visí. A nebojím se udělat, co musím. To si pamatuj. Takže mi naplánuješ turné. Jasný?“

„Ano, pane.“

„To rád slyším. Tak fajn, všichni víte, co máte dělat. Do práce.“

Gulo zasadil Joeymu poslední ránu do břicha a Joey se zhroutil do provazů. Malone ho pospíšil prohlédnout. Gulo stál nad nimi a nevěděl, co dál. Z brady mu kapala krev.

„Tak fajn, chlapče,“ řekl Malone, „pro dnešek stačilo.“

Al zahodil doutník a vylezl na kraj ringu. Pokynul na Gula. „Byls dobrej, chlapče. Jak dlouho trénuješ?“

Gulo si vyndal z úst zkrvavený chránič zubů. „Devět dnů, pane Capone,“ zasípal. Alovi přistála na saku krvavá sprška.

Al ho vzal jednou rukou za hlavu a prohlédl si všechny rány pod helmou. Soustředil se, v prstech ucítil mravenčení. Krvácení ustalo a nateklé šrámy splaskly. „Budeš dobrej,“ prohlásil Al.

Jezzibella se vyvalovala v kulaté posteli. Na nástěnném monitoru sledovala dění v tělocvičně. Emmet, Leroy a Luigi stáli pohromadě, něco polohlasem řešili.

„Měls v práci těžkej den, kanče?“ zeptala se Jezzibella. Měla postavu drsné ženy s něžným srdcem. Tvářila se vážně, polodlouhé vlasy se jí kroutily nad rameny.

„Vidělas to,“ odtušil.

„Jo.“ Vstala, i když se napřed musela vymotat z dlouhých záhybů volného hedvábného županu. Neměla ho přepásaný a vpředu se jí otvíral. „Pojď ke mně, lehni si.“

„Nic lepšího jsem celej den neslyšel.“ Sám byl zklamaný, jak málo se dokáže těšit z její výzvy.

„Ale no tak, uvolni se.“

Al přezíravě zabručel, ale poslechl ji. Když si lehl na záda, dal ruce za hlavu a zahleděl se do stropu. „Blbost. Když už ne jim, mně mělo dojít, že ty peníze nebudou fungovat. Všichni chtějí urvat co nejvíc. Proč jsem si myslel, že moji vojáci budou poctivější?“

Jezzibella se nad něj obkročmo postavila a pak si sedla. Ten župan musí mít nabitej elektrikou, řekl si Al, jinak by se jí tak nelepil na strategický místa. Dala mu prsty za krk a palce hluboko zaryla do svalů. „Hele, co to děláš?“

„Snažím se tě uvolnit, ne? Jseš moc napjatej.“ Silnými prsty mu drnkala na šlachy.

„Je to příjemný,“ přiznal.

„Potřebovala bych ještě vonný olejíčky.“

„Mám nějaký vymyslet?“ Nebyl si jistý, jestli si dokáže vůně představit stejně přesně jako tvary.

„Ne. Improvizace je zábavnější, nikdy nevíš, na co přijdeš. Otoč se a svlíkni tu košili.“

Al se převalil a mocně zívl. Položil si bradu na ruce, Jezzibella mu začala masírovat záda.

„Nevím, co mi na tom vadí nejvíc,“ spustil Al. „Jestli útěk z Kursku nebo to, že měl Leroy od začátku pravdu.“

„Je to strategický ústup.“

„Útěk je útěk, prdelko. Je jedno, jak ho nazveš.“

„Vymyslela jsem něco, co ti pomůže na Arnstadtu.“

„Copak?“

Natáhla se k nočnímu stolku, zvedla procesor a něco vyťukala na klávesnici. „Tenhle záznam jsem viděla až dneska. Leroy mi ho měl ukázat dřív. Už ho zná celá Konfederace. Teď ho přivezla i jedna delegace z jiný soustavy.“

Na holomonitoru vystřídala tělocvičnu Kiera Salterová.

„Jo, tohle jsem potřeboval,“ zajásal Al.

Jezzibella ho plácla přes zadek. „Chovej se slušně, Ale Capone. Zapomeň na kozy a poslouchej, co říká.“

Vyslechl Kieřino poselství.

„Je docela dobrá,“ uznala Jezzibella. „Zvlášť když se vezme v úvahu, že je to jenom AV, žádný smyslový aktivátory. Zvládla bych to líp, ale já jsem profík. Ta nahrávka stejně tahá děcka ze všech asteroidů, kam se dostala. Říkají si Jitřenky.“

„No a? Valisk je nějakej svinskej habitat. Těžko nás ohrozí, i když ho narve po střechu.“

„Spíš mě zaujalo, jak se tam dostávají. Kieře se povedlo posednout jestřáby, říká jim krkavci.“

„Jo?“

„Jo. A tihle krkavci nedělají nic jinýho, než že jí svážejí debilní mládežníky. Kiera má stejnej problém jako posedlý asteroidy. Ani v habitatu člověk nechce strávit věčnost. Počítám, že chce sehnat tolik lidí, aby se jim už nechtělo na planetu. Dává to smysl. Kdyby jí utekli, Kiera ztratí moc.“

„No a? Neřekl jsem, že je blbá.“

„Přesně tak. Myslí jí to, organizuje. Ne v takovým měřítku jako ty, ale politice rozumí. Bylo by dobrý ji mít za spojence. Můžeme jí dodávat lidi daleko rychleji než ti krkavci. Za to nám poskytne pár letek, který potřebujeme do flotily. Krkavci za nás vyřídí sokoly a máme po problémech.“

„Hergot!“ Otočil se, aby na ni viděl. Seděla mu na zadku, ruce v bok, na rtech spokojený úsměv. „To je slušný, Jez. Ne slušný, to je geniální. Jéžiš, ty mě ani nepotřebuješ, ty bys tuhle Organizaci uřídila sama.“

„Nech toho. Sama bych nic nedokázala.“

Hladově zavrčel a natáhl se po hedvábném županu. Jejich oblečení mizelo, část v cárech hedvábí, část kdesi v nicotě, a z holomonitoru tomu všemu blahosklonně přihlížela Marie Skibbowová.

***

Velící admirál si počkal, až se kapitán Khanna s admirálkou Lalwaniovou usadí u jeho stolu, a teprve pak požádal procesor o sensokonferenci prvního stupně zabezpečení. V nekonečném bílém sále sedělo u oválného stolu šest lidí.

Přímo proti Samualovi Alexandroviči počítač usadil předsedu Konfederačního sněmu Oltona Haakera, vedle jeho tajemnici Jeetu Anwarovou, pak sira Maurice Halla, velvyslance z Kulu, a lorda Elliota, mladíka z ministerstva zahraničí tamtéž. Zbylé dvě židle obsadili edenitský vyslanec Cayeaux a doktor Gilmore.

„Dnes nejde o běžnou informační schůzku, pane admirále,“ začal předseda Haaker. „Království Kulu formálně požádalo o vojenskou podporu.“

Samual Alexandrovič si byl vědom, jak se musí tvářit, ale jeho podoba v sensu nehnula ani brvou. „Netušil jsem, že královské světy čelí takové hrozbě.“

„Naše situace se nijak nezhoršila, pane admirále,“ vysvětlil sir Maurice. „Královské loďstvo chrání naše světy velice

účinně a spolehlivě. Do našich soustav se už neodvažují ani krkavci s poselstvím z Valisku. A pozemní vojsko překvapivě čistě zbavilo všechny světy posedlých. Samozřejmě s výjimkou Mortonridge. Proto žádáme o vaši pomoc a spolupráci. Chceme poloostrov osvobodit a vrátit poddaným jejich těla.“

„To nejde,“ namítl Samual Alexandrovič. „Neznáme způsob, jak z těla spolehlivě vyhnat mrtvou duši. Doktore?“

„Pan admirál má bohužel pravdu,“ přitakal vojenský vědec. „Jak jsme zjistili, donutit duši k opuštění zabraného těla je nesmírně obtížné.“

„Jde to ve stázi,“ připomněl lord Elliot.

„V Mortonridgi ale žijí dva miliony obyvatel,“ připomněl Samual. „Tolik jich do stáze nenacpete.“

„Proč ne? Je to jen otázka měřítka.“

„Potřebovali byste…“ Samual si do nanoniky rychle nahrál taktické programy.

„Pomoc Konfederačního loďstva,“ dokončil větu lord Elliot. „Přesně tak. Potřebujeme na Ombey přemístit velké množství materiálu a pěchoty. Konfederace má dost dopravních lodí, které se nehodí k vynucování karantény. Rádi bychom o ně požádali. Společné síly království, jeho spojenců a Konfederace stačí k osvobození Mortonridge.“

„Pěchota?“

„V první fázi dodáme králi půl milionu bitekových konstruktů,“ vysvětlil vyslanec Cayeaux. „Měly by být schopny přemoci posedlé a dovléci je do stázových komor. Značně tak omezíme lidské ztráty.“

„Vy budete pomáhat království?“ Samual se neobtěžoval s diplomacií. Ale… Edeniti se spojili s králem Kulu! Na jednu stranu byl rád, že se staří nepřátelé konečně smířili. Škoda, že je k tomu donutilo až tohle.

„Ano.“

„Chápu.“

„Edenitské konstrukty musí v týle jistit větší síla lidských vojáků a zabírat dobyté území,“ dodal sir Maurice. „Rádi

bychom požádali o dvě brigády konfederační hvězdné pěchoty.“

„Nepochybuji, že vás taktické simulace přesvědčily o schůdnosti osvobození,“ řekl Samual. „Do protokolu ale vyjadřuji svůj nesouhlas a rozhodně odmítám vyslat síly do předem prohrané války. Pokud už máme spojit tolik sil, měli bychom je napřít k důležitějším cílům.“

„Jeho Veličenstvo pravilo, že k osvobození svých poddaných od utrpení nebude litovat žádného úsilí,“ ocitoval lord Elliot.

„Měl tím na mysli jen živé?“

„Admirále!“ sykl Olton Haaker.

„Omlouvám se. Musíte ale brát v úvahu, že já mám odpovědnost za celou Konfederaci.“

„Zatím jste jí vždy skvěle dostál.“

„Zatím?“

„Pane admirále, sám víte, že v Konfederaci nemůžeme donekonečna udržovat status quo,“ připomněla Jeeta Anwarová. „Nemůžeme si to dovolit.“

„Musíme vzít v úvahu politické cíle konfliktu,“ řekl Olton Haaker. „Je mi líto, Samuale, ale rozhoduje tu víc než logika a taktika. Konfederace musí něco podniknout. To jistě chápete.“

„A to něco bude osvobození Mortonridge?“

„Podle Kulu a Edenitů je to dosažitelný cíl.“

„Ano, ale co bude pak? Chcete stejně osvobozovat každou posedlou planetu a asteroid? Jak dlouho to potrvá? Kolik by to stálo?“

„Pevně doufám, že nic takového už nebudeme muset opakovat,“ řekl Cayeaux. „Než osvobodíme Mortonridge, je třeba najít definitivní řešení. Ale pokud se nám to nepodaří, nevylučuji nutnost dalších podobných pěchotních akcí.“

„A proto musí tahle první uspět,“ shrnul Haaker.

„Dáte mi rozkaz přeskupit síly?“ přenášel na něj zodpovědnost velící admirál.

„Jen vás informuji o žádosti království Kulu a Edenitů. Je to oprávněná žádost nejsilnějších národů v Konfederaci. Pokud máte jiný návrh, rád si ho poslechnu.“

„Jistěže nemám.“

„Pak nemáte ani důvod je odmítnout.“

„Jistě. Mohu-li se ptát, pane Cayeauxi, proč s tím souhlasil váš konsenzus?“

„Kvůli naději, již může osvobození dát zbytku Konfederace. S prostředky ale přesto nesouhlasíme.“

„Samuale, zatím to řídíte skvěle,“ začala Lalwaniová. „Všichni víme, že to osvobození nic nerozhodne, ale získá nám nesmírnou politickou podporu. Potřebujeme každý hlas.“

„No dobře.“ Samual Alexandrovič se znechuceně odmlčel. Nejvíc ho štvalo, že je tak dokonale chápe, skoro s nimi souhlasí. Hlavní je veřejné mínění, války se vedou kvůli politikům. Ale velitelé všech armád v dějinách museli úplně stejně dlouho manévrovat mezi politiky, aby mohli svést jedinou vítěznou bitvu. Bylo jim z toho taky tak hnusně? „Kapitáne Khanno, požádejte, prosím, generální štáb o přeskupení sil podle žádosti velvyslance krále Alastaira.“

„Rozkaz, pane.“

„Přeji vašemu králi vítězství, pane velvyslanče.“

„Děkuji, pane admirále. Nechceme zasahovat do současných vojenských operací. Alastair si váží vaší práce a nerad by ji jakkoli narušoval.“

„To jsem rád. Všechny nás čekají obtížná rozhodnutí, bez jeho podpory se neobejdeme. Jak říkám od počátku, potřebujeme konečné řešení a to jistě nebude výhradně vojenské povahy.“

„Zvážil jste Caponův návrh?“ zeptal se sir Maurice. „Pokud se nějaký posedlý blíží naší představě klasického nepřítele, je to on. Stačila by ale posedlým biteková těla?“

„Zkoušeli jsme to,“ řekl Maynard Khanna. „Je to nesmysl. Mluvíme o nepředstavitelných počtech. Střídmé odhady uvádějí v Konfederaci devět set miliard obyvatel, v průměru

něco přes miliardu na jednu soustavu. I kdybyste počítal jen deset mrtvých na jednoho živého, dojdete skoro k deseti bilionům duším v nicotě. Kdyby všechny dostaly umělé tělo, kde by žily? Museli bychom pro ně najít tři až pět tisíc nových terrakompatibilních planet. To nejde.“

„O vašem odhadu bych si dovolil pochybovat,“ namítl Cayeaux. „Laton jasně řekl, že v nicotě nezůstávají všechny duše.“

„I kdyby to byl jediný bilion, potřebovali by několik set nových planet.“

„Latonova informace mne velice zaujala,“ přidal se Dr. Gilmore. „Celou dobu jsme byli přesvědčeni, že definitivní řešení je jen na nás. Pokud ale duše mohou postoupit z nicoty do nějaké vyšší fáze existence, pak je to i na nich.“

„A jak jim tam pomůžeme?“ zeptal se Olton Haaker.

„To nevím. Kdyby s námi posedlí spolupracovali, dostali bychom se dál. Mít takového Shauna Wallace. Posedlí na Trafalgaru jsou otevřeně nepřátelští.“

Samual polkl očividnou poznámku ohledně zacházení se zajatci; Gilmore si nezaslouží peskovat na veřejnosti. „Mohli bychom zkusit diplomatickou iniciativu. Ve vesmíru zůstává několik stoprocentně posedlých asteroidů. Můžeme začít u nich, zkusit se domluvit.“

„Vynikající nápad,“ pravil Haaker. „Nebude to mnoho stát a pokud se setkáte s kladnou odezvou, projekt bude mít mou plnou podporu.“

Sensokonference skončila a Dr. Gilmore zůstal sám ve své kanceláři. Několik minut jen seděl a přehrával si v hlavě její konec. Byl hrdý na své vědecké uvažování, a tak se na sebe nezlobil, byl snad jen trošičku znepokojen, že ho to nenapadlo dřív. Pokud měl Laton pravdu, pak není nicota tak neměnná, jak se doposud domníval. To poskytuje mnoho nových možností.

Doktor Gilmore zašel do laboratoře k Jacqueline Couteurové, zaměstnanci odpočívali. Na obou mechanických pažích u stropu chyběla čidla kvantových signatur, elektronická laboratoř je zase vylepšovala.

Jacqueline Couteurová se krmila. Dozor jí trochu povolil řemen na čele, aby mohla otáčet hlavou a vybírat si mezi dvěma dudlíky, jedním s vodou a druhým s masovou pastou.

Doktor Gilmore došel až k jejímu lůžku. Sledovala ho očima.

„Dobré ráno, Jacqueline, jak se máme?“

Pohrdavě přimhouřila víčka. Zpod elektrod nalepených na kůži zasyčela pára. Otevřela ústa a obkroužila plastovou bradavku jazykem. „Prima, doktore Mengele. Chci mluvit se svým právníkem.“

„To je zajímavé. Proč?“

„Protože vás chci žalovat o všechno, co máte, a pak vás nechat vystřelit na nejbližší vězeňskou planetu. Mučení je v Konfederaci zakázaný. Přečtěte si Listinu práv a svobod.“

„Pokud se vám u nás nelíbí, jděte pryč. Oba víme, že je to ve vašich silách.“

„O tom se teď nebavíme. Mluvíme o vás. Tak můžu si zatelefonovat?“

„Netušil jsem, že i nesmrtelná duše má občanská práva. Svým obětem rozhodně mnoho svobody nedáváte.“

„O mých právech rozhodne soud. Odpíráním právníka stvrzujete svoji vinu. Jestli vám to přijde lepší, tak advokáta nechci já, ale Kate Morleyová.“

„Kate Morleyová?“

„Je se mnou v tomhle těle.“

Doktor Gilmore se nejistě usmál. Vůbec to nešlo podle plánu. „Nevěřím vám.“

„Zase si osobujete práva soudu, doktore. Opravdu si myslíte, že se Kate líbí být tady ukšírovaná a dostávat elektrický šoky? Porušujete její základní lidský práva.“

„Rád bych to slyšel přímo od ní.“

„Zrovna požádala o právníka. Když mi nevěříte, zkuste analyzovat hlas. Řekla to ona.“

„Nebuďte směšná.“

„Já chci advokáta!“ zařvala Jacqueline Couteurová. „Hej, vojáku, máte bránit práva občanů Konfederace. Chci advokáta. Sežeňte mi ho.“

Kapitán na stráži tázavě pohlédl na doktora Gilmora. Za oknem se už sešel početný hlouček.

Dr. Gilmore se usmál. „Dobrá, Jacqueline. Když s námi budete spolupracovat, vyjdeme vám vstříc. Přednesu vaši žádost právnímu oddělení velícího admirála a to rozhodne, zda máte nárok na zastoupení u soudu. Napřed mi ale musíte odpovědět na jednu otázku.“

„Obžalovanej má právo nevypovídat.“

„Z ničeho jsem vás neobvinil.“

„Chytrý. Tak se ptejte. Ale nechtějte po mně, abych se obvinila sama.“

„Kdy zemřelo vaše tělo?“

„Roku 2036. Tak dostanu toho advokáta?“

„A v nicotě jste byla celou dobu při vědomí?“

„Aby ne, pitomče.“

„Děkuji.“

Jacqueline Couteurová se na něj podezíravě podívala. „To je všechno?“

„Ano. Prozatím.“

„Jak vám to pomohlo?“

„V nicotě plyne čas. Podléhá tedy entropii.“

„No a?“

„Když vaše kontinuum stárne, jeho obyvatelé mohou zemřít. Prostě jdou zabít, přesněji řečeno.“

„Co že chce?“ nevěřil Maynard Khanna.

Doktor Gilmore se přikrčil. „Právníka.“

„To je vtip, že ano?“

„Bohužel ne.“ Vzdychl. „Potíž je v tom, že mezi lidmi na oddělení se o tom začalo vážně diskutovat. Výzvědná služba má samozřejmě povolení porušovat lidská práva v poměrně širokém rozsahu, ale výslechy osobnosti většinou provádí jiné oddělení. Neříkám, že to, co provádíme s Jacqueline Couteurovou a ostatními, není nezbytné, chci se jen ujistit, že naše postupy jsou v souladu se zákonem. Samozřejmě teď nechci s takovou prkotinou obtěžovat velícího admirála. Byl bych vám ale vděčný, kdybyste to nadnesl na Generální prokuratuře. Jen pro jistotu, rozumíte.“

***

Na pohled se Golomo nijak nelišil od jiných plynových obrů v Konfederaci. V průměru měl sto třicet dva tisíc kilometrů, prstenec možná trochu hustší než jinde, bouřkové pásy laděné do modra. Jeho výjimečnost ležela až několik set kilometrů pod svrchní vrstvou mraků, v oblasti vysokého tlaku a teploty. Edenité z habitatů na jeho orbitě totiž našli život, omezený na úzký pás, kde plyny ještě netuhly, ale už ztratily většinu divokosti. Dokázaly tu přežít jednobuněčné améby velikosti lidské pěsti. Držely se v hejnech připomínajících běluhy. Nikdo netušil, proč to dělají, buňky zůstávaly nezávislé, nespecializované. Najít osamělou amébu ale bylo nezvyklé, přinejmenším v téměř nicotných oblastech prozkoumaných sondami.

Kdykoli jindy by Syrinx zatoužila prohlédnout si výzkumná zařízení. Když Oenone vyklouzl nad obrem z červí díry, nedokázala přemoci zvědavost.

Jiná doba, jiné cíle, zarecitoval sokol.

Syrinx ucítila, že ji někdo hladí po ruce; spřízněná vlna byla plná když ne soucitu, pak porozumění. Ušklíbla se na Rubena a pokrčila rameny. **No jo, tak příště.** S pomocí silné spřízněnosti sokola oslovila golomský konsenzus. Na loď se už zaměřovaly obranné družice.

V každé soustavě měli na práci totéž: informovat místní o posledním vývoji v Konfederaci a okolních soustavách, upozornit je na ohrožené asteroidy a planety, získat od konsenzu nejnovější zprávy z místního systému. Oenone zvládl dvě, někdy i tři soustavy denně. Prozatímní dojem z cesty byl jednoznačně depresivní. Edenitské habitaty měly všechno pod kontrolou, zůstávaly v izolaci. Adamitské světy karanténu tak přísně nedodržovaly. Pořád si na ni jen stěžovaly, Edenité kritizovali vojenskou přípravu a pašeráky, asteroidy podléhaly posedlým, Adamité politikařili a snažili se z nouze vytřískat co nejvíc.

Obecně dodržujeme zákony přísněji než Adamité, řekl Oxley. **Ale jich je víc. Nemůžeme si udělat objektivní obrázek.**

Neomlouvej je, pravil Caucus.

Mají strach a špatné vzdělání, řekla Syrinx. **Tím to je. Asi jim musíme občas něco odpustit. Ale z hlediska delší doby je jejich přístup nebezpečný. Dokonce se možná žádné delší doby nedočkáme.**

S výjimkou kuluského království a jedné nebo dvou ukázněnějších společností, poznamenal ironicky Ruben.

Počkala s odpovědí, protože z golomského konsenzu vycítila sílící znepokojení. Kolem se objevovali sokoli a vzrušeně bzučeli. **Co se děje?** zeptala se.

Potvrzujeme, že asteroid Ethenthia podlehl posedlým, odpověděl konsenzus. **Zrovna jsme přijali zprávu z místní kanceláře Konfederačního loďstva. Podle ní z Kursku dorazil kapitán KIS Erick Thakrar. Podle velitele kanceláře získal Thakrar nesmírně důležité informace. Požádal o sokola, aby se se svým vězněm vrátil na Trafalgar. K Ethenthii to bohužel máme patnáct hodin. Posedlí mezitím…**

Hlas konsenzu utichl a Syrinx si spolu s ním uvědomila, že z Ethenthie právě přichází patnáct hodin zpožděná zpráva. Habitaty ji vnímaly jako fialovou jiskřičku ve směru asteroidu.

„Tady Erick Thakrar, kapitán KIS. Říkal vám o mně Emonn Verona. Aspoň doufám. Proboha. No, posedlí už zabrali Ethenthii. To asi víte. Povedlo se mi dostat na loď, na Tigaru, ale jdou po mně. Poslyšte, mám životně důležité informace. Nemůžu je svěřit otevřenému kanálu, jakmile by se dozvěděli, co vím, ztratily by cenu. Moje loď je ale na sračky a já taky. Mířím do soustavy Ngeuni, ale v atlase jsem o ní nic nenašel. Asi kolonie v první fázi. Pokud tam neseženu schopnější loď, obletím hvězdu a vrátím se. Proboha, už mě zaměřili. Takže skáču…“

Ngeuni je kolonie v první fázi, potvrdil okamžitě Oenone.

Syrinx do hlavy okamžitě skočily její souřadnice vzdálené jedenáct světelných let. Z Etfhenthie na ni šlo těžko zaměřit a pokud je Thakrarova loď opravdu v tak strašném stavu…

Kolonizace sotva začala, pokračoval Oenone. **Ale nějaké lodě by mít mohli.**

Měla bych se o to postarat, řekla Syrinx konsenzu.

Souhlasíme. Thakrar se sem vrátí nejdřív zítra, pokud jeho loď zůstane provozuschopná.

Zaletíme se podívat na Ngeuni. Než to dořekla, vzorovacími uzlinami sokola už proudila energie.

***

Stephanie uslyšela hlasitý skřípot kovu a pak ohlušující zakvílení sirény. Usmála se na děti u stolu. „Vypadá to, že nám strýček Moyo našel dopravu.“

Když vyšla na verandu bungalovu, nálada ji přešla. Autobus na silnici zářil všemi barvami duhy, celý ho pokrývaly květy jako z kulis dětského představení. Na stranách blikaly neonové nápisy LÁSKA, MÍR a KARMA. Nejtmavší z celého vozu byly naleštěné chromové poklice.

Vystoupil Moyo, rozpaky z něj skoro tekly. Zadní dveře zasyčely a z nich vyskočil neznámý muž. Stephanie nikdy neviděla člověka s tolika vlasy.

Děti se shlukly kolem ní a očima hltaly cirkusové zjevení.

„Tohle nás opravdu doveze na hranici?“

„Jak to, že ty barvy svítí?“

„Prosím, Stephanie, můžu se podívat dovnitř?“

Stephanie je nemohla odmítnout, tak jen mávla rukou. Děti se rozběhly přes trávník obdivovat zázračný stroj.

„Už chápu, že s tímhle se vyhneme nevítané pozornosti,“ řekla Moyovi. „Zcvoknul ses?“

Moyo provinile ukázal na svého společníka. „Tohle je Cochrane, pomáhal mi s autobusem.“

„Tak tohle byl váš nápad?“

„Aby ne,“ uklonil se Cochrane. „Kočko, po takovým povozu jsem vždycky prahnul.“

„Dobře. Vyzkoušel jste si ho, můžete jít. Musím odsud odvézt děti a tímhle rozhodně nepojedou. Předěláme to na něco vhodnějšího.“

„To vám nepomůže.“

„Cože?“

„Má pravdu,“ řekl Moyo. „Tady se stejně neschováme. Sama to víš. Všichni teď v Mortonridgi o všem vědí.“

„Přesto nevidím jediný důvod používat tuhle… tuhle…“ Rozhodila rukama.

„Pro děcka s nečistýma dušema to bude jako pojízdnej zenovej okamžik,“ vysvětlil Cochrane.

„Nechte toho, prosím vás.“

„Ne, fakt. Když tenhle autobus někdo uvidí, střetne se se svou vnitřní bytostí, jo. Je to bájo, duše pohlídne na vlastní duši. Tímhle jim čtyřiadvacet hodin denně vysíláte dobro na boží vlně, je to milosrdná misie, při který matky pláčou nad ztracenejma dětma. Můj Karmickej křižák všechny tak zahanbí, že vás nechají jet. Když na lidi spustíte ty vojenský sračky, maskovací lak a tak, ztratíte všecky dobrý vibrace, který vaše karma nabrala. Takhle to s náma budou mít ty kosmicky zaprděný vidláci těžší.“

„Hmmm.“ Absurdním způsobem to dává smysl, musela si přiznat. Moyo omluvně pokrčil rameny. „No, pár mil to

můžeme zkusit.“ Pak se na Cochrana podezíravě podívala. „Co jste myslel tím ‚s náma‘?“

Usmál se a rozpřáhl náruč. Z dlaní mu vylétla maličká duha a sklenula se mu nad hlavou. Děti se smály a tleskaly.

„Hele, já byl ve Woodstocku. Tři dny jsem pomáhal vládnout světu. Potřebujete moje mírový vibrace. Jsem přítel všech živejch tvorů, a teď i neživejch.“

„Pro Kristovy rány.“

***

Erick v kapsli stále ještě nezapnul podporu života. Bál se, co by spotřeba recyklátorů provedla s posledním funkčním fúzním generátorem. V záložních matricích rozhodně neměl dost proudu na nabití vzorovacích uzlin.

Slunce soustavy Ngeuni bylo čtvrt světelného roku daleko, ne dost jasné, aby na trup vrhalo stíny, ale stejně o dost zářivější než hvězdy první velikosti. Čidla mu zaplavila nanoniku navigační grafikou, tunel soustředných kruhů se sbíhal pár stupňů jižně od hvězdy. Po pěti skocích měl stále stejnou změnu rychlosti.

Fúzní pohon klipru dokázal vyvinout sedm gé a loď byla prázdná. Znamenalo to, že může Tigaru pořádně nasměrovat. Dostat se zpátky na Golomo ale bude problém.

Letový počítač ho upozornil, že už míří téměř správným směrem. Tigara se rychlostí devatenáct kilometrů za sekundu hnala k souřadnicím skoku. Erick stáhl výkon a nařídil nabít uzliny. Jakmile generátor zesílil proud plazmatu, začal počítač hlásit poruchy. Izolační pole, jež mělo udržovat žár deseti milionů stupňů, povážlivě kolísalo.

Erick na monitor pole napojil nouzový program. Jakmile štíty spadnou pod pět procent, generátor se vypne a vypustí plazma do vesmíru.

Bůhvíproč byl úplně klidný. Pak si uvědomil, že se jeho pozornosti dožaduje i zdravotní nanonika. Ohlásila mu, že

obklady mu do krve pouštějí skoro stejný objem utišujících prostředků, kolik z ní filtrují toxinů.

Vycenil zuby. Přišel o reflexy zrovna ve chvíli, kdy je nejvíc potřebuje. Hraje proti němu příliš mnoho faktorů. Přesto se nevzrušoval, narkotika ho už skoro uspala.

Letový počítač ohlásil přiblížení skokovým souřadnicím. Čidla a chladiče se zatáhly do trupu. Fúzní pohon zhasl. Erick ještě upravil kurz manévrovacími tryskami.

Uzliny se konečně nabily. Konečně pocítil úlevu, že může stáhnout výkon generátoru. Plazma ochladlo o devadesát procent a izolační pole přestalo hlásit fluktuace. Přesluhující součástky ale na ochlazení nezareagovaly včas. Tokamakem projela rezonance a roztrhla plazmatický proud.

Tigara skočila.

Objevila se hluboko v soustavě Ngeuni, v tom okamžiku ještě jako dokonalá koule. Hned nato se ale plazma propálilo stěnou tokamaku i trupem, na všechny strany se rozlétly paprsky vytrysklých iontů. V kryogenických nádržích výbuch spustil řetězovou reakci.

Loď se rozlétla v oblaku radioaktivních plynů a roztavených trosek. Ze středu zkázy majestátně vyplula obytná kapsle, stříbrná koule zbrázděná černými žilkami spálené izolační pěny.

Jakmile se ocitla v bezpečné vzdálenosti, nouzové rakety zastavily rotaci. Vysílač zahájil volání o pomoc.

7

Jako většina vládních projektů na Nyvanu byl i Jesup chronicky bez peněz, bez strojů a bez kvalifikovaných sil. Hlavní zásoby rudy už balvan dávno vyčerpal. Za obvyklých okolností by zřizovatel proměnil asteroid v nízkogravitační průmyslové centrum, ale vláda Nové Georgie se rozhodla investovat do voličsky vděčnějších projektů.

Když došla ruda, čekalo Jesup několik dekád ekonomického i průmyslového pokulhávání. Drobné firmy žily z obecních zakázek a vylepšování výzbroje asteroidu. Stárnoucí infrastruktura byla na pokraji zkázy. Ze tří plánovaných biosférických dutin dokončili jen jednu a ve skále tak zůstala spousta rozlehlých vytěžených jeskyní.

První unikavou bytost Quinn ucítil právě v jednom z holých tunelů mezi temnými kavernami. Zarazil se tak náhle, že do něj Lawrence vrazil.

„Co to bylo?“

„Co?“ nechápal Lawrence.

Quinn se otočil kolem dokola, pečlivě prohlížel stěny zaprášeného tunelu. Po hrubých stěnách stékaly čůrky sražené vody, v ebenovém prachu tvořily hotová řečiště a miniaturní krápníkovou výzdobu. Jako by tunel zarůstal ostny kaktusů. Schovat se tu ale nebylo kam, leda do stínů mezi dvěma osvětlovacími panely.

Učedníci za ním trpělivě čekali. Po dvou dnech nechutně krvavých iniciačních obřadů patřil asteroid Quinnovi. Zklamal ho ale počet upřímných konvertitů. Předpokládal, že právě mrtví by měli samozřejmě odvrhnout Ježíše a Alláha a Buddhu

a další falešné bohy za to, k čemu je po smrti odsoudili. Ukázat jim cestu k Bratru Božímu přece musí jít samo. Ale posedlí jeho učení překvapivě tvrdohlavě odmítali. Někteří dokonce považovali svůj návrat za jakési vykoupení.

Quinn v tunelu nic nenašel. Byl si ale jistý, že zachytil útržek myšlenky, která nepatřila nikomu z průvodu učedníků. Doprovázel ji i letmý pohyb, šedá na černé. V tu chvíli to vypadalo, jako by je někdo sledoval.

Naštvaně vyrazil dál, róba za ním zavlála. V tunelu byla zima, kouřilo se mu od úst. Pod nohama mu začala praskat ledová krusta.

Quinna ovanul závan ledového vzduchu, bylo dokonce slyšet vítr. Hábit se mu zavlnil.

Znovu se zastavil, tentokrát už rozzlobený. „Co se tu kurva děje? V tomhle tunelu není ventilace.“ Zvedl dlaň, ale vzduch se ani nepohnul.

Někdo se zasmál.

Otočil se. Učedníci po sobě ale nechápavě pokukovali. Nikdo z nich by se mu posmívat neodvážil. Na chvíli si vybavil tajemnou postavu v norfolkském hangáru a její plamennou moc. Ale to bylo daleko a z planety neunikl nikdo kromě té Kavanaghovy holky.

„V těchhle tunelech je každou chvíli nějaká porucha, Quinne,“ řekl Bonham. Bonham patřil k novým konvertitům, posedl tělo Štístka Vincka a hned ho proměnil do podoby mrchožravého ghúla. Ze stříbrné lebky mu rašily dlouhé štětiny. Tvrdil, že se narodil koncem devatenáctého století do rodiny benátského šlechtice a v sedmnácti letech padl v první světové válce, i když předtím stačil ochutnat dekadentní rozkoše evropské secese i nevídanou krutost světové války. Ochutnat mu nestačilo, teď chtěl všeho stokrát víc. Quinnovo učení přijal okamžitě.

„Ptal jsem se jednoho montéra a podle něj je to tím, že v tunelech neudržujou atmosféru. Občas to tu foukne.“

Quinna jeho vysvětlení neuspokojilo. Byl si jistý, že je někdo špehuje. Zavrčel a pokračoval v cestě.

Než došli do jeskyně, kde pracovala jedna skupina, na žádné podivnosti už nenarazil. Dutina byla skoro kulatá a sloužila jako křižovatka několika větších tunelů. Ze stropu visela tlustá kovová roura ventilace. Hlasitě řachtala a hučela. Quinn se na ni zamračil a pak došel k pěti mužům, kteří k podlaze připevňovali fúzní bombu.

Měla plášť ve tvaru tupého, sedmdesát centimetrů vysokého kuželu. Od několika procesorů k ní vedly optické kabely. Muži přestali pracovat a postavili se do pozoru.

„Prošel tudy někdo?“

Ujistili ho, že nikdo. Jeden z dělníků byl živý, montér z obrany Nové Georgie. Strašně se potil, z hlavy mu prosakoval strach a vztek.

Quinn se obrátil přímo na něj. „Všechno jde podle plánu?“

„Ano,“ odpověděl poslušně technik. Pořád pokukoval po Twelve-T.

Gangster byl v ubohém stavu. Z protéz mu unikala pára. Na kraji odříznuté lebky mu rostly boláky, jako by z kosti prýštil vosk. Mozková plena zesílila (jak si Quinn přál), ale nabyla nezdravého zeleného odstínu. Pomrkával bolestí.

Quinn nápadně pomalu sledoval technikův pohled. „Jo. Nejobávanější gangster na planetě. Drsňák, co neuvěří v Božího Bratra, ať ho přesvědčuji, jak chci. Hlupák. Ale potřebuji ho. Tak ho nechávám naživu. Dokud ode mne neodejde moc daleko, bude žít. Je to taková metafora, chápeš? Tak co, budeš taky drsňák?“

„Ne, pane Quinne.“

„To je moudrý.“ Quinn vystrčil tvář zpod kápě, aby mu na popelavou pleť dopadlo světlo. Montér se začal tiše modlit.

„Bude ta bomba fungovat?“

„Ano, pane. Je to vojenská hlavice, sto megatun jako všechny ostatní. Až je napojíme na síť asteroidu, můžeme je

odpálit postupně. Když v okolí nebudou posedlí, měly by vybuchnout.“

„O to se neboj. Až nad nebem vyjde Noc, moji učedníci tu už nebudou.“ Otočil se k tunelu a podezíravě se do něj podíval. Zase tam zahlédl pohyb, mihnutí o nic jasnější než mávnutí křídel, ale rychlejší. Byl si jistý, že je někdo sleduje. Chvění viselo ve vzduchu jako vůně letní louky.

Od vchodu do tunelu viděl prohnutou linii osvětlovacích panelů. Neslyšel víc než kapky vody. Napůl očekával, že uvidí tu siluetu z hangáru na Norfolku.

„Když se schováváš, jsi slabší než já,“ řekl prázdnému tunelu. „Takže tě najdeme a odsoudíme. Radši vylez hned.“

Nedočkal se odpovědi.

„Jak chceš, pitomče. Viděl jsi, co dělám s lidmi, kteří se mi nelíbí.“

Zbytek dne strávil Quinn vydáváním rozkazů, které nakonec přivedou Noc na nic netušící planetu pod asteroidem. Už ovládl orbitální obranu Nové Georgie. Nebylo těžké ji napojit na sítě Nyvanu a několik obranných družic jiných národů. Pod pláštíkem elektronického útoku vklouznou na planetu raketoplány. Každý stát infiltruje několik posedlých z Jesupu. Prokletí národnostní nenávisti Nyvanu zabrání zorganizovat účinnou jednotnou obranu. Jiná nemá šanci.

Posedlí tu zvítězí, zřejmě snáze než kdekoli jinde v Konfederaci. Jsou jednotní a nic je neomezuje.

Quinn pečlivě vybíral, koho poslat dolů. Do každého raketoplánu přidělí dva věrné, aby ohlídali kurz a rozkazy, ale zbytek posádek tvořili nespolehliví nevěřící. Tak to Quinn zamýšlel. Jakmile z něj přestanou mít strach, budou dělat to, co všude, a posednou každého, ke komu se dostanou.

Bylo mu jedno, že nepoletí s nimi šířit slovo Bratra Božího. Na Norfolku pochopil, že by to byla chyba. Obracení jednoho posedlého po druhém je na celé planetě naprostý nesmysl.

Quinnovým úkolem bylo s učedníky připravit cestu Božímu Bratru, vystavět chrámy a nachystat oběť. Teprve On přinese slovo spásy a všem ukáže světlo.

Raketoplány tvořily jen polovinu plánu. Quinn chtěl zároveň opačným směrem poslat tři meziorbitální nákladďáky plné svých věrných, aby obrátili asteroidy. Bezcenné kusy skal se staly úhelnými kameny na stavbě Noci.

Po půlnoci se Quinn vrátil do podezřelé chodby. Tentokrát byl sám. Celou minutu stál nehybně u vchodu, aby si ho rozhodně všimli. Pak zvedl ruku a vypálil kulový blesk na elektrické vedení na stěně. Světla zhasla.

„Teď uvidíme, kdo z nás dvou je pánem temnoty," zvolal do tmy. Vykročil, cestou se řídil jen šestým smyslem. Skálu vnímal jako šedý závoj. Jinak nic.

Hábit mu zčeřil slabý dech zimy. Na samé hranici vnímání zesílil neslyšný bzukot, podobný Babylonu nicoty, ale mnohem tišší.

Neměl strach, ba nebyl ani zvědavý. Páni vesmíru a jeho obyvatel volí cesty, jimž nemůže rozumět. Měl jen svou sílu a pevné přesvědčení, že zná sám sebe. Před ničím neucouvne.

„A mám vás, hajzlové," zašeptal Quinn.

Jakoby v odpověď se ochladilo a přibylo poryvů ledového vánku. Soustředil se na ně ze všech sil. Už rozeznal unikavé zvířené cáry, těžko na ně zaostřit mysl. Ale vytrval, hledal hlavně místa, kde molekuly vzduchu ztrácejí teplo.

Pronikal stále hlouběji do soustředných proudů energie a vzduch kolem začal zvolna světélkovat. Jako by se atmosférické atomy nafukovaly, viděl je čím dál větší, rozeznával jejich tvar i pohyb. Když po jedné zářivé bublině máchl rukou, měl ji černou a nehmotnou. Sevřel pěst, ale nic nechytil.

Koule změnila směr, utekla od Quinna mezi další podobné.

„Vrať se," zařval vztekle Quinn a poslal za ní kulový blesk. Barevné bubliny mu uhnuly z cesty.

Tehdy je Quinn uviděl jasně, lidi vměstnané do úzké chodby. Byli vyděšení a zarputilí. Všichni se dívali na něj.

Kulový blesk zmizel a s ním i zjevení. Quinn nechápavě zíral na hejno průsvitných bublin. Utíkaly od něj.

Vtom ho napadlo, co jsou zač. Celá tlupa posedlých, kteří objevili neviditelnost. Tělem mu začala vzlínat energistická síla a napodobovat průhledné postavy, které zahlédl ve tmě. Bylo to nesmírně komplikované, málem na to nestačil. Jak kolem něj sršela energie, došlo mu, co se děje. Bylo to podobné snaze divokých posedlých o únik z vesmíru, otvíral skulinu v kvantové realitě.

Quinn vytrval, vydal ze sebe všechno, skulinu už nepustil. Když to dokázali oni, musí to zvládnout i vyvolený. Pospíchal za přízraky až do jeskyně, kde nechal nastražit bombu. Nemohl si dovolit, aby tu bez jeho vědomí pobíhala celá tlupa duší.

Do nového vesmíru se dostával postupně. Šedé obrysy hmoty houstly a tmavly. Kůže ho brněla, jako by procházel elektrickým polem. A pak tam byl. Hmotnost se změnila, měl pocit, že neváží víc než kapka deště. Uvědomil si, že přestal dýchat. I srdce se mu zastavilo. Přesto tělo dál fungovalo. Silou vůle, domyslel si.

V jeskyni je našel všechny, možná několik set lidí, muže, ženy i děti. Obklopovali bombu a nebýt jasného zoufalství v jejich tvářích, pomyslel by si Quinn, že se k ní modlí. Otočili se na něj, všichni vyjekli strachy. Děti se přitiskly k rodičům. Několik dospělých proti němu zvedlo ruce.

„Baf," řekl Quinn. „Vidím vás, pitomci."

Najednou mu došlo, že není jako oni. Jeho tělo plálo energistickou silou, celý zářil. Oni byli bledí, jednobarevní. Vyčerpaní.

„Slušný pokus," pokračoval. „Ale před Božím Bratrem se neschováte. Teď se se mnou pěkně všichni vrátíte do skutečnosti. Nebudu přísný, naučili jste mě šikovný trik." Podíval se na chlapce s dlouhými vlasy a usmál se.

Mladík zakroutil hlavou. „Nemůžeme se vrátit," vykoktal.

Quinn k němu došel a chytil ho za ruku. Prsty prošly, chlapcova paže je jen trochu zbrzdila. Vzápětí však jasně vzplála a mladík vykřikl bolestí. „Prosím vás, Quinne, nedělejte to. To bolí.“

Quinn se spokojeně usmál. „Takže víte, jak se jmenuju.“

„Ano. Viděli jsme vás, když jste přiletěl. Prosím, nechte nás na pokoji. Nemůžeme vám ublížit.“

Quinn obešel první řadu vyděšeného davu a každého si dobře prohlédl. Všichni byli stejně sklíčení, málokterý se mu odvážil podívat do očí. „Vy jste takhle vypadali, než jsem přiletěl?“

„Ano,“ odvětil chlapec.

„Jak to? Já tu byl první posedlý. Co jste kurva zač?“

„My jsme…“ Mladík se rozhlédl po starších o dovolení. „Jsme duchové.“

***

Apartmá leželo dvě patra nad přízemím, což znamenalo zhruba pětinu norfolkské gravitace. Louise se tu pohybovala ještě nemotorněji než v beztíži. Každý pohyb musela předem dobře promyslet. Ani Genevieve a Fletcherovi to moc nesedělo.

A pak ten vzduch, či spíše jeho nedostatek. Obě biosférické kaverny na Phobu se udržovaly v nízkém tlaku na úrovni dvojnásobku marsovské atmosféry, aby se příchozí aklimatizovali. Louise byla ráda, že nemusí dolů na planetu; už tady měla problém natáhnout do plic dost kyslíku.

Na druhou stranu byl ale asteroid pastva pro oči, i když si napřed musela zvyknout na fakt, že se jí krajina stáčí nad hlavu. Z hotelového balkonu měla nádherný výhled do parku a na pole. Moc ráda by se tu prošla, spousta stromů na Phobu rostla několik set let. Utěšovala ji jejich důstojnost, biosféra díky nim nevypadala tak uměle. Podle vrstvených šedozelených větví poznala v parku několik cedrů. Na procházky ale neměla čas. Endron je do hotelu přihlásil hned po přistání (platila samozřejmě Louise). Pak šli na nákupy.

Těšila se na ně, ale Phobos bohužel vůbec nepřipomínal Norwich. Nebyly tu obchodní domy ani módní salony. Všechny šaty se kupovaly ve skladu SII, na Gen nic neměli a Louise ani Fletcher také příliš nepasovali do marťanské a měsíčňanské konfekce. Všechno si museli objednat na míru. Pak koupili procesorové bloky (v Konfederaci je používají všichni, vysvětlil Endron, a cestující zvláště). Genevieve si vydupala procesor s výkonným AV-projektorem a hned si nahrála přes padesát her. Louise zase potřebovala blok, který půjde napojit na těhotenský nanonický náramek, aby mohla sama sledovat svůj zdravotní stav.

Vybavená a oblečená jako obyčejná turistka z Konfederace doprovodila Louise Endrona na ubytovnu lodníků. Zopakovala si beznadějné shánění odvozu z Norfolku, ale tentokrát měla větší zkušenosti a Endron se na Phobu vyznal. Už za dvě hodiny našli meziorbitální nákladní loď a dohodli cenu za převoz na Zemi. Zbývaly jen pasy.

Louise si vzala kostkovanou sukni (zpevněnou, aby jí v nízké gravitaci nepoletovala u pasu), černé punčochy a zelenou blůzu s véčkem. Šaty jsou jako počítače, pomyslela si. Když si vyzkoušela napojení na letový počítač Daleké říše, už by nikdy nechtěla usednout ke klávesnici norfolkských počítadel, a úplně stejně si nedokázala představit, že by se ještě někdy oblékala tak, jak to doma bylo „vhodné“, když si tu mohla vybírat z tisíců modelů.

Vešla do apartmá. Genevieve byla ve svém pokoji, přes dveře doléhala hudba a střelba z počítačové hry. Louise se to moc nelíbilo, ale teď měli všichni větší problémy a Genevieve aspoň nezlobila.

Fletcher seděl na pastelově modré taburetce u konferenčního stolku zády k oknu. Louise se podívala napřed na něj a pak na výhled, který si odpíral.

„Já vím, paní,“ pravil tiše. „Máte mne za hlupce. Cestoval jsem přec mezi samotnými hvězdami a plul jsem po nebesích jako ryby v moři.“

„Ve vesmíru jsou podivnější věci než obydlené asteroidy," odtušila s pochopením.

„Máte pravdu, jako vždy. Jen bych rád porozuměl, čím to, že na nás země shora nespadne a nepohřbí nás. Je to proti Bohu i proti přírodě."

„Jenom odstředivá síla. Nechcete si zase pustit učebnici?"

Kousavě se usmál. „Tu, již dnešní učitelé sepsali pro desetileté děti? Bez dalšího ponížení se snadno obejdu, paní Louise."

Podívala se na zlaté hodinky, poslední památku na Norfolk. „Endron tu bude každou chvíli. Za pár hodin bychom měli odletět."

„Bojím se loučení, má paní."

Tomuto tématu se zatím vyhýbali. „Pořád se chcete dostat na Zemi?"

„Ano, rozhodně. V srdci se sic děsím, co mne tam čeká, leč necouvnu před posláním, jež jsem dostal s tímto tělem. Quinn nesmí uspět."

„Už tam asi je. Proboha, než doletíme k O'Neillovu mračnu, Země už může být posedlá."

„I kdybych to věděl nade vši pochybnost, stejně bych nemohl couvnout. Je mi to líto, paní Louise, ale má cesta je dána. Nemějte strach, zůstanu s vámi, dokud neodletíte na Tranquillity. Ujistím se, že na vaší lodi nebude jediný posedlý."

„Nechtěla jsem vás zdržovat, Fletchere. Jen se o vás trochu bojím. V naší době každý staví na první místo sám sebe. I já."

„Ne, vám jde především o dítě, milá Louise. Ctím vás za to. Lituji jen, že vzhledem k povaze svého poslání zřejmě nikdy neuvidím vašeho milého, onoho Jozueho. Muž hodný vaší lásky musí být kníže mezi lidmi."

„Jozue není kníže. A už vím, že není ani zdaleka dokonalý. Ale… má pár dobrých vlastností." Položila si dlaně na břicho. „Bude dobrý otec."

Podívali se navzájem do očí. Louise měla dojem, že tolik osamělosti ještě v životě neviděla. Ve všech učebnicích dějepisu se úzkostlivě vyhýbal všem pasážím, které by mu mohly prozradit, co se stalo s jeho rodinou na ostrově Pitcairn.

Bylo by tak jednoduché sednout si k němu a obejmout ho. Tak opuštěný člověk přece zaslouží útěchu. Bylo jí tím hůř, že vycítil její váhání.

Dveřní procesor oznámil, že na chodbě čeká Endron. Louise vážnost situace shodila laškovným úsměvem a skočila do ložnice pro Genevieve.

„Musíme tam všichni?“ zeptala se Genevieve naštvaně Endrona. „V Zámcích na nebi jsem se dostala do třetí úrovně. Okřídlení koně už letěli zachránit princeznu.“

„Až se vrátíme, ještě tam bude,“ prohlásila Louise. „Můžeš to dohrát na lodi.“

„Potřebuje vás na kompletní snímkování,“ vysvětlil Endron. „Obávám se, že se mu nevyhnete.“

Genevieve byla naprosto znechucená. „No tak jo.“

Endron je vedl veřejně přístupnou chodbou. Louise už se začínala učit chůzi v mizivé gravitaci. Bylo potřeba odrážet se ze špiček co nejvíc dopředu. Stejně jí bylo jasné, že tak lehce jako Marťani se nikdy pohybovat nebude.

„Chtěla jsem se na něco zeptat,“ začala Louise, když vlétli do výtahu. „Když jste všichni komunisté, jak to, že tady posádka Daleké říše prodává Norfolkské slzy?“

„A proč ne? Proto sloužíme na lodi. Jenom neradi platíme dovozní clo. Zatím jsme se k tomu nedostali.“

„Ale cožpak všechno nepatří všem? Proč by za ně měli platit?“

„To máte na mysli ortodoxní komunismus. Tady ale máme soukromý vlastnictví. Bez něj by nepřežila žádná společnost, za práci musíte něco dostat. Je to lidské.“

„Takže máte na Marsu i statkáře?“

Endron se rozesmál. „Takový vlastnictví jsem nemyslel. Máme jen osobní věci. Větší majetek jako byty patří státu, stát je koneckonců platí. Na půdě hospodaříme kolektivně.“

„A to vám nevadí?“

„Ne. Funguje to. Stát má nesmírnou moc a bohatství, ale o všem hlasujeme. Jsme na něm závislí, ale řídíme ho. A jsme na něj hrdí. Žádná jiná kultura by nedokázala terraformovat planetu. Na Mars plynuly pět set let veškerý příjmy. Cizinci si nedokážou představit, jaká je to oběť.“

„Ani nerozumím, proč jste to udělali.“

„Doběhly nás dějiny. Naši předkové si upravili těla na měsíční gravitaci. Mohli poslat své děti osídlit bezpočet pozemských planet, ale pak by je museli geneticky vrátil do lidské ‚normy‘. Děti a rodiče by se odloučili už při narození, nebyli by to naši potomci, jen svěřenci v nepřátelským prostředí. Tak jsme se rozhodli udělat si vlastní svět.“

„Pokud jsem vás správně sledoval,“ řekl Fletcher, „proměňovali jste Mars pět set let z pouště v zahradu?“

„Ano.“

„Opravdu máte takovou moc, že se vyrovnáte i dílu našeho Pána?“

„Mám pocit, že Jemu to trvalo jen sedm dní. To nedokážeme ani zdaleka. Ne že bychom to chtěli zkoušet.“

„Stěhuje se sem celý měsíční národ?“ zeptala se rychle Louise, aby předešla dalším Fletcherovým dotazům. Všimla si, že si ho Endron cestou několikrát podezíravě prohlížel. Musela na něj dávat pozor, sama si už na jeho naivitu zvykla. Ostatní nebyli tak velkorysí.

„O to šlo. Ale většina z těch, co zůstali na Měsíci, ho už nechce opustit. Na Mars se stěhuje hlavně mladší generace. Takže to jde pomalu.“

„Budete žít na Marsu, až přestanete s létáním?“

„Narodil jsem se na Phobu, nebe mi nic neříká. Mám dvě děti v Thóthu. Navštěvuju je, ale asi bych se tam dolů nehodil. Náš národ se začíná měnit. Ne moc rychle, ale je to tak.“

„Jak? Jak se může změnit komunismus?“

„Samozřejmě jde o peníze. Jakmile přestaly všechny zdroje jít na terraformaci Marsu, hospodářství se rozvíjí. Mladí zbožňujou dovozové AV-projektory a NF alba a módu, jde jim o status a ignorují naše domácí výrobky čistě kvůli změně. Navíc mají celou novou planetu a my se bojíme, že jednou odejdou a úplně odvrhnou naši kulturu. Kdo ví? Ne že by mi to vadilo. Je to jejich svět. Vybudovali jsme ho, aby měli svobodu. Vnucovat jim naše normy by bylo hloupé. Společenský vývoj je nutný, pokud má národ přežít, a my se pět století nevyvíjeli.“

„Když si lidé zaberou půdu, nebudete ji chtít znárodnit?“

„Znárodnit? Říkáte to jako sprostý slovo. To chtěli komunisti na vašem světě?“

„Ano. Chtějí spravedlivě přerozdělit bohatství Norfolku.“

„Tak jim ode mě vyřiďte, že to nefunguje. Když teď budou chtít něco měnit, rozpoutají občanskou válku. Ideologii nemůžete lidem vnucovat, když jí sami nechtějí věřit. Měsíční stát už vznikl jako komunistický. Vaše společnost začala s pastorální ústavou. Komunismus tady funguje, protože ho všichni podporují a díky síti dokážeme omezit korupci úřadů a národních výborů, na kterou dojely předchozí pokusy. Když se lidem někde nelíbí systém, můžou odletět a nekazit život ostatním. Není to i případ Norfolku?“

Louise si vzpomněla na Carmitina slova. „Není to tak snadné. Cestování kosmickou lodí je drahé.“

„Asi ano. My tu máme štěstí, naši nespokojenci to mají na Zemi kousek, některé asteroidy v mračně obývají čistě měsíční emigranti. Naše vláda jim i zaplatila cestu. Možná byste to měli zkusit na Norfolku. Vtip Konfederace je v tom, že poskytuje všechny možné kultury. Konflikty nepotřebujeme.“

„To je dobrý nápad. Až se vrátím, navrhnu to tatínkovi. Jednosměrný lístek je určitě lacinější než dohled na nucené práce v Arktidě.“

„Proč tatínkovi? Proč se toho neujmete sama?“

„Nikdo by mne neposlouchal.“

„Brzy budete dospělá.“

„O to nejde, ale jsem žena.“

Endron se nechápavě zamračil. „Rozumím. Ženských práv byste se taky měla ujmout. Hned na začátku vás bude podporovat polovina obyvatel.“

Louise se toporně usmála. Nebyla zvědavá na sarkasmus, lidé by měli být k jejímu světu ohleduplnější. Některé charakteristické rysy norfolkského zřízení ale těžko obhájila i sama před sebou.

Endron je vzal na nejnižší podlaží a odtud chodbou z biosférické dutiny do služebních prostor. Po vytesaných stěnách vedly svazky kabelů. Hladká podlaha byla vyšlapaná do tvaru mělkého kanálku. Louise napadlo, jak dlouho tu museli lidé chodit, aby ji nohama tak vyhladili.

Došli k olivově zeleným kovovým dveřím a Endron nadatoval zámku kód. Nic se nestalo. Musel to zkusit ještě dvakrát, než se dveře otevřely. Louise dělala, jako by Fletchera v životě neviděla.

Uvnitř našli síň zvící katedrály a v ní dvě řady mohutných elektrických transformátorů. Z otvorů vysoko ve stěnách visely tlusté černé kabely, proplétaly se ve vzduchu a končily na masivních žebrovaných izolátorech. Ve vzduchu byl cítit ozón.

Kovové schodiště u zadní stěny vedlo do malého kamrlíku dozorčího. Do sálu z něj hleděla dvě malá okénka, za nimi viděli obrys muže. Fletcher se v silných elektrických polích potil a dělal nervózní krátké krůčky.

V kamrlíku byl počítačový terminál skoro stejně primitivní, jaký Louise znala z Norfolku. Většinu stěny zabíral velký monitor se schématem elektrické soustavy asteroidu.

Za dveřmi čekal Marťan. Měl dlouhé bílé vlasy, černou košili a jásavě oranžový oblek. V levé ruce držel tenký šedivý kufřík.

Faurax naprosto nevěděl, co si má o svých třech zákaznících myslet; kdyby je nepřivedl Endron, ani by je

nepustil dovnitř. Jeho obvyklým vedlejším příjmům doba nepřála. Díky konfederační krizi byla místní policie pochopitelně mnohem pozornější.

„Pokud se můžu zeptat," obrátil se na Endrona, když mu lodník představil skupinku, „proč nemají pasy?"

„Museli jsme z Norfolku utéct nahonem," odpověděla Louise. „Posedlí už dobývali město. Neměli jsme čas žádat ministerstvo o cestovní doklady. Ale jistě bychom je dostali, máme čistý rejstřík."

Znělo to důvěryhodně. Faurax si dokázal představit, kolik jim Daleká říše naúčtovala za cestu. V téhle fázi už nikdo nestojí o nepříjemné otázky.

„Musíte pochopit," řekl, „že získat norfolkské kódy a vzory dokladů mne stálo dost práce."

„Kolik?" opáčila zpříma Louise.

„Pět tisíc fuseodolarů. Za kus."

„Dobrá."

Vůbec ji to nepřekvapilo. Faurax těžko přemáhal zvědavost. Měl sto chutí se Endrona zeptat, co jsou zač. Tilia mu mnoho podrobností nesdělila.

„Dobře." Položil kufřík na stůl a nadatoval zámkům kódy. Víko zmizelo a odhalilo několik procesorových bloků s datovými fleky. Jeden flek zvedl a ukázal vyraženého zlatého lva, státní znak Norfolku. „Tady to máme. Nahrál jsem do nich všechny informace od Tilie: jméno, bydliště, věk a tak. Teď potřebuju jenom fotku a bioelektrický otisk."

„Co pro to máme udělat?" zeptala se Louise.

„Napřed zaplatit."

Dutě se zasmála a vytáhla z kabelky kreditní disk Jupiterské banky. Jakmile se peníze objevily na Fauraxově účtu, řekl: „Nezapomeňte se převlíct, než projdete kontrolou v Mračnu. Fotky mají vypadat, jako bych je pořídil na Norfolku, ale tyhle šaty jsou nové. Takže je raději rovnou vyhoďte."

„Jak myslíte," nechala si poradit Louise.

„Dobře.“ Strčil do procesoru první flek a přečetl údaje. „Genevieve Kavanaghová?“

Genevieve se vesele usmála.

„Postav se támhle, holka, ať nemám v záběru dveře.“

Poslechla ho a důstojně se na čočku zamračila. Jakmile nahrál její podobenku, strčil flek do druhého procesoru a tím nahrál její bioelektrické vzorce. Oba soubory zakódoval šifrou norfolkské vlády. „Neztrať ho,“ připomněl a vtiskl jí cestovní flek do ruky.

Další byla Louise. Faurax zalitoval, že není Marťanka. Měla krásnou tvář, jen tělo hrozně cizí.

Následoval Fletcher. Procesor bez problémů nahrál fotografie, ale pak došlo na bioelektrický sken. Faurax se zamračil a zkusil to znovu. Chvíli mu trvalo, než překonal nevěřícné pochyby a propadl nefalšované panice. Zajíkl se a s nejvyšším vypětím vůle zvedl hlavu od displeje. „Vy jste…“ Nervová nanonika mu spadla, nemohl spustit poplach. Vzduch mu ztuhl před očima, zavlnil se jako v létě nad silnicí, shlukl se do deseticentimetrové koule a udeřil ho do tváře. Ještě zaslechl, jak mu praskají kůstky, a pak ztratil vědomí.

Když Fauraxovi vytryskla z nosu krev a upadl na zem, Genevieve vykřikla.

Endron se v hrůze podíval na Fletchera, neschopen pohybu. Nervová nanonika mu vypověděla poslušnost, osvětlovací panel na stropě poblikával jako v epileptickém záchvatu. „Proboha! Ne! Vy ne.“ Podíval se ke dveřím a zvážil šance.

„Nepokoušejte se utéci, pane,“ upozornil ho Fletcher. „Ku ochraně přítomných dam podniknu cokoli.“

„Ach, Fletchere,“ zasténala Louise. „Už jsme tam skoro byli.“

„Jeho stroj odhalil mou povahu, paní. Nebylo lze tomu zabránit.“

Genevieve k němu přeběhla a objala ho kolem pasu. Pohladil ji po vláskách.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Louise.

„Vy snad taky nejste…?“ zděsil se Endron.

„Nejsem posedlá,“ odsekla.

„Tak jak…?“

„Fletcher nás chránil před posedlými. Nemyslíte si přece, že bych se přes ně dostala sama?“

„Ale on k nim patří.“

„Ke komu, pane? Mnozí vraždí a loupí, leč jsou tací všichni muži?“

„Tenhle argument neplatí. Jste posedlý. Jste nepřítel.“

„Přesto se za vašeho nepřítele nepovažuji, ctný pane. Mým jediným zločinem bylo zemřít.“

„A vrátit se! Ukradl jste něčí tělo. Vám podobní chtějí totéž udělat i se mnou, se všemi.“

„A co si máme počít? Nejsem tak chrabrý, bych odolal pokušení opustit nicotu. Snad v mé slabosti vidíte zločin, pane. K němu se přiznávám. Leč vězte, že bych ho spáchal znovu a znovu, byť vím, jaké utrpení působí.“

„Zachránil nás,“ křičela Genevieve. „Quinn Dexter chtěl se mnou a s Louise dělat hrozné věci. Fletcher ho zastavil. Nikdo jiný by to nedokázal. Není zlý, to nesmíte říkat. A já vám nedovolím, abyste mu ublížili. Nechci ho poslat do nicoty.“ Přitiskla se k němu ještě pevněji.

„No dobře,“ pravil Endron. „Možná nejste jako Caponova Organizace nebo ti na Lalonde. Ale nemůžu vás tu jen tak nechat. Je to můj domov, hergot. Možná není fér, že jste v nicotě tolik trpěl. Ale ukradl jste tělo, na tom se nic nemění. Jsme na opačných stranách v největší válce.“

„Pak před vámi stojí těžká volba, pane. Neb jsem přísahal, že tyto dámy v pořádku dopravím k jejich cíli.“

„Počkejte,“ zarazila ho Louise. Otočila se na Endrona. „Nic se nemění. Pořád chceme opustit Phobos a vy víte, že Fletcher pro váš domov nepředstavuje žádné nebezpečí. Sám jste to řekl.“

Endron ukázal na zhrouceného Fauraxe. „Nemůžu,“ vydechl.

„Pokud Fletchera donutíte, aby vaše těla otevřel zatraceným duším, nikdo neví, kdo se z nicoty vrátí," pokračovala Louise. „Těžko budou tak zodpovědní jako Fletcher, pokud mohu soudit podle těch, na které jsem už narazila. Vaší vinou Phobos dobudou posedlí. Opravdu to chcete?"

„Co to má znamenat? Zahnala jste mě do kouta."

„Ne, všichni ještě máme únikovou cestu."

„Jakou?!"

„Stačí, když nám pomůžete. Můžete za Fauraxe nahrát Fletcherův pas a strčit ho do stáze, dokud nebude po všem. Navíc se ujistíte, že odletíme a Phobos je v bezpečí."

„To je šílenství. Nevěřím vám a od vás by bylo dost hloupý věřit mně."

„Nemáte pravdu," namítla Louise. „Když se dohodneme, Fletcher bude vědět, že mluvíte pravdu. A i kdybyste si to rozmyslel, až budeme pryč, nemůžete nikomu nic říci, protože pak byste policii dlouho vysvětloval, proč jste pomáhal posedlému."

„Vy dovedete číst myšlenky?" lekl se Endron.

„Když vám zrada zkalí srdce, vím o tom, pane."

„Co chcete dělat, až se dostanete na Tranquillity?"

„Vyhledám svého snoubence. Jiné plány nemáme."

Endron se ještě podíval na Fauraxe. „Asi nemám na výběr, co? Když stáhnete to pole, zavolám nákladního mechanoida, aby vzal Fauraxe na Dalekou říši. Nikdo se nebude ptát, na co potřebuju stázovou komoru. Ale Bůh ví, jak to vysvětlím, až bude po všem. Asi mě vyhodí do vakua."

„Zachráníte svůj domov," opáčila Louise. „Budete hrdina."

„Tak nějak o tom pochybuju."

***

Jeskyně vbíhala hluboko do polypového útesu, a tak si v ní Dariat mohl rozdělat oheň, aniž by si ho kdokoli všiml. Dnes si za úkryt zvolil pláž u paty koncové stěny. Tady jim snad s Taťánou nic nehrozí. Přes prstencové moře nevedly mosty.

Kdyby je Bonney vyslídila, musí se k nim dostat buď lodí, nebo tunelem podzemky (to těžko). Což znamenalo, že pro změnu mají dostatečný náskok.

Lovkyně měla nepříjemnou schopnost dostat se na dostřel dřív, než si jí Dariat nebo Rubra všimli. I Rubru to trápilo. Dariat hlavně nechápal, jak je mohla pokaždé tak rychle najít. Ale dokázala to. Každý den od setkání s Taťánou je aspoň jednou přepadla.

Dariat hádal, že Bonney Levinová má mnohem mocnější šestý smysl než ostatní, a tak vidí stíny všech obyvatel habitatu. Znamenalo by to úžasný dosah, Dariat nedokázal vnímat mysli dál než na kilometr, a to se musel snažit. Deset metrů polypové stěny ho úplně odřízlo.

Taťána vykuchala dva ulovené pstruhy a zabalila je do fólie. Oba najednou strčila na oheň. „Budou tak za půl hodiny," prohlásila.

Usmál se při vzpomínce na táboráky, které si dělávali s Anastázií, na její cikánské vaření. Tehdy pro něj bylo úplně nové a pohádkové. Jako všichni byl zvyklý na samoohřívací balíčky, a tak ho fascinovalo, co dokáže vyčarovat primitivními prostředky.

„Mluvila o mně někdy?" zeptal se.

„Nic moc. Když se zaslíbila Thoalovi, moc jsme se nevídaly. Navíc jsem tou dobou už taky chodila s klukama." Rozesmála se.

Kromě jisté vnější podobnosti nacházel mezi Anastázií a Taťánou málo společných rysů. Nedokázal si představit, že by jeho nádherná láska časem vyrostla v cokoli vzdáleně podobného téhle veselé hřmotné ženštině. Anastázie by si uchovala svou tichu důstojnost, jemný humor, velkorysého ducha.

Nedokázal mít Taťánu moc rád a její chování snášel za daných okolností jen těžko. Neopustil ji však, protože by tím zradil svou dávnou lásku.

K čertu s Rubrou, od začátku s tím počítal.

„Ať ti řekla cokoli, pověz mi to, prosím.“

„No jo. Něco ti dlužím.“ Uhnízdila se v písku, náramky jí tiše zvonily. „Povídala, že její novej kluk – teda ty – je hodně jinej. Že tě hned při narození chytil Anstid pod krkem, ale že pod tvou bolestí a samotou vidí tvoje pravý já. Že tě dovede vysvobodit. Zvláštní, fakt tomu věřila, jako bys byl ptáček se zlomenou nohou, kterýho si vzala domů. Asi si nestihla uvědomit, jakou udělala chybu. Možná v poslední chvíli. Proto to udělala.“

„Jsem jí věrný. Nikdy jsem nepřestal.“

„Jo, vidím. Třicet let plánování.“ Obdivně hvízdla.

„Zabiju Anstida. Mám tu moc.“

Taťána se rozesmála, až jí břicho nadskakovalo. „No jo, už chápu, co na tobě viděla. Jsi přímý a máš paměť jako slon. Kupid namočil šípy do silnýho jedu toho dne, kdy jste na sebe narazili.“

„Neposmívej se.“

Okamžitě ztichla. Tehdy v jejích očích uviděl Anastázii, její moudrost a vášeň. „Nikdy bych se neposmívala svojí sestře, Dariate. Je mi líto, že s ní Tarrug sehrál tenhle konec. Byla na tebe moc mladá. Kdyby sbírala moudrost a pár let dýl, poznala by, že tě nezachrání. Ale byla mladá a hloupá jako my všechny v tomhle věku. Nedokázala odolat, chtěla konat dobro, vpustit ti do vězení trochu světla. V mým věku se už ženská ztraceným záležitostem obloukem vyhýbá.“

„Nejsem ztracený, neuzavírám se Chi-ri ani Thoalovi. Zabiju Anstida. A jen díky Anastázii, to ona zlomila jeho kouzlo.“

„Propánajána, to jsou mi řeči. Přestaň recitovat, Dariate, uč se srdcem. To, že ti řekla jména našich Pánů a Paní, ještě neznamená, žes je poznal. Nezabiješ Anstida. Rubra není Pán říše, jenom zdegenerovaná paměťová struktura. Jo, je pošuk, zahořklej a pomstychtivej, ale to jsou jen vlastnosti Anstida, ne on sám. Z vesmíru nezmizí nenávist jenom proto, že zbombarduješ habitat. To je ti jasný, ne?“

Dělej, odpověz. Sám jsem zvědav.

Drž hubu!

Škoda, žes nešel na vysokou. Ostrá slova ti v intelektuálním souboji většinou příliš nepomůžou.

Dariat se pokusil uklidnit, po šatech mu už přeskakovaly jiskry. Usmál se. „Ano, je mi to jasný. A bez nenávisti nepoznáme sladkou chuť lásky. Potřebujeme nenávist."

„To už je lepší." Zatleskala mu. „Ty se nakonec dáš k Hvězdnýmu mostu."

„Pozdě. A stejně Rubru vyhodím do povětří."

„Doufám, že už budu pryč."

„Dostanu tě ven."

Jo, a kdo ti s tím bude muset pomoct?

„Jak?" zeptala se Taťána.

„Upřímně řečeno, nevím. Ale něco vymyslím. Dlužím vám to, tobě i Anastázii."

Bravo, sire Galahade. Jen tak mimochodem, přistály tu tři lodě.

No a?

Jsou z Nový Kalifornie, fregata a dva bojeschopní kupci. Zřejmě se mění status quo.

Sokoli na stráži ucítili adamitské lodě hned po vynoření z červí díry dvanáct tisíc kilometrů nad Valiskem. Jakmile lodě vysunuly čidla a chladiče, zachytili sokoli mikrovlnnou komunikaci na širokém datovém pásmu. Vetřelci všem v celé soustavě, koho by to mohlo zajímat, vysílali zprávy o tom, jak se Organizaci daří a jak skvěle prosperuje Nová Kalifornie. Dlouhé reportáže popisovaly, jak posedlí léčí živým zlomeniny a nejrůznější poranění.

Sokoli však nedokázali zachytit komunikaci mezi loděmi a Valiskem. Ať se dohodlo cokoli, na kosmoport habitatu doprovodilo organizační lodě osm krkavců.

Kohistánský konsenzus, znepokojen možností rozšíření vlivu Caponovy organizace, požádal Rubru o důkladné sledování veškerých jednání. Had se tentokrát nehádal.

Kiera čekala na Patricii Manganovou na konci chodby do osové haly tři kilometry nad ní. Bez podzemky zbývaly posedlým jen schody, první kilometr výstupu na osu navíc překonával žebřík. Nad zbylými dvěma výškovými kilometry točitých schodů vybíhala osová hala do dutiny habitatu vyhlídkovou plošinou.

K přistávacím římsám pro jestřáby to naštěstí nebylo tak daleko, posedlí tedy prakticky přestali používat nerotující kosmoport.

Jestli Patricii naštvalo nebo znavilo, kolik schodů musela sejít po svých, nedala to na sobě nijak znát a Kiera necítila nelibost ani z jejích myšlenek. Když se Caponova vyslankyně objevila na světle, naopak se usmívala a okouzleně si prohlížela habitat. Kiera musela uznat, že odpočívadlo poskytuje skvělý výhled. V záři světelné trubice hrál vnitřek Valisku všemi barvami.

Patricia si zaclonila oči. „Na tenhle pohled mě nemohlo připravit žádné studium."

„Za vašich časů nebyly habitaty?" zeptala se Kiera.

„Ne. Jsem holka z dvacátého století. Al nás má nejradši, líp si rozumíme. Moderní typy rozumějí jednomu slovu z deseti."

„Já jsem ze čtyřiadvacátého století. Na Zemi jsem v životě nebyla."

„Máte štěstí."

Kiera ukázala na otevřený náklaďák u cesty. Vzadu seděla Bonney a hlídala.

Kiera nastartovala a zamířila dál do habitatu. „Musím vás upozornit, že Rubra slyší všechno, co řekneme venku. Máme za to, že všechno vyslepičí Edenitům."

„Potřebuju si promluvit v soukromí," prohlásila Patricia.

„Myslela jsem si to. Nebojte se, máme tu čisté místnosti."

Rubrovi nedělalo velké problémy proniknout do kruhové věže u paty severní stěny. Musel si jen dát pozor. Posedlí snadno

vycítili drobná zvířata jako myši a netopýry, stejně snadno je pak zabili. Rubra tedy musel využít nezvyklejších konstruktů.

Hluboko v polypu na jižním konci měl vzorky DNA nepoužité od časů, kdy Valisk vznikl. Z nádrží se začaly líhnout stonožky a včely, každého jedince ovládal spřízněností zvláštní podprogram.

Včely se hned rozlétly dutinou a usídlily se na doslech všech táborů posedlých. Rubra nezískal dokonalé pokrytí, ale mohl si udělat slušný obrázek o všem, co se děje ve stanech a v chatrčích, kam ho jinak posedlí nepustili.

Stonožky vylezly na ptáky a ti je vysadili na střeše věže a dalších důležitých budov. Podobně jako pavouci edenitských vyzvědačů se proplížily ventilací a montážními lištami, zaujaly pozice za mřížkami a vystrčily hlavičky.

Díky nim sledoval Rubra a kohistánští Edenité setkání Patricie Manganové s Kierou Salterovou v přímém přenosu. Patricia s sebou měla tajemníka, Kiera Bonney a Stanyona. Nikoho dalšího ze své suity nepřizvala.

„Co se stalo?“ zahájila Patricia útok, jakmile se posadila k ředitelskému stolu v zasedačce Magellanské Itg.

„Jak to myslíte?“ nedala se Kiera.

„Nechte toho. Sbíráte po celé Konfederaci teplá těla. A když se sem dostanou, habitat vypadá jako uprchlický tábor ve třetím světě dvacátýho století. Žijete v době bronzové. Nedává to smysl. Bitek funguje i kolem posedlých. Měli byste si užívat v hvězdodrapech.“

„Přihodil se Rubra,“ odpověděla Kiera kostrbatě. „Pořád ovládá nervové vrstvy. Měli jsme jednoho experta na spřízněnost, ale Rubru nepřekonal. Takže musíme hvězdodrapy dobývat centimetr po centimetru. Časem je dostaneme. Bude to nějakou dobu trvat, ale nás čas netlačí.“

„Můžete odletět.“

„To těžko.“

Patricia se opřela a usmála. „No ano, to by znamenalo evakuaci na planetu. Jak byste si pak udržela postavení a autoritu?“

„Stejně jako Capone. Lidi potřebujou vládu, organizaci. Jsme společenský druh.“

„Tak proč jste neodešli?“

„Je nám tu dobře. Opravdu jste letěla takovou dálku, abyste střílela naslepo?“

„Vůbec ne. Přišla jsem s nabídkou.“

„Ano?“

„Antihmota za vaše krkavce.“

Kiera se podívala na Bonney a Stanyona. Stanyon byl bez sebe nedočkavostí. „A co si máme počít s antihmotou?“

„Totéž, co my,“ odtušila Patricia. „Zlikvidujete šrínagarskou orbitální obranu. Pak můžete zmizet z týhle díry. Obsadíte Šrínagar. Ovládnete společnost posedlých. Tak to dělá Organizace. Zabereme planetu, ovládneme ji. Jestli to bude fungovat i tady, záleží jen na vás. Capone je nejlepší.“

„Ale ne dokonalý.“

„Vy máte svoje problémy, my zas naše. Hodně nám jich dělají edenitští sokoli. Potřebujeme krkavce, aby je zlikvidovali. Jejich distorzní pole najdou neviditelný miny.“

„Zajímavý návrh.“

„Nedělejte fóry, prosím vás. To by mě urazilo. Vám jde o víc.“

„Pokud vás moje otázka neurazí, ráda bych věděla, kolik antihmoty nabízíte.“

„Kolik bude třeba, s vosami a s posádkami, dokud budete posílat krkavce. Kolik jich můžete nabídnout?“

„Pár jich je venku, sbírají Jitřenky. Ale mohla bych jich postrádat sedmdesát.“

„Dokážete je udržet pod kontrolou, vynutit si poslušnost?“

„No jistě.“

„Jak?“

Kiera se rozzářila. „To sami nezvládnete. Pro duše v krkavčích mám připravená lidská těla. Jednou se chtějí stát zase lidmi a když mě budou poslouchat, splním jim to.“

„Chytré. Tak jsme dohodnuté?“

„Ne. Poletím s vámi na Novou Kalifornii a promluvím si přímo s Caponem. Aspoň oba uvidíme, nakolik si můžeme důvěřovat.“

Patricia odešla, ale Kiera ji nevyprovodila. „Tím se všechno mění,“ řekla Bonney Levinové. „I kdybysme nedostali dost antihmoty proti Šrínagaru, stačí nám na obranu proti sokolům.“

„Vypadá to tak. Myslíš, že Capone hraje poctivě?“

„Nejsem si jistá. Musí ty krkavce potřebovat docela nutně, jinak by nám nenabízel antihmotu. I když kontroluje továrnu, antihmoty rozhodně nemá na rozdávání.“

„Mám letět s tebou?“

„Ne.“ Olízla si rty, na okamžik ukázala rozdvojený jazyk. „Buď odsud dobudeme Šrínagar, nebo nám Capone dodá dostatek těl. V každým případě už nebudeme potřebovat tu sračku Dariata. Postarej se o něj.“

„S radostí.“

Dokážete zabránit krkavcům v odletu? zeptal se Rubra.

Ne, přiznali Edenité. **Sedmdesát kusů ne. Mají dost bitevních vos.**

Hergot.

Pokud Kiera od Capona opravdu dostane antihmotové vosy, nebudeme schopni ubránit Šrínagar. Planeta padne.

Tak zavolejte Konfederační loďstvo. Šrínagar přece platí daně, ne?

Ano. Ale nemáme záruku, že loďstvo zareaguje. Chrání už spoustu soustav.

Tak požádejte Jupitera. Určitě mají pár letek v záloze.

Uvidíme, co se dá dělat.

Pěkně prosím. Mezitím nás čeká pár důležitých rozhodnutí. Mě i Dariata. A Bonney Levinová už nám nenechá moc času.

***

Erick si byl jistý, že výbuch lodi a následné vymrštění obytné kapsle mu musely odtrhnout od těla lékařské přístroje. Pod skafandrem SII cítil tlak a sám sebe přesvědčil, že jsou to tělesné tekutiny. Jen nevěděl, jestli krev, nebo výživný roztok umělé tkáně. Přes padesát procent zdravotních přístrojů neodpovídalo nanonice.

Alespoň to znamenalo, že ho nebudou znervózňovat varovná hlášení. Pravá ruka vůbec nereagovala a necítil ji. Čidlo naštěstí ohlásilo, že v umělé tkáni a nových svalech není přerušen krevní oběh.

Se svou situací mohl těžko něco dělat. Záložní elektronové matrice v kapsli neměly dost síly ani na spuštění systémů podpory života. Řídká atmosféra v kabině měla už teď deset stupňů pod nulou a teplota rychle klesala. Což znamenalo, že si nemůže sundat skafandr a vyměnit nanonické obvazy. Jako by mu chtěl osud zakroutit nožem v ráně, palubní lékárnička se mu nárazem otevřela přímo před nosem a čerstvé obklady mu vypadaly do klína.

Naskočilo nouzové osvětlení, kajutu zalilo bledé modré světlo. Na většině povrchů kondenzovala jinovatka a záhy zaslepila i zbylé funkční holomonitory. Vzduchem poletovaly nejrůznější ulámané trosky a odpadky, na křesla vrhaly ptačí stíny.

Nejvíc Ericka trápilo, že vypadává letový počítač. Nemohl mu věřit. Naštěstí stále poslouchal prosté povely.

Erick nařídil vysunout čidla. Poslechla ho tři z pěti, z izolační pěny vykoukly písty. Senzory se daly do průzkumu okolí.

Astrogační programy zoufale pomalu načetly okolní hvězdy a určily polohu. Pokud měly pravdu, pak se Tigara vynořila

zhruba padesát milionů kilometrů od zamýšleného koncového bodu. Ngeuni nebyla víc než malá modrozelená hvězdička nedaleko svého slunce typu A2.

Nebyl si jistý, jestli planeta zachytí jeho nouzové vysílání. Primitivní kolonie neměly zrovna špičkové komunikační satelity. Když se pokusil na planetu zaostřit hlavní anténu, počítač neodpověděl. Zopakoval příkaz, ale nic se nestalo.

Letový počítač projel diagnostické programy a ohlásil obecnou poruchu systému. Erick by musel ven, aby zjistil, co se se směrovým vysílačem doopravdy stalo.

Sám.

Odříznutý.

Padesát milionů kilometrů od záchrany.

Spoustu světelných let od místa, kde už měl dávno být.

Nezbývalo mu než čekat. Vypnul veškerá zařízení kromě polohových trysek, jejich ovládacího programu a samotného palubního počítače. Soudě podle četnosti vyrovnávacích zášlehů se dalo čekat, že z kapsle někde utíká plyn a roztáčí ji. Než zasunul čidla, projel diagnostiku trupu, ale počítač nic nezjistil.

Jakmile takto snížil energetické výdaje, odepnul se z akceleračního křesla. I přezka se napřed zasekla, pásy jen neochotně zajely do opěradla. Když se pohnul, ucítil v břišní krajině kaluž něčeho teplého. Snažil se posouvat tak, aby divný pocit (a zřejmě i pokračující poranění) co nejúčinněji minimalizoval.

Ozval se výcvik a Erick s chladnou hlavou prozkoumal obsah havarijní skříňky nad hlavou. Klid mu ale dlouho nevydržel. V šoku se rozklepal, na celém těle ucítil ledový pot. Ve skříňce našel samonafukovací člun pro čtyři osoby.

Zaznamenat polohu! Jako v prvním roce kadetky.

Dýchací trubicí dutě zaduněl zoufalý smích, programovatelný silikon na očích vytvořil kapilární kanálky a odvedl z koutků slzy.

Nikdy v životě si nepřipadal tak bezmocný. I tehdy, když Villeneuvovu pomstu dobývali posedlí, mohl něco dělat. Prát se. Když obíhali Novou Kalifornii a Organizace je mohla kdykoli vymazat z oblohy, aspoň nahrával jako správný vyzvědač. Vždycky se našlo něco pozitivního.

Teď si s hrůzou uvědomoval, že se mu psychika hroutí stejně jako omlácená tělesná schránka. Stravoval ho strach, zaléval ho z temných koutů můstku. Hlava ho z něj bolela daleko víc než z jakéhokoli zranění.

Zbývající svaly ho odmítaly poslouchat, ruce křečovitě svíraly záchranný člun. Vyčerpal veškeré zásoby rozhodnosti a vůle. Ani nanonika ho už nedokázala vzpružit.

Na život byl moc slabý, ze smrti měl strach. Erick došel na konec své pouti.

***

Osm kilometrů na západ od Stonygate zatroubil Cochrane na klakson Karmického křižáka a sjel ze silnice. Zbylé tři autobusy v koloně vjely na louku za ním.

„Hop, děcka," zakřičel na rozjívené děti v Křižákovi. „Jde sem velká tma, čas přenocovat. Šupky dupky do chaloupky." Stiskl červený knoflík a dveře se otevřely. Děti se vyhrnuly ven jako voda z protržené hráze.

Cochrane si nasadil červené brýle a vylezl na louku. Stephanie s Moyem k němu došli, drželi se za ruce. „Hezké místo," řekla. Kolona zastavila na horním konci příjemného údolí zcela zahaleného hromovým červeným mrakem. Nebylo vidět ani vrcholky okolních hor.

„Tenhle bomba vejlet je žrádlo od paty až do nebe."

„Správně."

Zhmotnil si tlustý špek. „Prásknеš si?"

„Ne, díky. Radši dohlídnu na večeři."

„To je žrádlo. V týhle roklince nesere ani jedna negativní vibrace. Ohlídám, jesi tu nekrouží nazgul."

„Prosím tě.“ Stephanie se na něj láskyplně usmála a obešla autobus k nákladnímu prostoru. Moyo už z kufru tahal nádobí.

„Zítra večer bychom měli dorazit do Chainbridge,“ řekl. „Ano. Když jsme s tím začali, představovala jsem si to jinak.“

„Změna je život.“ Položil na zem veliký elektrický gril a seřídil hliníkové nožky do roviny. „Navíc mám dojem, že to dopadlo nejlíp, jak mohlo.“

Stephanie se rozhlédla po tábořišti a přikývla. Kolem čtyř vozidel se honilo šedesát dětí. Svým nápadem na záchranu pár dětí spustili lavinu.

Hned první den je čtyřikrát zastavili lidé z vesnic u silnice a prozradili jim, kde se schovávají živé děti. Druhý den už měli v Karmickém křižákovi dvacet utečenců; tehdy se také nabídla Tina Sudolová, že pojede s nimi. Třetího dne se přidala Rana a McPhee, také měli autobus.

Teď kolonu tvořila čtyři vozidla a osm posedlých dospělých. Už nejeli přímo ke Spáleništi, spíš kličkovali a snažili se nabrat co nejvíc dětí. Vojáci Anette Ekelundové udržovali komunikaci mezi většími městy, i když o původním datovém toku si mohli nechat zdát. Zprávy o mírovém konvoji se rychle šířily. V některých městech děti už čekaly na zastávce, nemálo z nich pěkně oblečených a zásobených na cestu. Pár dětí se s posedlými pěstouny loučilo v slzách.

Dospělí děti nakrmili, umyli a uložili do stanů, Cochrane a Franklin Quigley mezitím osekali padlý strom a založili poctivý táborák. Všichni měli radost z přírodního ohně, zaháněl rudý svit oblohy.

„Až odevzdáme děti, asi nemá cenu se vracet do města,“ nadhodil McPhee. „Vycházíme spolu dobře, můžeme zkusit farmu. Ve městech už dochází jídlo. Něco vypěstujeme a prodáme. Budeme mít práci.“

„Je zpátky týden a už se nudí,“ zavrčel Franklin Quigley.

„Nuda,“ pravil Cochrane. Vypustil senný kouř nosem a oba proužky zamířily proti McPheeovi jako kobry.

Veliký Skot je odehnal rukou, kouř se proměnil v dehet a plácl o zem. „Nenudím se, ale musíme něco dělat. Myslet na budoucnost.“

„Asi máš pravdu,“ připustila Stephanie. „Asi bych nechtěla bydlet v žádném městě, kterým jsme zatím projeli.“

„Jak já to vidím,“ vložil se do hovoru Moyo, „tak se posedlí už rozdělujou na dvě skupiny.“

„Prosím tě, nepoužívej to slovo,“ řekla Rana. Vedle krásně ženské Tiny Sudolové vypadala v modrém svetru napůl jako chlap.

„Jaké?“ nechápal Moyo.

„Posedlost. Je to urážlivé a nekorektní.“

„No jo, krasavice,“ vykuckal Cochrane. „Správně jsme dimenzionálně znevýhodnění.“

„Nazývej náš mezirozměrový stav, jak chceš,“ odsekla. „Ale nemůžeš popřít, že všeobecně používaný termín je pohrdavý až hanlivý. Konfederační vojensko-průmyslový komplex nám vymyslel nadávku, aby omluvil nárůst zbrojních programů.“

Stephanie zabořila Moyovi obličej do svetru, aby zakryla smích.

„No tak, nejsme zrovna svatí,“ připomněl Franklin.

„Chápání obecné mravnosti je čistě výsledkem nátlaku mužské společnosti. Za daných okolností máme možnost tuto tradiční morálku přehodnotit. Vzhledem k tomu, že ve vesmíru zjevně není dost živých těl pro všechny, vlastnictví smyslů musí být přerozděleno na spravedlivém základě. Živí si nemají proč stěžovat. Máme na jejich těla stejné právo jako oni.“

Cochrane vytáhl jointa a smutně na něj pohlédl. „Kočko, já tak mít tvoje tripy…“

„Nevšímej si ho, drahá,“ řekla Raně Tina Sudolová. „Cochrane je dokonalý příklad brutálního samce.“

„Takže mi dneska nedáš, kočko?“

Tina teatrálně vtáhla tváře a probodla nestydatého hipíka pohledem. „Mne zajímají jen muži.“

„To i předtím," zašeptal McPhee.

Tina si upravenou rukou prohrábla husté dlouhé vlasy. „Vy muži jste zvířata, všichni, hormony z vás tečou proudem. Nemůžete se divit, že jsem se takového těla zbavila."

„*Ty dvě skupiny,*" pokračoval naštvaně Moyo, „se dělí podle toho, jak se člověk srovná s novým životem. Máme tu spokojené, třeba kavárníky, a neklidné jako my. Obě skupiny se skvěle doplňují. Tuláci si hrají na turisty, nasávají zážitky a zkušenosti. O těch pak vyprávějí usedlíkům. Tak mají všichni, co chtějí. Všem nám jde o zážitky, někdo si pro ně dojde, jiný si je nechá přinést."

„Myslíš, že to tak bude napořád?" zeptal se McPhee.

„Ano. Tak se to usadí."

„Ale napořád ne. Jsme tak lační, protože jsme se vrátili z nicoty. Až se nasytíme dojmů, prosadí se zase lidská nátura. Lidi se potřebujou usadit a založit rodinu. První příkaz zní: množte se. Ale to nemůžeme. Takže zůstaneme nešťastní."

„Já bych to prubnul," ozval se Cochrane. „S Tinou v mým týpí můžeme dělat děti kdykoli."

Tina se na něj znechuceně podívala a otřásla se.

„Ale nebyly by vaše," namítl McPhee. „Tohle není tvoje tělo a rozhodně ne tvoje DNA. Nikdy nebudeš mít vlastní dítě. To máme za sebou, tady nám energistická síla nepomůže."

„Zapomínáš navíc na třetí typ," připomněl Franklin. „Na ekelundovce. Anette znám až moc dobře, na prvních pár dní jsem se jí upsal. Měl jsem dojem, že ví, co dělá. Měli jsme ‚cíle' a ‚mise' a ‚velitelskou strukturu'… Bůh pomáhej každýmu, kdo ty fašisty neposlechl. Je šílená po moci a má napoleonský komplex. Její armáda rádoby drsňáků v maskáčích si hraje na znovuzrozené paragány. A tihle hoši se budou tak dlouho srát přes Spáleniště, až to kněžnu přestane bavit a očeše tuhle zem atomovkama."

„Tahle situace nevydrží dlouho," řekl McPhee. „Za měsíc, za rok, Konfederace jednou musí padnout. Neposloucháš šeptání z nicoty? Capone to chytil za správný konec, za chvíli

tu máme Organizaci. Pak Ekelundová nebude mít s kým bojovat a mocenská struktura se jí rozpadne pod rukama. Už ji nikdo nebude poslouchat, do konce věčnosti.“

„Nechci žít věčně,“ pravila Stephanie. „Připadá mi to stejně hrozné jako zůstat v nicotě. Lidi se s věčností nedovedou vypořádat.“

„Hlavu vzhůru, kočko,“ houkl Cochrane. „Věčnost klidně zprubnu, ale to druhý je na levačku.“

„Vrátili jsme se před týdnem a Mortonridge se už rozpadá. Nezbývá skoro žádné jídlo, nic nefunguje.“

„Jenom počkej,“ odvětil Moyo. „Všichni jsme v šoku, neumíme pořádně používat tu novou moc, živí po nás navíc jdou a chtějí nás poslat zpátky. Těžko můžeš za takových podmínek očekávat okamžitý návrat k civilizaci. Až posednou zbytek Ombeye, vezmeme celou planetu pryč. Pak bude všechno jinak. Uvidíš, tohle je jenom přechodový období.“ Vzal ji kolem ramen. Políbila ho, hrdá a spokojená.

„Jo, to bude šukačka,“ poznamenal Cochrane. „Vy do toho asi budete bušit dost dlouho, tak kdo skočí do města vystopovat nějaký laskominy?“

***

Mám radiomaják, oznámil Edwin vítězoslavně.

Na Oenoneho můstku okamžitě zmizelo spřízněné napětí. Nad Ngeuni přiletěli před dvaceti minutami. Všechna čidla vystrčená. Všichni v nejvyšší pohotovosti. Zbraně nabité. Připravení na všechno. Odhodlaní sebrat Thakrara. Prostřílet se k němu flotilou posedlých.

A nenašli nic. Ani jedinou loď. Ba ani z tábora rozvojové společnosti dole na planetě jim nikdo neodpověděl.

Oenone vylétl na vysokou polární orbitu a Edwin nastražil všechna lodní čidla.

Je slabý, jako nouzové volání z obytné kapsle. Identifikuje se jako Tigara. Loď se musela rozbít.

Zaměř signál, poprosila Syrinx. Do hlavy jí okamžitě vpluly souřadnice. Spolu s Oenonem hned instinktivně vypočítala, kudy letět.

Leť.

Sokol se vrhl do červí díry o skoro nulové délce. Vstup modře problikl, rozetově se roztáhl, dotkl se trupu a zmizel. Deset kilometrů před Oenonem se točila obytná kapsle. Vesmír tu byl plný trosek klipru. Syrinx prostřednictvím Oenoneho smyslů vnímala hmotu zachovalé kapsle. Na kouli se hned zaměřila čidla i antény.

Kapsle neodpovídá, ohlásil Edwin. **Běží tam nějaké přístroje, ale slabě. A utíká vzduch.**

Oxley, Serino, vemte tam člun, nařídila Syrinx. **A rychle ho přivezte.**

Oenoneho posádka sledovala Serinin postup přes čidla na obojku skafandru. Na palubách obytné kapsle vládl nepořádek, zařízení strhané ze stěn poletovalo po chodbách, průlezy byly vyražené a skříně otevřené. Vzduch už utekl, prasklo i několik vodovodních trubek, u stropu visely ledové koule. Než se dostala na můstek, musela jedny dveře rozřezat štěpnou čepelí. Zprvu si ani nevšimla černé postavy pověšené na nouzové skříňce u stropu. Už ji pokrýval led, v zárodečné poloze připomínala spíš přerostlou larvu.

Aspoň se dostal do skafandru, oddechl si Oxley. **Vyzařuje teplo?**

Napřed zkontroluj elektrické pole, připomněla Syrinx.

Negativní. Není posedlý. A je naživu. Skafandr má o pár stupňů víc než okolí.

Není to jen zbytkové tělesné teplo? Skafandry dobře izolují. Pokud je naživu, pak se nepohnul od chvíle, co obrostl ledem. To už muselo být před několika hodinami.

Serina pomocí procesoru proměnila spřízněnost v elektronické datování. „Kapitáne Thakrare? Slyšíte mě, pane? Jsme Edenité z Goloma, dostali jsme vaši zprávu.“ Zamrzlá postava se nepohnula. Chvíli počkala a pak přišla blíž. **Právě**

jsem požádala procesor jeho skafandru o hlášení. Ještě dýchá. Do prdele.

Všichni to uviděli současně: SII obtékal hadičky pomocných lékařských modulů umístěných mimo skafandr. Dva přístroje červeně blikaly, ostatní už přestaly fungovat. Ve všech hadičkách vedoucích do těla Ericka Thakrara byl led.

Dotáhněte ho sem, nařídila Syrinx. **Co nejrychleji, Serino.**

Hned v přechodové komoře čekal Caucus s nosítky. Oenone přestal v prostorech pro posádku vytvářet gravitační pole, aby se Serině s Oxleym Thakrar lépe nesl. Cestou z něj odletovaly kapky, v teplém vzduchu led rychle odtával. Položili ho na nosítka a Oenone okamžitě obnovil tíži. Cestou na marodku Oxley prohlížel nefunkční lékařské moduly.

Vypni mu skafandr, prosím tě, požádal Oxley Serinu, sotva se nosítka ocitla pod diagnostickou baterií. Procesor skafandru napřed prozkoumal vnější prostředí a pak ji teprve poslechl. Černý silikon se hladce stáhl z těla k Thakrarovu krku. Nosítka hned ztmavla krví. Syrinx pokrčila nos a zacpala si ho rukou.

Je v pořádku? zeptal se Oenone.

Ještě nevím.

Prosím tě, Syrinx, on je tady raněný, ne ty. Zapomeň už na to.

Promiň. Netušila jsem, že to dávám tak najevo.

Ostatní si ničeho nevšimli.

Nepopírám, že ve mně probouzí vzpomínky. Ale povaha jeho zranění je úplně jiná. Bolest je bolest.

Moje bolest je pouhá vzpomínka, odrecitovala tónem Wing-Tsit Chonga. **Vzpomínky nebolí, jen ovlivňují.**

Caucus měl co dělat, aby od agentova těla neodvrátil pohled. Hned bylo jasné, že má novou pravou ruku od lokte dolů. Lékařské přístroje nepevnou tkáň roztrhaly po délce. Umělé svaly vysychaly a začínaly hnít. Jizvy na nohou a na trupu červeně pulzovaly na pozadí sněhobílé kůže. Zbytek

nanonických obkladů se srazil jako stará guma a ztratil spojení s kůží. Z kapilár vytékaly kyselé výživné roztoky.

Caucus chvíli nedokázal než stát jako sloup a hledět na ten obraz zkázy. Nevěděl, kde začít.

Erick Thakrar pomalu otevřel krvavá víčka. Syrinx nejvíc vyděsilo, že nedává najevo překvapení.

„Slyšíte mě, Ericku?“ zeptal se hlasitě Caucus. „Jste v bezpečí. Zachránil vás edenitský sokol. Nesnažte se hýbat.“

Erick otevřel ústa, rty se mu třásly.

„Hned vás začneme léčit. Máte v pořádku nervové bloky?“

„Ne!“ Bylo to jasné a rozhodné.

Caucus zvedl z pultíku anestetický sprej. „Máte porušený program, nebo nervovou nanoniku?“

Erick zvedl zdravější ruku a chytil Cauca za kabát hned za páteří. „Nedotýkejte se mě,“ nadatoval. „Mám nervově zkratovací implantát. Zabiju ho.“

Caucus upustil sprej na podlahu.

Syrinx stěží věřila vlastním očím. Instinktivně otevřela spřízněnost, aby Cauca podpořila. Společně s ní to udělala celá posádka.

„Kapitáne Thakrare, tady kapitánka Syrinx, jste na mé lodi. Prosím, vypněte implantát. Caucus vám nechtěl ublížit.“

Erick se zasmál, celé tělo sebou škublo. „Já vím. Nechci se léčit. Nevrátím se tam. Už ne.“

„Nikdo vás nikam neposílá.“

„Ale pošlou. Jako vždycky. Všichni vojáci chtějí totéž. Vždycky slibujou, že je to poslední mise, poslední informace. Ale vždycky lžou.“

„Rozumím vám.“

„Lžete.“

Ukázala na lékařskou nanoniku pod lodní tunikou. „Vím, čím jste musel projít. Posedlí mě taky dostali do rukou.“

Erick se na ni vyděšeně podíval. „Vyhrajou. Pokud jste viděla, co dokážou, tak to víte. Nemůžeme s tím nic dělat.“

„Myslím, že můžeme. Jistě najdeme řešení.“

„Umřeme. Přidáme se k nim. Oni jsou my.“

Kapitáne? Mám ho na mušce.

Syrinx spřízněností cítila Edwina, mířil na agenta maserovou karabinou. Přímo doprostřed zad. Zaměřovací program se soustředil na míchu. Soustředěné mikrovlny by mu vyřadily nervy dřív, než by stačil použít implantát.

Ne, řekla. **Ještě ne. Zaslouží si trochu trpělivosti.** Poprvé za dlouhou dobu se zlobila na Adamitu, že je Adamita. Uzavřená mysl, uvězněná v hlavě. Nemůže vědět, co si ostatní myslí, nikdy nepoznal lásku, laskavost nebo soucit. Nemůže na něj vybalit prostou pravdu. Tak snadno to nepůjde.

„Co od nás očekáváte?“ zeptala se.

„Mám informace,“ odpověděl Erick. „Strategicky důležité informace.“

„To víme. Ve zprávě na Golomo jste říkal, že jsou důležité.“

„Prodám vám je.“

Spřízněností proběhlo překvapení.

„Dobře,“ souhlasila Syrinx. „Pokud bude v mých silách zaplatit, koupím je od vás.“

„Stáze,“ škemral Erick. „Řekněte, že máte na palubě stázovou komoru, proboha.“

„Máme jich několik.“

„Dobře. Chci do stáze. Tam vás nedostanou.“

„Dobrá, Ericku, dáme vás do stáze.“

„Navěky.“

„Cože?“

„Navěky. Chci napořád zůstat ve stázi.“

„Ericku…“

„Promyslel jsem to. Přemýšlel jsem o tom často, bude to fungovat. Opravdu. Vaše habitaty odolají posedlým. Adamitské lodě posedlé neposlouchají. Capone má jako jediný vojenské lodě a dlouho je v chodu neudrží. Bude je potřebovat opravit, vylepšit. Časem mu dojdou. Pak skončí invaze a posedlým zůstanou jen drobné průniky. Edeniti si je na habitaty

nepustí. My ano. Za sto let z Adamitů nic nezůstane, jediní lidé budete vy. Vaše kultura přežije. Můžete mě navěky držet ve stázi.“

„To není třeba, Ericku. Porazíme je.“

„Ne,“ vykřikl. „Nikdy, nikdy.“ Rozkašlal se, mluvení ho stálo příliš mnoho sil. Těžce sípal. „Nechci umřít,“ nadatoval. „Nedám se k nim, ne jako malá Tina. Drahoušek Tina. Proboha, bylo jí teprve patnáct. A teď je mrtvá. Ale ve stázi neumřu. Budu v bezpečí. Jinak to nejde. Nebudu žít, ale nepůjdu do nicoty. Stáze je řešení.“ Pomalu pustil Cauca. „Promiňte. Neublížil bych vám. Prosím vás, musíte mi vyhovět. Řeknu vám, kde Capone zaútočí. Dám vám souřadnice antihmotové továrny. Stačí mi vaše slovo jako Edenitky, jako kapitánky sokola, že vezmete moji stázovou komoru na habitat a že se o něj vaše kultura postará. Jen vaše slovo, víc nechci.“

Co mám dělat? poradila se s posádkou.

Spojili mysli, spřízněnost vibrovala soucitem a strachem. Cítila, že odpověď je jasná.

Došla k Erickovi a vzala ho za ledovou ruku. „Dobrá, Ericku,“ začala tiše. Znovu zatoužila po jediné vteřině skutečného spojení. „Dáme vás do stáze. Ale budete mi muset taky něco slíbit.“

Erick zavřel oči. Když vysílal informace do počítače, skoro nedýchal. Caucus byl viditelně znepokojen výstupem zdravotního monitoru. **Rychle**, pobídl ji.

„Co?“ vydechl Erick.

„Chci vaše svolení, že vás můžeme oživit, když najdeme definitivní řešení.“

„To nenajdete.“

„Ale když ano.“

„To je nesmysl.“

„Ne, není. Edenismus se zrodil z naděje, že život může být lepší. Pokud vkládáte v naši kulturu naději, že přežije navěky,

musíte jí věřit i teď. Ježíši Kriste, Ericku, musíte aspoň v něco věřit.“

„Jste hodně zvláštní Edenitka.“

„Jsem typická. Ostatní to jen ještě nepochopili.“

„Dobře, domluveno.“

„Brzy si promluvíme, Ericku. Osobně vás vzbudím a řeknu vám tu novinu.“

„Možná na konci času. A do té doby…?“

8

Alkad Mzuová viděla sníh naposledy na Garisse. Tehdy ji ani nenapadlo nahrávat si vzpomínku na zimu do nervové nanoniky. Proč plýtvat paměťovou kapacitou? Zima se vracela každý rok, Peter z ní měl radost a Alkad mlčky trpěla.

Nejstarší lidský příběh: nevěděla jsem, co mám, dokud jsem to neztratila.

Z podkroví hotelu Mercedes se teď dívala, jak na Harrisburg padá sníh, tichý, něžný a nelítostný. Měla sto chutí jít ven a hrát si s dětmi v parku.

Sněžit začalo v noci, hned po přistání na kosmoportu, a od té doby už chumelilo sedm hodin. Lidé na ulici ztráceli náladu, chodníky klouzaly a auta se stěží rozjížděla. Staříčcí městští mechanoidi s pomocí metařů neefektivně odklízeli závěje u krajnic.

Pohled nevěstil nic dobrého. Jestli je na tom Tonala tak špatně, že musí i na ulicích hlavního města využívat lidskou práci…

Alkad se zatím dařilo nespouštět ze zřetele hlavní úkol. Byla na sebe hrdá; přes všechny překážky její vynalézavost udržela naději naživu. Už na Tekasu ji hřálo, že brzy vyzvedne Alchymistu.

Nyvan jí zkazil náladu i sebedůvěru. Všechny asteroidy kolem planety vlastnily vhodné lodě a místní astroinženýrské firmy byly schopny dodat veškeré nadstandardní vybavení, přesto Alkad pochybovala, že na tomto světě dostane, co potřebuje. V cestě jí stály další nečekané překážky a ona už nemá kam ustoupit. Teď jsou v tom sami: Voi, Lodi a Eriba,

oni a jejich peníze. Princ Lambert podle dohody zmizel z orbity, jakmile vystoupili na planetě. Řekl, že letí na Mondul, kde zná pár lidí v armádě.

Alkad odolala nutkání požádat nanoniku o přesný čas. Princ Lambert už musel potřetí skočit, další bezpečnostní riziko je úspěšně za nimi.

„Máme tu novinku," oznámil Eriba. Ležel na křesle, bosé nohy přehozené přes opěrku. Díky tomu viděl přímo na nástěnný holomonitor. Běžely zprávy.

„Jakou?" zeptala se Alkad. Zprávy hltal už od příletu, neustále přepínal mezi holovizí a datovým procesorem.

„Tonala právě uzavřela všechny hranice. Vláda tvrdí, že Nová Georgie se chová evidentně nepřátelsky a ostatním národům nejde věřit. Obranné družice si navzájem ruší vysílání."

Alkad se zamračila. Když přiletěl Tekas, orbitální elektronický konflikt už byl v plném proudu. „Dotýká se nás to nějak? Zavřeli jen pozemní hranice, nebo zakáží i kosmické lety?"

„To neříkali."

Dveře zazvonily a vpustily do pokoje Voi. Za chůze si svlékla zasněžený námořnický kabát. „Ve dvě odpoledne máme schůzku. Na ministerstvu průmyslu jsem řekla, že nakupujeme obrannou techniku pro Dorady, doporučili mi firmu Opia. Lodi projel místní databáze, patří jim dvě orbitální fabriky a dok."

„To zní slibně," pravila nezávazně Alkad. Nechala na Voi veškerou organizaci. Výzvědné služby půjdou po ní, z hotelu nesmí vytáhnout paty. Už jen použít po příletu pas Daphine Kiganové bylo riskantní, ale jiné falešné doklady si nezařídila.

„Slibně? Matičko, to je přesně to, co potřebujeme. Co byste chtěla, Kulu Corporation?"

„Nekritizovala jsem tě."

„Ale vypadalo to tak."

Voi se cestou vrátila její někdejší nátura. Alkad si nebyla jistá, jestli útočná vztahovačná partyzánka zapomněla na otcovu smrt, nebo jí naopak teprve teď došla.

„Našel Lodi nějakou slibnou loď?“

„Ještě hledá,“ řekla Voi. „Zatím prověřil přes padesát kupeckých lodí zaseklých v soustavě kvůli karanténě. Většina z nich kotví na asteroidech. Teď kontroluje jejich letový parametry. Doufám, že najde nějakou schopnou na tonalském asteroidu. Slyšela jste, že zavřeli hranice? Dokonce odpojujou komunikační uzly.“

„Proti tomu, co nás čeká při najímání posádky, je to jen drobná potíž.“

„Co tím myslíte?“

„Náš let zrovna nespadá do kategorie běžných žoldáckých misí. Nejsem si jistá, že peníze zajistí potřebnou věrnost.“

„Proč jste to neřekla dřív? Matičko Boží, Alkad, jak vám mám pomáhat, když vždycky přijdete s křížkem po funuse? Trošku spolupracujte.“

„Povedu to v patrnosti,“ usmála se Alkad.

„Měli bysme vědět ještě něco?“

„Nic mě nenapadá, ale až na něco přijdu, budeš první, komu to řeknu.“

„Dobře. Zařídila jsem auto, vezme nás do Opie. Bezpečnostní agentura, která nám ho půjčí, dodává i osobní stráž. Přijedou za hodinu.“

„Dobrej nápad,“ řekl Eriba.

„Evidentně,“ odsekla Voi. „Jsme cizinci a přiletěli jsme uprostřed konfederační karantény. Není to zrovna nenápadný profil. Chci omezit riziko na minimum.“

„Tak to nám gorily pomohou,“ poznamenala Alkad. „Než pojedeme do Opie, měli byste si odpočinout. Od příletu jste nespali. Já rozhodně potřebuji být čerstvá.“

Voi váhavě přikývla a odešla do své ložnice. Alkad s Eribou se na sebe usmáli. „Opravdu řekla *nenápadný profil*?“ zeptal se. „Mně to tak znělo.“

„Šmarjá, ta odvykací kúra nebyla nejlepší nápad.“

„Jaká byla předtím?“

„Skoro stejná,“ přiznal.

Alkad se vrátila k oknu s výhledem na zasněžené město. Dveře znovu zazvonily.

„Objednal jsi něco v recepci?“ zeptala se Eriby. „Ne.“ Zamračil se na dveře. „Nejsou to ty gorily, co najala Voi?“

„To by přišly moc brzo, a pokud jsou to profesionálové, napřed nadatují příchod.“ Zvedla batůžek a vybrala v něm jeden přístroj. Když se datově napojila na procesor apartmá a vyžádala si obraz z kamery na chodbě, nic se nestalo. Křišťálová světla na stěně začala blikat. „Nech toho!“ křikla na Eribu, když vytasil laserovou pistoli. „Na posedlé to nezabere.“

„Nechcete snad říct…“

Do pokoje vběhla Voi. Pevně svírala maserovou karabinu. Dveře se rozlétly. Stáli v nich tři lidé, na chodbě byla tma. „Ani krok,“ zvolala Alkad. „Moje zbraně fungují i proti vám.“

„Jste si jistá, paní profesorko?“

Alkad začala selhávat nervová nanonika. Než nad ní úplně ztratila vládu, aktivovala kuličku v ruce. „Jistá. Chcete to zkusit?“

„Nezměnila jste se. Vždycky jste byla přesvědčená o vlastní pravdě.“

Alkad se zamračila. Nedokázala si ten ženský hlas zařadit. Nervová nanonika jí nebyla schopná projet srovnání barvy hlasu. „My se známe?“

„Znávaly jsme se. Můžeme dál, prosím? Nechceme vám ublížit.“

Odkdy posedlí prosí? Alkad zvážila okolnosti a řekla: „Stačí, když za vás bude mluvit jeden. A pokud nám nechcete ublížit, přestaňte nám rušit elektroniku.“

„To je těžké, ale pokusíme se.“

Alkad naskočila nervová nanonika. Rychle ovládla kuličku v dlani.

„Zavolám policii,“ nadatovala Voi. „Pošlou zásahovou jednotku. Posedlým to dojde, až bude pozdě.“

„Ne. Kdyby nám chtěli ublížit, už by to udělali. Poslechneme si ji.“

„Neměla byste se vystavovat možnosti osobního tělesného ohrožení. Jste naše jediné spojení s Alchymistou.“

„Mlč,“ okřikla ji nahlas Alkad. „Tak pojďte dál.“

Do podkrovního apartmá vešla žena kolem dvacítky. Pleť měla o pár odstínů světlejší než Alkad, ale vlasy stejně černé. Díky přemíře tuku ve tvářích se stále tvářila lítostivě. Na sobě měla kostkované letní šaty se skotskou sukní, jaká se nosila v posledním roce Garissy.

Alkad spustila prohledávání nanonické paměti. „Gelai? Gelai, jste to vy?“

„Rozhodně moje duše,“ odvětila. „Ne moje tělo. Tohle je samozřejmě pouze iluze.“ Přelud na chvíli zmizel a odhalil dospívající orientálku s čerstvými jizvami na stehnech.

„Matičko Boží!“ zasípala Alkad. Dosud doufala, že historky o mučení obětí jsou jen konfederační propaganda.

Gelai se vrátila k někdejší podobě. Odhalení původního těla trvalo tak krátce, až se Alkad zachtělo věřit, že černoška je pravá a zmučená dívka jen přelud.

„Co se stalo?“ zeptala se Alkad.

„Vy ji znáte?“ naštvala se Voi.

„Ano. Gelai u mne studovala.“

„Nijak úspěšně, musím přiznat.“

„Jak si vzpomínám, neučila jste se špatně.“

„Důvěru jste si získala rychle,“ usadila ji Voi, „ale ještě nevíme, co tu chcete.“

„Zemřela jsem při zničení planety,“ řekla Gelai. „Univerzita sídlila jen pět set kilometrů od jednoho výbuchu. Zemětřesení srovnalo koleje se zemí. Zrovna jsem byla v pokoji. Tepelná vlna zapálila půlku budovy. Pak se otřásla země, takovou sílu si nedokážete představit. Asi jsem měla

štěstí. Umřela jsem ani ne za hodinu. Spousta lidí to neměla tak rychlé.“

„To je mi moc líto,“ roztesknila se Alkad. Dlouho se necítila tak zbytečná, studentka ji postavila tváří v tvář jejímu největšímu selhání. „Zklamala jsem vás. Všechny jsem vás zklamala.“

„Aspoň jste měla snahu,“ namítla Gelai. „Tehdy jsem s vaší akcí nesouhlasila. Chodila jsem na demonstrace za mír. Seděli jsme na směny před parlamentem, zpívali jsme chorály. Podle holovize jsme byli zbabělci a zrádci. Lidi na nás na ulici plivali. Ale nevzdala jsem to, bojovala jsem za mír. Mysleli jsme si, že když naše vláda zahájí rozhovory s Omutou, skončí vojenské akce. Matičko Boží, byli jsme tak naivní.“

„Ne, Gelai, nebyli jste naivní, ale stateční. Kdyby se za vás postavilo dost lidí, možná by se vláda opravdu pokusila najít mírové řešení.“

„Ale nezkusili to, že ne?“

Alkad pohladila Gelai po tváři, dotkla se minulosti, již nechala tak daleko za sebou, důvodu svého současného odhodlání. Stačilo jí to, aby se utvrdila ve třicet let starém rozhodnutí. „Chtěla jsem vás chránit. Brala jsem to tak, že jsem upsala duši ďáblu, abyste byli v bezpečí. Nezáleželo mi na ní. Byla jsem přesvědčená, že za tu oběť stojíte, vy mladí, bystří, plní hloupých nadějí a hrdých ideálů. A byla bych to pro vás udělala. Zničila bych omutanskou hvězdu, spáchala největší zločin v dějinách. A teď z nás nezbylo víc než tohle.“ Líně ukázala na Voi a Eribu. „Pár tisíc zfetovaných dětí v jeskyních. Ani nevím, kdo z vás dopadl hůř. Vy jste aspoň viděli, co by náš národ dokázal, kdyby přežil. Tahle generace vidí jen trosky neuskutečněných snů.“

Gelai našpulila rty a upřela oči na podlahu. „Když jsem vešla, nevěděla jsem, jestli vás raději varovat, nebo zabít.“

„A teď?“

„Nechápala jsem, proč jste to dělala, proč jste pracovala pro armádu. Všichni jsme se vás báli, byla jste přísná, nepřístupná

profesorka. Tak jsme vás ctili, že jsem vám nedokázala přiznat lidské motivy, připadala jste mi jako chodící kus ledu. Mýlila jsem se, i když jsem pořád přesvědčená, že jste neměla právo vytvořit něco tak strašného jako Alchymistu.“

Alkad ztuhla. „Odkud víte o Alchymistovi?“

„Z nicoty vidíme do vesmíru. Nic moc, ale něco přece. Dívala jsem se, jak se Konfederační loďstvo snaží dostat lidi z Garissy, než je zabije radiace. Viděla jsem i Dorady. Zahlédla jsem vás několikrát na Tranquillity. A navíc jeden druhému krademe vzpomínky. Jedna duše v nicotě o vás věděla. Možná jich bylo víc, nevím. Nepočítala jsem je, jsou jich stovky za den. Z nicoty vím, co jste postavila, i když nikdo netuší, jak to přesně funguje. A nejsem jediná, paní profesorko; o Alchymistovi ví i Capone a dost dalších posedlých.“

„Matičko milostiplná,“ zasténala Alkad.

„Vyhlásili to do nicoty. Slíbili tělo každé duši, která s nimi bude pracovat na vašem dopadení.“

„To jako že nás teď duše sledují?“ zeptala se Voi.

Gelai se zasněně usmála. „Ano.“

„Kurva!“

Mzuová pohlédla na dveře, za nimiž zůstali Gelaini společníci. „Kolik je na Nyvanu posedlých?“

„Několik tisíc. Do týdne ho ovládneme.“

„Takže nám nezbývá moc času,“ pravila Alkad.

Voi a Eriba začali propadat panice.

„Zapomeňte na Alchymistu,“ zvolala Voi. „Musíme zmizet.“

„Ano. Ale máme ještě pár dní. Útěk je potřeba promyslet, nesmíme už udělat chybu. Najmeme si loď, jak jsme chtěli, Opia to zařídí. Ale asi nebude čas stavět nosnou raketu. No nic, když to jinak nepůjde, můžeme Alchymistu vystřelit v hlavici bitevní vosy.“

„Alchymista se vejde na vosu?“ chytila se toho Voi. „Jak je velký?“

„To nepotřebuješ vědět.“

Dívčina se zamračila.

„Gelai, upozorníte nás, když se připlíží posedlí?“

„Ano, paní profesorko. Pár dní vás můžeme hlídat. Opravdu chcete i po těch letech použít Alchymistu?“

„Ano, chci. Nikdy jsem si nebyla tak jistá jako teď.“

„Sama nevím, jestli jsem pro, nebo proti. Tak rozsáhlá pomsta rozhodně není správná. Bude dobrá jenom k tomu, aby se pár starých zahořklých uprchlíků cítilo líp. Ale když ho nevystřelíte proti Omutě, někdo ho najde a zaútočí na jinou hvězdu. Když ho tedy musíme použít, ať trpí Omuta.“ Tvářila se jako obraz bídy a utrpení. „Zvláštní, jak nakonec všichni zapomenou na principy.“

„Vy jste na své principy nezapomněla,“ utěšovala ji Alkad. „Omuťani vás zabili, třicet let jste trpěla v nicotě a přesto byste jim dala milost. Společnost, z níž vzejde takový charakter, je učiněný zázrak. Její zničení byl největší hřích v dějinách lidstva.“

„Snad kromě posedlosti.“

Alkad svou mrtvou studentku objala. „To se vyřeší. Jistě se najde řešení, které nikomu neublíží. Matička Boží nás přece neodsoudí navěky do nicoty.“

Gelai se odtáhla a pohlédla doktorce do očí. „Myslíte?“

„Jsem napůl nevěřící, ale ano. Stavbu vesmíru znám lépe než většina lidí, zahlédla jsem v ní řád. Každý problém má řešení, Gelai. Každý. Tenhle také.“

„Pomůžu vám,“ nabídla se znovu Gelai. „Opravdu chci. Postaráme se o vás, dokud neodletíte z Nyvanu.“

Mzuová ji políbila na čelo. „Děkuji. Co ti dva, které jsi přivedla? Jsou také z Garissy?“

„Ngong a Omain? Ano. Ale z jiné doby.“

„Ráda bych se s nimi seznámila. Pozvi je dovnitř a společně se dohodneme, co dál.“

„Jakej sladkej život?“ rozčiloval se Jozue. „Tak poslouchej, riskoval jsem všechno, málem jsem přišel o koule, abych

vydělal na opravu Lady Mac. Já bych se nedoprošoval u bank jako ty. Pravej Calvert je nezávislej. Já teda rozhodně.“

„Náš vzestup určovaly čistě okolnosti,“ opáčil Liol. „Já neměl jinou možnost než využít granty Doradské rozvojové. A byl bych blbej, kdybych je nevzal. Quantum Serendipity jsem vybudoval z ničeho. Vypracoval jsem se od nuly a jsem na to hrdý, nenarodil jsem se se stříbrnou lžičkou v prdeli jako ty.“

„Cože? Po tátovi jsem zdědil rozmlácenou loď a osmnáct let dluhů z přístavu. To mi teda moc nepomohlo.“

„Hovno. Půlka Konfederace by dala nohu, aby se mohla narodit na Tranquillity. Plutokratický ráj uprostřed xenockýho zlatýho dolu. Nikdy jsi nepotřeboval vydělávat peníze, stačilo natáhnout ruku a sebrat pár nugetů.“

„V tom kurevským Prstenci mě chtěli zabít.“

„Nebyla to spíš tvoje nešikovnost? Přijít k bohatství je jedna věc, ale udržet si ho je úplně jiná frajeřina. Měl ses připravit.“

„No jasně,“ zavrněl Jozue. „Poučil jsem se. Teď už nikomu nic nedám.“

„Klidně tě nechám řídit Lady Mac. Ale…“

„*Pokud by vás to náhodou zajímalo,*“ ucedila jedovatě Sarha, „vynořili jsme se ve značně nepřátelském prostředí. Dvě místní obranné sítě nás žádají o identifikaci a pro jistotu nám ruší všechna čidla a komunikace.“

Jozue znechuceně zavrčel a obrátil pozornost ke schématům z letového počítače. V duchu si vynadal, že nedával pozor při skoku. To se mu nestávalo. Ale když máte takzvanýho bratra s dobře promazaným svědomím…

Sarha měla pravdu. Prostor mezi Nyvanem a obíhajícími asteroidy byl plný silných bojových polí. Lady Mac měla dost slušná čidla i filtrovací programy, aby přes rušení a šum prohlédla, obranné družice navíc používaly zastaralou technologii a problémy působil už jen nesmírný výkon.

Jozue se Sařinou pomocí lokalizoval velitelská stanoviště a odeslal jim identifikaci státního plavidla habitatu Tranquillity.

Odpověděla mu jen Tonala a Nangkok, oba státy hned udělily povolení k příletu. Obranná síť Nové Georgie se sídlem na Jesupu zůstala zticha.

„Zkoušej to dál," řekl Jozue. „Stejně letíme dolů. Beaulieuová, nějaký stopy Tekasu?"

„Dej mi ještě minutku, kapitáne. Tahle planeta má dost divnou komunikační architekturu a dneska nefunguje vůbec nic. Počítám, že to bude blokádou sítě. Musím se připojit k několika národním databázím po sobě."

Na druhé straně můstku nakrčil Ashly nos. „Pitomci, na tomhle světě se nic nezměnilo. Pořád se vytahují, jak se liší jeden od druhého. Já si toho nikdy nevšiml."

„Kdys tu byl naposledy?" zeptal se Dahybi.

„Kolem roku 2400, asi tak."

Jozue se bavil, když Liol pomalu otočil hlavu a nevěřícně pohlédl na pilota. „Kdy že?" ujistil se Liol.

„Dva tisíce čtyři sta. Jasně si na to vzpomínám. V Kulu ještě panoval král Áron. Státy na Nyvanu se zrovna hádaly, protože království jednomu z nich prodalo vysloužilou letku."

„Jo," váhal Liol. Pořád čekal na pointu.

Posádka Lady Mac se tvářila jakoby nic.

„Narazila jsem na stopu," oznámila Beaulieuová. „Tekas přiletěl včera. Podle veřejné databáze v Tonale měl oficiální letové oprávnění od doradské vlády. Přistál u stanice na nízké orbitě, jménem Duch svobody, zdržel se hodinu a odletěl na Mondul. Vystoupili čtyři cestující, Lodi, Voi, Eriba a Daphine Kiganová."

„Trefa," zajásal Jozue. Vyžádal si z věže příletovou dráhu k Duchu svobody. Dostal ji až na osmý pokus.

Duch svobody byl hlavní civilní orbitální kosmoport státu Tonala, obíhal sedm set padesát kilometrů nad rovníkem. Tvořila ho šestiúhelníková příhradová konstrukce sto metrů silná a dva kilometry velká. Mezi šedobílými slitinovými profily bylo vidět rourové chodby, kabely, nádrže, haly,

chladiče a mola pro kosmické lodě. Každý z šesti cípů nesl polohovací fúzní motory.

Kromě obchodních lodí a osobních kliprů sloužil přístav i velikým nákladťákům, které sem stahovaly rudu z asteroidu Floreso. Pár velikých létajících pyramid právě čekalo na povolení k přistání v obrovském nákladním doku.

Jehlanové lodě měly pohon na špičce a čtvercová základna nesla čtyři železné hory tvořené pětasedmdesáti tisíci tunami neskutečně čistého kovu napěněného ještě na Floresu dusíkem do houbovité konzistence. Pěnové železo mělo tvar široké hrušky, oblou základnu brázdilo dvacet pět spirálových rýh. Na Duchu svobody předaly pyramidové nákladťáky železné hory remorkérům a ty je po jedné snášely na mírně eliptickou dráhu dvě stě kilometrů nad planetou. Cesta trvala tři týdny. Poslední dva dny cesty mohutné elektromotory na remorkérech udělily železným hruškám rotaci jedné otáčky za minuty a tím z nich udělaly největší gyroskopy v galaxii. Díky tomu železné hory přesně udržely směr v poslední fázi své dlouhé cesty.

Spuštění pěnových hub do atmosféry představovalo pro remorkéry nesmírně komplikovanou operaci vyžadující neuvěřitelnou přesnost. Každá hora musela mít správnou výšku, rychlost i směr, aby tupým koncem vrazila do atmosféry přesně pod úhlem, který zaručí největší brzdnou sílu. Jakmile odpor vzduchu houbu zpomalil, nad setrvačností převládla gravitace, houba se přiblížila balistické křivce, odpor vzduchu rostl a díky spirálovým rýhám obrovskou hrušku dál roztáčel.

Když všechno šlo podle plánu – když na asteroidu ingot správně vyvážili, když ho remorkér správně nasměroval, zpomalilo železo pod rychlost zvuku zhruba pět kilometrů nad oceánem. Pak už se nedalo nic dělat, takovou tíhu nad planetou nic neudrží. Pětasedmdesát tisíc tun napěněného železa žbluňklo do vody a pára nad bodem dopadu vytvořila hřib jako menší atomová bomba. Houbový ingot pak klidně plul na hladině a čekal na další.

Když dopadly všechny z jedné várky, vyrazila pro ně námořní flotila, dotáhla je do pobřežních oceláren, kde je stroje napřed rozřezaly a pak expedovaly do dalších provozů. Laciný přísun kvalitního železa znamenal pro tonalské hospodářství značný přínos.

Provoz hutí tedy nezastavila ani chaotická elektronická válka na orbitě. Remorkéry kolem Ducha svobody se dále držely rozvrhu prací. Technici ve skafandrech SII lezli po nosnících, kolem poletovaly čluny a tankery. Kromě nich byla nad konstrukcí už jen Lady Mac. Jozue se bez problémů přiblížil. Při příletu mu čidla ukázala jedenáct dalších kupeckých lodí zakotvených v přístavu.

Celní kontrola vypadala podle jeho očekávání. Imigrační úředníci prověřili všechny členy posádky kvůli posedlosti, prolezli loď a obě pomocná plavidla. Hned po kontrole Jozue přijal oficiální uvítání místního ministerstva průmyslu s nabídkou spolupráce a seznamem doporučených opravářských firem. Dostal i povolení přistát s raketoplánem u Harrisburgu.

„Vezmu dva seržanty, Dahybiho a Melvyna," prohlásil. „Tebe taky, Ashly, ale zůstaneš v raketoplánu pro případ nouze. Sarho, Beaulieuová, zařiďte, aby byla Lady Mac připravená k okamžitému odletu. Monitorujte planetu a okamžitě se ozvěte, když narazíte na průser."

„Půjdu s tebou," řekl Liol. „Vím, co dělat, když tam bude husto."

„Věříš mýmu úsudku velitele?"

„Samozřejmě, Joshi."

„Fajn. Takže tady zůstaneš. Protože jsem usoudil, že bys tam neposlouchal moje rozkazy."

V biosférické dutině na Jesupu byla tma, neměnné husté šero a zima. Quinn si to tak přál. Sluneční trubice světélkovaly jen natolik, aby lidé viděli na cestu.

Jako výsledek zavládl v tropické džungli předčasný podzim. Po zoufalých pokusech najít trochu světla listy

zežloutly a zaschly. Na mnoha místech dokonce opadaly a rychle zčernaly zimou. Úhledný filigrán stříbrných potoků zanesla tlející vegetace, tůně přetékaly přes ucpané přepady.

Quinnovi se zrychlený rozklad zamlouval. Dokazoval jeho vliv na okolí. Žádná porucha reality, která zmizí, sotva se člověk otočí. Tohle byla trvalá změna, nezvratná. Mocná.

Stál před kamenným oltářem, který nechal vztyčit v parku, a prohlížel si postavu přivázanou k obrácenému kříži. Byl to stařec, což příjemně dokazovalo Quinnovu krutost. Stejně pozorný byl už jen k dětem.

V kruhu kolem stáli věrní učedníci, sedm mužů v krvavě rudých hábitech. Tváře jim zářily stejně jako myšlenky živené lačností a neukojitelnou touhou.

Byl tu i Twelve-T, shrbený pod tíhou pouhé existence. Hnisající hlavu nosil už pořád svěšenou. Žádný posedlý ho neproměňoval, ale přesto připomínal spíš neandrtálce.

Za elitní klikou pravověrných se zformoval široký půlkruh řadových věřících v šedých kutnách. Na tváře jim dopadalo světlo nepřirozeně jasných pochodní na oltáři, stíny vytvářely v rysech obličeje klamavé výrazy.

Quinn mezi nimi cítil několik duchů. Byli vyděšení a demoralizovaní jako vždycky, úplně neškodní. Nedokázali sebeméně ovlivnit jakýkoli aspekt fyzického světa. Trapní tvorové ještě neschopnější než stíny, jež tak vyhledávali.

Svým způsobem byl rád, že tu jsou. Že špehují. Jasně pochopí, s kým mají tu čest. Quinn si byl jistý, že je dokáže nějak tyranizovat. Musí jim být jasné, že když nebudou poslouchat, udělá cokoli, aby jim ublížil.

Spokojeně předzpíval: „Jsme knížata Noci.“

„Jsme knížata Noci,“ opakovali učedníci jako vzdálený hrom.

„Až falešný pán svede své šiky do zapomnění, budeme tam.“

„Budeme tam.“

Stařec se klepal a tiše modlil. Byl to křesťanský kněz, proto si ho Quinn vybral. Dvojí vítězství. Vítězství nad falešným bohem. A vítězství hada. Vražda jen pro potěšení, bez důvodu, jen pro bolest, kterou způsobí ostatním.

Podobné oběti měly vždy především posílit jeho autoritu. Zastrašit slabé. V primitivních časech měl rituál přivolat čarodějnické síly. V době nanotechnologií ale už člověk překonal magii, černou i bílou. Sekty v archologiích poznaly sílu obrazu, psychologii bezdůvodné brutality. Fungovalo to.

Kdo z tohoto shromáždění mu teď může vzdorovat? Oběť opravdu sloužila nejvíc k utvrzení autority.

Zvedl ruku a Lawrence mu do dlaně vtiskl dýku. Měla zdobně vyrytou ebenovou střenku, ale čepel byla z obyčejného ostrého karbotania.

Quinn píchl kněze špičkou do macatého břicha a obětovaný vykřikl. Záhy ztichl a Quinn dál předříkával: „Přijmi tento život jako důkaz naší lásky a oddanosti.“

„Milujeme tě a vzdáváme se ti, Pane,“ zavrčeli učedníci.

„Bůh ti odpusť,“ zachrčel kněz.

Quinnovi stékala po ruce krev a z lokte kapala na oltář. „Polib mi prdel.“

Lawrence se rozesmál. Quinn byl na mladíka hrdý; nikdy nepotkal člověka, který by se tak vydal Bratru Božímu, otevřel se mu celým srdcem.

Kněz umíral za halasného jásotu učedníků. Quinn cítil, jak jeho duše opouští tělo a kroutí se do trhliny v realitě jako kouř za bezvětří. V extázi vyplázl dlouhý tenký jazyk a ulízl si z éterického proudu.

Pak se po energetickém zkratu v opačném směru nacpala další duše.

„Blbče!“ ucedil Quinn. „Tohle tělo není pro tebe. Je to obětina. Okamžitě vypadni.“

Kůže mrtvého kněze se rozvlnila jako melasa. Rysy, obrácené na kříži hlavou dolů, se proměnily do normální

polohy, na čele se objevila ústa. Kůže ztuhla a přízrak otevřel oči.

Quinn ucouvl. Z obráceného těla na něj hleděla jeho vlastní tvář.

„Vítej v nicotě, pitomečku," řekla mu. Pak se zlověstně usmála. „Pamatuješ?"

Z nože zaraženého v knězově hrudi vylétl bílý oheň. Zasáhl Twelve-T do ruky a upálil maso i chrom. Očazená mechanická ruka spadla na podlahu, prsty se kroutily, jako by hrály na klavír. Zápěstní kloub se proměnil v seškvařený kus kovu, z žil vytékal hydraulický olej a po zemi sebou škubal zkratovaný kabel.

„Dělej!" zařvala padělaná tvář.

Twelve-T vyrazil proti Quinnovi, upálenou rukou napřed. Smál se jako šílenec.

Lawrence zaskučel: „Ne!" a vrhl se černochovi do cesty.

Ulomená loketní kost se mu zabořila do hrdla. Zajiskřila elektřina.

Lawrence zaječel, celé tělo mu vzplálo jasnou září. Ztuhl s rukama nataženýma, v očích děs. Světlo žhnulo tak jasně, že začal prosvítat – nahý anděl se koupe v srdci hvězdy. Pak se začal smršťovat a černat. Než ho oheň strávil, měl čas ještě jednou vykřiknout.

Strašlivé světlo zmizelo, zůstal po něm jen vypálený kruh na podlaze a hromádka jemného bílého popela. Twelve-T ležel hned vedle, pád mu vyrazil mozek z otevřené lebky jako víno z poháru. Šedá hmota se koulela po trávě.

„No jo," pravila padělaná tvář. „Tohle kolo jsme asi prohráli oba. Ještě se uvidíme, Quinne." Obličej se zkroutil a vrátily se mu knězovy rysy hlavou dolů. Drzá duše se navrátila do nicoty.

„VRAŤ SE!" zařval Quinn.

Ozvala se poslední salva smíchu a mučitel byl pryč.

Přes všechnu moc a sílu s tím Quinn nemohl nic dělat. Neschopnost ho nesnesitelně ponížila. Zařval, až se oltář otřásl,

a shodil knězovu mrtvolu na zem. Učedníci se dali na útěk. Quinn nakopl vypadlý mozek gangstera a mok se rozstříkl po věřících. Vystřelil na obětinu kulový blesk. Tělo okamžitě vzplálo, ale plameny zdaleka nedosahovaly jasu Lawrencova konce.

Učedníci ustupovali, Quinn vypouštěl jednu ohnivou kouli za druhou, až zemi pod mrtvolou proměnil v rudé magma. Když se dostali do stínu, vzali nohy na ramena a utekli za ostatními věřícími.

Na místě zůstali jen duchové, ve své bezživotné říši bezpeční před běsněním černého mesiáše. Po chvíli viděli, jak padá na kolena a obráceně se křižuje.

„Nezklamu tě, můj Pane," slíbil tiše. „Uspíším příchod Noci, jak jsem přísahal. Za svou duši žádám v odměnu jediné: vydej mi toho sráče, co mi tohle provedl."

Vstal a odkráčel z parku. Tentokrát byl úplně sám. Jeho strašlivých myšlenek se zalekli i duchové.

Nad Nyvanem se jako první ze čtyř sokolů vynořila Hoya. Niveu a jeho posádka začali okamžitě prozkoumávat terén.

„V okruhu dvaceti tisíc kilometrů žádné lodě," řekl, „ale obranné družice po sobě pálí elektronické pulzy. Vypadá to, že místní národy jsou jako obvykle ve válce."

Monica se připojila k čidlům sokola a v hlavě jí všemi barvami ožilo hvězdné pole. Formaci s nimi udržovali ještě dva sokoli, vzdálení sto kilometrů. Přímo před očima se jí otevřela červí díra a vyvrhla čtvrtého. „Zaměřuje nás orbitální obrana?" zeptala se. Oceňovala, že Edenité v její přítomnosti bez výjimky mluví nahlas a udržují ji v obraze. Ikonky ve schématu okolí ale nepřipomínaly ty používané v Královském loďstvu a Monica se je ještě nenaučila rozpoznávat.

„Nezaměřují se skoro na žádný konkrétní cíl," odpověděl Samuel. „Prostě jen na všechny strany vysílají rušící signály a snaží se vyřadit z provozu procesory ostatních."

„Můžeme se bezpečně přiblížit?"

Niveu pokrčil rameny. „Ano. Zatím. Poslechneme si místní zprávy, abychom zjistili, co se vlastně děje. Pokud se ukáže, že nepřátelství narůstá, přehodnotíme situaci.“

„Má vaše služba na planetě kancelář?“ zeptala se Samuela.

„Pár kontaktů ano, ale žádné aktivní agenty. Ani tu neudržujeme diplomatické zastoupení. V soustavě není žádný plynový obr, lidé ji kolonizovali dřív, než pochopili, že bez plynového obra nemohou pořádně rozvinout průmysl. Upřímně řečeno, na současných problémech Nyvanu se velkou měrou podepsala cena dováženého He3.“

„Takže nás tu nemá kdo krýt,“ dodal Niveu.

„Dobře, připojte mě na rádio. Kulu tu má pár vyslanectví a několik konzulů. Měli by sledovat kosmický provoz.“

Navázat spojení trvalo nepříjemně dlouho. Po několika hodinách elektronické války byly civilní spojové družice k ničemu. Nakonec musela namířit parabolu přímo na jedno město, mohla si vybírat jen na polovině planety.

„Mzuová je tam,“ oznámila nakonec. „Spojila jsem se s Adrianem Redwayem, agentem v Harrisburgu. Tekas přiletěl včera. Přistál na hlavním orbitálním kosmoportu státu Tonala a dolů z něj sletěli čtyři lidé. Mezi nimi Voi a Daphine Kiganová.“

„Výborně,“ pochválil ji Samuel. „Tekas tu ještě kotví?“

„Ne, odletěl hned za hodinu. Od té doby orbitu neopustila žádná kosmická loď. Mzuová je dole. Máme ji.“

„Musíme za ní,“ řekl Samuel Niveuovi.

„Rozumím. Ale měl byste vědět, že podle několika vlád Novou Georgii ovládli posedlí. Nová Georgie to samozřejmě popírá, i když je nepochybné, že přišla o asteroid Jesup. Z něj posedlí zřejmě dobyli další tři opuštěné asteroidy. Ostatní národy to považují za narušení suverenity, což se tu bere nesmírně vážně.“

„Nemohly lodi z Jesupu jen odvážet živé?“ zeptala se Monica.

„Je to možné. Ale nechápu, proč by živí uprchlíci létali na mrtvé asteroidy, poškozené už za války ve dvaatřicátém. Brzy se ale dozvíme, o co šlo; dotyčné vlády už na asteroidy vyslaly průzkumné lodě.“

„Pokud se ukáže, že lodi z Jesupu pilotovali posedlí, situace se rychle zhorší,“ poznamenal Samuel. „Ostatní vlády těžko pospíší Nové Georgii na pomoc.“

„Pravda,“ připustila Monica. „Spíš na ně naházou atomovky.“

„Nepředpokládám, že se tu zdržíme dlouho,“ opáčil Samuel. „Budeme s sebou mít čluny, můžeme utéct během pár minut.“

„No jo. A ještě něco.“

„Copak?“

„Redway říkal, že po odletu Tekasu tady přistála jediná loď. Lady Macbeth, kotví na orbitální stanici.“

„Zajímavé. Vévodkyně z Trosek zjevně věděla, co dělá, když si vybrala toho Lagrange Calverta.“

Monica v jeho hlase zaslechla nefalšovaný obdiv.

Čtveřice sokolů zamířila k Nyvanu. Jakmile dostali povolení od řízení letového provozu, usadili se v kosočtverečné formaci na šestisetkilometrové orbitě. Z hangárů vylétly čtyři iontové letouny a sklouzly do zuřivých mračen, jež pokrývala většinu Tonaly.

Řídicí středisko orbitální obrany na Jesupu bylo zahloubené ve skále pod obytnou dutinou. Mělo sloužit jako poslední pevnost Nové Georgie, chráněné před jakýmkoli vnějším útokem, pokud by nepřítel Jesup rovnou neanihiloval, před spojenými silami obyvatel, kdyby se vzbouřili, a naprosto nezávislé na civilních systémech podpory života. Ať by se s Jesupem a vládou nové Georgie stalo cokoli, velitelé orbitální obrany mohli bojovat ještě celé týdny.

Quinn počkal, až se otevřou obrovské poslední dveře. Po asteroidu ho teď doprovázel jen Bonham, ostatní učedníci na to byli příliš vyděšení.

Posedlí řídicí středisko trochu upravili. Technika značně regradovala, většina AV-konzolí se proměnila v obyčejné telefony. Na stěně jich visela celá řada, šňůry se houpaly, zvonky zvonily. Důstojníci v tuhých šedých uniformách nestačili zvedat sluchátka. Uprostřed stál velký čtvercový stůl s obrázkem Nyvanu a obíhajících asteroidů. Pět mladých žen po mapě posouvalo dřevěné figurky.

Sotva Quinn vešel, vzrušený hovor utichl. Pod kápí mu nebyla vidět tvář, tkanina pohlcovala veškeré světlo. Jen perleťově bledé ruce naznačovaly, že se uvnitř skrývá člověk.

„Dělejte dál," řekl jim.

Hlasy se znovu rozezněly, ještě hlasitěji, aby daly najevo snahu a oddanost.

Quinn došel k velitelskému pultíku v čele stolu. „Co se děje?"

Shemilt mu zasalutoval. Na sobě měl uniformu plukovníka Luftwaffe ověšenou vojenskými řády, tělo už si stačil upravit do plakátové podoby vzorného esesáka. „S lítostí vám musím oznámit, pane, že k našim obsazeným asteroidům vyrazily lodě z planety. První dosáhne cíle za čtyřicet minut."

Quinn se podíval na stůl; už na něm vládl zmatek. Přímo nad planetou se objevili čtyři supi. Obranné družice Nové Georgie zpodobovaly dřevěné jehlany, satelity nepřátelských národů zase červené pětiúhelníky. Ženy po stole pomalu posouvaly tři loďky s červenými praporky. „To jsou fregaty?"

„V tomto počasí máme ztížené pozorování, ale domníváme se, že o fregaty nejde. Spíš výsadkové čluny, jsou dost velké na přepravu pěchoty."

„Nenechávej se tak unést, Shemilte."

Árijec se postavil do pozoru. „Rozkaz, pane!"

Quinn ukázal na jeden červený praporek. „Dokážeme je sestřelit?"

„Ano, pane.“ Shemilt sundal z háčku psací podložku a prolistoval strojopisné dokumenty. „Dvě lodě jsou v dostřelu rentgenových laserů a třetí můžeme zničit bitevní vosou.“

„Dobře. Zabte je.“

„Rozkaz, pane.“ Shemilt zaváhal. „Když to uděláme, ostatní obranné sítě na nás zřejmě zaútočí.“

„Tak opětujte palbu, střílejte po všem. Chci totální válku.“

Štábní důstojníci vzhlédli od práce. Quinn z jejich hlav cítil nesouhlas a samozřejmě strach.

„Jak se dostaneme ven, Quinne?“ zeptal se Shemilt.

„Počkáme. Vesmírné bitvy jsou rychlé a ničivé. Do večera nebude na orbitě jediný funkční kanon nebo bitevní vosa. Schytáme pár ran, ale máme kolem sebe dva kilometry skály. Tenhle asteroid je bůh všech atomových krytů.“ Ukázal prstem na stůl a všechny dřevěné figurky vzplály jako svíce. „Až bude po všem, odletíme bez problémů.“

Shemilt rychle přikývl, aby dokázal, že o Quinnově úsudku od počátku nepochyboval. „Promiňte, Quinne, už je mi to jasné.“

„Díky. Tak sestřel ty lodě.“

„Rozkaz, pane.“

Quinn opustil řídicí středisko s Bonhamem v patách. Veliké dveře za nimi zapadly, basové dunění se dlouho rozléhalo chodbou.

„Opravdu máme dost lodí, aby se do nich všichni vešli?“ zeptal se Bonham.

„To těžko. A i kdyby, náš kosmoport bude první cíl.“

„Takže… někdo odletí dřív?“

„Hodně brzy, Bonhame. Možná proto tu jsi se mnou.“

„Díky, Quinne.“ Přidal do kroku. Quinnův hlas se vytrácel.

„Kdyby mě teď viděli odletět, bude jim jasné, že jsem je opustil. Ztratili by disciplínu.“

„Quinne?“ Ve tmě ho už stěží rozeznával. „Nemůžu je přeci napořád…“

Bonham se snažil neztratit z očí postavu, za níž už skoro běžel, aby mu nezmizela. Quinn hladce klouzal po skále, nepohyboval nohama. Černý hábit zešedl. Skoro zprůsvitněl. „Quinne?“ Poslední ukázka Quinnových schopností Bonhama vyděsila víc než cokoli předtím. Jeho hněv proti tomu nic nebyl. Teď ale Bonham nevěděl, jestli to Quinn dělá sám, nebo mu naopak někdo ubližuje. „Co se to děje, Quinne?“

Quinn už úplně zprůhledněl, jen občasné zachvění na obrysu prozrazovalo jeho pozici. Bonham přestával vnímat dokonce jeho hněvivé myšlenky. Zarazil se. Propadl panice. Quinn zmizel.

„Prokristaboha, co teď?“

Na tváři ucítil závan studeného vzduchu. Zamračil se. Zezadu mu lebku roztříštil bílý kulový blesk. Z mrtvoly vylétly dvě duše, obě vyděšené tím, co je čeká.

„Nesprávný bůh.“ Prázdnou chodbou zazněl smích.

Když Jozue krátce po poledni místního času přistál u Harrisburgu, město už bylo pokryté fámami stejně důkladně jako sněhem. Tuto zbraň používali posedlí na všech světech bez rozdílu. Čím víc lidé slyšeli, tím méně věděli a tím větší měli strach. Jediná lavina velkoměstské mytologie dokáže celý národ buď paralyzovat, nebo vrátit do doby kamenné.

Na většině světů dokázala vládní prohlášení a ověřené novinářské informace paniku zkrotit. Lidé se vrátili do práce a čekali na další fámu o Čingischánovi v tanku.

Na Nyvanu to bylo jinak. Místní vlády se hned pustily do vzájemného obviňování a každá novinářská kachna jim byla dobrá. Spojit se proti posedlým je ani nenapadlo, na Nyvanu to naprosto nepřicházelo v úvahu.

Hned po přistání se Jozue připojil na obecní obchodní databázi. Na letišti bylo mnohem víc ozbrojených stráží než letounů, jasné znamení, že nemají moc času. Nemůže si dovolit nenápadné pátrání.

Najali si vůz a vyrazili po děravé šestiproudé dálnici k deset kilometrů vzdálenému městu. Protažené byly jen dva pruhy, ale ani tak se netvořily kolony.

Dahybi zkusil detektorem bojové elektroniky najít v osmimístném automobilu štěnice. „Je to tu čistý," oznámil ostatním.

„Jo," přitakal Jozue. „Nejspíš máme vyspělejší procesory než místní, ale nesázejte na to. Potřebuju ji najít co nejrychlejc, takže kašleme na finesy."

Když se blížili k hotelu, Jozue změnil zadání a vůz pokračoval dál do centra.

„V hotelu jsme složili zálohu," zalitoval Melvyn.

„To je škoda," odtušil Jozue. „Ione, sleduje nás někdo?"

Jeden seržant seděl v poslední řadě a zadním senzorem sledoval silnici. „Jedno auto, možná dvě. Mám dojem, že v prvním sedí tři lidé."

„Nejspíš místní tajná policie," prohlásil Jozue. „Překvapilo by mě, kdyby teď nehlídali cizince."

„Tak co s nima budeme dělat?" zeptal se Dahybi.

„Vůbec nic. Nechci jim dát záminku." Připojil se na palubní síťový procesor a navázal kódované spojení s raketoplánem. „Jak to u tebe vypadá, Ashly?"

„Zatím dobře. Za tři minuty budu mít dobité matrice. Dá ti to víc možností."

„Výborně. Odteď nechám otevřenej kanál. Jakmile spadne, leť pro nás. Když se zhroutí městská síť, musíme zmizet."

„Rozkaz, kapitáne. Lady Macbeth právě zapadla za obzor, takže jsem ztratil spojení. Všechny komunikační družice už vypadly."

„Kdyby se u nich něco stalo, změní dráhu. Sarha ví, co má dělat."

„To doufám. Než jsem je ztratil, říkala Beaulieuová, že přiletěli čtyři sokoli. Mířili na nízkou orbitu."

„Určitě jsou z Dorad," rozhodl Jozue. „Ashly, až se Lady Mac zase objeví, vyřiď Saře, ať ty sokoly sleduje. A ať mi okamžitě zavolá, když pošlou na planetu čluny."

Než vůz dorazil na zadanou adresu, chumelenice značně zhoustla. Harrisburg se proměnil v bludiště šedých domů a bílých ulic. Nebylo tu nic živého, až na lidi ve sněhulích a teplých kabátech. Na chodnících se dělala břečka. Počasí se nedotklo jen holografických reklam a neonů.

„Měl jsem s sebou vzít Liola," zabručel Jozue. „Povídal, že chtěl vždycky poznat cizí světy."

„Časem se s ním budeš muset nějak srovnat, Jozue," opáčil Melvyn.

„Asi. Ježíši Kriste, kdyby nebyl tak tvrdej. Ione, nemůžeš mu říct, ať se trochu uvolní? Pořád se s ním bavíš."

„Nezabralo to," odpověděl jeden seržant.

„Tys mu to už řekla?"

„Už jsem to zkusila. Ale problém není jen v něm, Jozue. Takhle se nikam nedostanete."

Chtěl jí to vysvětlit. Jak to je. Jak si najednou nepřipadá tak sám, jak ho to znervózňuje. Jak by chtěl svého bratra vzít do rodiny, spřátelit se, ale zároveň dobře ví, že mu nemůže věřit. Jednat s ním upřímně by vypadalo jako slabost. Liol je vetřelec, ať tedy udělá první krok. Zachránil jsem ho z Dorad, já se zachoval čestně, a poděkoval mi vůbec?

Rozhlédl se po autě a pochopil, že ať řekne cokoli, co by mohla být pravda, bude vypadat nevrlý a zapšklý. Před rokem bych je všechny poslal někam. Ježíši, život byl jednodušší. „Udělám, co půjde," vzdal to.

Vůz sjel z ulice do podzemní garáže. Patřila k desetiposchoďové budově se zanedbanými krámky v přízemí.

„Už nám řekneš, co tu děláme?" zeptal se Dahybi, když vylezli z auta.

„To je prostý," odvětil Jozue. „Když chceš mít něco rychle a spolehlivě, obrátíš se na profíky."

Firma Kilmartin a Elgant, Datové zabezpečení, sídlila v sedmém patře. V recepci nikdo neseděl, Jozue tedy čekal, že je uvítá alespoň sekretářský program, ale procesor byl vypnutý. Hned se však otevřely další dveře.

V návalu prvotního optimismu si Kilmartin a Elgant najali na padesát let dost kanceláří pro patnáct zaměstnanců. Nakoupili i psací stoly, ale na koberci už byly světlé skvrny po prodaném nábytku a zbývající procesory značně zaostávaly i za nyvanským technologickým standardem.

Jen na jednom stole trůnila slušná sbírka moderních přístrojů, hned vedle dávno uschlé rostliny v květináči. Do paprsků AV-projektoru soustředěně hleděli dva muži. První byl mladý, vysoký a ramenatý, dlouhé blond vlasy měl svázané barevnou kůží. Drahý černý oblek působil sportovním dojmem. Nevypadal jako rváč, ale nikdo by se s ním zřejmě prát nechtěl. Druhý už skoro překročil střední věk, měl rozcuchané vlasy a vybledlé sako. Působil jako nižší úředník na berňáku.

Výpravu z Lady Mac si měřili s neskrývaným překvapením.

Jozue přeskakoval pohledem z jednoho na druhého, intuice mu vyvracela očividná fakta. Luskl prsty a ukázal na mladého elegána. „Vsadím se, že vy jste přes počítače a váš přítel přes boj. Dobrá finta."

Přísvit AV-projektoru pohasl, mladík se zhoupl na židli a dal si ruce za hlavu. „Chytré. Jste ohlášen, pane…?"

Jozue se pousmál. „To přece víte."

„Dobrá, kapitáne Calverte, co byste rád?"

„Potřebuju jednu informaci, pěkně rychle. Zvládnete to?"

„Jistě. Máme přístup do všech státních sítí. Poslyšte, vím, jak to tady vypadá. Nehleďte na to. Talent není vidět. A mně to pálí tak, že nestačím okysličovat krev. Když něčí program najde moji složku, vím o tom dřív než on. Před hodinou jste přiletěli z Lady Macbeth. Jeden člen posádky zůstal v raketoplánu. Chcete vědět, o kolik vás letiště natáhlo za dobití matric? Tak to jste na správném místě."

„To je mi jedno. Peníze nepočítám."

„Tak to se jistě dohodneme.“ Otočil se na společníka a něco zašeptal. Starší muž se zamračil a pokrčil rameny. Odešel, cestou si dobře prohlédl seržanty.

„Richard Keaton.“ Mladý sportovec se naklonil přes stůl a natáhl ruku. „Říkejte mi Dicku.“

„Dobře.“ Jozue mu stiskl ruku.

„S Mattym mě to mrzí. Má dost implantátů, aby rozsekal četu mariňáků, ale někdy překáží. To bylo chytré, jak jste poznal, kdo je kdo. Zatím na to nikdo nepřišel.“

„Vaše tajemství je u mě v bezpečí.“

„Tak co pro vás můžu udělat?“

„Potřeboval bych někoho najít.“

Keaton zvedl ukazováček. „Jestli vás mohu přerušit, tady je moje taxa.“

„Nebudu smlouvat. Možná vám přidám i prémii.“

Jeden seržant významně zaťukal špičkou o podlahu.

„To rád slyším, pane kapitáne. Moje odměna bude odlet z Nyvanu, na cíli cesty nezáleží.“

„To je… nezvyklej poplatek. Nějakej důvod?“

„Jak jsem řekl, kapitáne, našel jste schopné lidi. Možná nejsme největší firma ve městě, ale slyšíme trávu růst. Na Nyvanu jsou posedlí. Už zabrali Jesup, není to jenom propaganda ze strany naší vlády. Elektronická válka na orbitě? Jenom zástěrka, aby se dostali na planetu. V Tonale jich moc není – aspoň podle zvláštního šetření. Ale jinde už se šíří.“

„Takže chcete vypadnout?“

„Samozřejmě. A počítám, že až dojdou do Harrisburgu, taky tu už nebudete. Koukněte, cestou nebudu překážet. Klidně mě strčte do stáze, to je jedno.“

Jozue neměl čas na dohadování. Kromě toho takhle sníží riziko odhalení. Odvoz z Nyvanu není vysoká taxa. „Vezmete si jenom to, co máte právě u sebe. Nemáme čas. Mise je už tak naplánovaná na knap.“

„Souhlasím, kapitáne.“

„Tak vítejte na palubě, Dicku. Teď mi ale rychle najděte doktorku Alkad Mzuovou alias Daphine Kiganovou. Včera v noci přiletěla Tekasem se třema společníkama. Nevím, kde je ani koho chce kontaktovat, ale určitě se chce schovat.“ Nadatoval detektivovi podobenku. „Najděte mi ji.“

Dvacet tisíc kilometrů nad Nyvanem se z červí díry vynořila organizační fregata Urschel. Vzápětí ji následovaly Raimo a Pinzola. Fregaty se objevily daleko od vyhrazené zóny, ale čtyři sokoli o nich hned věděli. Satelity snímající gravitonickou distorzi už na Nyvanu nefungovaly, energetická válka je nenapravitelně zničila.

Po pěti minutách průzkumu situace zapnuly fregaty fúzní pohon a vydaly se na nižší orbitu. Oscar Kearn, velitel letky, se chvíli soustředil na neutichající šum hlasů ze záhrobí.

Kde je Mzuová? zeptal se jich.

Všichni posedlí na palubě včetně Cherri Barnesové se k jeho naléhání přidali. Jejich sbor se nesl nicotou, harmonie plynula mezi všemi zoufalými dušemi. Vzrušovala je, lákala, vábila příslibem dobrodružství, na němž se mohou podílet, když pomohou.

Kde je Mzuová?

Co dělá?

Kdo je s ní?

Pro užitečné duše už jsou připravení hostitelé. Miliony těl ve skutečném vesmíru čekají na Caponovy přátele. Můžete to být i vy. Pokud…

Kde je Mzuová? Přesně?

Aha.

Ve výšce pěti set kilometrů vypustily všechny fregaty raketoplány. Tři černé letouny zamířily atmosférou k Tonale, skryty pod obzorem.

Oscar Kearn nařídil fregatám další manévr a bojové lodě vystoupaly na vyšší oběžnou dráhu.

„Opravdu to nevypadá dobře," řekla Sarha. „Na čidlech máme tři. Myslím, že nekomunikují s věží."

„Myslíš?" dloubla si Beaulieuová.

„Kdo ví? Orbitální obrana pořád dští oheň a síru. V tom kraválu bychom nezachytili ani EMP."

„Jak vypadají jejich zplodiny?" zeptal se Liol.

Sarha na chvíli zapomněla na schémata v hlavě a vrhla na něj znechucený pohled. Na můstku Lady Mac byli jen oni tři. Zbylí seržanti zůstali v kapsli B, kde hlídali přechodovou komoru. „Cože?" Občas byl až příliš jako Jozue: naprosto nesnesitelný.

„Pokud jsou na palubě posedlí, jejich pole rozhazuje systémy," odrecitoval Liol. „Pohon bude mít nevyrovnaný tah a zvýšený obsah zplodin. To jsme se dozvěděli z vašeho záznamu nad Lalonde. Pamatuješ?"

Sarha si dala s odpovědí raději načas. Ano, je jako Jozue, vždycky musí mít pravdu. „Nejsem si jistá, že naše filtrovací programy na tu dálku něco rozliší. Nedokážu určit ani jejich rychlost."

„Mám to zkusit já?"

„Ne, díky."

„Když Josh říkal, ať mě nepouštíš k letovému počítači, určitě neměl na mysli, že ti nemám pomoct proti útoku posedlých," ohradil se uraženě Liol.

„Brzo se ho zeptáš rovnou," poznamenala Beaulieuová. „Za devadesát sekund jsme nad Ashlyho horizontem."

„Ty lodě jednoznačně míří k Duchu svobody," oznámila Sarha. „Optický vstup už dovoluje hrubou vektorovou analýzu."

„Rád bych podotknul, že ty tři velice podobné lodě, které se objevily nad Doradami, když jsme odlétali, byly všechny z Nové Kalifornie," řekl Liol.

„To vidím," ucedila Sarha.

„Prima. Nerad bych se nechal posednout od neznámých."

„Co dělají sokoli?" zeptala se Beaulieuová.

„Nevím. Jsou na druhé straně planety.“ Sarha cítila, že její kombinéza nestíhá sát pot. Požádala ventilaci o chladný suchý vzduch – ještě chladnější a sušší. A já vůl Calvertovi vždycky záviděla velení. „Odpojuju přechodovou komoru,“ oznámila zbylým dvěma. „Až zdejšímu personálu dojde, kdo sem letí, mohli by zkusit obsadit Lady Mac.“ Mělo to logiku. A konečně se zabavila.

„Mám signál z raketoplánu,“ oznámila Beaulieuová.

„Pořád jste celí?“ nadatoval Ashly.

„Jo, pořád jsme tu,“ ušklíbla se Sarha. „Jak jseš na tom?“

„Stále stejně. Na letišti se nic moc neděje. Ty čtyři edenitské čluny přistály před půlhodinou. Parkují asi dvě stě metrů ode mě. Zkusil jsem jim zadatovat, ale neodpovídají. Hned po přistání vyrazila do města celá banda. Čekala na ně auta.“

Letový počítač oznámil, že se připojil Jozue. „Nějaký známky, že se šíří posedlí?“ zeptal se.

„Bohužel ano, kapitáne,“ odpověděla Beaulieuová. „Státní sítě slábnou. Ale nijak pravidelně. V několika zemích se ještě neobjevila jediná chybička.“

„To přijde,“ odtušil Jozue.

„Jozue, před hodinou se objevily tři adamitské lodě,“ dodala Sarha. „Podle nás poslaly dolů raketoplány, ale byli jsme moc daleko a nic jsme neviděli. Liol tvrdí, že jsou to ty tři fregaty z Organizace, co jsme je potkali v Doradách.“

„Když to říká expert…“

„Joshi, ty lodě letí sem na stanici,“ nadatoval Liol. „Ježíši Kriste. Tak vypadněte. Sarho, zkus je identifikovat.“

„Dobře. Jak to vypadá u vás?“

„Slibně, řekl bych. Čekej nás… dneska, ať už… jakkoli.“

„Ztrácím spojení,“ upozornila Beaulieuová. „Silné rušení, míří přímo na nás.“

„Joshi, povol mi přístup k letovému počítači. Sarha a Beaulieuová mají plný ruce práce, prokrista. Můžu jim pomoct.“

„…mysli… mazánek… mou loď… kurva… protože bych… věřil…“

„Ztratili jsme je,“ oznámila Beaulieuová.

„Fregaty nás ruší přímo,“ řekla Sarha. „Vědí o nás.“

„Straší stanici před útokem,“ prohlásil Liol. „Dej mi kódy, dovedu s Lady Mac odletět.“

„Ne, slyšels kapitána.“

„Řekl, že mi věří.“

„Neřekla bych.“

„Podívejte, vy dvě musíte sledovat systémy, monitorovat elektronickou bitvu a teď ještě hlídat fregaty. Když hned odstartujeme, můžou si myslet, že chceme bránit stanici. Dokážeš zároveň pilotovat a přitom dělat všechno ostatní?“

„Beaulieuová?“ zeptala se Sarha.

„Na mě to neházej, ale myslím, že má pravdu. Potřebujeme hned vypadnout.“

„Sarho, když jde o mě, nedokáže Josh rozumně uvažovat. Nedivím se, byl jsem trochu hrr. Ale nemůžeš riskovat jeho i náš život kvůli jednomu mylnému rozhodnutí. Budu se snažit. Věř mi. Prosím.“

„No jol Hergot. Ale dostaneš jen kódy na fúzní pohon. Žádné skoky.“

„Fajn.“ Konečně se mu splnil sen. Lady Mac mu zpřístupnila letový počítač a v hlavě mu rozkvetla všechna navigační schémata. Okamžitě se v nich zorientoval.

Označil podprogramy a nažhavil manévrovací trysky. Beaulieuová se Sarhou hladce spolupracovaly, systémy rychle naskakovaly. Od trupu se oddělily pupeční šňůry a kolébka zvedla loď z mělkého doku. K obrazu se přidala spodní čidla a záběr se rozšířil. Nad obzorem stoupaly tři zářivě červené křížky nepřátelských lodí.

Liol zvedl Lady Mac na manévrovacích tryskách a nijak se nesnažil zamaskovat debilní blažený úsměv na tváři. Na chvíli se mu vrátila všechna závist a zlost, jež poznal, když se

dozvěděl o Lagrangi Calvertovi, svém zlodějském bratrovi. Na tohle má přece právo on. Na moc překonat celou galaxii.

Jednou si to budou muset vyříkat.

Ale ne dnes. Dnes dokáže bratrovi i jeho posádce, co umí. Dnes začíná nový život, na který měl nárok odjakživa.

Sto metrů nad přístavem Liol zažehl pomocný motor a pustil ho na třetinu gé. Lady Mac okamžitě vyrazila po určeném vektoru. Rychle opravil příkaz a odklonil výfuk. Příliš. „Do hajzlu!“ Popruhy ho pevněji přitáhly.

„Nemáme v hangáru raketoplán,“ vysvětlila váhavě Sarha. „Díky tomu je těžiště trochu bokem. Co třeba zapnout program kalibrace rovnováhy, sedmý stupeň?“

„Pardon.“ Zoufale zapátral v nabídkách, až našel správný program. Lady Mac se vrátila na původní vektor.

„Jozue mě vyhodí do vakua,“ zavěštila si Sarha.

Lodimu nějakou dobu trvalo si zvyknout, že sedí v jednom pokoji s posedlým. Ale Omain byl mírný a zdvořilý (trochu posmutnělý, upřímně řečeno). Lodi se pomalu uklidnil, i když ještě nezažil nic divnějšího. A nezažije.

Napřed se lekal pokaždé, když Omain promluvil. Teď byl vcelku klidný. Na stole si rozložil procesory a sledoval provoz na síti, nahrával do ní pátrací programy a hledal relevantní informace. V tom byl nejlepší, tak ho Voi nechala v hotelu, zatímco sama se Mzuovou a Eribou odešla do Opie. Lodi především sledoval situaci v ulicích po uzavření hranic. Voi si chtěla být jistá, že jim vláda povolí návrat na orbitu. Zatím to tak vypadalo. Dokonce se na ně poprvé pousmálo štěstí. Na Duchu svobody přistála loď Lady Macbeth, přesně ten typ, jaký Mzuová potřebuje.

„Ptají se po ní,“ řekl Omain.

„Hm?“ Lodi se odpojil od displejů a promnul si oči.

„Caponovi lidé na orbitě,“ vysvětlil Omain. „Vědí o Mzuové. Ptají se po ní.“

„Vy víte, co se děje na orbitě? Marjánko! Já se tam nedostanu přes žádnou síť.“

„Ne že bych to věděl. Jen slyším šepot v nicotě. K faktům se nedostanu.“

Lodi zkoprněl úžasem. Jakmile Omain spustil, vypadla z něj spousta informací. Do smrti žil na Garisse a ochotně o ní vyprávěl. (Lodi nikdy nenašel odvahu zeptat se Mzuové, jak jejich starý svět vlastně vypadal.) Z Omainova melancholického vyprávění vyšla Garissa dobře. Lodi měl dojem, že Garissané ztratili nejen domov, ale i unikátní způsob života. Teď byli mnohem chladnější a záhadnější.

Jeden procesorový blok mu do nanoniky nadatoval varovné hlášení. „Do prdele!“

„Co se děje?“

Museli mluvit nahlas, skoro křičet. Omain seděl na opačném konci prostorného pokoje, aby Lodimu nerušil elektroniku.

„Někdo se napojil na hlavní procesor hotelu. Hledal v něm nás tři a má obrázek Mzuové.“

„To přece nemůžou být posedlí,“ namítl Omain. „Nervová nanonika nám nefunguje.“

„Možná živí z Organizace. Ne. Do sítě by se z orbity nedostali, satelity vypadly. Počkejte, zkusím to proklepnout.“ S radostí se pustil do nahrávání stopovacích programů. Místní štiky měly jistě desetkrát víc zkušeností, než mohl Lodi nabrat na malé síti domovského asteroidu, ale jeho programy nezaostávaly v rychlosti a svižně se prokousávaly sítí k původci.

Odpověď mu skočila do hlavy pouhý okamžik před kolapsem hlavního hotelového procesoru. „Fíha, slušná obrana. Ale mám je. Víte něco o místní firmě Kilmartin a Elgant?“

„Ne. Ale nejsem tu dlouho, ne v tomhle těle.“

„Jo.“ Lodi se usmál. „Podívám se, co s tím… to je divné.“

Omain vstal z křesla. Mračil se na dveře. „Co?“

„Vypnul se místní procesor.“ Dveře zazvonily. „To vy…“ začal Lodi.

Do dveří vrazilo něco hodně těžkého. Obložení se prohnulo. Rám začal praskat.

„Utíkej!“ zakřičel Omain. Postavil se ke dveřím a zapřel je oběma rukama. Zbrunátněl námahou. Vzduch před ním vířil jako malá vichřice.

Dveře se znovu prohnuly a Omain odlétl dozadu. Lodi se rozběhl do ložnice. Právě včas, aby za oknem zahlédl tlustého třímetrového hada. Netvor zaklonil hlavu, zahleděl se na něj, vycenil obrovské jedové zuby. Pak vyrazil sklo.

Shemilt si zpoza pultíku na velitelském stanovišti prohlížel taktickou situaci. Jedna žena se nahnula nad stůl a postrčila lodičku s červeným praporkem blíž k asteroidu. „V dostřelu, pane,“ ohlásila.

Shemilt přikývl, snažil se nedat najevo strach. Na dostřel obranných družic Nové Georgie se už dostaly všechny tři orbitální lodě. A Quinn nezměnil rozkazy. Jasné rozkazy.

Kdybych z něj jen neměl takovou hrůzu, zalitoval Shemilt. Stále se mu dělalo špatně při vzpomínce na kapitána Gurtana Mauera ve stázové komoře. Quinn komoru ještě dvakrát otevřel při černé mši.

Kdybychom se všichni spojili… Ale ne, smrt už není konec. Uvrhnout temného mesiáše do nicoty by nic nevyřešilo.

Shemilt měl na pulpitu jediný červený telefon. Zvedl sluchátko a nařídil: „Pal.“

Dvě ze tří průzkumných lodí, vyslaných k prázdným asteroidům obsazeným z Jesupu, zasáhly rentgenové lasery. Paprsky hladce proťaly obytné kapsle i fúzní motory. Posádky čekala okamžitá smrt. Elektronika zmlkla. Pohon explodoval. Oba rozžhavené vraky pokračovaly setrvačností v cestě.

Třetí loď zaměřily dvě bitevní vosy.

Důstojníci dvou dalších států viděli, jak z družice Nové Georgie vylétají k bezbranné lodi dvě rakety. Vyžádali si

povolení k palbě. Vosy už tou dobou z hlavic vystřelily munici. Za motorem poslední lodě vzplály falešné tepelné cíle, jekot rušiček dosahoval na pět tisíc kilometrů daleko. Útok zabral, bitevní vosy vypuštěné z jiných družic na obranu ztratily chvilkově směr. Chvilka stačila.

Hejno nabitých hlavic se dostalo dost blízko k poslední lodi, všechny elektronové matrice se vybily naráz. Elektromagnetický pulz zlikvidoval elektroniku, mrtvou loď vzápětí dodělaly kinetické rakety. Mezi troskami jako poslední vybuchlo několik jaderných hlavic.

Čidla Lady Mac zachytila většinu krátké bitvy, byť kvůli mohutnému rušení mnohokrát ohlásila přetížení.

„Začíná tu být pěkně horko," poznamenala Sarha. Obraz z vnějších senzorů se třásl, jako by něco klepalo celou lodí. Na pozadí hvězd naskakovaly bez ladu a skladu barevné kroužky. Mezi nimi se objevily jasně bílé jiskry.

„Právě přešli na jaderné hlavice," řekla Beaulieuová. „Takový plýtvání municí jsem nezažila."

„Co se to tam děje?" zeptala se Sarha.

„Nic pěkného," odvětil Liol. „Posedlí by museli mít pořádně dobrý důvod obsadit ty asteroidy. Jsou mrtvé, nezbyla v nich biosféra, a tak by byli závislí na technice."

„Jak reagují Caponovy fregaty?" otázala se Sarha. Organizační lodě přistály na Duchu svobody dvacet minut po odletu Lady Macbeth. Před pěti minutami přerušila stanice veškeré vysílání. Lady Mac obíhala po stejné dráze osm set kilometrů před stanicí, a tak měla slušné rozlišení.

„Už jsem na ně koukal," usmál se Liol. „Dvě startují, ne, všechny tři. Jdou na nižší orbitu. Hergot, teď bych potřeboval vědět, co dělají sokoli."

„Zachytila jsem aktivitu ve zbrojních systémech stanice," oznámila prkenně Beaulieuová. „Zaměřujou nás."

„Liole, vezmi nás o pět set kilometrů dál."

„Stačí říct."

Sarha si prohlédla schéma. „Nad Tonalou budeme za třicet minut. Zavolám Calvertovi, ať to zabalí.“

„Dole se to pěkně hemží,“ řekla Beaulieuová. „Další dvě stanice vypouštějí lodě, za planetu nevidím.“

„K čertu,“ zaklela Sarha. „Fajn, připravte se na obranu.“

Standardní čidla se zasunula do trupu Lady Mac, nahradily je menší a odolnější vojenské senzory; pozlacené a pochromované čočky odrazily záři výbuchů na vysokých orbitách. Otevřely se komory bitevních vos. Všechny vojenské lodě a stanice dělaly totéž.

Od příletu na Jesup se Dwyer celou dobu snažil upravit řízení nákladního klipru Mount’s Delta. Vzhledem k nedostatku technického vzdělání hlavně dohlížel na práci živých techniků.

Můstek byl malý a vešli se na něj jen dva lidé. Dwyer se rychle naučil uhýbat poletujícím tištěným deskám a plechovým deklům. S výsledkem byl ale spokojen, vypadal mnohem lépe než na Tantu. Díky neomezenému přísunu dílů dělala většina přístrojů dojem, jako by zrovna sjela z linky. Všechny procesory měly armádní úroveň a fungovaly i v energistickém poli. Letový počítač se naučil řídit loď čistě podle prostých hlasových pokynů.

Tentokrát se posedlí vyhnuli kašírovanému žulovému dezénu, všechny přístroje zůstaly standardní. Quinn trval na tom, že obytná kapsle klipru musí projít technickou prohlídkou, až přiletí k Zemi. Dwyer byl přesvědčen, že tomuto požadavku dostál.

Teď se vznášel kousek od kuchyňského koutku na střední palubě a sledoval, jak mladá instalatérka mění hydratační trysku za nový model. Přes rameno jí visel přenosný kalový vysavač, motorek spokojeně polykal občas uvolněnou kapku.

Ventilátor najednou zakvílel, Dwyera ovanul ledový vzduch.

„Jak to jde?“ zeptal se Quinn.

Dwyer i instalatérka vyjekli leknutím. Klipr měl přechodovou komoru na dolní palubě a průlez v podlaze byl zavřený.

Dwyer se otočil a chytil za nosník. Z můstku slézal stropem Quinn. Kápi hábitu měl na zádech, držela mu na ramenou jako v soukromém gravitačním poli. Poprvé za několik dní měl skoro normální odstín pleti. Vesele se na Dwyera usmál.

„U Bratra Božího, Quinne. Jak jsi to udělal?“ Dwyer se ohlédl na zavřený průlez.

„Kdo umí, ten umí.“ Mrkl na instalatérku a zabil ji kulovým bleskem do spánku.

„Kurva!“ zafuněl Dwyer.

Mrtvola se odrazila do kuchyňského koutu. Nářadí se rozlétlo jako hejno železných motýlů.

„Cestou ji vyhodíme z přechodové komory,“ prohlásil Quinn.

„Odlétáme?“

„Ano. Hned teď. A nechci, aby to někdo věděl.“

„Ale… co lidi na velíně? Musejí řídit navíjení hadic.“

„Už tam nikdo není. Pokyny přístavnímu počítači můžeme vydat odtud.“

„Jak myslíš, Quinne.“

„Tak jedeme, na Zemi se ti bude líbit. Mně určitě.“ Udělal salto a prolétl poklopem zpátky na můstek.

Dwyer si dal chvilku na uklidnění, zaťal pěsti, aby se mu netřásly ruce, a vylétl za Quinnem.

Alkad nevnímala zpáteční cestu do hotelu díky zlosti a znepokojení. Takhle rychle a ostře nepřemýšlela od té doby, co vymýšlela Alchymistu. Ztrácela jednu možnost za druhou, jako by za ní zapadaly dveře věznice.

Setkání s dvěma viceprezidenty Opie posloužilo jen ke vzájemnému oťukání. Všichni byli tak milí a srdeční, že se na ničem nedohodli. Domluvili jen tolik, že firma sežene loď a

posádku a v blíže neurčené budoucnosti ji pro doradské loďstvo vybaví nespecifikovanými doplňky.

Alkad naznačila, že tohle je jen první zakázka pro doradskou vládu, a pokud všechno půjde hladce, budou následovat další. Možná dokonce velká spousta.

Hrabivost průmyslníků neselhala. Alkad ji znala už z dob, kdy se podílela na vyzbrojování Garissy.

Šli by jí na ruku, nenechali by se znervóznit podezřelými okolnostmi. Byla si tím jistá. Ale než stačili dospět k dohodě, tonalská vláda vyhlásila stav ohrožení. Orbitální obrana Nové Georgie zahájila palbu na tři lodě, z nichž jedna patřila Tonale. Tento čin, tvrdil ministr obrany, nade vši pochybnost dokazuje, že posedlí ovládli Jesup, že vláda Nové Georgie lže a možná už je sama posedlá.

Nyvanské státy zase jednou vstoupily do války.

Viceprezidenti si do nervové nanoniky nahráli program sklíčených grimas. Je nám líto, ale podpis smlouvy budeme muset odložit. Dočasně. Jen dokud Tonala nezvítězí.

Auto zajelo před hlavní vchod hotelu Mercedes. První vystoupil Ngong a zkontroloval okolí. Teď, když ji chránili posedlí, propustila Alkad osobní strážce, i když si ponechala pancéřový vůz od bezpečnostní agentury.

Na ulici byl slabý provoz. Metaři s lopatami zmizeli, se sněhem se potýkali jen zastaralí mechanoidi. Ngong kývl a pokynul. Alkad vystoupila z auta a vešla otočnými dveřmi do hotelové haly s Gelai v patách. Cestou z jednání jí posedlí řekli o Caponových fregatách. Alkad nechápala, kde se o ní Capone doslechl. Gelai ale měla nelíčený strach.

Všech pět se jich nacpalo do výtahu, klec se dala hladce do pohybu. Přítomnost posedlých prozrazovalo jen blikání stropního světla.

Alkad mu nevěnovala pozornost. Stav ohrožení ohrozil především její plány. Tonala musí každou chvíli opětovat úder. Kosmické lodě nad Nyvanem povolá armáda, pokud kapitáni rovnou nezmizí ze soustavy. Brzy tu bude lapená bez možnosti

úniku s Organizací v zádech. Pokud rychle něco nepodnikne, dostanou ji tak či onak posedlí a s ní i Alchymistu.

Teď ji užíral přízrak všeho, co může Alchymista natropit v Konfederaci, když ho posedlí použijí proti jinému cíli než omutanské hvězdě. Co kdyby ho vypustili na Jupiter? Edenitské habitaty by zemřely, Země by přišla o He3 a bez něj by nepřežila. A co kdyby ho použili proti samotnému Slunci? Co kdyby ho přepnuli na režim novy?

Něco takového si nikdy nepřipouštěla. Vždycky měla všechno pod kontrolou. Matičko Boží, odpusť mi.

Úkosem pohlédla na Voi, věčně naštvanou, tentokrát pomalým chodem výtahu. Voi by změnu mise nikdy nepřijala. Selhání pro ni nepřipadalo v úvahu.

Je jako já v jejím věku.

Musím se dostat z téhle planety, uvědomila si náhle. Musím si otevřít další možnosti. Takhle to nesmí skončit.

Když na sebe Gelai s Ngongem tázavě pohlédli, zbývala výtahu ještě čtyři patra.

„Co se děje?“ zeptala se Voi.

„Necítíme Omaina ani Lodiho,“ odpověděla Gelai.

Alkad se s Lodim okamžitě pokusila spojit datováním. Neozval se. Nařídila výtahu, ať zastaví. „Je někdo tam nahoře?“

„Ne,“ řekla Gelai.

„Jseš si jistá?“

„Ano.“

Šestý smysl fascinoval Alkad na posedlých nejvíc. Už jen představa dálkového vnímání stavěla na hlavu kvantovou kosmologii. Zatím ji nenapadla žádná teorie.

„Řekla jsem mu, ať nikam nechodí,“ rozčilovala se Voi.

„Pokud jeho nanonika neodpovídá, je to vážnější,“ připomněla jí Alkad. Voi se zamračila. Alkad znovu rozjela výtah.

Gelai a Ngong se postavili hned za dveře výtahu. Když se otevřely, běhaly po posedlých jiskry, jak se chystali k boji.

„Maria Panno," vydechl Eriba. Dveře do apartmá ležely v troskách.

Gelai na ostatní mávla, ať počkají, a opatrně nahlédla do velkého pokoje. Alkad slyšela syknutí.

Omainovo nové tělo leželo ohořelé na pohovce. Vyraženým oknem dovnitř sněžilo.

Ngong rychle prověřil ostatní místnosti. „Není tady už nikdo," oznámil.

„Matičko Boží, co teď?" zvolala Alkad. „Gelai, nenapadá tě, kdo to mohl být?"

„Ne. Samozřejmě je jasné, že posedlí."

„Vědí o nás," řekla Voi. „A když teď posedli Lodiho, vědí až příliš. Musíme hned zmizet."

„Ano," připustila neochotně Alkad. „Asi ano. Pojedeme rovnou na letiště, jestli neseženeme loď."

„A nenapadne je, že právě to uděláme?" namítl Eriba.

„Co nám zbývá? Tahle planeta už nám nepomůže."

Jeden procesorový blok na stole pípl. Zajiskřil projektor.

Alkad se zahleděla přímo do paprsku. A najednou se dívala cizíma očima na muže v kozáckém úboru.

„Slyšíte mě, paní doktorko?" zeptal se.

„Ano. Kdo jste?"

„Jmenuji se Baranovič, ale na tom nezáleží. Důležité je, že pracuji pro Organizaci pana Capona."

„Do prdele," zasténal Eriba.

Baranovič se usmál a zvedl kulaté zrcátko. Alkad v něm uviděla Lodiho vyděšenou tvář.

„Jak vidíte," pokračoval kozák, „vašemu kamarádovi jsme neublížili. Přijímáte jeho datování. Kdyby byl posedlý, nedokázal by to. Ne? Řekni něco, Lodi."

„Voi? Paní doktorko? Je mi to líto. Nedokázal jsem… Podívejte, je jich jenom sedm. Omain zkusil…" Něco za ním hlasitě zasyčelo. Obraz se rozostřil. Pak Lodi mrkl.

„Statečný kluk.“ Baranovič ho poplácal po zádech. „V Organizaci se pro takové vždycky najde místo. Nerad bych v jeho těle viděl někoho jiného.“

„Nic jiného vám nezbude,“ opáčila Alkad. „Nemohu vyměnit svou zbraň za jediného muže, ať je mi jak chce blízký. Až sem mne dostaly daleko větší oběti. Zradila bych všechny, kdo je podstoupili. Promiň, Lodi, odpusť mi.“

„Milá paní doktorko,“ usmál se Baranovič. „Nenabízel jsem vám Lodiho výměnou za Alchymistu. Používám ho prostě jako spojovací zařízení a ukázku naší rozhodnosti.“

„Nebudu s vámi jednat.“

„Ale budete. Z téhle planety se nedostanete, pokud vás neodveze Organizace. To už je vám asi jasné. Nechtěla jste přece odjet na letiště, že ne?“

„Do mého odletu vám nic není.“

„Bravo, paní doktorko. Tvrdá až do konce. To se mi líbí. Ale pochopte, prosím, že se vaše situace dramaticky změnila. Omutě se stejně nepomstíte. K čemu by to bylo? Za pár měsíců stejně nebude existovat tak, jak ji znáte. Ať jí provedete cokoli, posedlí ji ztrestají lépe. Nebo ne?“

„Ano.“

„Takže můžete myslet jen na sebe a na svou bezprostřední budoucnost. Organizace vám zajistí důstojné dožití. Víte, že u nás miliony cenných lidí zůstávají naživu a v bezpečí. Můžete se k nim přidat, paní doktorko. Mám oprávnění nabídnout vám místo v Organizaci.“

„Za Alchymistu.“

Baranovič velkodušně pokrčil rameny. „Přesně tak. Vezmeme vás i vaše přátele – pokud chcete – pryč z téhle planety dřív, než se válka naplno rozhoří. To vám nikdo jiný nenabídne. Buď tu zůstanete a strávíte věčnost jako ponížený vězeň ve vlastním těle, nebo poletíte s námi a prožijete co nejplodnější život.“

„Co nejničivější, chtěl jste říct.“

„Pochybuji, že bychom museli Alchymistu používat často. Je pravda, co se o něm povídá?“

„Stačilo by pár kusů,“ přisvědčila pomalu Alkad.

„Alkad!“ okřikla ji Voi.

Baranovič zářil štěstím. „Výborně, paní doktorko, vidím, že vám dochází pravda. Nějakou budoucnost máte jedině s námi.“

„Měli byste něco vědět,“ řekla Alkad. „Aktivační kód mám nahraný v nervové nanonice. Pokud mě kvůli poslušnosti zabijete a přemístíte do jiného těla, nevzpomenu si na něj. Pokud mě posednete, cizí duše se k němu nedostane. A neexistuje jediná kopie, Baranoviči.“

„Jste prozíravá žena.“

„Když poletím s vámi, moji společníci odletí na svět podle svého výběru.“

„Ne!“ zvolala Voi.

Alkad se odvrátila od projektoru a řekla Gelai: „Umlč ji.“

Posedlá zkroutila Voi ruce za záda a ústa jí ucpala roubíkem zhuštěného vzduchu.

„To je moje jediná podmínka,“ zakončila Alkad. „Většinu života jsem se hnala za jediným cílem. Pokud na mou podmínku nepřistoupíte, nebudu váhat se vám postavit jediným způsobem, který mi zbyl. Jsem rozhodnutá, rozhodnost mi nikdy nechyběla. Zahnali jste mě do kouta, nebudu váhat.“

„Prosím vás, paní doktorko, nemusíte se hned rozčilovat. Rádi vaše přátele dopravíme do bezpečí.“

„Dobře, jsme dohodnuti.“

„Výborně. Naše raketoplány vyzvednou vás a vaše přátele na nádvoří ocelárny za městem. Budeme s Lodim čekat v řezárně číslo čtyři. Buďte tam za devadesát minut.“

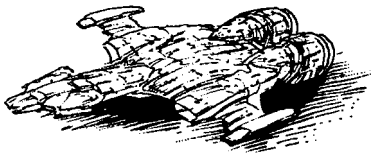

9

Admirál Motela Kolhammer a Syrinx dorazili ke kanceláři velícího admirála právě ve chvíli, kdy ji opouštěl generální prokurátor, hlavu zarputile zataženou mezi ramena. Málem do nich vrazil, zabručel omluvu a utíkal dál s poradci v závěsu. Admirál se za nimi ještě nechápavě podíval a vešel do kanceláře.

U stolu velícího admirála už seděl kapitán Maynard Khanna s admirálkou Lalwaniovou. Z podlahy vyjížděly další dvě ocelové židle.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Kolhammer.

„Máme drobný právnický problém s jedním z našich hostů,“ odtušila suše Lalwaniová. „Je to čistě procedurální záležitost.“

„Pitomí právníci,“ zabručel Samual Alexandrovič. Nabídl Kolhammerovi a kapitánce sokola místo.

„Týká se to Thakrarových informací?“ zeptal se Kolhammer.

„Naštěstí ne.“ Samual se usmál na Syrinx. „Vyřiďte Oenonemu mé díky za tak rychlý let.“

„Ráda jsem pomohla, pane,“ odtušila Syrinx. „Z Ngeuni jsme letěli osmnáct hodin.“

„To je dobré.“

„Je to dost dobré?“ zeptal se Kolhammer.

„Máme za to,“ přisvědčila Lalwaniová. „Podle našich zvědů nad Novou Kalifornií Capone teprve začal připravovat flotilu k odletu.“

„Jak aktuální je ta informace?“ pokračoval v otázkách Kolhammer.

„Z Yosemite k nám každý den létá sokol, takže máme nejvýš třicet hodin zpoždění. Podle konsenzu flotila odletí nejdřív za týden.“

„Zřejmě na Toi-Hoi,“ přemýšlel Motela Kolhammer. „Nerad dělám nevěřícího Tomáše, ale jak spolehlivý je ten kapitán Thakrar?“

Syrinx mohla jen rozhodit rukama. Kdybych jim tak dokázala předat Erickův zápal. „Osobně nepochybuji o pravdivosti jeho slov. Až na zhroucení na konci mise byl věrným vojákem KIS. Capone chce zaútočit na Toi-Hoi.“

„Věřím jeho informacím,“ přidala se Lalwaniová. „Konečně budeme schopni zarazit organizační flotilu.“

„Čímž definitivně vyřešíme problém s Caponem,“ řekl Maynard Khanna. „Když zmizí, zbude nám jen udržovat karanténu.“

„A to nesmyslné Osvobození Mortonridge, do kterého nás vmanipulovalo království Kulu,“ postěžoval si Kolhammer.

„Z psychologického hlediska bude zničení Caponovy flotily přínosnější,“ prohlásila Lalwaniová. „Občané Konfederace ho vnímají jako daleko aktivnější hrozbu…“

„Jo, díky médiím,“ zabručel Motela Kolhammer.

„…takže jakmile je zbavíme hrozby útoku jeho flotily, získáme ve Sněmu mnohem větší vliv a prosadíme svou vůli.“

„A to je?“ zaryl si Samual Alexandrovič. „No jo, Lalwaniová, já vím. Jenom se mi nelíbí pořád se bránit, než Gilmore a další najdou řešení. Připadá mi to pasivní.“

„Čím víc je budeme tlačit, tím spíš můžeme čekat, že začnou spolupracovat,“ namítla.

„Nesmírně optimistické,“ pravil Kolhammer.

Samual nadatoval požadavek svému stolnímu procesoru a válcový AV-projektor pověšený ze stropu začal jiskřit.

„Takhle vypadá naše současná strategická situace,“ vysvětlil, když se židle automaticky natočily čelem k projekci.

Přítomní hleděli na hvězdy Konfederace z galaktického jihu, ikony obíhaly slunce jako technikolorové měsíčky. Pozemské síly uprostřed tvořily hejno zvící plynového superobra. „Dostanete svou šanci, Motelo," zašeptal velící admirál. „Letka první flotily, kterou jste sestavil na boj proti Latonovi, je naše jediná dostatečně mobilní síla. Poletíte na Capona."

Kolhammer si dobře prohlédl simulaci. „Jak odhaduje Yosemite sílu Caponovy flotily?"

„Zhruba sedm set lodí," odvětila Lalwaniová. „Početně je o něco slabší než posledně. Arnstadt na sebe váže spoustu středních lodí. Capone ale zajal znepokojivý díl arnstadtského loďstva. Podle konsenzu jeho flotila disponuje přinejmenším třemi sty dvaceti útočnými fregatami. Zbytek jsou ozbrojení kupci a přestavěné civilní lodě."

„A mají antihmotu," připomněl Kolhammer. „Můj pluk neshromáždí víc než dvě stě lodí. Oba jsme vystudovali stejnou akademii, Lalwaniová, jistá přesila je teprve dvě ku jedné. A to čistě teoreticky."

„Caponovy posádky nemají morálku ani schopnosti," namítla. „S posedlými na palubě navíc jejich lodě nefungují na sto procent."

„Což je úplně jedno, jakmile vypustí vosy na čtyřiceti gé. Antihmota to za ně vyřídí."

„Přidám vám polovinu lodí první flotily přítomných tady na Avonu," řekl velící admirál. „Tak budete mít čtyři sta dvacet plavidel včetně osmdesáti sokolů. Lalwaniová navíc navrhla požádat o pomoc všechny Edenity v okruhu sedmdesáti světelných let."

„I kdyby uvolnili jen deset procent, znamenalo by to tři sta padesát sokolů."

„Sedm set osmdesát vojenských lodí," sečetl Kolhammer. „Taková síla je dost nemotorná."

Lalwaniová na něj nesouhlasně pohlédla. Kolhammer se vesele usmíval.

„Ale nějak to zvládnu."

„Podle taktiků by se flotila měla sejít na Tranquillity," řekl Maynard Khanna. „Obíhá jen osmnáct světelných let od Toi-Hoi, takže se k cíli dostanete za pět hodin."

„Jedné lodi to trvá čtyři hodiny, to ano, ale mluvíme skoro o osmi stovkách. Když jsem říkal, že je taková síla nemotorná, nedělal jsem si legraci. Proč se nesejdeme rovnou nad Toi-Hoi?"

„Capone svůj cíl jistě sleduje. Když tam přiletíte příliš brzy, prostě odvolá akci. Budeme zase na začátku. Tranquillity leží blízko a není to vojenská základna. Jakmile zvědové zjistí, že se organizační flotila chystá k odletu, sokol vás na Tranquillity hned informuje. Na Toi-Hoi se dostanete před Caponem. Můžete je zničit, sotva vyskočí z červích děr."

„Dokonalá taktika," zabručel Kolhammer. „Jak dlouho budu čekat na posilu z první flotily?"

„Už jsem vyhlásil pohotovost," odvětil velící admirál. „Většina lodí dorazí na Trafalgar za patnáct hodin. Zbytek může letět přímo na Tranquillity."

Kolhammer si ještě jednou prohlédl projekci a nadatoval stolnímu procesoru sérii požadavků. Měřítko se změnilo, ohnisko obrazu tvořila soustava Toi-Hoi. „Hlavní bude zajistit Tranquillity. Z habitatu nesmí odletět jediná loď, navíc už v době našeho příletu musí být soustava vyčištěná, aby nás někdo nesledoval."

„Jak to chcete udělat?" zeptal se Samual Alexandrovič.

„Hlavní síla dorazí na Tranquillity za čtyři a půl dne. Letka Mereditha Saldany ale stále kotví u Cádizu, ne?"

„Ano, pane," přisvědčil Maynard Khanna. „Lodě zakotvily na zásobovací základně sedmé flotily. Vláda Cádizu si je vyžádala na podporu místních sil."

„Takže sokol dorazí na Cádiz za…" Podíval se na Syrinx.

„Z Trafalgaru? Za sedm až osm hodin."

„A Meredithovi to bude na Tranquillity trvat dalších dvacet hodin. Takže bude mít tři dny na zajištění prostoru."

„Nechte napsat rozkazy," řekl velící admirál Khannovi. „Kapitánko Syrinx, ještě jednou děkuji Oenonemu a prosím vás, zda byste nedovezli zprávu Meredithu Saldanovi na Cádiz."

To bude polítáníčko, zaradoval se Oenone.

Syrinx zamaskovala vlastní radost nad jeho nadšením. „S radostí, pane admirále."

Samual Alexandrovič vypnul projektor. Cítil stejný neklid, jako když se kdysi otočil zády k rodině a domovské planetě. Zase musel přijmout zodpovědnost, jakou v životě nepoznal. Velká rozhodnutí jsou vždy na jednom člověku a tohle je největší v jeho kariéře. Nevzpomínal si, že by někdo na jedinou misi poslal skoro osm set válečných lodí. Bylo to děsivé číslo, palebná síla schopná zničit několik světů. A Motelovi to také začínalo docházet. Nervózně se na sebe usmáli.

Samual vstal a podal mu ruku. „Je to zásadní střet. Potřebujeme ho vyhrát."

„Já vím," odtušil Kolhammer. „Nezklameme vás."

***

Na koblatském kosmoportu si nikdo nevšiml průvodu dětí procházejících přechodovou komorou doku WJR-99, kde kotvila Leonora Cephei. Neviděli je přístavní úředníci, posádky ostatních lodí (které by na charter kapitána Knoxe hleděly s nejvyšším podezřením) a rozhodně ne firemní ochranka. Poprvé v životě hrála místní politika v Jedův prospěch.

Bezpečnostní kamery a sledovací systémy byly vypnuté, černá skříňka KVA nenahrávala, celníci dostali volno. Po lodi narušující karanténu nezůstane jediný nepohodlný záznam v paměti, nezůstane jediný celní dokument o příplatcích, které si všichni zaměstnanci vysloužili.

Ani tak Jed nechtěl riskovat. Jeho kmen vyvolených se scházel v družině, kde Jed a Beth všechny důkladně prověřili a před odchodem na kosmoport jim sundali červené kapesníky.

Věřit se dalo osmnácti Jitřenkám, přepravnímu maximu Leonory Cephei. Když konečně dorazila Gari, zbývali v družině včetně Jeda a Beth už jen čtyři. Čekali schválně, protože kdyby zmizeli všichni najednou, vzbudili by podezření. Rozhodně ale nepočítali s tím, že Gari přitáhne Navar.

„Letím taky," prohlásila vzdorně Navar, když uviděla Jedův výraz. „Nedokážete mě zastavit."

Nesnášel, když mluvila tak samolibě, vždycky pak dostala, co chtěla. „Gari!" zvolal. „Co to vyvádíš, holka?"

Sestra našpulila rty, jako by jí bylo do pláče. „Viděla mě balit. Řekla, že to poví Diggerovi."

„A myslím to vážně," prohlásila Navar. „Nezůstanu tady, ne, když můžu žít na Valisku. Letím s váma a basta."

„Dobře." Jed vzal Gari kolem ramen. „Nic si z toho nedělej. Rozhodla jsi správně."

„To teda ne," vykřikla Beth. „Na palubě už není místo."

Gari se dala do pláče. Navar založila ruce na prsou a nasadila neoblomný výraz.

„Díky," ucedil Jed.

„Nenechávejte mě tady s Diggerem," kňourala Gari. „Prosím tě, Jede, nenechávej mě tady."

„Nikdo tě tu nenechá," slíbil Jed.

„Tak co chceš dělat?" zeptala se Beth.

„Nevím. Knox asi bude muset někde najít ještě jedno místo." Probodl pohledem nečekaný problém. Jak typické, že Navar zase všechno kazí, když už konečně skoro utekli Diggerovi. Měl by ji někde zamknout, dokud nebudou pryč. Ale ve světě, který jim slíbila Kiera, se zapomene na všechny staré sváry. Smíří se i s takovou nesnesitelnou hromadou potíží jako Navar. Toho ideálu chtěl dosáhnout. Když ji tu nechá, nepřestane být hoden Kieřina ráje?

Beth na něj zakřičela: „Prokrista, ty jseš fakt na nic." Otočila se k Navar, v ruce nervovou rušičku. Navar ztuhl úsměv na tváři, protože nebyla zvyklá na odpor. „Řekneš jediný slovo, jednou si postěžuješ, uděláš jedinou sviňárnu, jak

jsi zvyklá, a já ti tohle vrazím do prdele a pak tě vyhodím do vakua. Jasný?“ Pro větší důraz jí strčila zbraň pod nos.

„Ano,“ vykvikla dívka. Vypadala stejně zoufalá a vyděšená jako Gari. Jed si nevzpomínal, že by ji někdy takhle viděl.

„Dobře,“ pochválila ji Beth. Nervovou rušičku si strčila do kapsy. Tázavě pohlédla na Jeda. „Nechápu, že ses od ní nechal tak dlouho buzerovat. Je to jenom zbabělej spratek.“

Jed si uvědomil, že se musí červenat aspoň jako Gari. Vysvětlovat teď něco by byl nesmysl, navíc obtížný.

Vytáhl zpod stolu kabelu. Na to, že v ní měl všechno, bez čeho se neobejde, byla překvapivě lehká.

Kapitán Knox na ně čekal na konci přechodové komory, drobný Polynésan s bílou pletí a blond vlasy, které kdysi koupil nějaký předek spolu s genetickými úpravami do beztíže. Jasně na něm byla vidět zlost.

„Kývl jsem na patnáct,“ připomněl Jedovi a Beth, sotva propluli průlezem. „Musíte poslat aspoň tři zpátky.“

Jed se zkusil chytit podrážkami na lepítku. Beztíži neměl rád, dělalo se mu v ní špatně, otékala mu tvář a plnily se lebeční dutiny. Také nedokázal příliš manévrovat za pomoci madel. Pral se se setrvačností a brzy ho rozbolely šlachy. Když se konečně dotkl nohou lepítka, příliš pevně ho nechytilo. Jako všechno ostatní na lodi bylo staré a opotřebené.

„Nikdo zpátky nepůjde,“ opáčil. Gari se k němu tiskla a Jed musel manévrovat i s její vahou. Nepouštěl se madla.

„Tak to asi neodletíme,“ prohlásil Knox.

Jed uviděl na konci místnosti Geralda Skibbowa. Jako obvykle byl vypnutý, civěl přímo do zdi. Málokdy se probral. „Geralde.“ Zamával na něj. „Geralde!“

Knox něco zabručel a Gerald se pomalu probral.

„Na kolik pasažérů máte licenci?“ zeptala se Beth.

Knox ji ignoroval.

„Co je?“ ozval se Gerald. Mžoural, jako by ho oslňoval stropní panel.

„Je vás moc," opakoval Knox. „Musíte jich pár poslat zpátky."

„Musím tam," zašeptal Gerald.

„Nikdo neříká, že nepoletíte, Geralde," uklidňovala ho Beth. „Zaplatil jste."

„Ale loď je moje," namítl Knox. „A já tolik lidí nepovezu."

„Fajn," usmála se Beth. „Tak se zeptáme KVA, na kolik pasažérů máte povolení."

„Nehloupněte."

„Když nás nechcete vzít, vraťte peníze a my si najdeme jinou loď."

Knox zoufale pohlédl na Geralda, ale ten vypadal stejně zmateně.

„Jenom tři, říkal jste?" připomněla Beth.

Knox měl dojem, že děcka konečně ustupují, a tak se usmál. „Ano, jenom tři. Rád vaše kamarády vezmu při dalším letu."

Což je konina, věděla Beth. Jde mu jen o vlastní kůži. Loď v takovém stavu opravdu těžko zvládne devatenáct Jitřenek a posádku. Knox dal poprvé najevo nejistotu. Zatím ho zajímala jen jejich solventnost. Gerald mu ale dal víc, než čekal. Jitřenky si nezaslouží takové zacházení.

Gerald se ale zase vypnul. A Jed… Jeda teď zajímá jen jediné. Beth ještě nevěděla, jestli se na něj za to má zlobit.

„Tak dejte tři do záchranného člunu," navrhla.

„Cože?" nechápal Knox.

„Máte přece záchranný člun."

„Samozřejmě."

Beth bylo jasné, že má člun jen pro svou rodinu. „Dáme do něj tři nejmladší. Stejně bychom je tam pustili jako první, kdyby se něco zvrtlo, nebo ne?"

Knox soptil. Peníze ale nakonec rozhodly. Skibbow zaplatil dvojnásobek ceny běžného charteru, už tak předraženého díky karanténě.

„Tak dobře," sykl Knox. Poručil letovému počítači zavřít přechodovou komoru. Věž urgovala zmeškaný čas odletu. Na přistání už čekala další loď.

„Dej mu souřadnice," řekla Beth Jedovi. Vzala Geralda za loket a ohleduplně ho odvedla na křeslo.

Jed dal Knoxovi flek a nestačil se divit, že najednou všemu šéfuje Beth.

Leonora Cephei se rychle zvedla z doku, obytný válec oddělený od fúzního pohonu třicetimetrovým nosníkem. Meziorbitální nákladňák vysunul čtyři chladiče. U základny a na špici vzplály iontové trysky. Bez nákladu se loď pohybovala lehce a rychle. Otočila se o devadesát stupňů, pak naskočil pomocný pohon a odstrčil ji od kosmoportu.

Nebyla od něj ještě ani pět kilometrů, když do jejího doku zaplula Villeneuvova pomsta. Kapitán Duchamp požádal přístavní úřady o plnou nádrž He3 a deuteria. Zmínil se, že má jen dvacet procent paliva a před sebou dlouhou cestu.

***

Mraky nad Chainbridgem utáhly nehybný uzel temného karmínu mezi rubínovými proudy zbytku oblohy. Moyo řídil autobus k městu, Stephanie stála za ním a cítila z domů stejně potemnělé mysli. Bylo jich tu mnohem víc, než mělo; Chainbridge nikdy neměl tolik obyvatel.

Moyo byl stejně zneklidněn. Sundal nohu z plynu. „Co chceš dělat?"

„Nemáme moc na výběr. V městečku je most. A autobusy potřebují dobít."

„Pojedeme přes město?"

„Musíme. Dětem teď přece nikdo neublíží."

Ulice Chainbridge byly plné zaparkovaných aut. Šlo buď o vojenské džípy a průzkumnické čtyřkolky, nebo lehce ozbrojená pěchotní vozidla. Moyovi připomněly starodávné revoluční gerily s jejich pestrou kamufláží, těžkými kanadami a puškami přes rameno.

„Hm.“ Dojeli na náměstí, příjemnou dlážděnou plochu lemovanou vysokými místními stromy. Ulici blokovaly dva lehké tanky. Byly neskutečně starobylé, plechové krabice s výfuky. Ale právě díky starožitné solidnosti působily tak hrozivě.

Karmický křižák už zastavil, v porovnání s tanky absurdně křehký a veselý. Moyo zabrzdil hned za ním.

„Zůstaň tady,“ řekla Stephanie a stiskla mu rameno. „Děti někoho potřebují. Mají strach.“

„Já taky,“ zabručel Moyo.

Stephanie vystoupila na dlažbu. Nad nosem se jí jako motýlí křídla rozvinuly sluneční brýle.

Cochrane se už hádal s vojáky u tanků. Stephanie k nim došla a příjemně se usmála. „Ráda bych mluvila s Anette Ekelundovou, prosím. Mohli byste nás ohlásit?“

Jeden voják se podíval na Karmického křižáka a zvědavé děti natlačené u okýnek. Přikývl a odešel.

Anette Ekelundová vyšla za několik minut z radnice. Na sobě měla elegantní šedou uniformu, kožený kabát lemovaný šarlatovým hedvábím.

„Fíha,“ hvízdl Cochrane, když se blížila. „Paní Hitlerová osobně.“

Stephanie na něj zavrčela.

„Víme o vás už dlouho,“ začala unaveně Anette Ekelundová.

„Proč jste tedy zablokovala silnici?“ zeptala se Stephanie.

„Protože můžu. Copak ničemu nerozumíte?“

„Dobře, ukázala jste nám, kdo je tu šéf. Beru to. Vaši autoritu nezpochybňujeme. Můžeme jet dál?“

Anette Ekelundová pobaveně zakroutila hlavou. „Tohle mi stálo za to. Co si o sobě myslíte? Že ty děti zachraňujete, nebo co?“

„Vlastně ano. Je mi líto, pokud je to na vás příliš jednoduché, ale opravdu mi nejde o nic jiného.“

„Kdyby vám na nich opravdu záleželo, nechali byste je na pokoji. V delší perspektivě by to pro ně bylo lepší.“

„Jsou to děti. Jsou osamělé a mají strach. Abstraktní hledisko je mi cizí. A vy je děsíte.“

„Ne záměrně.“

„Tak proč si hrajete na vojáčky? Kvůli nám?“

„Nejste mi moc vděčná. Riskovala jsem všechno, abych na tenhle svět přivedla zatracené duše včetně té vaší.“

„A proto je z vás naše císařovna. Nic jste neriskovala, nemohla jste jinak, stejně jako my všichni. Prostě jste byla první, tím to hasne.“

„Jako první jsem pochopila, co musíme udělat. Jako první jsem organizovala, jako první bojovala. Jako první jsem dobyla území.“ Ukázala na četu v kavárně naproti. „Proto jdou za mnou. Protože mám pravdu, protože vím, co dělat.“

„Lidé potřebují cíl. Mortonridge se rozpadá. Nemáme jídlo, elektřinu, nikdo neví, co dál. S autoritou přichází zodpovědnost. Pokud nejste jen loupežnická královna. Jestli jste pravá vůdkyně, měla byste své vlohy napřít tam, kde jsou potřeba. Začala jste dobře, udržela jste v chodu komunikační síť, obnovila jste místní správu. Měla jste pokračovat.“

Anette Ekelundová se usmála. „Čím jste byla dřív? Já slyšela, že ženou v domácnosti.“

„Na tom nezáleží,“ odbyla ji Stephanie netrpělivě. „Pustíte nás dál?“

„Kdybych vás nepustila, našli byste jinou cestu. Po městě se dokonce poflakuje pár dětí; můžete je nabrat. Vidíte? Nejsem takový netvor.“

„Potřebujeme dobít autobusy.“

„Samozřejmě.“ Anette Ekelundová vzdychla. Dala pokyn jednomu tankistovi. „Dane vás dovede k funkční zásuvce. Nechtějte po nás jídlo, nemám na rozdávání. Těžko uživím své vojáky.“

Stephanie se podívala na tanky; když se soustředila, uviděla pod pancířem zemědělské mechanoidy. „Co tady vlastně s tím vojskem děláte?“

„To je snad jasné. Ujala jsem se té vaší svaté zodpovědnosti. Chráním kvůli vám Mortonridge. Jsme jen třicet kilometrů od Spáleniště a kněžna Saldanová se na druhé straně činí. Nenechají nás na pokoji, Stephanie Ashová. Nenávidí nás a bojí se nás. To je ošklivá kombinace. Takže až se budete zase rozplývat nad vlastní dobrotou, vzpomeňte si, kdo drží barbary za hranicí.“ Vykročila zpátky k tankům, ale ještě se zastavila. „Víte, jednoho dne se budete muset rozhodnout, na čí straně stojíte. Řekla jste, že se nenecháte vyhnat do nicoty. Pokud je to tak, pak budete na mojí straně.“

„Fíha, ta bába má ale plechovou prdel,“ zabručel Cochrane.

„Rozhodně,“ přitakala Stephanie.

Dane vylezl za Cochranem do Karmického křižáka a dovedl konvoj k přístavnímu skladišti. Dlouhé střechy budov pokrývaly solární panely. Zatímco se autobusy nabíjely, svolala Stephanie své lidi a převyprávěla jim obsah rozhovoru s Anette Ekelundovou.

„Pokud chce kdokoli z vás zůstat tady, až autobusy odjedou ke Spáleništi, pochopím to,“ řekla. „Královská armáda by mohla znervóznět, přece jen působíme docela mohutně.“

„Jen tak střílet nebudou,“ namítl McPhee. „Ne, pokud nepřejedeme hraniční čáru. Spíš budou zvědaví.“

„Myslíš?“ strachovala se Tina. K ústům si tiskla velký krajkový kapesník.

„Byl jsem tam,“ řekl Dane. „Na průzkumu. Koukali jsme na sebe. Nic si nezačnou. Jak řekl váš kamarád, budou spíš zvědaví.“

„Už jsme skoro tam.“ Stephanie se křečovitě usmívala. „Jenom pár hodin jízdy.“ Podívala se na autobusy a zamávala dětem. Všechny se mračily jako červené nebe. „McPhee, Frankline, pomozte mi s dětmi. Vezmeme je ven, ať se vyčurají a protáhnou si nohy.“

„Jasně.“

Stephanie se nechala od Moya obejmout a políbit. „Nevzdávej to.“

Plaše se usmála. „Nevzdám. Mohl by ses podívat ve skladech po nějakém záchodě? Jinak nám bude muset stačit řeka a ubrousky.“

„Omrknu to.“

Nejbližší skladiště mělo otevřená vrata. V řadách tu stály vysoké palety instalačního materiálu. Nesvítilo se tu, ale vraty proudilo dovnitř dost narudlého svitu. Moyo začal hledat kancelář.

V uličkách stáli nehybní vysokozdvižní mechanoidi, zaseklí uprostřed práce. Nebylo by tak těžké je zase zprovoznit, pomyslel si. Ale proč? Potřebuje společnost posedlých továrny a pole? Nějakou infrastrukturu jistě, ale jak rozsáhlou a jakého druhu? Něco prostého, účinného, a hlavně nesmírně trvanlivého. Byl rád, že o tom nemusí rozhodovat.

Muž se skrýval za hromadou trubek, a tak ho Moyo neviděl. Alespoň se tím později utěšoval. Tak či tak, nevšiml si ho, dokud nezahnul za roh a neuviděl ho pět metrů před sebou. Muž nebyl posedlý. Moyo znal svůj druh, vnitřní žár buněk plných energistické síly. Tenhle měl bioelektrické pole skoro černé, myšlenky rychlé a tiché. Vypadal úplně obyčejně, na sobě měl bledězelené kalhoty, kostkovanou košili a vestu s logem DataAxis.

Moyo propadl panice. Živý tak daleko v Mortonridgi musí být špeh, takže bude ozbrojený zřejmě něčím, co snadno vyřídí posedlé.

Moyo instinktivně vystřelil bílý oheň.

Zášleh muži obtekl tvář a roztavil trubky za ním. Moyo nevěřícně hekl. Muž stál dál na místě, jako by se nic nestalo.

Oheň dohořel, zbytky se vrátily Moyovi do ruky. Zajíkl se v očekávání nejhoršího. Vrátím se do nicoty. Přišli na způsob, jak odrazit energistickou sílu. Prohráli jsme. Čeká nás jen nicota. Navěky.

Stiskl víčka. Dopřál si poslední toužebnou myšlenku: Stephanie.

Nic se nestalo. Otevřel oči. Muž na něj hleděl trochu rozpačitě. Za ním kapal na podlahu roztavený kov. „Kdo jste?“ zachrčel Moyo.

„Jmenuji se Hugh Rosler. Žil jsem v Exnallu.“

„Sledoval jste nás sem?“

„Ne. I když jsem se díval, jak váš autobus odjíždí z Exnallu. Tady jsem teď jen shodou okolností.“

„Jo.“ Moyo nic nechápal. „Takže nejste špeh?“

Otázka Roslera očividně pobavila. „Nešpehuju pro království Kulu, to ne.“

„A jak to, že vám neublížil oheň?“

„Mám vestavěnou odolnost. Říkali jsme si, že bychom měli mít nějakou ochranu, až to přijde. A schopnost narušení reality se nám už mnohokrát hodila. Párkrát jsem se už ocitl v úzkých, musím dodat, že vždy vlastní vinou. Nikdo mě nemá vidět.“

„Takže jste agent. Pro koho pracujete?“

„Agent je aktivní. Já jen pozoruji, nepatřím k žádné frakci.“

„Jak to myslíte?“

„Království. Konfederace. Adamité. Edeniti. Posedlí. Frakce.“

„Ehm. Takže mě zastřelíte nebo tak něco?“

„Proboha, to ne. Jak jsem řekl, jsem jen pozorovatel.“

Moyo z toho pořád nebyl moudrý. „Pro jakou frakci teda pracujete?“

„To vám nemohu prozradit. Technicky vzato jsem vám už řekl až příliš. Od začátku mé mise se ale značně zrněnily okolnosti. Utajení dnes není tak důležité. Jen se vás snažím uklidnit.“

„Moc vám to nejde.“

„Opravdu se ode mne nemáte čeho bát.“

„Vy nejste člověk, viďte?“

„Z devětadevadesáti procent jsem. To stačí, ne?“

Moyo by byl skoro raději, kdyby Hugh Rosler řekl rovnou ne. „A co to zbývající procento?“

„Je mi líto. Tajná informace.“

„Xenoc? Je to tak? Nějaký neznámý druh? Zachovaly se pověsti o kontaktech v předtechnické éře, o lidech unesených na chov.“

Hugh Rosler se rozesmál. „No ano, starý dobrý Roswell. Málem jsem na něj zapomněl, i když toho byly dlouho plné noviny. Ale myslím, že se tam ve skutečnosti nic nestalo. Když jsem byl na Zemi, žádné UFO jsem nezachytil, a to jsem tam sloužil pěkně dlouho.“

„Vy jste…? Ale…“

„Už bych měl jít. Přátelé o vás začínají mít strach. Ve vedlejším skladu je pěkný záchod. I splachovadlo funguje.“

„Počkat! Proč nás sledujete?“

„Abychom viděli, co se stane.“

„Co se stane? Až zaútočí královská armáda?“

„Ne, na tom příliš nezáleží. Chci vidět, jak se váš druh vylíže ze střetu s posmrtným životem. Musím říct, že se docela těším. Koneckonců jsem na to čekal hodně dlouho. Je to moje primární funkce.“

Moyo na něj zíral, v šoku se zapomněl i bát. „Jak dlouho?“ zašeptal.

„Osmnáct set let.“ Rosler vesele zamával a zmizel ve stínech u zadní stěny. Zdálo se, že ho samy pohlcují.

„Co je s tebou?“ zeptala se Stephanie, když Moyo vyšel na krvavé světlo.

„Nesměj se, ale zrovna jsem potkal Metuzalémova mladšího bráchu.“

***

Louise slyšela cvaknutí dveří a hned uhodla, kdo ji přišel navštívit. Služba mu skončila před čtvrt hodinou. Dal si načas, aby ukázal, že za ní nijak nespěchá.

Louise si řekla, že na lodi Jamrana je hlavní potíž ve vnitřním uspořádání. Vybavení kajut bylo stejně bohaté jako na Daleké říši, ale místo pyramidy čtyř kulových kapslí tvořil na meziorbitálním nákladáku prostory pro posádku jediný válec na přídi. Paluby ležely jedna nad druhou jako patra svatebního dortu. Když chtěl člověk někoho najít, stačilo začít nahoře a slézat po centrálním žebříku.

„Nazdar, Louise."

Povedlo se jí nasadit zdvořilý úsměv. „Nazdar, Pieri."

Pieri Bushay nedávno překročil dvacítku, byl prostřední ze tří bratrů. Jako většinu meziorbitálních lodí i Jamranu spravovala jediná rodina, všech sedm členů posádky byli Bushayové. Louise znepokojovalo, jak volné vztahy v rodině panují; rodinný podnik příliš nepřipomínal patriarchální norfolkský model. Nejstarší syn byl na vojně u centrvládního loďstva, loď tedy řídil jeho otec, obě matky, bratr a dva bratranci.

Nebylo divu, že mladá žena na palubě upoutá Pieriho pozornost. Byl plachý, nejistý a díky tomu milý, pravý opak vlezlého Williama Elphinstona.

„Jak ti je?"

Tím začínal každý rozhovor.

„Dobře, díky." Louise poklepala na nanonický obklad za uchem. „Zázrak konfederační technologie."

„Za dvacet hodin otáčíme loď. V půli cesty. Pak poletíme prde… tedy zádí napřed."

Louise štvalo, že uletět sedmdesát milionů kilometrů mezi planetami trvá déle než cesta mezi hvězdami. Alespoň že fúzní pohon urychloval loď po celou třetinu cesty. Nanonika pak neměla tolik práce s potlačováním nevolnosti. „To je dobře."

„Určitě nechcete, abych zadatoval do mračna a poptal se, jestli někdo neletí na Tranquillity?"

„Ne." To bylo příliš strohé. „Děkuji ti, Pieri, ale pokud tam nějaká loď je, tak poletí, a pokud ne, tak s tím těžko něco udělám. To je osud."

„No jasně, chápu.“ Významně se usmál. „Louise, pokud budeš muset zůstat v mračnu a nějakou dobu tam trčet, rád tě provedu. Už jsem byl na stovkách šutrů. Vím, co tam letí a bez čeho se obejdeš. Bude to sranda.“

„Stovky?“

„Minimálně padesát. Na všech velkých včetně Nova Kongu.“

„Promiň, Pieri, nic mi to neříká. O Nova Kongu jsem nikdy neslyšela.“

„Opravdu? Ani na Norfolku?“

„Ne. Znám jen High York, a to jen díky tomu, že na něj míříme.“

„Nova Kong je ale slavný, jeden z prvních obyvatelných asteroidů na oběžný dráze Země. Novokonžský fyzici vynalezli ZZT pohon. A Richard Saldana tam dělal předsedu vlády. Tam zorganizoval kolonizaci Kulu.“

„Úžasné. Ani si nedokážu představit, že království někdy neexistovalo, že je tak mladé. Veškeré dějiny Země před kosmickými lety mi připadají jako pohádka. Byls už někdy na High Yorku?“

„Ano, je to náš domovský přístav.“

„Takže tvůj domov?“

„Většinou tam kotvíme, ale doma jsem na lodi. Za nic bych ji nevyměnil.“

„Úplně jako Jozue. Vy hvězdoplavci jste všichni stejní. Máte divokou krev.“

„Asi jo.“ Úsměv mu zmizel z tváře. Louise se o svém báječném snoubenci zmiňovala při každém rozhovoru.

„Má High York kvalitní organizaci?“

Pieri příliš nechápal, co tím myslí. „Jo. No jistě, jinak to nejde. Asteroidy nejsou jako planety, Louise. Kdybys na nich neřídila prostředí, přijde katastrofa. Všechno se musí pečlivě organizovat.“

„To vím. Mne spíš zajímá, jaká je tam vláda, policie, úřady. Phobos mi připadal dost svobodný.“

„Pravověrní komunisti si navzájem věří. Táta říká, že každému dají možnost.“

Pieri její starosti nerozptýlil, ba naopak. Když se před pár hodinami naloďovali na Jamranu, Endron podal jejich pasy jediné cizinecké policistce v přístavu. Znal se s ní, a tak se dali do veselého hovoru. Žena strkala identifikační fleky do procesoru a smála se přitom nějakému vtipu. Na podobenky se sotva podívala. Stačilo jí, že pasažéři jen projíždějí, mají doklady v pořádku a Endron je zná. Dokonce mu dovolila doprovodit je na palubu.

Tam si vzal Louise stranou. „Chápete snad, že se vám to nemůže povést?“

„Dostali jsme se až sem,“ odvětila rozechvělým hlasem. Přesto pochybovala. Když v nákladním mechanoidovi převáželi Fauraxovo tělo, byla hala plná lidí. Přesto ho dostali na palubu Daleké říše a do stázové komory bez problémů.

„Zatím jste měla velké štěstí a minimální problémy. V prostoru ovládaném Centrvládou to skončí. Nedokážete si to vůbec představit, Louise. Nepustí vás ani dovnitř do High Yorku. Podívejte, na Phobos jste se dostali, jenom protože jsme vás propašovali a nikdo se neobtěžoval kontrolovat Dalekou říši. A ven vás pustili, protože výstupní kontrolou se nikdo nezdržuje. Jenže teď letíte přímo na Zemi, na svět s největším počtem obyvatel v Konfederaci a nejsilnější armádou v dějinách. Vojáci jsou právě teď stejně paranoidní jako vláda. Tři falešné pasy vás tam těžko protlačí. Vyzkoušejí na vás všechny myslitelný testy a věřte mi, Louise, Fletcher se nedostane ani přes první kontrolu.“ Už ji skoro prosil. „Pojďte se mnou, vzdáte se naší vládě. Neublíží mu, když dosvědčím, že není nebezpečný. A pak vám najdeme nějakou loď na Tranquillity.“

„Ne. Vy to nechápete, oni ho pošlou zpátky do nicoty. Viděla jsem to ve zprávách; když strčíte posedlého do stáze, musí opustit tělo. Nemohu Fletchera vydat, vyhnali by ho ze světa. Trpěl sedm set let. To je vám málo?“

„A co původní majitel jeho těla?“

„Já nevím!“ zoufala. „Já tohle nechtěla. Moje planeta je celá posedlá.“

„Dobře. Omlouvám se, ale musel jsem to říct. Hrajete si s ohněm, Louise, a to je ještě slabé slovo.“

„Ano.“ Opřela se mu jednou rukou o rameno a políbila ho na tvář. „Děkuji vám. Jsem přesvědčená, že kdybyste chtěl, mohl jste nás udat.“

Zčervenal a ona jiné potvrzení nepotřebovala. „No jo. Asi jsem se od vás naučil, že nic není úplně černý nebo bílý. A Fletcher je navíc tak…“

„Slušný.“

Louise se na Pieriho podívala tak, jako by ji nesmírně zajímalo každé jeho slovo. „Tak co se stane, až přiletíme na High York? Chci vědět všechno.“

Pieri si z nervové nanoniky vyvolal vzpomínku na příletovou kontrolu. S trochou štěstí ho bude poslouchat ještě hodinu.

***

Smírčí rada byla nejvyšším soudem Konfederace. Tvořilo ji dvacet pět soudců jmenovaných Sněmem. Rada řešila nejhorší prohřešky proti konfederačním zákonům. Většinou šlo o obvinění nezávislých lodí z pirátství či přechovávání antihmoty. Menší procento tvořily válečné zločiny, zásadně spojené s bojem asteroidů za samostatnost. Smírčí rada znala jen dva tresty: smrt a deportaci na vězeňskou planetu.

V plném stavu měla Rada moc soudit suverénní vlády. Poslední takové zasedání odsoudilo Omutu k blokádě a její vládu kolektivně k trestu smrti.

Poslední pravomocí Smírčí rady byla možnost označit osobu, vládu nebo celý národ za Nepřítele lidstva. Prokletí zatím padlo na Latona, na výrobce antihmoty, různé teroristy a poražené vojevůdce. Nepřítel lidstva se stal štvanou zvěří a

konfederační detektivové ho mohli sledovat s využitím všech prostředků každé vlády, kterou požádali o pomoc.

Právě takového rozhodnutí hodlal generální prokurátor dosáhnout ve věci posedlých. Jakmile se stanou Nepřáteli lidstva, KIS si bude moci s Jacqueline Couteurovou dělat, co se jí zachce. Napřed se ale musí vyjasnit její postavení před zákonem, zda je zajatým nepřítelem nebo bezmocnou obětí. V každém případě má nárok na právního zástupce.

Procesu měla posloužit maximálně zabezpečená jednací síň číslo tři na Trafalgaru. V síni číslo tři se odehrávaly soudy s vyloučením veřejnosti a médií, byla stroze zařízená a ani pro diváky z řad příbuzných nezbývalo mnoho místa.

Maynard Khanna dorazil pět minut před plánovaným zahájením přelíčení a posadil se do první řady skrovné divácké galerie. Jako člověk uvyklý vojenskému pořádku pohrdal právníky. Zamlžili prostý rozdíl mezi dobrem a zlem a proměnili ho v šedou zónu odstupňované viny. Navíc za to brali palmáre rovné mnohonásobku kapitánského žoldu.

Podezřelí mají právo na obhájce, musel si přiznat Maynard, ale stejně nechápal, jak to, že si advokáti nepřipadají jako spoluviníci.

Za Maynarda si sedl poručík Murphy Hewlett, ještě nervóznější a nešťastnější. Naklonil se ke kapitánovi a zašeptal: „To je jak zlý sen.“

„Ani já tomu pořád nevěřím,“ odtušil Maynard Khanna. „Generální prokurátor ale říkal, že je to jen formalita. Žádný soud v galaxii přece nemůže Jacqueline Couteurovou nechat odejít.“

„Proboha, Maynarde, neměli ji vůbec pouštět z pasti na démony. Sám to víte nejlíp.“

„Jsme v zabezpečené síni a my nesmíme dát jejímu obhájci záminku k procedurální stížnosti.“

„Pitomí právníci!“

„Zlatá slova. Co tu vlastně děláte?“

„Jsem tu jako svědek generální prokuratury. Mám soudci popsat, jak to vypadalo na Lalonde, a že zajetí Couteurové tudíž bylo podle vojenských předpisů v pořádku. To jen pro případ, že by její advokát něco namítal proti legitimitě zatčení.“

„Víte, tohle je první případ, kdy nesouhlasím s velícím admirálem. Radil jsem, ať ty kecaly pošle k čertu. Gilmore ztratí celé dny výzkumu.“

Murphy znechuceně zasyčel a opřel se. Poosmé toho dne se ujistil, že má u pasu pouzdro na pistoli a v něm opakovací devítku se zásobníkem plným dumdumek. Otevřel ho a sáhl na pažbu. Včera večer strávil dvě hodiny na střelnici a cvičil míření bez pomoci nanoniky. Pro všechny případy.

Čtveřici vězňů doprovodila k soudu osmičlenná eskorta mariňáků se samopaly. Jacqueline Couteurová šla první, na sobě měla elegantní šedý kostýmek. Nebýt karbotaniových pout na rukou, vypadala by jako pravzor úctyhodné úřednice ze střední třídy. Na pravém zápěstí měla tenký náramek s čidly, aby hlídal proudy energie v jejím těle. Rozhlédla se po mariňácích rozestavěných u všech dveří. Pak uviděla Murphyho Hewletta a široce se na něj usmála.

„Svině,“ zabručel poručík.

Eskorta usadila Jacqueline Couteurovou na lavici obžalovaných a připnula jí pouta k řetězu. Zbylé tři posedlé – Randalla, Lennarta a Nenu – posadili vedle ní. Jakmile zamkli řetízky, postavili se mariňáci za posedlé. Seržant na procesoru zkontroloval, zda čidlové náramky fungují, a pak kývl na soudního úředníka.

Do síně vstoupili čtyři obhájci. Jacqueline Couteurová nasadila zdvořilý úsměv. Uda DiMarca teď viděla potřetí. Právník nebyl moc rád, že ji má hájit, dokonce jí to řekl, ale zároveň slíbil, že se vynasnaží.

„Dobré ráno, Jacqueline,“ pozdravil ji nervózně a snažil se přitom nedívat na mariňáky.

„Nazdárek, Udo. Sehnal jste ty záznamy?“

„Požádal jsem soud o jejich uvolnění. Nějakou dobu to potrvá, loďstvo vede výzkumné záznamy jako tajné a odvolává se na zákon o utajovaných skutečnostech z roku 2503. Samozřejmě jejich stanovisko zpochybním, ale jak jsem řekl, bude to nějakou dobu trvat.“

„Mučili mě, Udo. Soudce musí vidět záznam. Jakmile se dostane pravda na světlo, musejí mě osvobodit.“

„Jacqueline, tohle je jen předběžné slyšení, kde se má dokázat, že vaše zatčení bylo v pořádku, a určit vaše postavení jako zajatce.“

„Nezatkli mě, ale unesli.“

Udo DiMarco vzdychl a pokračoval. „Generální prokuratura bude tvrdit, že únosu se dopustila vaše duše, a tudíž jste vinna zločinem. Z toho odvodí právo na vaše věznění. Také budou tvrdit, že vaše energistická síla představuje novou nebezpečnou zbrojní technologii, čímž vysvětlí vaše vyšetřování v laboratořích tajné služby. Nečekejte, prosím, že dnes odejdete od soudu jako svobodný člověk.“

„Věřím, že uděláte, co bude ve vašich silách.“ Znovu se usmála.

Udo DiMarco se protáhl a odešel na místo obhájce. Utěšovalo ho jen, že soud probíhal bez účasti médií; nikdo se nedozví, že obhajuje posedlou. Nadatoval příkaz svému procesoru a projel shromážděné důkazy. Ironií osudu stálo všechno na jeho straně a dokázal by Jacqueline Couteurové vymoci svobodu, ale pět minut poté, co jí ho soud přidělil ex offo, se rozhodl, že bude obhajobu jen předstírat. Jacqueline to nemohla vědět, ale Udo měl celou rodinu na Nové Kalifornii.

Soudní úředník vstal a zvolal: „Povstaňte, přichází soudkyně Roxana Taynorová. Jednání Smírčí rady je zahájeno.“

Soudkyně Taynorová vyšla ze dveří za soudnou stolicí. Všichni včetně čtveřice posedlých povstali. Mariňáci museli hlavněmi samopalů sledovat jejich pohyb. Na okamžik je

spustili z mušky. Na Chvíli ztratili dokonalé soustředění. Všem v sále zkolabovala nervová nanonika. Osvětlovací panely pohasly. Samopaly se v žáru bílého ohně roztekly.

Murphy Hewlett zařval, vytasil pistoli, palcem odjistil. Jako většinu přítomných ho útok překvapil v půli pohybu, ještě se nepostavil, ale už neseděl. Oči se mu v jasu ohně samy zavřely, sítnicové implantáty příliš dlouho naskakovaly. Řev živých přehlušily exploze samopalových zásobníků. Namířil na Jacqueline Couteurovou. Mariňáci ječeli bolestí, oheň jim se zbraněmi sežehl i ruce. Světlo zhaslo.

Náhlý kontrast nedokázaly Murphyho implantáty zvládnout. Neviděl vůbec nic. Vystřelil samopal. Oheň z hlavně ozářil sál.

Posedlí byli v pohybu. Palba z jednoho zachovalého samopalu fázovala jejich úprk jako stroboskop. Vzduchem létaly trosky lavice obžalovaných.

Tmou zasyčely dva bílé ohně a zabily dvojici mariňáků. Advokáti se jeden přes druhého hnali k nejbližším dveřím. Roxanne Taynorová už utekla. Jeden mariňák bránil její dveře.

„Zavřete a zamkněte!“ řval Murphy. „Odřízněte síň!“

Samopal štěkal dál, bílý oheň pohasl. Lidé se s křikem vrhali pod nábytek. Tmou létaly odražené kulky.

Murphy zahlédl v blikání samopalu Jacqueline Couteurovou. Namířil na ni a vypálil pět trhavých projektilů, poslední dva poslepu. Dumdumky dělaly strašný kravál. Murphy padl na kolena a rychle se odvalil. Právě včas, jeho místo vzápětí zničil kulový blesk. „Kurva.“ Netrefil.

Zvenku uslyšel sirénu. Čidla na stěnách začínala hořet tyrkysovým plamenem. Diváckou galerii sežehly tři další plameny. Mrtvoly zaduněly o podlahu.

Když zariskoval a vykoukl, uviděl Randalla a Nenu, jak se přikrčeni kryjí za lavicemi a míří ke dveřím za ním. Mrkl na dveře po straně rozbité lavice obžalovaných. Bránili je tři mariňáci, právě vyhazovali na chodbu jednoho advokáta.

Dveře za Murphym ale byly otevřené a nechráněné. Snažily se zavřít, jenže na prahu ležel mrtvý voják.

Murphy neměl na výběr. Nesmí je pustit ven do Trafalgaru, to je nemyslitelné. Zrovna přelézal řadu sedadel, když zpoza soudního stolce vylétla zbloudilá rozeta bílého ohně. Odrazila se od stropu a jako klubko hadů zamířila do sálu. Tři mariňáci u dolních dveří do ohně stříleli z pistolí, kulky z plamenů vyrážely zářivé fialové bubliny. Murphy začal střílet na Randalla, ukazováčkem tiskl spoušť s kadencí samopalu. Dumdumky vytrhávaly posedlému z hrudi kusy masa. Murphy zamířil výš. Randal přišel o půl krku, krev se rozstříkla. Nena s řevem v hrůze uskočila a rozhodila rukama.

Bílý oheň zatím chytil jednoho mariňáka jako smyčka lasa. Rychle se stáhl a přeřízl muže v pase. Mariňák ještě v pádu střílel a kropil celou síň kulkami. Pokusil se v pádu něco říci, ale šok mu vyřadil všechny nervy. Vyšlo z něj jen krátké heknutí, to když narazil hlavou o zem. Skelným pohledem hleděl na nohy ještě stojící nad ním.

Zbylí dva vojáci ztuhli hrůzou. Pak se jeden pozvracel.

„Zavřete je!“ zajíkal se Murphy. „Pro Kristovy rány, vypadněte a zavřete dveře.“ Oči ho pálily a slzely, z jednoho tekla krev. O něco zakopl. Přistál na mrtvém mariňákovi a kotoulem pokračoval. Na konci chodby se hemžily postavy, pohyby splývaly. Kolem kotníku se mu stáhl bílý oheň.

„Bolí to? Pomůžeme ti.“

„Jděte do prdele!“ Zvedl se na lokti a zamířil zpátky do dveří. Pálil, seč stačil. Bolestí se mu třásla ruka. Výhled mu zahalil mastný dým.

Pak ho někdo chytil za ramena a odtáhl po podlaze. Kolem řvaly hrubé hlasy. Zaburácení bradfieldky mu málem utrhlo uši. Nad ním stál mariňák v plné zbroji a pálil z velké ráže do soudní síně. Jeho kolega vytahoval mrtvolu ze zablokovaných dveří.

Murphymu začala naskakovat nervová nanonika. Lékařské programy zablokovaly nervy. Dveře soudní síně se zavřely,

zámky zapadly. Hasicí přístroj nastříkal Murphymu na kalhoty hustý bílý plyn. Svalil se na podlahu, na chvíli zbaven slov. Když se rozhlédl, uviděl u stěny tři lidi od soudu, bledé a vyděšené. O dva se starali mariňáci. Tehdy si Murphy všiml, že podlahu chodby pokrývá krev. Kolem se válely vystřílené zásobníky z jeho pistole. Odtáhli ho dál ode dveří, aby měli mariňáci volnou palebnou čáru pro bradfieldky.

„Nehýbejte se," řekla mu žena v uniformě polního lékaře. Začala mu rozřezávat nohavice, za ní už stál připravený lapiduch s nanonickými obklady.

„Nedostali se ven?" zasípal Murphy. Po chodbě pobíhali lidé, nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Nevím," řekla lékařka.

„Tak to kurva zjistěte!"

Zamyšleně se na něj podívala.

„Prosím."

Žena zavolala jednoho mariňáka.

„Všechny ostatní dveře jsou taky zajištěné," ohlásil Murphymu. „Pár lidí jsme dostali ven, ale posedlí jsou zavření. Všechny únikové cesty hlídáme. Náš kapitán čeká na pokyny KIS."

„Pár lidí?" zeptal se Murphy. „Pár lidí je venku?"

„Ano. Dva advokáti, soudkyně, úředník, pět mariňáků. Jsme na vás hrdí, pane, nedal jste se. Mohlo to dopadnout daleko hůř."

„A co ostatní?"

Mariňák otočil zrcadlové hledí přilby ke dveřím. „Je mi líto, pane."

Samopaly zmlkly a v potemnělé soudní síni se zase ozval nářek raněných. Maynard Khanna mezi hlasy slyšel i vlastní slabé sténání. Těžko s ním mohl něco dělat, při sebemenším pohybu mu hlavou projížděla palčivá bolest. Hned pár vteřin po vzpouře obžalovaných se mu kolem nohy jako had obtočila liána bílého ohně a srazila ho na zem. Spánkem se uhodil o

sedadlo a téměř ztratil vědomí. Pak chvíli slyšel ohlušující kanonádu, ale sám už zůstal kupodivu v bezpečí.

Bílý oheň už zmizel, ale nohu měl Maynard sežehnutou na kost. Když na ni pohlédl, připomněla mu anatomický model, vybělenou starou kostru na drátkách.

Zbytky lavice obžalovaných plály nepřirozeným jasem, po stěnách tančily stíny. Maynard otočil hlavu a vykřikl, protože se mu náhle zatmělo před očima. Když si z nich vymnul slzy, jeho obavy se potvrdily. Soudní síň byla zavřená.

Nedostali se ven!

Několikrát se nadechl, aby soustředil myšlenky. Křik utichl spolu se všemi zvuky kromě praskání plamenů. V troskách zazněly kroky. Nad Maynardem stanuly tři temné postavy, možná kdysi lidské, ale svého lidství dávno zbavené.

Uslyšel vzdálený šepot, přísliby blaženství upřímné jako z úst nevěrné milenky. Pak přišla opravdová bolest.

Doktor Gilmore sledoval všechno v přímém přenosu očima kapitána mariňáků Rhodriho Peytona. Stál uprostřed čety pěšáků na chodbě před zabezpečenou soudní síní. Vojáci mířili na dveře bradfieldkami a samopaly, technici na ně zatím roztřesenýma rukama upevňovali čidla.

Když se doktor Gilmore pokusil napojit na jejich procesory, žádný se neozval. Technici byli v energistickém poli posedlých. „Pokusili se už prolomit ven?“ zeptal se.

„Ne, pane,“ oddatoval Rhodri Peyton. Sklouzl očima na vypálené pruhy u dveří. „Toto jsou stopy jejich palby na poručíka Hewletta. Od té doby nic. Máme je v pasti.“

Gilmore se napojil na hlavní trafalgarský počítač a vyžádal si plány soudní síně. Kolem nevedly žádné servisní tunely a ventilační šachty byly pro člověka příliš úzké. Třetí síň měla koneckonců nejvyšší úroveň zabezpečení. Bohužel se při stavbě nepočítalo se zabezpečením proti posedlým. Věděl, že je jen otázkou času, kdy se dostanou ven. Pak za svou neopatrnost všichni draze zaplatí.

„Ověřili jste počet lidí v síni?“

„Postrádáme dvanáct osob, pane. Ale víme, že přinejmenším čtyři z nich jsou mrtví a ostatní utrpěli různá zranění. Hewlett tvrdí, že eliminoval jednoho posedlého, Randalla.“

„Aha. To znamená, že proti nám stojí nejméně jedenáct posedlých. Takový energistický potenciál je nesmírně nebezpečný.“

„Celá oblast je uzavřena, pane, a každé dveře hlídá celá četa.“

„O tom nepochybuji, kapitáne. Chviličku strpení.“ Zadatoval velícímu admirálovi a podal krátké hlášení. „Radím, ať neposílají mariňáky dovnitř. Vzhledem k velikosti soudní síně a počtu posedlých odhaduji ztráty minimálně na padesát procent.“

„Souhlasím,“ oddatoval mu velící admirál. „Mariňáci zůstanou venku. Ale jste si opravdu jistý, že všechny uvnitř posedli?“

„Je to jednoznačný závěr, pane. Celá ta šaškárna se soudem byla od začátku bouda. Tolik posedlých představuje významnou hrozbu. Počítám, že se pokusí prokopat ven; zřejmě dovedou roztavit dostatečný objem skály. Musíme je co nejrychleji neutralizovat. Náhradní pokusné jedince snadno seženeme.“

„Doktore Gilmore, rád bych vám připomněl, že v sále je i můj štábní kapitán a několik civilistů. Musíme se je alespoň pokusit osvobodit. Měl jste na výzkum jejich energistické síly několik týdnů, musíte přece s něčím přijít.“

„Napadá mě jediná možnost, pane. Podle Thakrarova hlášení na ně zabírá dekomprese. Použil ji, když bránil Villeneuvovu pomstu.“

„Aby je zabil.“

„Ano. Ale ukazuje to na jejich slabinu. Navrhuji vypustit ze soudní síně vzduch. Tak bychom neriskovali střet. Napřed ale můžeme zkusit plyn. Dokážou dát hmotě jiný tvar, ale

molekulární strukturu změní těžko. Ani to nemusí být chemická zbraň, stačí prostě zvyšovat podíl dusíku, dokud nezkolabují. Jakmile ztratí vědomí, strčíme je do stáze.“

„Jak se dozvíme, že plyn zabral? Zničili čidla, nevidíme dovnitř.“

„V síni zůstala spousta elektrických zařízení. Až posedlí omdlí, měla by zařízení naskočit. Ale ať podnikneme cokoli, pane admirále, stejně budeme muset nakonec otevřít dveře a přesvědčit se.“

„Dobře, zkuste plyn. Jsme to dlužni Maynardovi a ostatním.“

„Na útěk nemáme moc času,“ prohlásila Jacqueline Couteurová.

Perez, už pár minut v těle Maynarda Khanny, se snažil soustředit i přes strašnou bolest v celém těle. Dařilo se mu soustředit na nejhorší poranění, zastavit tepenné krvácení a trochu ozdravit tkáně. „Maminko moje, co jste tomu chlapovi udělali?“

„Naučili jsme ho poslouchat,“ odvětila suše Jacqueline Couteurová.

Perez se nadzvedl na lokty. Přes vroucná přání měl pocit, jako by mu v levé noze lezli ohniví červi. Dokázal si ji představit celou a zdravou, ale to nestačilo. „Dobře, co teď?“ Rozhlédl se. Prostředí neslibovalo do nového života nic pěkného. Všude ležela zmučená těla, mezi střepy kompozitu přeskakovaly oranžové ohníčky a všemi dveřmi dovnitř sálala nenávist jako rentgenové záření.

„Nevím,“ přiznala Jacqueline Couteurová. „Ale musíme najít nějakou výhodu. Jsme v samém srdci konfederačního odporu proti nám. Musí existovat způsob, jak pomoct Caponovi a ostatním. Doufala jsem, že najdeme jejich jaderné zbraně. Zničení této základny by byla pro Konfederaci pořádná rána.“

„Na to zapomeň, ti mariňáci jsou klasa," upozornil ji Lennart. Stál u soudní stolice a hleděl na podlahu. „Asi dvacet metrů pod náma je nějaká díra nebo chodba." Pod nohama se mu rozvlnily parkety a rozestoupily se jako moře. „Když se do toho pustíme společně, nepotrvá to dlouho."

„Možná," řekla Jacqueline. „Ale oni nás uslyší. Gilmore už nás určitě obklíčil čidlama."

„Tak co teda?" zeptal se jeden z čerstvých posedlých. „Kristova noho, nemůžeme tu přece čekat, až konfederační hvězdná pěchota vyrazí dveře. Nevzdám se těla po deseti minutách. To prostě nejde."

„Zaklínáš se Kristem?" pravila kousavě Jacqueline.

„Uvidíš, že to půjde," odpověděl mu Perez. „Všichni se třeba vrátíme do nicoty."

„A pročpak?" zeptala se Jacqueline Couteurová.

„Tenhle Khanna ví o léčce, kterou Konfederace chystá na Capona. Je si jistej, že Organizace prohraje. Když Capone přestane kolonizovat další planety, jsme v troubě. Khanna je přesvědčený, že karanténa zabrání šíření posedlých na další světy."

„Takže to musíme Caponovi povědět," rozhodla Jacqueline Couteurová. „Všichni musíme tu zprávu vyřvat do nicoty."

„Fajn," ozvala se Nena. „Klidně. Ale co bude s námi? Jak se odtud dostaneme?"

„To je teď vedlejší."

„Pro mě teda ne."

Když se na ni Jacqueline Couteurová zamračila, všimla si na jejím čele krůpějí potu. Nena rovněž ztrácela rovnováhu. I pár ostatních působilo vyčerpaně, oči se jim kalily. I Jacqueline si uvědomila, že je jí nějak těžko. Podezíravě zavětřila a ucítila lehkou vůni ozónu z elektrických ventilátorů.

„Co přesně chce loďstvo Caponovi provést?"

„Vědí, že plánuje zaútočit na Toi-Hoi. Na Tranquillity schovají flotilu a až Organizace vyrazí, přepadnou ji."

„Musíme si to všichni zapamatovat," prohlásila pevně Jacqueline Couteurová a postupně se každému podívala do očí. „Capone se to musí včas dozvědět. Dostaňte se k němu." Soustředila se jen na přání, aby byla síň plná svěžího horského vzduchu. Dokonce ucítila lehkou vůni borovic.

Jeden posedlý se ztěžka posadil. Ostatní funěli. „Co se děje?" zeptal se někdo.

„Asi radiace," odvětila Jacqueline Couteurová. „Nejspíš nás bombardují gama zářením, aby nemuseli bojovat."

„Vyrazíme dveře," navrhl Lennart. „Zaútočíme na ně. Třeba to někdo z nás přežije."

„Prima nápad," řekla Jacqueline.

Lennart namířil prst na soudcovské dveře, ruka se mu opilecky motala. Z dlaně zaprskal slabý odvar obvyklého žáru. Povedlo se mu očadit tapetu, ale nic víc. „Pomozte mi! Musíme všichni."

Jacqueline Couteurová zavřela oči a představila si, že se všechen dýchatelný vzduch v soudní síni soustřeďuje jen kolem ní. Kostým jí zavlál v lehkém vánku.

„Nechci se tam vrátit," vřískal Perez. „Už ne!"

„Musíš," informovala ho Jacqueline. Už se jí dýchalo lépe. „Capone ti najde nové tělo. Bude ti vděčný. Závidím ti."

Další dva posedlí se svalili na podlahu. Lennart padl na kolena, rukama se chytal za krk.

„Loďstvo se nesmí dozvědět, na co jsme přišli," zasípala Jacqueline Couteurová.

Perez k ní zvedl oči, na mluvení se mu nedostávalo dechu. Stejně nemá cenu prosit o milost, uvědomil si. Ona se neslituje.

Řízená elektronová exploze prorazila dveře soudní síně jako blesk. K mariňákům skrčeným patnáct metrů od výbuchu ani nedorazila tlaková vlna. Kapitán Peyton zařval: „Vpřed!" skoro ve stejný okamžik. Komunikační modul zbroje měl přepnutý na audio pro případ, že by posedlí přežili a rušili nanoniku.

Dveřmi vlétlo do síně deset dávek nervových rušičů, teprve pak veřeje dopadly. Na chodbu se vyvalila nesnesitelná vlna rachotu a oslepující záře. Jednotka pospíšila dovnitř.

Byl to synchronizovaný útok. Všechny troje dveře explodovaly ve stejném okamžiku. Na nepřítele zaútočily granáty ze tří stran, trojicí dveří za nimi vpadli mariňáci.

Doktor Gilmore byl stále napojený na Peytonovu nervovou nanoniku a sledoval obraz jeho čidly. Chvíli mu trvalo, než si srovnal, co vidí. Síní ještě padaly světlice, stíny divoce poskakovaly, všude ležela těla. Některé mrtvoly patřily obětem prvního boje. Deset lidí bylo popraveno. Jiné vysvětlení nenašel. Všech deset zabil zásah kulovým bleskem doprostřed čela.

Peyton se protlačil kruhem dvaceti mariňáků uprostřed místnosti. Obklopovali Jacqueline Couteurovou zahalenou v soukromém tornádu zbývajícího kyslíku. Vypadalo to, jako by vzduch kolem ní tuhl, zpod nohou jí kvílela meluzína.

Jacqueline Couteurová měla zvednuté ruce. S nebeským klidem hleděla na namířené samopaly. „Tak jo," řekla. „Vyhráli jste. Asi budu zase potřebovat právníka."

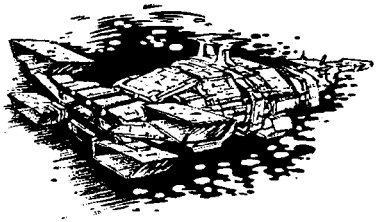

10

Dav nad vstupem do hvězdodrapu čítal skoro tři tisíce hlav. Většina přítomných se tvářila pěkně naštvaně, že sem museli, ale s Bonneyinými lovci se nikdo nehádal. Chtěli klidný život. Na planetě by se stačilo prostě sebrat a odejít do divočiny, ale tady podobnou možnost neměli.

Klenutá střecha vstupní haly se zčásti zřítila a připomínala posedlým pionýrské časy dobývání habitatu. Bonney se po sutinách vyškrábala nahoru. V ruce držela procesorový blok a cestou jím otáčela, aby neztratila z očí displej.

„Poslední šance, Rubro," řekla. „Řekni mi, kde je ten kluk, nebo se do tebe vážně pustím." Displej zůstal prázdný. „Slyšel jsi, co říkala Patricia. Vím to, protože jsi podrazáckej hajzlík. Už nějakou dobu mě vodíš za nos. Vždycky mi řekneš, kde je, ale než tam dorazím, stačí se vypařit. Pomáháš mu stejně, jako pomáháš mně, že jo? Možná se ho snažíš vyděsit, aby s tebou spolupracoval. Je to tak? To skončilo, Rubro, protože Patricia všechno změnila. Teď budeme hrát podle mých pravidel. Nemusím si dávat pozor, nemusím se ohlížet na tvůj ubohý habitat. Honit ty tvoje chráněnce jednoho po druhým byla docela zábava. Užila jsem si trochu vzrušení. Ale tys celou dobu podváděl. Zvláštní, Dariat nám to říkal hned zezačátku." Popošla po střeše čelem k davu. „Tak co, budeš mluvit?"

Na displeji se objevilo: TOBĚ SE FAKT LÍBÍ, CO DĚLÁŠ S TĚMA MALEJMA HOLKAMA, KTERÝ JSTE SEM NALÁKALI, ŽE JO, TY LESBO TLUSTÁ?

Bonney s odporem upustila procesor, jako by to byl použitý toaletní papír. „Hra skončila, Rubro. Prohrál jsi. Teď tě roztrhnu atomovkou.“

Dariate, tohle by sis měl poslechnout.

Co zas?

Bonney, jako obvykle. Ale trochu se to zvrtlo. Kiera jí neměla nechat takovou volnost.

Dariat se napojil na pozorovací rutiny právě včas, aby viděl, jak Bonney žádá dav o klid. Posedlí k ní s očekáváním zvedli hlavy.

„Máte moc džinnů,“ začala. „Dokážete si splnit každé přání. A přesto žijeme jako psi v táborech, máme hlad, necháváme si poroučet, kam můžeme a kam ne. Může za to Rubra. Máme kurva kosmický lodě. Dostaneme se do jiný soustavy dřív, než vám jednou udeří srdce. Ale když se chcete dostat z jednoho konce habitatu na druhý, musíte pěšky. Proč? Protože nás ten zasranej Rubra nepustí ani do metra. A zatím mu to procházelo. To skončilo.“

Vášnivá dáma, poznamenal nervózně Dariat.

Spíš šílená. Všichni ji budou poslouchat, netroufnou si namítnout ani slovo. Všechny je sešikuje a pošle za tebou. Když po tobě půjdou všichni, neuchráním tě. Tentokrát nelžu, synku.

Jo. Všiml jsem si. Dariat odešel k ohni před jeskyní. Už skoro dohořel, pyramidu uhlíků pokrýval jemný bílý popel. Pohlédl do ohniště a ucítil v něm dřímající žár.

Musím se rozhodnout. Rubru nepřemůžu. A až se Kiera vrátí, zničí ho. Kdykoli v minulých třiceti letech by mi to udělalo radost. Třicet let. Celý život.

Ale Rubra je ochotný vzdát se mentální integrity, spojit svoje myšlenky s ním. Vzdá se dvou set let pevné víry, že všechno zvládne sám.

Taťána se pod dekou zavrtěla a posadila, náramky jí hlučně zazvonily. Rychle se probrala. „To byl zvláštní sen.“ Bystře zamrkala. „Ale tohle jsou zvláštní časy, tak co.“

„Co se ti zdálo?“

„Byla jsem ve vesmíru napůl ze světla a napůl z tmy. A já padala do tmy. Pak mě chytila Anastázie a odtáhla mě zpátky.“

„To zní jako spasení.“

„Co je s tebou?“

„Pár věcí se změnilo. Musím se rozhodnout, co dál. Ale já nechci, Taťáno. Třicet let jsem o ničem nerozhodoval. Třicet let jsem si říkal, že čekám právě na tuhle chvíli. Třicet let jsem zůstal dítětem.“

Taťána vstala a došla k němu. Vyhnul se jejímu pohledu, vzala ho tedy kolem ramen. „Co musíš rozhodnout?“

„Jestli pomůžu Rubrovi, jestli se k němu připojím v nervových vrstvách a posednu jeho habitat.“

„On to chce?“

„Myslím, že ne. Ale je na tom jako já, nemáme na výběr. Hra skončila a pomalu končí i prodloužení.“

Bezmyšlenkovitě ho pohladila. „Až se budeš rozhodovat, neber ohled na mě. Jde o velké věci. Jednotlivci tu nehrajou roli a já už si s Bonney svoje vybojovala. Pěkně dlouho jsme jí utíkali, co?“

„Na jednotlivcích záleží. Zvlášť na tobě. Je to divné, jako bych opsal celý kruh. Anastázie mi pořád opakovala, jak důležitý je každý život. Teď musím rozhodnout o tvém osudu. A já tě nenechám trpět, což by se stalo, když se spojím s Rubrou proti posedlým. Jsem zodpovědný za její smrt, nechci mít na rukou i tvoji krev. Co bych jí řekl, až se setkáme? Musím jí být věrný. Jejímu odkazu.“

Zaklonil hlavu, v hlase vztek. „Ty si myslíš, žes vyhrál?“

Ani jsem nevěděl, že spolu bojujeme, než přiletěli ti posedlí, pravil smutně Rubra. **Víš, jaké jsem do tebe kdysi vkládal naděje, i když tys je nesdílel. Víš, že bych udělal cokoli, aby se mé sny naplnily. Byl jsi můj zlatý princ, vyvolený. Osud ti odepřel právoplatné dědictví. Pro mě i pro tebe byla osudem Anastázie. Ty bys řekl, že nám ji podstrčil Thoale.**

Věříš, že se to všechno mělo stát?

Nevím. Vím jenom tolik, že pokud chceme zachovat aspoň něco, musíme spojit síly. Zeptej se sám sebe: mají živí právo žít, nebo mají mrtví vládnout vesmíru?

To je ti podobný, dávat tak sugestivní otázky.

Už jsem takový.

Dlouho nebudeš.

Uděláš to?

Ano.

Tak pojď, přijmu tě do nervových vrstev.

Ještě ne. Napřed chci dostat pryč Taťánu.

Proč?

Až se spojíme, možná budeme prakticky všemocní, ale Bonney a krkavci mají stále šanci slušně poškodit plášť habitatu. Pochybuju, že je dokážeme okamžitě zničit, ale oni o nás budou vědět hned. Jakmile do tebe vstoupím, začne další válka. Nechci, aby se Taťáně něco stalo.

Dobře, požádám Kohistán o sokola.

Napadá tě, jak ji dostat ven?

Napadá. Nic neslibuju. Měli byste se dostat na kosmoport, než Bonney spustí štvanici.

Bonney neorganizovala pouhý hon. Uvědomovala si, že jí Dariat může kdykoli utéct podzemkou, zatímco ona má k dispozici jen policejní džípy a terénní náklaďáky. Pokud má Dariata konečně chytit, musí napřed omezit jeho pohyblivost.

Rozdělila dav na lovecké družiny, rozdala rozkazy a vyslala posedlé na všechny strany. Každé družině velel její zástupce, aby zajistil věrnost civilů.

Do operace se zapojila všechna vozidla v habitatu. Většina zamířila k dalším táborům nad hvězdodrapy přemlouvat obyvatele, aby se zapojili do štvanice. Lavina se rychle šířila.

Kiera chtěla tunely podzemky zachovat, aby je posedlí mohli znovu zprovoznit, až přemístí Valisk do jiného vesmíru. Bonney takové zábrany neměla. Posedlí se váhavě vypravili po schodech do prvního podlaží hvězdodrapů, kde stavěla podzemka. Tady spojili energistické síly a pustili se do systematického ničení stanic i tunelů. Ze stropu na

magnetickou kolejnici padaly velké kusy polypu. Vysokonapěťové kabely zkratovaly. Vozy hořely a blokovaly cestu ještě funkčním strojům. Řídicí procesory proměnili posedlí v popel, za chvíli se propálili až k napojeným nervovým zakončením. Jakmile se dostali k Rubrovým nervům, mučili je elektrickými výboji v naději, že Rubrovi působí nesmírnou bolest.

Rozjařeni úspěšným ničením a Rubrovým mlčením se posedlí houfně pustili níž do hvězdodrapů. Před nimi postupovaly vlny energistické síly a likvidovaly veškerá mechanická i elektronická zařízení. Prohlédli všechny pokoje, chodby i schodiště, zda se tu neschovávají zapomenutí živí. Sestupovali patro po patru, připomínali si nadšení z dob první války o Valisk. Jednota je nakazila mocí. Excentrici se už proměnili do podob fantastických příšer a hrdinů z dějin Země. Nechtěli jen zničit zrádného nepřítele, chtěli si to i pořádně užít.

Z přistávacích ramp vzlétli krkavci a začali hvězdodrapy obletovat zvenčí. Pekelné hejno nahlíželo pronikavými smysly dovnitř a podporovalo své soudruhy uvnitř.

Společně ho zničí. Teď je to jen otázka času.

Dariat seděl naproti Taťáně ve vagonu podzemky. Jeli z jižního konce habitatu na kosmoport. „Odletíš v záchranném člunu," vysvětloval jí. „Bude to ostrý, zezačátku táhnou na dvaceti gé, aby rychle zmizely z místa katastrofy. Ale to jen prvních osm sekund. To přežiješ. Jakmile zmizíš, vyzvedne tě letka sokolů z Kohistánu."

„A co posedlí?" zeptala se. „Nezkusí mě zastavit, zastřelit nebo tak něco?"

„Nebudou mít ani páru, co se děje. Rubra vystřelí všech dvě stě záchranných člunů. Sokoli tě vyzvednou dřív, než to posedlým vůbec dojde."

Pochybovačně se usmála. „Když myslíš. Jsem na tebe hrdá, Dariate. Projevilo se tvoje pravé já, zachoval ses správně, když šlo o hodně. Anastázie by na tebe taky byla hrdá."

„No, díky."

„Měl by sis svoje vítězství uvědomit, načerpat z něj sílu. Paní Chi-ri se na tebe večer usměje. Užij si to."

„Ještě jsme nevyhráli."

„Tys vyhrál. Copak to nechápeš? Po letech boje jsi porazil Anstida. Už ho neposloucháš. Neovládá tě nenávist ani pomsta."

Dariat se zazubil. „Nenávist ne. Ale už se těším, co udělám s Bonney."

Taťána se rozesmála. „Já taky."

Dariat se musel chytit držadla, protože vagon náhle prudce přibrzdil. Taťána zalapala po dechu, světla zablikala.

„Co se děje?" zeptala se.

Vůz trhaně zastavil. Panely úplně zhasly, pak je matně rozsvítila záložní matrice. **Rubro?**

Hajzlíci rozbíjejí stanici, přes kterou jste měli jet. Odřízli proud do kolejnice, ještě jsem nenapojil záložní okruh.

Dariat si škodu prohlédl Rubrovými čidly. Stanice v hvězdodrapu svědčila o díle zkázy. Neviditelný nápor energie lámal z tunelu velké kusy rozpáleného polypu, magnetická kolej se kroutila a skřípala, z podlahy rvala nýty, několik přerušených kabelů chrlilo jiskry. Nad rachotem bylo slyšet smích a veselý povyk.

Prohlédl si i další stanice, všude to vypadalo stejně.

K čertu.

Přesně tam, přitakal Rubra. **Předávkovala se vztekem, ale dělá to chytře.**

Dariatovi se v hlavě objevilo schéma podzemní sítě. **Zůstala nám spousta alternativních cest.**

Jo. Ale než vás přešíbuju do jiného tunelu, musíte se vrátit dvě stanice. Ve vašem tunelu nemůžu pustit proud, zkurvili spínače. Vagon se tam musí dostat na baterky. To

budete mít skoro rychlejší pěšky. A než na odbočku dojdete, posedlí zničí mnohem víc stanic. Bonney to dobře promyslela; tímhle tempem zlikviduje celou síť za čtyřicet minut.

Tak jak se hergot dostaneme na kosmoport?

Jděte dál. Prostě tu stanici projděte. Za ní na vás bude čekat další vůz.

Projděte? Děláš si srandu.

Zničené stanice hlídají vždycky jenom dva posedlí. Ty zvládnu.

Dobře, jedem.

Světla znovu potemněla a vůz se dal do pohybu.

„Tak co?“ zeptala se Taťána. Dariat jí to vysvětlil.

Hvězdodrapy představovaly v dopravní síti habitatu nejdůležitější uzly. V každém byla přestupní stanice sedmi různých linek, jež dovolovaly přímé spojení prakticky kamkoli. Jednotlivé stanice vypadaly stejně: Haly s nadvakrát sklenutým stropem, dvě koleje a mezi nimi nástupiště. Polypové stěny měly bleděmodrý odstín, světelné panely běžely souběžně s kolejemi. Z obou konců nástupiště vedly schody, jedny do hvězdodrapu, druhé, nouzové, ven do parku.

Ve stanici před Dariatem už posedlí přestali s ničením a pokračovali po schodech ničit hvězdodrap. Jak Rubra předpověděl, ústí čtyř tunelů hlídali dva lovci. Ve vzduchu visel kouř. Velké hromady rozbitého polypu ve všech tunelech ještě doutnaly. U stropu blikalo několik holografických reklam. Poškozený projektor ale v poli posedlých promítal jen barevné skvrny.

Vzhledem k tomu, že oheň už dohasínal, oba posedlé velice překvapilo, když požární systém sedm minut po odchodu ostatních najednou začal kropit.

Dariatovi zbývalo urazit tři sta metrů tunelem, právě pomáhal Taťáně z vozu nouzovými dveřmi. Tunel měl jen nepatrné osvětlení, pár modrých elektrofosforescenčních pruhů na stěnách. Mírně se stáčel a díky tomu ho posedlí hlídači necítili.

Taťána seskočila poslední půlmetr a trochu se sebrala.

„Připravená?“ zeptal se Dariat. Přes čidla habitatu si už prohlédl polypovou hromadu, kterou budou muset cestou na stanici překonat. Nevypadala nijak neschůdně, ke stropu zbýval dobrý metr a půl.

„Připravená.“

Tak jdeme, řekl Dariat.

Posedlí už vzdali snahu uchránit se před všudypřítomným deštěm ze sprinklerů. Stáhli se do bezpečí schodiště. Oblečení si proměnili v nepromokavé bundy, voda z nich jen crčela. Všechny povrchy se teď leskly a klouzaly: stěny, nástupiště, podlaha, hromady polypu.

Rubra obešel pojistky pohonných kabelů a pustil do kolejnice třináct tisíc voltů. Bylo to maximální napětí organických vodičů, trojnásobek hnacího limitu vozů podzemky. Rozbitá magnetická kolejnice vyskočila skoro stejně vysoko, jako když ji posedlí ničili. Ze spoje vyšlehly blesky. Jako by v tu chvíli na stanici někdo zapnul fúzní motory. Kapky vody z trysek fialově zazářily a vypařily se. Všechny kovové povrchy zajiskřily.

V srdci spouště se vznítila dvě těla a přesvítila i oblouky výbojů.

Nestalo se to jen na jedné stanici, to by k ní přitáhlo Bonneyinu pozornost jako fúzní motor bitevní vosu. Rubra současně zahájil desítky útoků. Většinou šlo o zkraty vysokého napětí, ale v některých případech se uchýlil k masové ofenzivě služebných zvířat nebo opravářských mechanoidů vybavených svářecími lasery a štěpnými pilami.

Hlášení o útoku se vzápětí dostalo i do haly hvězdodrapu, kde si Bonney zařídila polní štáb. Její zástupci si zprávu rychle předali vysílačkami a varovali ještě nenapadené stráže.

Sotva z tunelu uviděl záři, dal se Dariat do běhu. Taťánu táhl za ruku. Tunelem zazněl strašný vřískot. „Co s nimi Rubra dělá?“ překřičela hluk Taťána. „To, co musí.“

Nepříjemné světlo pohaslo a hluk utichl. Dariat uviděl polypovou barikádu osmdesát metrů před nimi. Nahoře prosvítal průlez.

Brodili se potůčky vody. Když dorazili k závalu, Taťána se zamračila a vykasala si sukni.

Bonney naslouchala křiku ze všech stran, počítala útoky a oběti. Vyšli z toho lehce. To jí bylo podezřelé.

„Ticho!“ zařvala. „Kolik stanic přepadl? Celkem?“

„Třicet dva,“ odpověděl jeden zástupce.

„A dohromady to dělá padesát útoků. Ale ztratili jsme jen sedmdesát až osmdesát lidí. Rubra se jen chtěl zbavit hlídek. Kdyby nám chtěl ublížit, udělal by to, když byly stanice plné lidí.“

„Je to jenom zástěrka? Dariat je někde jinde?“

„Ne,“ odtušila. „Víme, že se přemísťuje hlavně podzemkou. Vsadím se, že je právě tam. Určitě. Jenže my mu zablokovali cestu. Rubra likviduje hlídky, aby se přes ně Dariat dostal. Proto zaútočil na tolika místech, aby nás zmátl.“ Otočila se čelem k holé polypové stěně a usmála se. „Že je to tak, sráči? Prokoukla jsem tě. Ale kam jede? Hvězdodrapy jsou přesně v půlce habitatu.“ Zakroutila hlavou. „Tak fajn lidi, trochu pohybu. Do každý přepadený stanice půjde aspoň jeden. A hned. Dejte si pozor, ať nešlápnete do vody, a dávejte si bacha na zvířata. Ale okamžitě postavte nový hlídky.“

Dariatovi obraz ječící Bonney hlodal v mozku jako kocovina. Právě vylezl na hromadu polypu a protáhl se pod stropem. Díky husté páře nebylo vidět dál než na pět metrů. Voda se dostala všude, zátaras nebezpečně klouzal.

Chytrá svině, poznamenal Rubra. **To jsem nečekal.**

Dokážeš je zdržet?

V téhle stanici ne. Nemám tu zvířata a kabely jsem už spálil. Budete muset utíkat.

Obraz: zástupce Bonney Levinové dobíhá ke vchodu do hvězdodrapu s vysílačkou u ucha a volá: „Už jsem tu, už jsem tu.“

„Taťáno, pohni!“ křikl Dariat.

Taťána se pořád po břiše plazila přes vršek závalu. „Co se děje?“

„Jdou sem.“

Naposledy zabrala a protáhla nohy. Spolu se sklouzli po protějším svahu, s sebou vzali menší lavinu suti.

„Tudy,“ ukázal Dariat do mlhy. Šestým smyslem si doplnil šedé přízraky stěn a našel cestu do protějšího tunelu. Citlivé buňky Valisku mu o sto padesát metrů dál ukázaly připravený vagon. Předvedly mu i lovce nad schody.

„Počkej tady,“ řekl Taťáně a vyskočil na nástupiště. Dramaticky změnil vzhled, obyčejná kombinéza ustoupila složité purpurové uniformě ověšené metály a zlatem. Nejimpozantnější postava jeho mládí, plukovník Chaucer. Každý týden běžel v holovizi, největší hrdina, zběh z Konfederačního loďstva.

Rubra se v duchu smál.

Zástupce byl už v půli schodů, když začal zpomalovat. Zvedl vysílačku. „Někdo tu je.“

Dariat už došel pod schody. „Jenom já,“ zavolal vesele. „Kdo sakra jste?“

„Napřed ty. Tohle je moje stanoviště.“

Dariat sebevědomě vykročil a zástupce zaváhal. Tenhle člověk se neschovává.

Dariat doširoka otevřel ústa a vyvrhl na lovce ohnivou kouli. Dvě duše s nezměrnou hrůzou zmizely v nicotě. Tělo se skutálelo ze schodů.

„Co se děje?“ šveholila vysílačka, proměněná zpátky v standardní komunikační modul. „Co se děje? Hlašte se. Hlašte se.“

Z prvního patra jdou čtyři další, řekl Rubra. **Bonney je sem poslala, jakmile její zástupce řekl, že někoho vidí.**

Hergot! K vagonu to nemůžeme stihnout. Taťánu snadno doženou.

Zavolej ji. Schovám vás v hvězdodrapu.

Cože?

Pohyb!

„Taťáno, rychle nahoru!“ Šestým smyslem vnímal, jak se otvírají dveře všech výtahů. Čtveřice posedlých už doběhla ke schodišti. Taťána běžela po nástupišti. U mrtvoly přibrzdila.

„Poběž.“ Dariat ji vzal za ruku a dál ji táhl. Naštvalo ji to, ale strach ji popohnal. Vyběhli spolu nahoru.

Skleněnými stěnami haly prosvítalo dovnitř denní světlo. Neutrpěla mnoho škod, jediným důkazem boje byly praskliny ve skle a ohořelé skvrny na polypových sloupech.

Dariat slyšel z jednoho schodiště za výtahy těžké kroky. Právě začínal vnímat mysli posedlých, což znamenalo, že i oni vědí o něm.

Chytil Taťánu, hodil si ji přes rameno a vyrazil k výtahu. Velké svaly ho bez námahy nesly halou. Nic nevážila.

Úžasná rychlost sprintu znamenala, že když proběhl dveřmi, neměl čas zastavit. Na brzdění by potřeboval aspoň deset metrů. Vrazili přímo do protější stěny. Taťána vykřikla bolestí, náraz zachytila ramenem a žebry, Dariat ji navíc přirazil. Pak do kovu udeřil obličejem a bolest nedokázal utlumit ani energistickou silou. Z nosu mu vystříkla krev a potřísnila klec. Když dopadal na podlahu, matně si uvědomoval, že výtah zavřel dveře. Za nimi se nepatřičně rozjasňovalo.

Dariat se otočil a chytil se za hlavu, jako by z ní tlakem dlaní dokázal vyždímat rány. Bolest pomalu ustoupila a když se dokázal zkoncentrovat, vyhnal i zbytek. „Do prdele.“ Opřel se o stěnu a zklidnil dech. Taťána ležela před ním, držela se za bok, na čele studený pot.

„Zlomila sis něco?“ zeptal se.

„Snad ne. Ale bolí to.“

Dolezl k ní po čtyřech. „Ukaž kde.“

Ukázala a Dariat přiložil k podlitině ruku. V hlavě viděl porušenou tkáň, potrhaná vlákna. Silou vůle spojil přerušené membrány. Taťána si oddechla. „Nevím, jaks to udělal, ale je to lepší než lékařská nanonika.“

Výtah zastavil v padesátém patře.

Co teď? zeptal se Dariat.
Rubra mu to ukázal.
Ty jsi ale hajzl.
Díky, chlapče.

Stanyon vedl posedlé dolů hvězdodrapem. Začal s pětatřiceti pomocníky a číslo rychle rostlo, jak mu Bonney posílala další z okolních budov. Dokonce se nechala slyšet, že už k nim sama pospíchá. Stanyon se mohl přetrhnout, aby Dariata našel dřív, než velitelka dorazí. Právě myslel na pochvalu (a všechno ostatní), která jistě nemine hrdinného hubitele nočních můr, až se Kiera vrátí.

Rozdělil posedlé na osm čet, každá prohledávala jedno patro. Systematicky postupovali dolů a cestou demolovali veškeré zařízení.

Opustil schodiště ve vestibulu osmatřicátého poschodí. Bůhvíproč jim Rubra nekladl žádný odpor. Membránové dveře se poslušně otvíraly, světlo svítilo, v dohledu žádný služebný tvor. Stanyon se rozhlédl a byl spokojen. Posedlí tu už zničili veškeré zařízení včetně skladu domácích přístrojů a požárních kropičů. Vylomili všechny dveře do bytů i kanceláří, nábytek ještě nepřirozeně jasně hořel. V žáru praskaly velké kruhy na podlaze, imitace bílého mramoru černala. Ze skulin stoupala špinavá pára.

„Chcípni," zavrčel Stanyon. „Chcípej pěkně po kouskách. Chcípni v bolestech."

Zrovna šel ke schodům, když se ozvala vysílačka: „Máme ho! Je tady dole!"

Stanyon přístroj vytál z kapsy. „Kde? Kdo to mluví? Na jakým jste patře?"

„Tady Talthorn Zelená noha. Jsem v patře čtyřicet devět, máme ho hned pod sebou. Všichni ho cítíme."

„Slyšíte to?" zařval Stanyon. „Padesátý patro. Hněte kostrou." Rozběhl se na schody.

„Jdou sem," řekl Dariat.

Taťána se usmála, ustrašeně, ale statečně, a přivázala k polštáři poslední motouz. Skončili v dlouho opuštěném bytě. Obývák byl plný mohutných polypových křesel a stolů. Někdejší majitel dal na židle jen tenké polštářky. Jejich výplň tvořil plast napěněný dusíkem.

Rubra se dušoval, že podprdelníky poslouží jako skvělé plovací vesty.

Dariat naposledy prověřil svůj postroj. Jeden polštář měl uvázaný na břiše a druhý na zádech. Málokdy si v životě připadal tak směšně.

Muselo to na něm být vidět.

Nesnaž se vylepšit, co funguje, řekl Rubra.

Od tebe to sedí. Celej život jsi do něčeho šťoural.

Hra, sada, mač, nehádám se. Už ses, prosím tě, připravil?

Dariat se smysly habitatu podíval po posedlých. O patro výš jich bylo dvanáct. Družinu vedl trol s kamennou kůží, v patách měl dva kybernetické ninji v černých bombrech, humanoidního mimozemšťana s jantarovou vnější kostrou a drápy, kterými by mohl trhat plech, pohádkového vílího prince v loveckém s dlouhým lukem v jedné ruce a vysílačkou v druhé, tři nebo čtyři nesmírně chlupaté neandrtálce a pár vojáků v historických uniformách.

„Blázni jsou dnes na válečné stezce," zabručel Dariat.

„Hotovo?" zeptal se Taťány.

Zatahala za přední polštář a utáhla poslední uzel. „Připravená."

Svalová membrána do koupelny se tiše roztáhla. Za ní ležela smaragdově zelená místnost, kruhová vana sladěná s umyvadlem, bidet a záchodová mísa. Všechno v dokonalém stavu. Zato potrubí už zestárlo. Z mosazné sprchy nad vanou kapala voda, pod ní se už udělala velká hnědá skvrna. Z odpadu se rozlézala slizká plíseň. Na umyvadle ležela pyramida zaschlých mýdel.

Dariat stál ve dveřích a Taťána se mu dívala přes rameno. „Co se má dít?“ zeptala se.

„Dívej se.“

Ze záchodu vycházelo basové dunění. Pod mísou se na podlaze objevily praskliny a rychle se rozlezly přes koupelnu. Pak se mísa zvedla, chvíli balancovala a spadla. Jako sopka se kolem vzdouval dvoumetrový kruh podlahy. Polyp se lámal. Z utržené trubky vystříkla voda.

„Pane Tarrugu, co to děláš?“ zeptala se Taťána.

„To není Tarrug, ale Rubra,“ řekl Dariat. „Žádná černá magie.“

Přes místní podprogramy cítil spřízněností, jak se svěrač napíná ve směrech, pro něž nebyl nikdy zamýšlen, a láme tenkou polypovou podlahu. Vyčerpán se zastavil v mezní poloze, ještě se zachvěl a zůstal ve tvaru trychtýře. Dariat k němu skočil. Roura mizela v hloubce. Svalová tkáň měla temně rudou barvu, blána byla na mnoha místech potrhaná. Z ran crčela žlutá tekutina a mizela ve tmě.

„Naše úniková cesta,“ pravil Dariat stejně hrdě jako Rubra.

„Záchod?“ nevěřila Taťána vlastním uším.

„Jasně. Prosím tě, nehraj si teď na slečinku.“ Posadil se na kraj svěrače a přehodil nohy přes okraj. Do stoky mu zbývaly tři metry. Sotva dopadl, vstal, natáhl ruku a ta se mu rozsvítila. Uviděl dlouhou rouru zhruba metrového průměru, skloněnou mírně dolů.

„Hoď sem polštáře.“

Taťána poslechla a pochybovačně se podívala do odpadu. Dariat strčil obě plovací vesty do potrubí a začal lézt za nimi. „Až tam budu, skoč za mnou, jo?“ Nedal jí příležitost odpovědět. Postupoval pomalu, plováky ho brzdily. Šedý polyp klouzal vodou a fekálními splašky. Dariat slyšel Taťánu hudrat, už také zjistila, co pokrývá stěny.

Každé čtyři metry doplňoval potrubí svěrač určený k pumpování vody. Přestože je Rubra úplně roztáhl, pro Dariata

představovaly nepříjemnou překážku. Zrovna přelezl třetí sval, když Rubra řekl: **Dostali se na padesáté podlaží. Cítíš je?**

Ani náhodou. Takže teoreticky oni nevědí o mně.

Dariat měl příliš práce s lezením, a tak se ani nepodíval světločivými buňkami habitatu. **Co ostatní?**

Jdou sem. Na schodech je tlačenice. Je to jak výlet chovanců obludária.

Protáhl se dalším svěračem. Na světle z ruky viděl, že stěna trubky končí dva metry před ním. Konec obkružovala silná svalová membrána. Za ní nebylo nic. Ve tmě slyšel déšť.

„Dokázali jsme to," zavolal za sebe.

V odpověď se mu dostaly jen další snůšky nadávek.

Dariat postrčil špinavé svázané polštáře přes okraj a uslyšel, jak dole šplouchly. Pak je následoval.

Hlavní trávicí trakt, do něhož stoka vedla, probíhal vertikálně celým hvězdodrapem. Sbíral ze všech pater splašky, organický odpad a septiky a všechno sváděl do mohutných čisticích orgánů u základny hvězdodrapu. Ty odfiltrovaly biologické složky do továrny na vyživovací roztok na jižním konci habitatu sítí specializovaných cév. Jedy se vypouštěly do vakua. Čistá voda napájela řeky a rezervoáry.

Obvykle připomínal zažívací trakt nepřetržitý vodopád. Rubra teď ale uzavřel všechny vstupy a obrátil proud z čisticích orgánů, takže voda v šachtě vystoupila až pod padesáté patro.

Dariatovi se zavřela hladina nad hlavou, udělal několik temp a vynořil se. Vyprskl. Naštěstí to už nebyla žumpa, jen znečištěná voda.

Zvedl ruku a mezi prsty mu zazářilo ostré modré světlo. Ukázalo mu skutečnou velikost zažívacího traktu: dvacet metrů v průměru, stěny z šedého polypu připomínaly žulu. Všude kolem bylo vidět vývody stok, svalové membrány se stahovaly jako rybí tlamy. Polštářky plavaly o pět metrů dál.

Taťána se protáhla membránou a rozhlížela se kolem. Dariatovo světlo nedosáhlo dál než patnáct metrů nad hladinu. Ze tmy vysoko nahoře neustále padala voda, hladina se vlnila.

„Dělej, vylez," řekl Dariat. Doplaval pod ni a zabral za membránu. Když Taťána spadla do vody, chvíli zimou lapala po dechu.

Dariat přitáhl plovací vesty a jednu si oblékl. Do druhé jí musel pomoci, měla zkřehlé prsty a nedokázala utáhnout uzly. Jakmile skončil, stoky se tiše uzavřely.

„Kam teď?" zeptala se nervózně Taťána.

„Přímo nahoru." Zazubil se. „Rubra do šachty napumpuje vodu. Nahoru by nám to mělo trvat tak dvacet minut. A cestou si dáme kratší zastávku."

„Fakt?"

„Fakt."

Když Stanyon dorazil do padesátého patra, vládl tu zmatek. Vestibul byl plný vzrušených posedlých. Nikdo nevěděl, co se děje.

„Viděl ho někdo?" zařval Stanyon. Nikdo.

„Hledejte, musel nechat nějakou stopu. Lidi, co prohledávali patra třicet osm a třicet devět, ať se pustí do jedenapadesátky."

„Co se děje?" ozvala se z vysílačky Bonney. Reproduktor praskal a chrchlal.

Stanyon přístroj zvedl a vytáhl anténu. „Zase nám zmizel. Ale je tady. Každou chvíli ho dostaneme."

„Tak se drž předpisů. Nejdeme jenom proti Dariatovi."

„Nejsi tu jediná z rady. Taky vím, co mám dělat."

„Za minutku jsme tam. Spěchám, jak to jde."

Zamračil se na vysílačku a vypnul ji. „Skvělý."

„Stanyone," zavolal někdo z druhého konce vestibulu. „Stanyone, něco jsme našli."

Do bytu se vloupal trol, vílí princ a oba kyberninjové. Když k nim Stanyon doklusal, stáli v koupelně. Odstrčil je.

Okraje popraskaného toaletního svěrače se propadly a rozbitou podlahu pokrýval žlutý sliz. Ředila ho voda z ulomené trubky.

Stanyon opatrně nahlédl do střeva. Nic neviděl, nic necítil. Ukázal na menšího ninju. „Podívej se, kam to vede.“

Kyberninja se na něj podíval, na černém hledí mu vzdorně poblikávaly červené diody.

„Dělej,“ pobídl ho netrpělivě Stanyon.

Po chvíli váhání nechal ninja leteckou bundu zmizet a vlezl do odpadu.

Dariat měl strach ze spodních proudů. Nebylo třeba. Rychle stoupali trávicím traktem, občas to kolem nich jen zabublalo. Pořád hustě pršelo, ale v šachtě vládlo nepřirozené ticho.

Kvůli Taťáně nechal mezi prsty svítil plamínek. Nad sebou stále neviděli nic než černočernou tmu. Pravidelně míjeli prstence zavřených stok a podle nich mohli počítat patra.

Dariatovi bylo teplo, dokázal ho v sobě soustředit. Ale měl strach o Taťánu. Přestala mluvit, zato bylo jasně slyšet, jak drkotá zuby. Dariat měl čas přemýšlet o dalším postupu. A naslouchat šepotu prokletých, ti mu nedali pokoj nikdy.

Rubro, slyšels někdy o nějaké Alkad Mzuové? zeptal se.

Ne. Proč?

Capone by ji moc rád našel. Vymyslela nějakou zbraň.

Jak hergot víš, co chce Capone?

Slyším to. Domáhají se jí duše v nicotě. Hledají ji pro Organizaci.

Spřízněnost mu najednou ukázala nekonečný prostor. Pak se z dálky vynořila nesmírně jasná bytost. Dariat nechápal, jak si může někdo tak věřit, že už ani nejde mluvit o aroganci. Mysl byla nesmírně vznešená a mnohotvárná, v životě se s něčím tak ušlechtilým nesetkal. Přesto přesně věděl, co to je.

Nazdar, Dariate, řekl úl.

Kohistánský konsenzus… Jsem poctěn.

I my s tebou rádi mluvíme. Málokdy prohodíme slovo s kýmkoli mimo edenismus a ty jsi navíc posedlý.

Tak si to užijte, dlouho tu nebudu.

Obdivujeme vaši statečnost. To, co s Rubrou chystáte, je chvályhodné. Jistě to nebylo jednoduché ani pro jednoho z vás.

Bylo to realistické rozhodnutí.

Rubra dal na spřízněné vlně najevo ironii.

Rádi bychom se tě na něco zeptali, pokračoval konsenzus. **Vlastně na víc věcí.**

Předpokládám, že se vaše otázky budou týkat posedlosti. Chápu.

Tvůj současný pohled je ojedinělý a velice cenný.

Bude to muset chvíli počkat, upozornil je Rubra. **Našli záchod.**

Kyberninja se vmáčkl do odpadu a teď jím lezl po břiše. Sálalo z něj naprosté znechucení. Z černých brýlí šlo ven trochu bledě fialového světla. „Byli tady," zavolal přes rameno. „V těch sračkách jsou všude stopy."

„Jo!" zvolal Stanyon a praštil pěstí do svalových dveří. „Jdi dolů," poručil druhému ninjovi. „Pomoz mu."

Muž poslechl a vyrazil dolů nohama napřed.

„Ví někdo, kam ty roury vedou?" zeptal se Stanyon.

„V žádné jsem osobně nebyl," pravil zpěvně vílí princ, „ale odpad končí o patro níž. Mohl bys to zkusit. Pokud ovšem nevypadl na cizím záchodě a prostě neodešel."

Stanyon se znechucen podíval do odpadu. Nedokázal snést pomyšlení, že Dariat si prostě leze stokami a za chvíli se ztratí v davu. Jenže když mají všichni fantastické podoby, nebude to problém. Proč se nikdy nedokážeme pořádně zorganizovat?

Nesmírně nerad zapnul vysílačku. „Bonney, pojď sem, prosím."

Rubra otevřel všechny stoky mezi čtyřicátým devátým a padesátým prvním patrem. Nikdo si toho nevšiml. Ve třech patrech bylo přes sto osmdesát posedlých a další se blížili. Někteří poslušně prohledávali pokoje, většina prostě očumovala. Vzhledem k tomu, že neměli plán, žádnému nebylo

divné, když se najednou otevřely všechny zbývající membrány ve všech bytech. Zároveň zapadly požární dveře k výtahům.

Dariat si přitáhl Taťánu na hruď a pevně ji sevřel. „Připrav se," upozornil ji. Hladina právě míjela stoky v jedenadvacátém patře.

Bonney doběhla do dvanáctého patra o hodnou chvíli dřív než jejích pět zástupců. Slyšela je za sebou na schodech. Dusot kroků jí v uších přehlušoval i bušení srdce. Zatím nebyla unavená, ale věděla, že bude muset za chvíli zpomalit. Do padesátého patra jí zbývá ještě dobrých dvacet minut.

„Bonney," ozvala se vysílačka. „Pojď sem, prosím."

Seběhla do třináctého patra a zvedla vysílačku. „Co je, Stanyone?"

„Zmizel nám v potrubí. Poslal jsem za ním pár lidí, ale nevím, kam ty roury vedou. Možná zase zdrhnul. Třeba by nebylo od věci nechat v hale stráž."

„Debile." Bonney se zastavila a začala přemýšlet. „Jaký roury?"

„Odpad. V podlahách jsou jich kilometry. Našli jsme rozmlácenej hajzl. Vlezl do něj."

„Myslíš stoky?"

„Jo."

Bonney zírala do zdi. Metr pod polypem cítila živé nervy. Rubra se jistě dívá přímo na ni. A je spokojený.

O stokách nic nevěděla, jen ji štvalo, že na ně nepřišli dřív. A Rubra měl naprostou vládu nad každým svalem habitatu. Dariat se objevil na pár vteřin a všichni se rozběhli za ním. Pak zmizel. Pokud ho dokáže odpad tak dokonale skrýt, proč se napřed ukazoval?

„Ven!" zaječela do vysílačky. „Všichni ven! Stanyone, pro Kristovy rohy, vypadněte!"

Rubra roztáhl membrány všech už otevřených stok na třech podlažích. Tlaku třicetipatrového vodního sloupce nic neodolalo.

Stanyon ještě viděl, jak kyberninja letí z roury jako z kanonu a rozbíjí se o strop. Hned ho k němu přirazil mohutný vodní gejzír. Řev živlu připomínal sílu sonického granátu. Stanyonovi popraskaly vlásečnice a kůže mu zrudla. Než stačil zařvat, koupelna byla plná zpěněné vody odražené od stropu. Srazila ho do vany. Z odpadu vystříkl další proud. Byl užší než ze záchodu a fungoval jako řetězová pila.

Na třech prokletých podlažích chrlila vodu každá záchodová mísa, každé umyvadlo a dřez. Světla zhasla, za tmou následovala povodeň ledových vln.

Taťána křičela strachy, protože hladina ve štole rychle klesala. Dělal se vír, oba uprchlíci kroužili podél stěn, vlny do sebe narážely a cákaly. Hukot sílil.

Dariat s hrůzou sledoval, jak se hladina prohýbá. Pomalu se blížili ke středu víru. Hluk dál sílil.

Rubro!

Neměj strach. Ještě třicet vteřin, tím to hasne.

Bonney bezmocně naslouchala zoufalým duším opouštějícím utopená těla, jejich hořký pláč ji zasáhl daleko hůř než jakákoli rána. Křik byl všude, syrová hrůza zesílená na nesnesitelnou úroveň.

V křečích padla na kolena. Z očí jí proudem tekly slzy. I její duše málem opustila tělo, tak naléhavě na ni křičely všechny ostatní. Zaťala pěsti a udeřila do polypového schodu. Bolest ve víru zoufalství skoro necítila. Tak udeřila ještě jednou, ostřeji. A ještě jednou.

Umírání konečně skončilo, všechna tři podlaží byla plná vody. Prosakovala kolem požárních dveří výtahů, rozprášené kapky padaly prázdnými šachtami, ale dveře samy tlak vydržely. Stejně jako svalová membrána na schodech ve dvaapadesátém patře, která bránila zaplavení nižších pater. Rozlámaná těla od stropu pomalu klesala k zemi.

V trávicím traktu hvězdodrapu se bublavé zvuky divoké vody rozléhaly děsivou harmonickou ozvěnou, která se Taťáně zakusovala až do morku kostí. Sotva začal proud slábnout, byla bez sebe štěstím. Dariat jí sténal v náručí, jako by teď on trpěl bolestí. Světlo v jeho ruce zhaslo a ponořilo oba do naprosté tmy. I když nic neviděla, věděla, že voda zpomaluje a hladina se vyrovnává. Ze zimy ji palčivě bolela hlava.

Dariat se rozkašlal. „Do prdele."

„Stalo se ti něco?" zeptala se.

„Přežiju to."

„Co se stalo?"

„Už nás nikdo nehoní," odvětil bez výrazu. „Tak co teď?"

„Rubra pustí vodu zpátky do šachty. Nahoře bysme měli být za čtvrt hodiny." Zvedl ruku a znovu rozsvítil modrý plamének. „Vydržíš tak dlouho?"

„Vydržím."

Bonney pomalu vyšla z haly hvězdodrapu, třásla se. Na trávě uviděla deset posedlých. Tiše mluvili, drželi se u sebe. Když se objevila, ztichli. Zírali na ni, v myšlenkách výčitku, v očích zlost. Rodila se tu vzpoura.

Vzdorně jim vracela nepřátelské pohledy. Ale věděla, že už ji nikdy nebudou poslouchat. V hvězdodrapu zemřela autorita Kieřiny rady. Pokud chce ještě lovit Dariata a bojovat s Rubrou, bude na to sama. Tak je to nejlepší, jeden na jednoho. Olízla si zkrvavenou pěst. Usmála se tak, že nejbližší posedlí ucouvli.

V parčíku parkovalo několik náklaďáků. Vybrala si nejbližší a prudce vyrazila. Pneumatiky vytrhly ze země dlouhé kusy drnu, Bonney strhla volant do smyku. Vyrazila k severnímu konci habitatu.

Pípla jí vysílačka. „Co si počneš?" zeptal se Rubra. „No jo, byl to pěknej hon, ale prohrála jsi. Zajeď někam do baru a dej si na mě panáka."

„Ještě jsem neprohrála," opáčila. „Pořád tam je. Takže můžu vyhrát."

„Prohrála jsi na celé čáře. Tvoji takzvaní kolegové zdrhají z hvězdodrapů. Rada se rozpadla. Kieře už nikdy nikdo neuvěří."

„Máš pravdu, nic nezůstalo. Jenom já a ten kluk. Chytím ho dřív, než stačí utéct. Už mi to došlo. Pomáháš mu dostat se na kosmoport. Bůhvíproč ti to pořád můžu překazit, jako jsi ty mně zkazil lov. Asi je to spravedlnost. A vzrůšo."

Ta ženská je cvok, poznamenal Dariat.

Ale pořád nám může zavařit. Jako vždycky, namítl Rubra.

Máš pravdu. Zvlášť když se na osu dostane dřív než já. A to je docela dobře možný. Voda už dosáhla druhého podlaží. Dariat už viděl konec trávicí trubice, na stropě měla malý maskovaný světlík.

Za minutu a půl už byli na úrovni podlahy vodojemu. Ocitli se uprostřed velké polokulové jeskyně s šesti přívody vody. Tekly z nich ale jen zanedbatelné čůrky.

Ostrým pochodem vyrazil ke kraji, Taťánu vláčel s sebou. Byla skoro v bezvědomí, prochladla na kost. I s energistickou silou ji vytáhl jen stěží. Pak si k ní lehl a přál si být suchý a v teple. Z šatů jim okamžitě začala stoupat pára.

Taťána pohodila hlavou a zasténala, jako by ji soužila noční můra. Trhaně se posadila, pár zbylých náramků nahlas zazvonilo. Z šatů a copánků se jí ještě pářilo. Zamrkala. „Je mi teplo," podivila se. „Už jsem nevěřila, že mi ještě někdy bude teplo."

„To je to nejmenší."

„Je po všem?"

Bylo mu líto, že musí zklamat její naději. „Ještě ne. Pořád se musíme dostat na kosmoport. Vodní potrubí nás časem dostane do tunelu podzemky, nahoru nemusíme. Ale Bonney přežila. Zkusí nás zastavit."

Taťána si podepřela bradu pěstí. „Pán Thoale nás zkouší hůř než většinu lidí. Určitě k tomu má důvod.“

„To těžko.“ Dariat vstal a odepnul si plovací vestu. „Je mi líto, ale musíme jít.“

Přikývla. „Už jdu.“

Pátrací skupiny postupně vylézaly z hvězdodrapů. Na jejich kroku a výrazu bylo znát, jak je potopa šokovala. Vylézali do hlavní dutiny a utěšovali se, jak jen to dokázali.

Nemělo se to stát, běžela mezi nimi společná myšlenka jako v edenitském konsenzu. Dostalo se jim spásy skutečného světa. Byli vyvolení, požehnaní, vykoupení. Věčný život plný pocitů měli už na dosah ruky. A Rubra jim teď ukázal, že nemají nic.

Dokázal to jen díky tomu, že setrvávali ve vesmíru, kde platily jeho zákony a kde se jim silou rovnal. Ale tak to být nemá. Před nebem a pomstou Konfederace už unikly celé planety, zatímco posedlí z Valisku tu trčeli a lákali další těla. Byl to Kieřin nápad, odvážný a smělý. Věčnost v habitatu nebyla lákavá a Kiera jim dokázala nabídnout budoucnost.

Proto se podřídili její vládě a vládě její rady, protože měla pravdu. Zpočátku. Teď jich je ale dost, Kiera odjela nabízet pomoc v nebezpečné válce a Bonney je vydala Rubrovi, jen aby ukojila vlastní pomstychtivost.

Tomu je konec. Už nebudeme riskovat. Skončíme s dobrodružnými hloupostmi. Přestaneme lovit. Nastal čas nechat tohle všechno za sebou.

Náklaďáček uháněl po uježděné cestě přes polopoušť severního Valisku. Bonney jela na plný plyn, motorům pomáhala energistickou silou. Terénní nerovnosti vozidlo překonávalo dlouhými skoky.

Bonney natřásání vůbec nevnímala, přestože by živému člověku způsobilo vážná vnitřní zranění. Soustředila se jen na svůj cíl, vzdálený necelých pět kilometrů. Představovala si, jak

její staré auto předjíždí vagon skrytý kdesi hluboko v polypu. Věděla, že Dariat pojede podzemkou.

Na severním konci už viděla serpentiny odbočky k malé plošině dva kilometry nad plání. Pokud se jí tam podaří dojet dřív, než Dariat nasedne na podzemku, mohla by být v ose dřív než on.

Začínala být bůhvíproč spokojená. Byla šťastná, chtěla se na něčem podílet, přidat se ke společnému snu.

„Svině!“ Odřízla se od společné touhy a udeřila do volantu. Už začali sbírat sílu, spojovat vůli. Vzdali to, kapitulovali před ubožáckým strachem. Valisk už brzy klidně opustí vesmír a skryje je před všemi hrozbami, odsoudí je k věčné nudě.

Na to tu čekat nebudu. Odletím na krkavci někam, kde je trocha vzrušení. Ale napřed se musím vypořádat s Dariatem. Čas na to mám. Musím mít.

Nákladťák ještě přidal. Silou vůle rozmělňovala poruchu reality, která na ni stále dotírala. Holá nemožnost se stávala skutečností.

Bonney se smála, auto si to hasilo vyschlou krajinou a za ním vlál oblak okrového prachu. Všude kolem pouště rozkvétala, kvetly kaktusy, trávy, ba lišejníky. Noví páni Valisku začali uskutečňovat svou představu ráje.

Kohistánský konsenzus měl ohledně posedlosti a nicoty tisíce otázek. Dariat klidně seděl ve voze a snažil se najít co nejvíc odpovědí. Dokonce jim zprostředkoval nikdy neutuchající nářek ztracených duší. Ať vědí, ať pochopí, čemu musíme čelit.

Je mi divně, oznámil Rubra. **Jako bych se ožral. Mám dojem, že se mi nabourali do myšlenek.**

Ne, řekl Dariat. Už si to také uvědomil, porucha reality pronikla i do hloubky polypu. V dálce jásal radostný sbor duší. **Chystají se opustit vesmír. Nemáme moc času.**

Potvrzujeme, řekl konsenzus. **Naši strážní sokoli hlásí na tvém plášti velké oblasti červeného světla, Rubro. Krkavci jsou velice vzrušení. Opouštějí startovací římsy.**

Nedovol jim to, chlapče, naléhal Rubra. **Pojď do mně, prosím, přenes se už. Můžeme vyhrát, společně je dokážeme zastavit. Dáme jim na prdel.**

Ne, dokud je tu Taťána. K tomu ji neodsoudím. Ještě mám čas.

Bonney je skoro na plošině.

A my téměř pod přístavem. Tenhle vůz vyjede až nahoru na osu. Bonney musí jít tři kilometry po schodech. Snadno ji předjedeme.

Bonney dupla na brzdy a zpod pneumatik se zakouřilo. Když seskakovala, horní zuby už měla tak dlouhé a ostré, že jí lezly z úst. Zarudlýma očima si změřila polypový útes, jako by ho tu nečekala. Dýchala jen ztěžka, dech jí vázl v nose.

Zarazila se a chvíli naprosto nehybně stála s rukama zkříženýma na podbřišku. Pak sklonila hlavu, hluboko se uklonila a zavřela oči.

Co to kurva vyvádí? zeptal se Dariat. **Předtím tak pospíchala.**

Jako by se modlila.

O tom fakt pochybuju.

Vůz už dosáhl severního konce a teď stoupal víkem k ose habitatu. Ozývalo se pískání, vagon chvíli zpomaloval, pak zase zrychloval.

Hergot, v celým habitatu vypadává elektrika. A to mluvím jenom o sekcích, který ještě vnímám. Smrskávám se, chlapče, někam už vůbec nevidím. Pomoz mi!

Porucha reality sílí. Pět minut. Dej mi ještě pět minut.

Na Bonney tmavl oděv afrického lovce a zároveň ztrácel texturu, vyhlazoval se. Nohy se ztenčily, zpod vlasů vykoukly špičaté boltce. Místo oblečení měla za chvíli jen černou kůži.

Najednou zvedla hlodavčí hlavu a přes tesáky vydala zakvílela tak, že to rvalo uši. Oči se jí leskly rudým svitem. Roztáhla ruce, ale místo nich měla křídla. Kožená blána prosvítala a odhalovala síť vlásečnic.

Do prdele, ulevil si Rubra. **Ani náhodou! Je mi jedno, jak vypadá, ale na lítání je moc těžká.**

To už je jedno, řekl Dariat. **Porucha reality má sílu, udrží ji ve vzduchu. Jsme ve vesmíru pohádek. Jestli chce vzletět, poletí.**

Bonney se rozběhla, mocně mávla křídly a už letěla. Zabírala pravidelně, rychle stoupala, od černého polypu se odrážely její vítězné skřeky. Po chvíli trochu zmírnila tempo a dál stoupala vyrovnanou spirálou.

Chytí mě, pravil v hrůze Dariat. **Ona tam bude dřív než já. Nedostanu Taťánu ven.**

„Anastázie!“ zavolal. „Lásko moje, takhle to přece nemůže skončit. Podruhé ne. Přece tě znovu nezklamu.“

Taťána na něj vyděšeně hleděla a ničemu nerozuměla.

Udělej něco, prosil.

Jako co? Rubra skoro nebyl slyšet, z jeho hlasu se vytratil zájem.

Vzpomeňte si na klasiku, řekl kohistánský konsenzus. **Ikaros a Daidalos byli až dodnes jediní lidé, kteří kdy vzlétli vlastní silou za pomoci křídel. Přežil jen jeden. Vzpomeňte si, co se stalo Ikarovi.**

Bonney už nastoupala tři sta metrů nad plošinu a zrovna se vezla v úžasném termickém stoupáku, když si všimla změny. Světlo bylo najednou jiné, a to by se v habitatu nikdy nemělo stát. Přenesla váhu, sklouzla se po křídle, zakřičela blahem. Do dálky se před ní prostírala válcová krajina pocákaná stíny mraků. Poprvé scházelo třpytivé jiskření prstencového moře na jižním konci. Veškerá voda ztmavla a na jižní konec ani nebylo vidět. Tady ale měla světla až moc. To smrdí. Ve stínu byly vždy oba konce habitatu. Způsobovala to konstrukce světelné trubice, tenkého válce spleteného z organických vodičů. Na obou koncích se ale válec zužoval do pouhého kabelu, který jen vedl proud, ale sám nezářil. Osm set metrů od konce trubice plazma pohasínalo a dál magnetické vodiče vydávaly jen slabý přísvit.

Uvědomila si, že Rubra na jižním konci zvýšil výkon a plazma se tak tlačí na sever. Magnetické pole cpalo ionty až do zúžené části nad ní. Rubra v jednom místě úplně odřízl přívod energie, z trubice vystříkly přehřáté ionty a okamžitě zapálily vzduch.

Z Bonneyina pohledu to vypadalo, jako by nad ní detonovala fúzní bomba a vrhla k ní hřibový mrak zkázy.

„Tohle všechno," zvolala nevěřícně, „kvůli mně?"

Plazma prořízlo vzduch, roztočilo Bonney a zlámalo jí křídla. Zahalila se do nich jako do sametu. Pak ji olízla první vlna roztrhaných atomů jako dech rozlíceného slunečního boha. Plazma nemělo sílu ani ničivý potenciál skutečné fúzní bomby. Než k ní dospělo, už z něj nezbývalo víc než elektricky nabitá mlha. Přesto se tlaková vlna pohybovala pětkrát rychleji než jakékoli tornádo a stále měla několik desítek tisíc stupňů. Bonney se proměnila v obláček měděných střepů, za nimiž se v pádu táhl černý olejnatý kouř.

Dariat rozbil sklo a stiskl poplachové tlačítko. Hned se rozezněly sirény, polovina světel na chodbě se červeně rozblikala. Na randál nehleděl a proplul do kovové přechodové komory.

Kulový únikový člun měl jedinou palubu se čtyřmi tlustě polstrovanými akceleračními křesly rozestavenými do kruhu. Dariat se objevil uprostřed. Veškeré ovládání tvořilo jen pár startovacích spínačů. Všechny zapnul a přesvědčil se, že systémy fungují.

Taťána se opatrně protáhla přechodovou komorou, bylo vidět, jak jí je špatně. Copánky jí poletovaly kolem hlavy, korálky na koncích o sebe zvonily.

„Sedni si, kam chceš," poučil ji Dariat. „Začneme odpočet."

Uvelebila se v jednom křesle. Z opěradla vyjely pásy a připoutaly ji.

Dariat se uložil naproti, seděli nohama k sobě. **Jsou připravené ostatní čluny?**

Ano. Většina. Dariate, za hvězdodrapy už neexistuju. V jižní polovině nic nevidím, necítím, ani tam nemyslím.

Už jenom minutku, víc ne. Natáhl se a spustil odpočet. Přechodová komora se zavřela. „Za chvíli odejdu, Taťáno. Do tohohle těla se vrátí Horgan. Postarej se o něj, je mu teprve patnáct. Bude ho to bolet."

„Samozřejmě."

„Já… Vím, že nás Rubra dal dohromady jenom proto, že mě chtěl přitlačit. Ale stejně jsem rád, že jsem tě poznal."

„Já taky. Zahnali jsme spoustu starých démonů. Ukázals mi, že jsem se mýlila."

„Jak?"

„Myslela jsem si, že s tebou udělala chybu. Neudělala. Jenže léčení trvalo příliš dlouho. Až ji konečně najdeš, bude na tebe hrdá."

Dvě třetiny Valisku už halilo červené světlo, z oken hvězdodrapů zářily ranní červánky. Posedlí byli jednotní, společně vnímali celý habitat. Všechny trubky, tunely, žíly i vlásečnice jim byly stejně důvěrně známé jako vlastní krevní řečiště. Viděli i Rubrovy podprogramy v nervových vrstvách. Myšlenky pána habitatu se rozplývaly a zpomalovaly, stahovaly se k severnímu konci, kam je posedlí tlačili jako kletbu starého života.

Už věděli o všech živých, které před nimi Rubra skrýval. Zachránil jich dvacet osm, skrývali se v dutinách v polypu, vyděšení všudypřítomným červeným světlem. Posedlým už na nich nesešlo. Cítili dokonce Taťánu a Dariata v záchranném člunu, vnímali odpočet v nitru počítače. Bylo jim to jedno.

Habitat se důkladně měnil. V prostoru se objevovaly mikroskopické trhliny a po několika milisekundách zase mizely. Nepřetržitý proud fluktuací vytvářel distorzní vlny podobné gravitonickému působení sokolů. Tady jim ale scházel řád i ohnisko. Místní časoprostor ovládl chaos a oslabil předivo vesmíru kolem pláště Valisku.

Kolem severního konce se rojili vzteklí krkavci. Harpyje i mimoprostorové rakety se oblétaly nebezpečnou rychlostí, distorze jimi pohazovala jako vichřice.

Těla! křičely duše v lodích na posedlé uvnitř. **Kiera nám slíbila lidská těla. Když teď odletíte, nikdy je nedostaneme. Odsuzujete nás k životu v biteku.**

Je nám líto, ozvala se jediná odpověď.

Spřízněnou vlnou zaduněl spravedlivý hněv, lodě vysunuly bojová čidla. Bitevní vosy dostaly aktivační kódy.

Pokud nám odepřete věčnost v lidské podobě, vezmeme vás do propasti s sebou.

Rubra už ovládal jen programy v severním cípu. Od všeho ostatního ho posedlí odřízli. Ze smyslů mu zbylo jen pár bitekových rozhraní v elektronice nerotujícího kosmoportu. Viděl roztřesené černobílé obrazy prázdných chodeb, nehybných člunů a opuštěných vnějších nosníků. S nimi vnímal ještě datové toky v komunikační síti přístavu.

Už ho to nezajímalo. Dariat to příliš dlouho oddaloval, pomyslel si. Nezvládl vinu. Tohle je konec, po všech staletích zmizím do noci. Hanba. Hanba mi. Ale posedlí si mě budou navěky připomínat v nadávkách a kletbách.

Vystřelil všechny únikové moduly.

Teď, vzdychl Dariat.

Dvanáct gé ho zarazilo do křesla. Ztratil zrak. A po třiceti letech se mu nervové vrstvy konečně otevřely.

Dvě bytosti – dvě ega – se srazily. Vzpomínky a osobnostní rysy splynuly na nejhlubší rovině. Nepřátelství, antipatie, hněv, lítost, stud, všechno hojně proudilo z obou stran a nebylo se před tím kde schovat. Nervové vrstvy vibrovaly vztekem nad dlouho skrývanými tajnostmi. Rozhořčení ale brzy opadlo, protože obě mysli rychle splývaly.

Jedna polovina nové bytosti ovládla všechny nervy habitatu, živé, ale omráčené poruchou reality. Druhá přispěla energistickou silou, v lidském těle omezenou, ale tady bezmeznou. Prvních pár vteřin Dariat fungoval jen v několika

kubických metrech mozkové tkáně. Už tehdy dokázal přemoci všechny posedlé a zabránit jim v šíření poruchy. Jakmile se v nervech zabydlel, začal expandovat. Pohlcoval neurony jako lavina.

Zděšeným posedlým se doslova rozpadal sen před očima.

Tak fajn, sráči, promluvila k nim nová osobnost habitatu. **Sranda skončila.**

Jakmile vylétly únikové moduly, do prostoru skočilo sto sokolů z Kohistánu. Vyděsili už tak dost šílené krkavce. Propast mezi nepřátelskými hejny bitekových lodí okamžitě proťala pavučina laserů.

Neopětujte palbu, zaveleli sokoli. **Nesmíme poškodit habitat ani záchranné čluny.**

Dva krkavci vypustili bitevní vosy. Sotva opustily komory, zničily je rentgenové lasery sokolů. Jasně se ukázalo, v jaké jsou krkavci nevýhodě. Energistické pole jim nedovolovalo používat přesnou elektroniku.

Posedlé lodě zmizely v červích děrách a místo útoku na Valisk se museli spokojit s nadávkami.

Z přístavu se řítily dvě stovky únikových modulů. Rakety na pevné palivo plály topazovým světlem a zalévaly kosmoport září vycházejícího slunce. Sotva palivo došlo, vypravilo se pět sokolů pro jediný člun.

Taťána pochopila, že ji Dariat opustil; jeho tělo se jaksi zmenšilo, i když ne ve fyzickém smyslu. Jako by nevydržel zrychlení a zůstal pozadu. Horgan začal sténat. Odpoutala se a doplula k němu. Úplně zapomněla na vlastní nevolnost z beztíže.

„To nic není," zašeptala a objala ho. „Je po všem. Už tě nebude trápit." Samotnou ji překvapilo, jak je jí to líto.

Jeden sokol je zachytil, vzal na palubu a pak všichni na sedmi gé vyrazili co nejdál od habitatu. Na Valisku zuřila válka

světel. Původní červený úsvit ustupoval od severu jasné fialové záři. S plochou nabývala na jasu.

Deset minut po vypuštění únikových modulů červánky úplně zmizely. Když se to stalo, sokoli byli už sedm set kilometrů daleko a zrychlovali na dvou gé. Nikdo nevěděl, jaká je bezpečná vzdálenost. Pak distorzním polem zjistili, že Valisk ztrácí hmotnost. Jako poslední z něj uviděli maličkou namodralou hvězdu. V jádru fotonové trhliny se zhroutil vesmír.

Když záře pohasla a časoprostor se vrátil k normálu, po habitatu nezůstala ani stopa. Ať sokoli pátrali sebepečlivěji, nenašli zbytkovou energii ani jedinou částici větší než zrnko kosmického prachu. Valisk se nevypařil ani nerozpadl, prostě opustil vesmír.

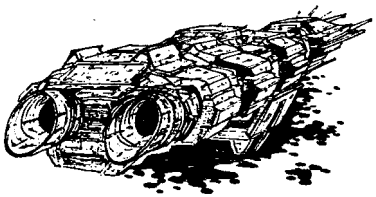

11

Kuluská ambasáda stála hned na kraji vládní čtvrti Harrisburgu, pětipatrová úřední budova s žulovými stěnami a složitě tvarovanými okny. Strohá fasáda končila kvůli oživení vížkami a neomodernistickými sochami. Záměru nebylo dosaženo, žulová architektura města odsuzovala všechny pokusy o výzdobu kamsi do oboru novogotických pevností. Ambasádě nepomohlo ani umístění mezi parky, široké kolonády a staleté stromy. Úřední krabice je úřední krabice, ať děláte co děláte.

V sousedství sídlily bohaté advokátní kanceláře, ředitelství velkých firem a drahé bytové domy. Přímo odnaproti, z kanceláře papírově obsazené leteckou společností, sledovali veškerý provoz před vchodem vyslanectví tonalští tajní. Před čtyřiceti minutami přešli na pohotovost třetího stupně (hrozící tajná operace cizí mocnosti), protože do podzemních garáží ambasády zajelo pět dlouhých diplomatických aut s černými skly. Žádný policista ve službě si nebyl vyhlášením poplachu příliš jistý, ale podle kolegů na letišti byla auta plná Edenitů.

Příjezd Samuela a jeho týmu vzbudil nemalý zájem i mezi zaměstnanci ambasády. Skoro ze všech dveří vykukovaly zvědavé tváře. Adrian Redway vedl Monicu Foulkesovou a její nové spojence skoro celou budovou. Pak sjeli výtahem osm pater pod zem, do místností nezanesených v žádných stavebních plánech.

Adrian Redway zastavil u dveří kanceláře KVB a nerozhodně pohlédl na Samuela. Za ním čekalo dalších šest Edenitů.

„Poslyšte," vypravil ze sebe nakonec, „nechci z toho dělat aféru. Ale z téhle kanceláře řídíme všechny operace na Tonale. Přece nechcete dovnitř všichni?" S nadějí povytáhl obočí.

„To jistě ne," uklidnil ho Samuel.

Monica vzdychla. Nepotřebovala spřízněnost, aby slyšela Samuelovy myšlenky. Když půjde dovnitř jeden, dozvědí se všichni Edeniti všechno a hned. Rozhodila rukama. Mrkl na ni.

Velitelství místní KVB působilo dojmem kanceláře střední obchodní firmy. Jako by se tu přes dokonalou ventilaci nedostávalo vzduchu. Na obyčejných stolech stály (špičkové) procesorové bloky, všude poblikávaly nástěnné holomonitory a závěsné AV-projektory, za okny bylo vidět další kanceláře. Na šéfovských židlích sedělo jedenáct důstojníků, průběžně monitorovali všechny aspekty aktuální politicko strategické situace na planetě. Informace byly díky výpadkům v sítích nedostatkové zboží, jasně bylo znát jen to, jak daleko má orbitální elektronický konflikt k otevřené válce.

Ostatní národy už podnikly podobná opatření jako Tonala. Před dvaceti minutami tonalský hlavní štáb potvrdil ztrátu stanice Duch svobody. Za Urschelem, Raimem a Pinzolou se vydalo pět bitevních lodí zjistit, co se stalo. Všechny ostatní státy si stěžovaly, že vyslání válečných strojů je v tomto okamžiku jasnou provokací.

Adrian dovedl Monicu a Samuela do zasedačky na druhém konci komplexu. „Můj vrchní analytik tvrdí, že do zahájení palby zbývají nejvýš dvě hodiny," pravil zasmušile, sotva se usadil do čela dlouhého stolu.

„Nerada to říkám, ale to je pro naši misi vedlejší," odtušila Monica. „Musíme zajistit Mzuovou. Nesmí zemřít ani padnout do zajetí druhé strany. Pro Konfederaci by to byla katastrofa."

„Ano, pustil jsem si vaši zprávu," vzdychl Adrian. „Alchymista je sám o sobě strašný, ale v rukou posedlých…"

„Něco možná ještě nevíte," doplnil Samuel. „Fregaty Urschel, Raimo a Pinzola patří Organizaci. Capone ví, že je

tady Mzuová, a jeho lidé si nebudou brát servítky. Jejich postup může snadno způsobit planetární válku.“

„Proboha, už sem poslali raketoplány. Nikdo neví, kam přesně, vypadly všechny sledovací družice.“

„A co městská protiletecká obrana?“ zeptala se Monica.

„Vcelku funguje. Přístroje jsou z Kulu, vyřazené před jedenácti lety. Dosluhují, ale jsou spolehlivé. Na hlavním štábu máme napíchnuté linky.“

„Takže když se Caponovy raketoplány objeví nad Harrisburgem, můžete nás varovat.“

„Bez problémů.“

„Dobře, to by nám mělo získat pár minut. Další otázka: našli jste ji?“

Adrian se zatvářil ublíženě. „Samozřejmě. Jsme přece KVB.“

„Správně, pravda je vždycky horší než fámy. Tak kde je?“

Adrian se datově spojil s agentem nasazeným na Mzuovou. „Zapsala se do hotelu Mercedes, tedy přesněji Voi. Nesnažily se zametat stopy. Voi používá kreditní disk na falešné jméno, ale na vlastní bioelektrickou signaturu. Strašná amatérština.“

„Nejsou ani amatéři, jsou to děti,“ řekl Samuel. „Na domácí půdě nám utekli, protože jsme neměli dost času. Tady jsou proti profesionálům naprosto bezbranní.“

„Voi zkontaktovala místní bezpečnostní agenturu,“ řekl Adrian. „Ale osobní strážce poslali zpátky. Máme zprávy, že se spojili s nějakými místními. Nevíme, o koho jde. Na Nyvanu rozhodně nepůsobí garissanští partyzáni.“

„Kolik je těch místních?“ zeptala se Monica.

„Tři nebo čtyři. Neidentifikovali jsme je a tak si nemůžeme být jistí.“

„Shánějí ji i jiné zpravodajské služby?“

„Do informačního systému hotelu pronikly tři sondy. Ani u jedné jsme nevypátrali původce. Měl vynikající obranný program.“

„Mzuová je pořád v hotelu?“

„Právě teď ne, ale zrovna se vrací z jednání s firmou Opia. Její skupina se vydává za delegaci doradského ministerstva obrany, což vysvětluje jejich zájem o zbrojní techniku. Každou chvíli bych měl dostat hlášení našeho člověka ve vedení firmy."

„Dobře," řekla Monica. „Zadržíme ji v hotelu."

„Jak myslíte." Adrian se zamyslel. „Místní policii se to nebude líbit."

„To je hloupé, ale bezvýznamné. Můžete nám zajistit bezpečí před protivzdušnou obranou?"

„Jistě, přece jsme jim ji sami dodali, máme všechny kódy."

„Detektory budou ignorovat všechny edenitské letouny nad městem. Možná budeme potřebovat, aby nás někde vyzvedly."

„Království může za takový kousek přijít v celé soustavě o diplomatické zastoupení," řekl Adrian. „Pokud nyvanské národy něco nenávidí víc než jeden druhý, pak cizince z jiných světů."

„Mzuová potřebovala planetu, kde sežene zbraně a nikdo se jí nebude na nic ptát. Kdyby si tahle planeta vybudovala slušnou civilizaci, neletěla by sem. Můžou si za to sami. Proboha, vždyť měli pět set let."

Samuel káravě zamlaskal.

Adrian se odmlčel a uhnul pohledem. „Hm, zrovna se mi hlásí druhá pátrací skupina. Poslal jsem je za tím Calvertem, jak jste chtěli."

„Ano?" Tohle muselo přijít, pomyslela si Monica.

„Kapitán se hned po přistání spojil s datovým detektivem Richardem Keatonem. Vypadá to, že pro něj Keaton něco udělal. V hotelovém počítači byla jedna sonda zřejmě jeho. Teď jedou autem k hotelu Mercedes. Bude tam dřív než vy."

„Do prdele! Ten mizera."

„Máme ho zlikvidovat?"

„Ne," řekl Samuel. Monicu zarazil ostrým pohledem. „V hotelu by teď jakýkoli rozruch přivolal policii. Už tak bude těžké nevzbudit pozornost."

„No dobře," ucedila.

„Můj tým může Mzuovou zatknout," nabídl se Adrian. Monica byla v pokušení přikývnout, aby to už měla z krku. „Kolik lidí ji sleduje?"

„Tři auta, sedm mužů."

„Mzuová s sebou má minimálně čtyři," připomněl Samuel.

„Pravda," připustila Monica. „To je moc, navíc nevíme, co mají u sebe. Musíme zajistit úspěch na první pokus. Řekněte svým mužům, ať ji dál hlídají. Připojíme se k nim."

„Myslíte, že se bude bránit?" zeptal se Adrian.

„Doufám, že ne," odvětil Samuel. „Není hloupá a musí vidět, co se tu děje. To nám usnadní situaci. Měli bychom jí hned nabídnout, že ji odvezeme ze soustavy. Jakmile jí dojde, že pokud chce odletět, musí s námi, bude ji jednodušší donutit ke kapitulaci."

„Jednodušší?" Monice ho bylo líto. „Na týhle misi?"

„Matičko Boží, proč?" ptala se Voi, jakmile se jich všech pět nacpalo do výtahu. „Teď to nesmíte vzdát. Pomyslete na všechno, co jste obětovala – Maria Panno, co jsme pro vás – udělali! Nemůžete všechno jen tak nechat Caponovi."

Alkad ji umlčela jediným pohledem. „Už nikdy nezpochybňuj má rozhodnutí."

Tón hlasu vyděsil i Gelai a Ngonga, ale ti cítili i její myšlenky.

„Baranovič mi dal jasně najevo, že Omuta je mi uzavřena," řekla Alkad. „I když je to ubožák, má náhodou pravdu. Nedokážete si ani zdaleka představit, jak mě to trápí, protože tím ztrácí smysl třicet let mého života. Na naší pomstě už nezáleží."

„Blbost," nedala se Voi. „Pořád můžete na Omutu udeřit dřív než posedlí."

„Prosím, nedávej na veřejnosti najevo hloupost, není to slušné."

„Hloupost, ty krávo. Matičko Boží, dáváš Caponovi Alchymistu! Na podnose. Myslíš, že budu držet hubu?“

Alkad se narovnala a s nesmírným úsilím vůle promluvila klidným hlasem: „Jsi jen dítě, a tak se fixuješ. Nikdy jsi nedomyslela důsledky svého přání, nedokázala sis představit, jaké bychom způsobili utrpení. Já třicet let nemyslela na nic jiného. Stvořila jsem Alchymistu, Milostiplná, oroduj za mě. Chápu, co dokáže. Zodpovědnost za ten stroj leží jen na mně. Nikdy jsem se jí nechtěla vyhnout. Tehdy bych opustila zbytky své lidskosti. A pokud ho dostanou posedlí, důsledky budou ještě horší. Proto přijmu Baranovičovu nabídku a opustím tuto prokletou planetu. Dovedu Caponovu flotilu k Alchymistovi. A pak ho spustím. Nikdo se k němu už nedostane.“

„Ale…“ Voi se rozhlédla po ostatních. „Když ho spustíte, tak přece…“

„Umřu. Samozřejmě. A se mnou jediný muž, kterého jsem kdy milovala. Třicet let jsme se neviděli a já ho ještě miluji. Na pouhém citu ale nezáleží. Obětuji ho. Už chápeš, jak jsem zodpovědná? Možná se vrátím do jiného těla, možná zůstanu v nicotě. Budu jako všichni mrtví. Mám strach, ale nebráním se tomu. Nejsem tak namyšlená, abych věřila, že mě čeká jiný osud.

Gelai a Ngong mi dokázali, že i po smrti zůstáváme sami sebou. To je dobře, protože pokud se vrátím v jiném těle, budu stejně rozhodná a odhodlaná. Nepostavím dalšího Alchymistu, protože ztratil jediný smysl existence.“

Voi se pokrčila v kolenou, aby viděla Alkad do očí, jako by jí prohlédla až do hlavy. „Vy to myslíte vážně. Zabijete se.“

„Přesnější termín je kamikadze. Ale neměj strach, vás dva s sebou nepotáhnu. Nikdy jsem neměla dojem, že je to váš boj. Nejste praví Garissané, nemusíte si máchat ruce v krvi. Teď se jen modli k Matičce Boží, ať se dostaneme z téhle pasti. Ale věř mi, že nebudu váhat tě obětovat.“ Otočila se na Gelai. „Pokud má někdo námitky, mluvte hned.“

„Ne, paní doktorko," řekla Gelai. Maličko se pousmála. „Nic nenamítám. Vlastně jsem docela ráda, že Alchymista nezničí žádnou planetu. Ale věřte mi, smrt není nic příjemného. Kdybyste poznala nicotu, Capone by pro vás byl vysvobozením."

„Já vím," pravila Alkad. „Ale v životě jsem nikdy neměla na výběr."

Stav ohrožení v Tonale znatelně utlumil silniční dopravu. Obyčejně by vozidla v hlavním městě proměnila napadaný sníh v mokrou břečku a tu rozstříkala na chodce. Teď se ale na ulicích dělaly závěje a městští mechanoidi je nestíhali odklízet.

Dopravní policie zvážila, jak sníh prodlouží brzdnou dráhu, a vyhlásila všeobecné snížení povolené rychlosti. Vyhlášku obdržely řídicí procesory všech silničních vozidel.

„Mám to smazat?" zeptal se Dick Keaton. Jozue se rozmyslel. Bylo jasné, že musejí spěchat, ale na druhou stranu nebylo právě teď nejlepší se dopustit přestupku, a tak řekl: „Ne."

Díky minimálnímu provozu byli tajní v autě za nimi dobře vidět. Drželi si odstup přesně padesát metrů. Jozue si jich nevšímal a policie neznervózňovala ani jeho společníky. Oba seržanti byli ostražití jako mechanoidi, Melvyn se rozhlížel po památkách, Dahybi odpočíval se zavřenýma očima, skoro jako by se modlil. Dick Keaton se viditelně dobře bavil, až tím kapitánovi lezl na nervy. Jozue musel vymyslet, co dál a co vlastně řekne Mzuové, až ji najdou. Nabídne jí návrat na Tranquillity, zdůrazní, do jaké se dostala šlamastyky, a že má na orbitě loď. Ne že by nebyl výřečný, ale teď na jeho slovech závisí všechno. Jak asi přemluvíte psychotickou majitelku definitivní bomby, aby s vámi pěkně v klidu a tiše odjela domů?

Jeho komunikační blok přijal šifrovanou zprávu od Ashlyho a nahrál ji přímo do nanoniky.

„Změna,“ hlásil Ashly. „Edenitské letouny právě aktivovaly iontové pole.“

„Chtějí odletět?“

„Zatím to tak nevypadá. Zůstávají na zemi, ale jsou v pohotovosti. Jejich agenti už jsou asi u Mzuové.“

„Sakra. Nějaký zprávy z orbity?“

„Vůbec nic. Lady Macbeth má vyletět nad obzor až za osm minut.“

„Já odsud žádný boj nezaznamenal.“

„Fajn. Zůstaň na příjmu, blížíme se k hotelu. Můžu tě potřebovat hodně rychle.“

„Budu připraven. Ale jestli ty letouny nebudou chtít, abych odstartoval, může to jít ztuha.“

„Lady Mac je naše poslední záchrana. Může je sestřelit. Když to jinak nepůjde, ať použijou palubní lasery.“

„Rozumím.“

Dahybi se předklonil a snažil se v chumelenici najít hotel Mercedes. Zbývalo jim už jen dvě stě metrů.

„V tom parku by Ashly v pohodě přistál,“ poznamenal Melvyn.

„Souhlas,“ přitakal Jozue. Auto už vjíždělo k hlavnímu vchodu hotelu. Někdo už tam stál.

Jozue poručil vozu, ať zastaví, a přesměroval ho na parkoviště před budovou. Pod pneumatikami zakřupal čerstvý sníh.

Obě policejní vozidla zajela k chodníku.

„Co se děje?“ zašeptal Dick Keaton.

Jozue ukázal prstem na auto u dveří. Zrovna do něj nasedalo několik lidí.

„To je Mzuová,“ prohlásil jeden seržant.

Po všem, co už kvůli ní podstoupil, Jozue k vědkyni pocítil téměř posvátnou úctu. Od doby, co s ní kdysi mluvil, se příliš nezměnila. Stejné rysy, stejný účes, teď ale měla teplý modrý kabát. A vyzařovala z ní vražedná sebedůvěra.

Pokud někdy pochyboval o existenci Alchymisty a jeho spojení s Mzuovou, teď přestal.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Dahybi. „Můžeme ji zastavit. Skočíme po ní hned.“

Jozue zvedl ruku a umlčel je. Právě si všiml posledních dvou pasažérů. To nebyla předtucha, to byla naprostá a děsivá jistota. „Ježíši Kriste.“

Melvynův detektor bojového pole nadatoval varovné hlášení. „Co to má bejt?“

„Nechci vás moc strašit, pánové,“ řekl Dick Keaton, „ale ti hoši v autě za náma se tváří dost nepřátelsky.“

„Co?“ Jozue se otočil.

„A zaměřili na nás širokopásmový senzor,“ dodal Melvyn.

Jozue se na agenty KVB zašklebil. „Tak to je paráda.“

„Mzuová odjíždí,“ oznámil jeden seržant.

„Ježíši,“ zabručel Jozue. „Melvyne, blokuješ ten jejich senzor?“

„Samozřejmě.“ Vycenil na agenty zuby. „Tak fajn, jedeme za ní. Doufám, že se najde příležitost na chvilku zdvořilý konverzace.“

Pětice diplomatických vozidel s Monicou, Samuelem a smíšeným týmem agentů KVB a Edenitů cestou do hotelu úplně ignorovala omezení rychlosti. Tajná policie jenom sledovala situaci a vyčkávala, co se stane.

Agentům zbýval ještě kilometr, když Adrian Redway informoval Monicu, že je Mzuová zase na cestě. „Tentokrát s sebou má rozhodně jen čtyři lidi. Pozorovací tým vypustil před hotelem lítač. Vypadá to, že v mansardě se bojovalo. Chcete se podívat?“

„Prosím.“

Do hlavy jí vstoupil malý umělý pták poletující nad hotelem. Malými syntetickými křídly se udržoval ve vánici a obraz sebou házel. Čidlo viditelného spektra švenkovalo přes velká okna apartmá. V jednom zela zubatá díra.

„Na koberci vidím spoustu skla," nadatovala Monica. „Tím oknem se něco dostalo dovnitř, ne ven."

„Ale co?" ptal se Adrian. „Je to pětadvacáté patro."

Monica se dál dívala ptačíma očima. Vyražené byly i hlavní dveře do bytu. Koberec na podlaze vypadal ohořelý. Pak přenesla pozornost ke gauči. Přes opěrku visela noha.

„Není divu, že Mzuová tak rychle utekla," řekla Monica nahlas. „Našli ji posedlí."

„Její auto nemíří na letiště," poznamenal Samuel. „Mohli by ti dva místní v jejím doprovodu být posedlí?"

„Je to možné," připustila váhavě Monica. „Ale pozorovací tým tvrdil, že Mzuová vede ostatní. Nevypadalo to, že by ji k něčemu nutili."

„Calvert ji sleduje," oznámil Adrian.

„Fajn. Tak se podíváme, kam jedou." Nařídila procesoru automobilu, aby sledoval vozy tajné policie.

„Máme další doprovod," oznámil Ngong. Nevěděl, jestli se má bát nebo smát. „Takže už jich je víc než tucet."

„A chudák Baranovič řekl, ať přijedeme sami," řekla Alkad. „Taky nás sleduje?"

„Nevím. V jednom autě ale rozhodně sedí posedlý."

„Vadí vám to?" zeptala se Voi.

Alkad se uvelebila. „Ani ne. Je to jako za starých časů."

„Co když nás zastaví?"

„Gelai, co si myslí policajti?"

„Jsou zvědaví, paní profesorko. Hodně zvědaví."

„Tak to je v pořádku. Pokud nás nechtějí zadržet, nic se neděje. Znám tajné služby; napřed budou chtít vědět, kam jedeme."

„Ale Baranovič…"

„To je jeho problém, ne náš. Pokud nechce, aby nás sledovali, ať to zařídí."

Alkadino auto jelo prázdnými ulicemi Harrisburgu předpisovou rychlostí. Přesto cesta rychle ubíhala a hustá zástavba centra záhy ustoupila průmyslovějším předměstím. Po půl hodině jízdy za sebou nechali obytné domy. Silnice na nízkém náspu protínala záplavovou nížinu, k moři zbývalo osmdesát kilometrů. Z okolních polí traktoroví mechanoidi a vyšlechtěný hmyz dávno odstranili veškeré nevítané rostlinné druhy. Stromy tu byly zakrslé a ohnuté mořským větrem, mezi nimi se klikatily meliorační kanály.

Kolem silnice se nic nehýbalo, vozidla ani rostliny. Jeli sněžnou plání. Vítr vrhal proti přednímu sklu velké vločky a to je stěží stíhalo rozrážet. Přesto všichni jasně viděli konvoj patnácti aut v patách.

Adrian Redway se usadil do křesla v kanceláři KVB a požádal stolní procesor o filtrovací program datových toků. Ani s filtrem se ale v bohatství informací nedokázal vyznat. Nervová nanonika stanovila priority. Podprogramy převzaly křižování odkazů, a tak se mohl soustředit jen na vnímání relevantních detailů.

Zaměřil se na Mzuovou, hlavně prostřednictvím pozorovacího týmu, a pak nastavil hlášení jakékoli změny situace. Všechno se dělo tak rychle, že mohl Monicu těžko varovat s dostatečným předstihem, ale po osmadvaceti letech ve zpravodajské službě věděl, že mnohdy rozhodují pouhé vteřiny.

„Určitě jedou do kovohutí," nadatoval Monice po dvaceti minutách nevzrušené jízdy zemědělskou krajinou.

„To si taky myslíme," odvětila Monica. „Mají přistávací plochy v hutích letecký majáky? Jestli odsud chce Mzuová odletět, bude v tomhle počasí potřebovat zajištěný letiště."

„Pokud nemají vojenská čidla. Ale ano, hutě mají vlastní věž. Přesto bych na její spolehlivost moc nesázel. Pochybuji, že přístroje někdo někdy opravoval."

„Dobře, mohl byste mi sjet jejich datový sítě? A pokud se do nich dostanete, hodily by se mi záběry z jejich bezpečnostních kamer. Ráda bych věděla, jestli tam na ni někdo čeká.“

„Moc nechápu, co po mně chcete. Je to veliký průmyslový komplex. Ale přidělím na to pár analytiků. Nečekejte zázraky.“

„Díky.“ Podívala se na Samuela. „Něco se stalo?“

Edenita rozhovor sledoval přes spřízněný procesorový blok. „Připomnělo mi to, jak utekla z Tranquillity. Všichni jsme ji sledovali jako teď, a co se stalo. Možná bychom měli převzít iniciativu. Pokud míří do kovohutí, třeba tam už má připravenou únikovou cestu.“

„Možná. Ale kdybysme ji teď chtěli zastavit, museli bysme střílet. A policajti by se do nás pustili.“

Samuel se napojil na velitelský počítač KVB a zjistil si, jak na tom tajní jsou. „Posily mají daleko a letouny pro nás přiletí nejvýš za pár minut. Střílet po místní policii sice není hezké, ale Alchymista je horší. Mzuová nám pomohla, když nás zavedla do takové pustiny.“

„Jo. No dobře, jestli zajistíte letouny, já klidně vsadím životy svých lidí. Máme dost zbraní, policii odstraníme, pokud…“ Zmlkla, protože Adrian zase datoval.

„Městská protivzdušná obrana právě zachytila ty ztracené organizační raketoplány,“ ohlásil. „Letí přímo za vámi, Monico, tři z nich mají rychlost pět machů. Vypadá to, že jste měla pravdu a že mají Mzuovou vyzvednout v hutích.“

„Proboha, dala se ke Caponovi. Ta čubka.“

„Vypadá to tak.“

„Můžete raketoplány sestřelit?“

„Ano, pokud přiletí blíž. Zatím je nemáme na dostřel.“

„Jsou kovohutě na dostřel?“ zeptal se Samuel.

„Ne. Městská obrana nemá rakety, jen paprskové zbraně. Ohledně větších vzdáleností Tonala spoléhá na orbitální obranu.“

„Co letouny?“ zeptala se Monica Samuela. „Dokázaly by je sestřelit?“

„Ano.“ **Odstartujte,** řekl edenitským pilotům.

Monica projela procesorem zbroje diagnostické programy, nasadila si přilbu a zajistila ji. Ostatní se pustili do kontroly vlastních zbraní.

„Jozue, edenitská letadla se zvedají,“ nadatoval Ashly.

„Už jsem o tom přemejšlel,“ odpověděl kapitán. „Jsme asi deset kilometrů od kovohutí. Mzuová tam musí mít nějakou schůzku. Dick pro nás sjel pár kontrol a tvrdí, že kusy sítě v huti jsou zaseklý. Možná tam čeká pár posedlejch.“

„Potřebujete vyzvednout?“

Jozue se rozhlédl po autě. Na Melvynovi a Dahybim nebylo nic vidět, Dick Keaton dával najevo jen zvědavost. „Ještě nejsme v nebezpečí,“ pravil jeden seržant.

„Ne. Ale až budeme, semele se to rychle a nemáme tu zrovna nejsilnější pozici.“

„Teď to nesmíš vzdát. Jsme blízko.“

„To mi povídej,“ zavrčel. „Tak fajn, zatím se jí budeme držet. Když se dostaneme dost blízko, abych jí mohl nabídnout, co pro ni mám, tím líp. Ale jakmile začnou bejt agenti agresivní, padáme. Rozumíš, Ione?“

„Rozumím.“

„V tom vám můžu pomoct,“ nabídl se Dick Keaton.

„Fakt?“

„Všechna auta v konvoji jsou místní stroje. Dokážu jim zablokovat řídicí procesory. Možná by nám to pomohlo.“

„Když to provedeme my jim, agenti na nás použijou vlastní bojový pole,“ namítl Melvyn. „Pokud nás rovnou neodstřelí. Všichni víme, co je v sázce.“

„Nebudou vědět, že jsme to my,“ řekl Dick Keaton.

„To doufáš,“ nedal se Melvyn. „Jsou dobří, Jozue. Nechci Dicka urazit, ale agentury mají laboratoře plný profesorů, co pro ně píšou černý software.“

Jozue si musel přiznat, že se mu myšlenka na sabotáž líbí, ale trochu ho zneklidňovalo, že by pak v pustině zůstali sami. První zákon tajného agenta – nenechat se spatřit – tady neplatil. Když naruší status quo, tajné služby by se zřejmě zachovaly, jak řekl Melvyn. Hlavně potřeboval mít nad obzorem Lady Mac, aby je podpořila palbou, i když ve vánici by jí příliš nepomohla ani špičková vojenská čidla. Objevit se navíc měla až za čtyřicet minut. „Dicku, zkus něco udělat s naším procesorem, aby se nám do něj špioni nenavrtali. Na jejich elektroniku zaútočíme jenom v případě, že na to Mzuová šlápne."

„Jasně."

„Ashly, můžeš odstartovat, aniž bys vzbudil pozornost?"

„Asi ano. Někdo mě určitě sleduje, ale nenapíchl se na mě žádný aktivní senzor."

„Fajn, tak vystartuj a leť pěkně při zemi někam deset kilometrů od hutí. Pak si tě zavoláme."

Čtyři edenitské letouny dosáhly třicet kilometrů od moře dvojnásobku rychlosti zvuku. Jejich zaoblené čumáky mířily ke kovohutím. Sněhové vločky jiskřily v iontovém poli. Ze země to vypadlo, jako by se kousek nad povrchem řítily čtyři jasné komety.

Jedinou chybou kuluské iontové techniky bylo, že ji nešlo skrýt před čidly. Trojice organizačních raketoplánů Edenity uviděla už v okamžiku, kdy se zvedli z letiště. Raketoplány aktivovaly bojové pole a pokusily se čluny oslepit širokospektrálním rušením. Rakety vzduch – vzduch záhy překročily deset machů.

Edenitské čluny je i přes rušení zaregistrovaly. Zrušily formaci a zahájily úhybné manévry. Vypustily klamné cíle. Masery spustily palbu.

Ve vánici nad poli zaduněly výbuchy. Některé rakety podlehly maserům, jiné detonovaly podle programu. V

předpokládané dráze člunů explodoval flak. Raket ale nebylo dost.

Letouny proletěly.

Tehdy to mělo skončit soubojem energetických paprsků a ochranných štítů, ale sníh tomu zabránil. Vánice absorbovala energii maserů i tepelných pulzů a snižovala tak účinný dostřel na pouhých pět set metrů. Letouny i raketoplány musely letět až k sobě a svádět klasické akrobatické vzdušné souboje. Útočníci se zoufale snažili udržet mířidla aspoň chvíli na jednom místě protivníkova trupu, kořist zase ze všech sil zůstávala v pohybu podle všech os, aby se energie rozptýlila. Začala zuřit skutečná letecká bitva. Piloty oslepoval sníh a jejich čidla zas elektronické bojové pole. Vzhledem k víceúčelovému poslání edenitských člunů i Caponových raketoplánů neměli piloti možnosti ke skutečně originální akrobacii. Rytíři nebes se staly spíš bojové stabilizační programy. Začínala se projevovat pokrokovější konstrukce iontových letounů. Raketoplány měly k dispozici jen klasický sortiment leteckých manévrů. Čluny se ale dokázaly pohybovat v libovolném směru.

Organizace nemohla vyhrát.

Zmrzačené raketoplány jeden po druhém vypadávaly z boje. Dva ztroskotaly ve sněhu nedaleko železáren, třetí spadl do moře.

Edenitské letouny pyšně zakroužily nad kovohutí.

Nad obzor vylétl Urschel a Pinzola. Posedlí už slyšeli křik duší vržených zpátky do nicoty a přesně věděli, kde hledat cíle. Čtveřice mohutných rentgenových laserů vánicí na rozdíl od palubních zbraní prošla bez obtíží.

Přistávací kolébka vyjela z doku a vystavila trup Mount's Delty slunečnímu svitu. Kdyby šlo o obyčejný start, loď by ještě před odpojením vysunula chladiče. Quinn ale poručil Dwyerovi, ať přepne výměníky do vnitřních akumulátorů.

Pupeční šňůry se odpojily, hned po nich zapadly i pojistné drapáky.

„Odleť padesát kilometrů podél osy Jesupu," řekl Quinn. „A tam zastav."

Dwyer si ze sluchátek stáhl pod bradu mikrofon a začal letovému počítači vydávat příkazy. Iontové trysky zvedly klipr z přístavu, hned potom naskočil sekundární pohon. Mountʼs Delta vyrazila pryč na patnáctině gé, čistě kopírovala prohnutí nerotujícího kosmoportu.

Quinn sledoval signál vnějších čidel na holomonitoru. Kolem obrovského asteroidu se kromě Mount's Delty nic nehýbalo. Orbitální továrny přestaly pracovat před několika dny a pomalu opouštěly své nestabilní oběžné dráhy. Nerotující přístav byl plný prázdných člunů, meziorbitálních nákladňáků, létajících dodávek a tankerů.

Jakmile klipr opustil prostor kosmoportu, přepnul Quinn na optický vstup a prohlédl ostatní asteroidy. Dwyer beze slova přihlížel. Ke třem zbylým planetkám se už stahovala hejna maličkých hvězdiček.

„Vypadá to, že jsme vypadli právě včas," řekl Quinn. „Státy zřejmě naštvala ztráta průzkumných lodí." Vydal pár rozkazů letovému počítači.

Z trupu vyjely čtyři vojenské komunikační lasery. Jeden zaměřil Jesup, zbylé si rozdělily opuštěné asteroidy. Všechny lasery vystřelily na cíl krátký ultrafialový modulovaný pulz. Všechny čtyři sítě okamžitě odpověděly stejným způsobem. Quinn se spojil se zařízením, které jeho týmy na všechny asteroidy umístily.

Na holomonitoru naskočily diagramy. Quinn zadal několik kódů a spokojeně sledoval, že ho stroje bez odmluv poslouchají.

„Mám pod palcem devadesát sedm atomovek," oznámil. „Vypadá to tak, že naši právě teď připojují ještě pět kousků. Blbci."

„Bude to stačit?“ zeptal se ustrašeně Dwyer. Když všechno nevyjde podle plánu, věrnost ho asi neuchrání. Zalitoval, že Quinnův plán vůbec nezná.

Quinn se pousmál. „To hned zjistíme, ne?“

„Nikdo nepřežil,“ řekl Samuel. „Nikdo.“ Na důstojné tváři byl patrný hluboký žal, zakalený svitem bílé krajiny.

Pro Monicu byla ztráta ještě bolestnější, protože se všechno stalo tak daleko. Nad konvojem několikrát blýsklo a tím to skončilo, neviděli trosky, neslyšeli výbuchy.

Piloty máme bezpečně v sobě, řekla Hoya Samuelovi a ostatním Edenitům. Štíty letounů naštěstí vydržely dost dlouho, aby se Edenité stačili přenést.

Děkuji, to je skvělé, odvětil Samuel. „Ale ne jejich duše,“ zabručel si pro sebe.

Monica ho zaslechla a podívala se mu do očí. Sdíleli jeden smutek, sice bez spřízněnosti, ale zato v dokonalém vzájemném pochopení.

„Zpátky do boje,“ zašeptal.

„Ano.“

Auto sebou hodilo, jak náhle zabraly brzdy a stejně rychle se uvolnily. Všechny pasažéry chytily až bezpečnostní pásy.

„Elektronické pole,“ křikl expert z KVB. „Nasrali se nám do procesoru.“

„Posedlí?“ zeptala se Monica. „Ne. Určitě to přišlo po síti.“

Auto znovu zabrzdilo, tentokrát se kola zablokovala na několik sekund a ze smyku jim pomohl až prioritní řídicí program.

„Přepněte na ruční řízení,“ poručila Monica. Všimla si, že podobně se chovají všechna auta v koloně. Jeden policejní vůz prorazil svodidlo a sjel do zamrzlé škarpy. Druhé diplomatické vozidlo narazilo zezadu do Moničina vozu a pochroumalo karoserii. Náraz je pootočil. Na Monice ztuhlo brnění.

„Na Mzuovou to nemá vliv,“ řekl Samuel. „Ujíždí nám.“

„Zastavte policajty," poručila Monica expertovi přes elektroniku. „A hlavně toho svinského Calverta." Při tom rozkazu cítila velice neprofesionální uspokojení, ale samozřejmě měla dobrý důvod. Když zůstane za Mzuovou jako jediná, zvýší šance na úspěch.

Řidič konečně pochopil základy ručního řízení a auto vyrazilo sebevědomě vpřed. „Adriane?" nadatovala Monica.

„Sleduji situaci. Netušíme, kdo vám sabotuje procesory."

„Nevadí, už jsme to zvládli."

„Calvert je před námi," oznámil šofér. „Drží se hned za Mzuovou, to rušení se ho vůbec nedotklo."

„Do prdele!" Monica přepnula čidla na infračervenou a sto dvacet metrů před sebou rozeznala v chumelenici narůžovělou skvrnu Calvertova výfuku. Další dva kuluští šoféři už zvládli ruční řízení diplomatických limuzín.

„Adriane, budeme potřebovat leteckou evakuaci. Rychle."

„To nepůjde tak snadno."

„Co to má kurva znamenat? Kde máte mariňácký čluny? Měly nás jistit, proboha."

„Povolala je místní protiletecká obrana. Bylo by podezřelé chtít je teď zpátky."

„Hned!"

„Zapracuji na tom. Někdo by pro vás měl přiletět do dvaceti minut."

Monica udeřila pěstí do sedadla, kostra pod polstrováním povolila. Auto se hnalo sněhem překvapivě jistě na to, že ho neřídil procesor. Vzadu viděla Monica čtvery reflektory. Všechny patřily diplomatickým limuzínám, což ji naplnilo uspokojením.

Vyměnila samopal za maserovou karabinu a odepnula si pás.

„Co chcete dělat?" zeptal se jí Samuel, když zalícila.

„Jozue Calverte, tady jsi skončil."

„A kurva," ucedil expert přes elektroniku. Zvedl oči v sloup.

Ashly se k huti blížil od západu, pět kilometrů za edenitskými čluny. Příďové pasivní senzory mu věrně podaly leteckou bitvu i zkázu Edenitů v orbitální palbě. Zatajil dech, protože mu čidla v tu chvíli oznámila, že ho našel mikrovlnný radar. Radar velké lodi sedm set kilometrů nad ním.

Teď není vhodné umřít. Zvlášť když vím, co mě po smrti čeká. Kelly měla pravdu: serte na osud a počkejte na konec věčnosti ve stázi. Jestli se z tohohle dostanu, asi to zkusím.

Nic se nestalo.

Ashly vydechl a všiml si, jak se mu opotily dlaně. „Děkuju vynálezci technologie Stealth," zvolal blaženě. Radar ho najít nemohl a žhavý výdech trysek maskovala chumelenice.

Otevřel si zabezpečený kanál do tonalské sítě a doufal, že jeho slabý vysílač nikdo nezachytí. „Jozue?" nadatoval.

„Prokrista, Ashly, už jsme si mysleli, žes to schytal."

„V tomhle stroji těžko."

„Kde jseš?"

„Třicet kilometrů od kovohutě. Začínám kroužit. Co u vás?"

„Nějakej debil zkusil vyřadit auta elektronickým polem. Dick nás ale včas odříznul. Policajti jsou zatím ze hry. Sledujeme Mzuovou, za náma jedou tak dvě limuzíny z ambasády, možná víc."

„Mzuová stále míří do hutí?"

„Vypadá to tak."

„No, jestli někde nenarazí na prince na bílém koni, bude muset letět s námi. Ve vzduchu už nezbylo jediný letadlo."

„Pokud není neviditelný jako ty."

„Vždycky musíš sýčkovat, co?"

„Jenom si dávám bacha."

„Pokud jsou neviditelní, tak…" Ashly se zarazil, protože ho čidla upozornila na další radarové pátrání z orbity. Paprsek byl tentokrát jinak naladěn, nehledal ve vzduchu, ale na zemi. „Jozue, jdou po tobě. Vypadni! Vyskočte z auta!"

Všechny bojové detektory v limuzíně datovaly naléhavý poplach.

Zaměřují nás organizační fregaty, oznámil Samuel Hoye a Niveuovi. Těžko dokázal skrýt rostoucí paniku. Kdysi by mu stačilo vědomí, že jeho myšlenky budou žít dál v Hoye. Teď si nebyl tak jistý, že právě na vzpomínkách záleží. **Musíte je zastavit. Když zabijí Mzuovou, je po všem.**

Ve vánici za autem purpurově zablesklo.

Po desítkách kilometrů zcela pasivního pronásledování tonalští tajní policisté rozhodně nebyli připraveni na útok shůry. Ze všech aut to jejich konvoj schytal nejhůř. Obrnění tajní vylétli na silnici, podezřelá auta je míjela bez povšimnutí jako patníky. Chvíli jim trvalo, než se sebrali, vyškubali z kombinéz protinárazovou pěnu, obsadili méně poškozená vozidla a přepnuli je na ruční řízení. Jakmile se do nich namačkali, vyrazili za kořistí.

Pokračovali v sevřeném šiku, byť menším, a tak stále poskytovali skvělý cíl. Oscar Kearn nevěděl, v kterém autě jede Mzuová, a tak se rozhodl začít odzadu a pokračovat, dokud se její duše neobjeví v nicotě. Pak vyhrají. Stačí ji přivést zpátky na svět. Teď, když Organizace přišla o raketoplány, musí Mzuová zemřít. Jako bývalý voják měl Oscar Kearn vždy připravené záložní řešení. Mzuová zatím působila jako nesmírně schopná dáma, možná měla jen štěstí. Rozhodl se s tím skoncovat.

Vyzvednutí v železárnách naplánoval pro Baranoviče zcela přesně. Neřekl mu ovšem, proč je přesnost tak důležitá. Když Organizace dole neuspěla, Mzuová musí zemřít. A k tomu musí být v pravý čas na správném místě…

Když organizační lodě kotvily na Duchu svobody, dostaly se k dopravě železných hřibů. Stačilo jednomu remorkéru maličko pozměnit dráhu.

Vysoko nad nyvanským oceánem, západně od Tonaly, už ionosférou klouzal obří železný ledovec. Nebude muset čekat v oceánu na tažné lodě. Nepopluje další týden do železárny.

Vezme to rovnou k cíli.

První rentgenový laser zasáhl policejní auto spadlé do škarpy. Vypařilo se, do vzduchu vylétly kapky roztaveného kovu, hlíny a přehřáté páry. V okruhu dvou set metrů svála tlaková vlna sníh a vzápětí ho proměnila ve vodu. Druhé opuštěné auto udělalo několik přemetů, přišlo o skla i o kola.

Při prvním výbuchu sebou Alkad škubla. Podívala se do zrcátka a uviděla oranžovou záři.

„Co to hergot bylo?“ zeptala se Voi.

„My ne,“ řekla Gelai. „Žádný posedlý. Takovou sílu nemáme.“

Zaduněl druhý výbuch.

„Můžu za to já,“ prohlásila Alkad. „Chtějí mě.“

Nebe ozářila další exploze. Tentokrát je tlaková vlna dostala do smyku.

„Jsou pořád blíž,“ zvolal Eriba. „Matičko Boží, pomoz nám.“

„Ta pro nás teď moc neudělá,“ sykla Alkad. „Tajné služby jsou výš.“

Když Hoya zachytila Samuelovo volání o pomoc, čtveřice sokolů parkovala pět set kilometrů nad Nyvanem. Na této orbitě dokázali sledovat o něco výše usazené organizační fregaty. Nad obzorem železáren teď byly jen Pinzola a Urschel, Raimo se vlekl dva tisíce kilometrů za nimi.

Přes vzdálenost čtyř tisíc kilometrů zachytila Hoya elektronickými čidly záblesk čtvrtého zničeného automobilu. Vyrazila na sedmi gé s třemi příbuznými v závěsu. Všichni sokoli se připravili na boj. Hoya vypustila patnáct bitevních vos, každá z nich zamířila na třiceti gé jiným směrem. Sokol se zahalil kulatým závojem spáleného plazmatu. Po pěti vteřinách všechny rakety srovnaly směr na organizační fregaty.

Urschel a Pinzola se musely bránit. Nereagovaly příliš rychle, ale časem vypustily po pětadvaceti vosách hnaných antihmotou na čtyřicet gé. Fregaty musely přestat se střelbou na pozemní cíle, aby měly lasery volné na obranu proti raketové munici.

Raimo podpořil soudruhy vlastní salvou bitevních vos a otevřel tak další frontu. Dva sokoli vypustili obranné vosy.

Za necelých dvacet sekund vzlétlo přes sto bitevních vos. Záře jejich motorů probodla těžké mraky v atmosféře jasněji než sebevětší měsíc.

Přes neutuchající elektronické rušení z obranných družic nemohl takovou podívanou nikdo přehlédnout. Programy vyhodnocování rizika nezávisle na sobě rozhodly o adekvátní vojenské odpovědi.

Oficiálně zabíraly Tonalské železárny a slévárny osmnáct kilometrů pobřeží a do vnitrozemí se táhly osm až deset kilometrů. Vláda měla roku 2407 velké oči a průmyslníci hýřili optimismem skoro stejným, jako když se o tři roky dřív na oběžné dráze usadil Floreso. Vedle vytvoření biosféry v asteroidu byla stavba komplexu hutí, železáren a sléváren největším státním projektem v historii Tonaly.

Začala slibně. Napřed postavili malý nákladní přístav na příjem plovoucích železných hor. Z něj se podél moře táhl prostorný slanovodní kanál, široký sto dvacet metrů a třicet hluboký. Tudy se měly železné ledovce srkat do řezacích hal, nejdůležitějších provozů komplexu. Hlavní kanál se dvacetkrát rozdvojoval a dlouhé vodní cesty měly končit v dvaceti řezacích halách.

Když jich bylo dokončeno sedm, audit státní pokladny ukázal, že Tonala nepotřebuje tak mohutnou produkci železa. Fondy na dostavbu zbylých hal posloužily jinde s tím, že napřed je třeba počkat na růst národního hospodářství. To bylo roku 2458. Třináct nepoužívaných kanálů mezitím zanesly řasy a špína, až se proměnily v dokonale obdélníkové slané bažiny.

Roku 2580 tady katedra biologie Harrisburské univerzity úspěšně prosadila vyhlášení přírodní rezervace.

Dokončené řezací haly byly veliké hranaté stavby o straně dvě stě metrů, architektonicky naprosto oholené. Prostou železnou konstrukci, rozklenutou nad kanálem, pokrývaly obyčejné kompozitové panely. Železný hřib vplul velikými vraty dovnitř, kde ho dlouhé štěpné čepele naporcovaly na tisícitunové kousky.

Porce se následně plavily po skromnějších kanálech do sléváren. Pustou zem mezi řezacími halami, pecemi a kanály protkávalo bludiště silnic od vyježděných cest po rozpadlé dálnice. Žádná silnice neměla moderní vodicí kabely, zaměstnanci řídili ručně. Když se tu ale někdo nevyznal, nemohl nezabloudit. Ne že by se definitivně ztratil, obří řezací haly byly vidět na desítky kilometrů jako špalky, z kterých místní bůh zapomněl vytvarovat hory. Když tedy cizinec ztratil cestu, rychle se zorientoval. Za běžných podmínek.

Silnice byla stará přes osmdesát let, přímořské zimní vichry zpod vozovky vymlely půdu a mráz ji rozlámal. Teď neměla ani metr rovného povrchu, výmoly se však ukrývaly pod umělecky vyfoukanými závějemi. Alkadin vůz se po ní trmácel krokem, a tlumiče přesto slyšitelně trpěly.

Do železáren vjeli nebezpečně rychle. Za nimi už explodovalo páté auto, pak orbitální útok utichl. Alkad nařídila řídicímu procesoru vozu, ať zatočí na první odbočce. Podle mapy v nanonice se měly řezací haly nacházet v severním kvadrantu průmyslové zóny.

Jak ale rychle zjistila, mapy lžou.

„Nevidím ani prd," stěžovala si Voi. „Ani nevím, jestli jedeme po silnici."

Eriba se naklonil, až se nosem málem opřel o sklo. „Haly musejí být někde před námi. Jsou veliké."

„Podle navigačního procesoru jedeme na sever," připomněla Alkad. „Tak hledejte." Ohlédla se. Auto za nimi

sebou házelo, světla poskakovala mezi závějemi. „Cítíš Baranoviče?“ zeptala se.

„Slabě,“ odpověděla Gelai. Ukázala neurčitě před sebe, trochu doleva. „Někde tu je a má s sebou spoustu přátel.“

„Kolik?“

„Tak dvacet, možná víc. Na tuhle vzdálenost to těžko spočítám, jsou v pohybu.“

Voi sykla. „To je moc.“

„Je s nimi Lodi?“

„Pravděpodobně.“

U cesty stál veliký stroj, železná fosilie z dob velkorysejších plánů. Jakmile jej minuli, zalila auto rudozlatá záře. Okénka se roztřásla.

„Vysoká pec,“ řekl Ngong.

„Takže řezací haly jsou tamhle.“ Voi sebevědomě ukázala prstem.

Silnice se tu zlepšila a auto nabralo rychlost. Od pneumatik odletovala břečka, roztátá v blízkosti pece. Viděli siluetu obrovské výhně a osm řek roztaveného železa. Z průduchů ve stropě se valila pára. Sněhové vločky se nad pecí měnily v kyselý déšť.

Alkad zaječela hrůzou a nadatovala řídicímu procesoru kód záchranné brzdy. Auto se trhavě zastavilo dva metry od kanálu. Právě k nim nevzrušeně plula tisícitunová porce napěněného železa.

Nebe se proměnilo v moře zářivého stříbra a Alkad se na sítnici proměnil obraz kanálu a ledovce ve vlastní negativ. „Dobrotivá Matko Boží,“ zašeptala.

Děsivé světlo pohaslo.

„Mám rozbitý procesor,“ oznámil Eriba. Rozhlížel se v marné snaze najít zdroj světla. „Co to bylo?“

„Zase střílejí na auta,“ prohlásila Voi.

Alkad nadatovala příkaz řídícímu procesoru a příliš ji nepřekvapilo, že nereaguje. Bylo to jasné: EMP. „To by nebylo tak zlé,“ řekla nechápavé mládeži. Pořád jim nedocházelo, do

čeho se namočili, jaké síly vstoupily do hry. Sáhla pod palubní desku a přepnula na ruční řízení. Volant naštěstí vyjel před Eribou. „Jeď," řekla mu. „Kousek odsud musí být nějaký můstek. Ale už jeď."

„Do prdele práce," nadávala Sarha. „A jsme zase v bryndě."

Bojová čidla Lady Mac jí do nervové nanoniky přenášela až příliš jasný obraz okolního prostoru. Ještě před deseti sekundami vládl všude klid a mír. Obranné družice na sebe nevzrušeně chrlily neúčinná bojová pole, k trojici opuštěných asteroidů mířily lodě, Jesup obkličovaly dvě letky fregat vyslaných všemi státy a peruť tonalských fregat se chystala sestřelit Caponovy lodě. Orbitální šachy mohly pokračovat ještě několik hodin, Jozue by měl spoustu času se vrátit na loď a všichni by zmizeli z téhle hromady hnoje.

Pak organizační fregaty spustily palbu. Sokoli vyrazili z parkovací orbity. A vesmír byl najednou plný bitevních vos.

„Rychlost potvrzena," štěkla Beaulieuová. „Čtyřicet gé a roste. Antihmotovej pohon."

„Prokrista," zazoufal Liol. „Co budeme dělat?"

„Nic," odsekla Sarha. Boj se zatím odehrával kus před nimi na vyšších drahách. „Připravit na EMP." Nadatovala počítači vypínací kód. „Hergot, že tu není Jozue. Z tohohle by nás dostal i poslepu."

Liol se zatvářil ublíženě.

Nad potemnělými oceány a světadíly se křižovaly ohnivé dráhy čtyř hejn bitevních vos. Začaly vystřelovat munici a tehdy už je lidský mozek nedokázal sledovat. Sarha požádala taktický program o zjednodušené zobrazení a v hlavě jí naskákaly symboly.

Nad temnou stranou Nyvanu skončila noc, orbitální bitva zářila jako slunce. Napřed explodovaly fúzní bomby, po nich nálož antihmoty.

Vesmír před Lady Mac vzplál jako hvězda. Nesmírným náporem energie nedokázalo proniknout žádné čidlo.

Z taktického hlediska to nebylo příliš moudré. Výbuch zničil veškeré zbraně, vlastní i nepřátelské, v okruhu sta kilometrů, elektromagnetický pulz vyřadil všechny přístroje v podstatně větší vzdálenosti.

„Máme škody?“ zeptala se Sarha. „Pár čidel,“ ohlásila Beaulieuová. „Vystrkuju zálohy. Trup vcelku.“

„Liole!“

„Co? Jo, jasně. Letové systémy v pořádku, generátory běží. Poloha zajištěná.“

„Obranný družice vypouštějí vosy,“ upozornila Beaulieuová. „Kobercový útok!“

„Dostanu nás odsud,“ nabízel se Liol. „Dvě minuty a máme výšku na skok.“

„Ne,“ odsekla Sarha. „Když se pohneme, zaměří nás. Teď zůstaneme pěkně tiše sedět. Nebudeme střílet ani vysílat. Když nás něco zaměří, sestřelíme to a zničíme loď, z které to přiletí. Pak změníš o tři stupně úhel proti ose, ne orbitu. Rozumíš?“

„Rozumím.“ V krku ho škrábalo.

„Jenom klid, Liole, všichni na nás zapomněli. Musíme být připravení a časem vyzvednout kapitána, kvůli tomu tady dřepíme. Takže se uklidni, ať máš všechno pod kontrolou, až přijde čas. Jestli musíš, pusť si uklidňovací program.“

„Ne, už je to dobrý.“

Velkou část vesmíru znovu přesvítil výbuch antihmoty. Z epicentra se rozlétla roztavená munice.

„Kolizní kurz,“ hlásila Beaulieuová. „Tři hlavice. Jedna kinetická, dvě nukleární. Aspoň to tak vypadá. Dvacet gé, jsou to stařečci.“

„Tak fajn,“ prohlásila Sarha. Byla na sebe hrdá, že nejančí. „Bude bitka.“

Povodeň světla z druhého výbuchu antihmoty odhalila řezací haly všem autům v areálu. K obzoru ubíhala řada dvourozměrných čtvercových siluet. „Šlápni na to!“ naléhala Alkad.

Eriba otočil plynem. Sněhu tu ubývalo, řidič už neměl takový strach. V dálce žhnuly pece, žár dřímajících draků se ztrácel v poklidném tanci sněhových vloček. Rozbitá silnice je vedla podél rozlehlých uhlobetonových ploch, kde řady oprýskaných portálových jeřábů připomínaly památku strojů a budov padlých za oběť finanční nezbytnosti. Ze země vylézaly jako červi trubky dost široké pro auto, zamřížované konce chrlily divné husté páry. Mezi technickými mršinami se plížili domorodí vlci, před září reflektorů se schovávali do stínu trosek.

Auta pronásledovatelů se vzdalovala, Eriba tedy ještě přidal a zamířil na řetězovou lávku přes další pobočný kanál. Jel tak rychle, že v půli cesty, kde se klenutá mostovka lámala dolů k protějšímu břehu, auto ztratilo kontakt s vozovkou a kus skočilo. Když dopadlo, Alkad si málem rozbila hlavu o sklo.

„Tohle je hala šest," oznámila Voi při pohledu z okénka. „Ještě jeden kanál."

„Dokážeme to," zvolal Eriba. Závod ho úplně pohltil, vezl se na adrenalinové vlně.

„To je dobře," přitakala Alkad. Kdyby řekla cokoli jiného, měli by pocit, že je peskuje.

Sněhové mraky nad komplexem se zvolna trhaly a odhalovaly zubaté cáry večerní oblohy. Zářila plazmatem, ohně motorů a výbuchů splývaly v oslnivém divadle.

Jozue zaklonil hlavu, aby lépe viděl. Auto sebou házelo, jako by mu v tom chtělo zabránit. První EMP jim zničil elektroniku a Dahybi musel řídit ručně. Byla to tvrdá jízda.

Mraky prozářila další exploze antihmoty. Jozue měl sítnicové implantáty, a tak mu nehrozilo trvalé poškození zraku, přesto musel chvíli mrkat, než zase prohlédl.

„Ježíši Kriste, snad jsou tam nahoře celí."

„Sarha ví, co dělá," řekl Melvyn. „Kromě toho vyjdou nad obzor až za dvacet minut a ta rána přitom práskla přímo nad náma."

„No jasně, máš pravdu.“

„Držte se,“ křikl Dahybi.

Auto vylétlo na řetězovou lávku, z druhé strany skočilo. Dole dostali smyk, zadní nárazník se otřel o svodidlo. Kravál jim jasně oznámil, o kolik plechu přišli.

„Ujíždí nám,“ poznamenal klidně Melvyn.

„A ty bys ji dohnal, co?“ zařval Dahybi.

Jozue si nevzpomínal, že by vyrovnaný uzlinový specialista někdy ztratil nervy. Vzadu uslyšel ránu, jak pod můstkem přistála první kuluská limuzína.

„Stačí, když ji neztratíme,“ řekl Jozue. „Řídíš dobře.“

„Kam to do prkýnka jede?“ přemýšlel nahlas Melvyn.

„Spíš by mě zajímalo, proč jí je úplně jedno, že za sebou táhne celej tenhle cirkus,“ opáčil Jozue. „Musí si bejt vcelku jistá, že na ni čeká slušná posila.“

„Nebo slušná palebná síla,“ lekl se Melvyn. „Nenapadlo tě, že Alchymista je někde tady? Rozhlídni se, v těch boudách bys schoval flotilu útočných fregat.“

„Nemusíme se strašit, už tak je to zlý,“ napomenul ho Jozue. „Mě zajímají hlavně ti dva posedlí v jejím autě.“

„S těmi se vypořádám,“ řekl jeden seržant a položil klepeto na zbraň.

Calvertovi zaškubalo v koutku. Čím dál hůř si dokázal spojit biteková monstra se starou známou sladkou sexy Ione.

„Co je ten Alchymista?“ zeptal se Dick.

Jozue se k němu otočil a přesně ucítil jeho nepřekonatelnou zvědavost. Takhle musí fungovat spřízněná vlna. Dickův pocit ho úplně ovládl. „To nepotřebuješ vědět, promiň.“

Dick Keaton jen stěží udržel svou blazeovanou pózu.

Calverta to značně znepokojilo. Poprvé zahlédl něco pod maskou. Dick to skrývá hluboko a je to velice podezřelé. „Zahýbají,“ upozornil Dahybi.

Mzuová uhnula z úzké silničky mezi visutými lávkami na širší zásobovací silnici řezací haly číslo čtyři. Dahybi otočil plyn na doraz a málem minul odbočku.

Po dvou stech letech působení mořské tříště, ledabylé údržby, ptačího trusu, prorůstání plevelem a v jednom případě i srážky s letadlem byla řezací hala číslo čtyři v ubohém stavu. Přesto působila nesmírně masivně. Jozue už viděl větší budovy, ale ty nestály osamoceně uprostřed pusté pláně.

„Jozue, podívej se na poslední auto," řekl jeden seržant.

Honičky se kromě Mzuové a posádky Lady Mac stále účastnilo dalších pět aut; čtyři limuzíny z kuluské ambasády s černými skly a jedno zpočátku obyčejné zelené auto, teď ale proměněné v primitivní jásavě rudou stvůru osázenou kolejnicemi místo nárazníků, sadami obrovských světel a sprostými samolepkami. Vůz byl sice primitivní, ale široké pneumatiky s hrubým vzorkem mu na břečce dopomáhaly k nejvyšší rychlosti v celé koloně.

„Ježíši, jsou před náma i za náma."

„Možná je nejvyšší čas elegantně ustoupit," navrhl Melvyn.

Jozue se otočil zpátky dopředu. Už byli ve stínu řezací haly číslo čtyři. Mzuová brzdila u budovy.

Bylo to lákavé. A Jozue zoufale toužil po zprávách z Lady Mac.

„Problém," ohlásil Dick Keaton. Pátral kolem sebe procesorovým blokem. „Soustřeďuje se na nás elektronické rušení. Nevím, co je to zač, ale má větší sílu než EMP."

Jozue projel diagnostiku nervové nanoniky. Program ani nedokázal dokončit testy. „Posedlí!" řvala na něj intuice. „Všichni ven. Kryjte se!"

Dahybi dupl na brzdu. Dveře se otevřely ještě za jízdy. Auto doktorky Mzuové stálo prázdné patnáct metrů před nimi.

Jozue se vrhl ven, popoběhl pár kroků a pak se vrhl do rozbředlého sněhu. Jeden seržant zalehl hned za něj.

Z haly vylétl mohutný jazyk bílého ohně. Zalil střechu auta, zašátral plameny v otevřených dveřích. Sklo vylétlo a vnitřek okamžitě vzplál.

Ione přesně věděla, co dělat, jediná mysl rozhýbala dvě těla. Jakmile se přehnala vlna žáru, vstala na koleno. Čtyřma

rukama uchopila čtyři různé zbraně. Seržanti vyskočili z auta na opačné strany, a tak dokázala přesně triangulovat zdroj bílého ohně: zaprášená okna třicet metrů nad zemí. Dvě z nich někdo otevřel.

Zahájila palbu. V první řadě bylo třeba zaměstnat posedlé natolik, aby přestali útočit. Ve dvou rukách svírala lehké samopaly s kadencí přes sto ran za sekundu. Pálila půlvteřinové dávky, kropila celou délku oken. Tříštivé kulky trhaly sklo, kompozitové obložení, rámy a tenčí ocelové nosníky. Následovaly velkorážní pušky s výbušnými projektily. Když Ione zlikvidovala patro, pustila se do předpokládané únikové cesty.

„Běžte!“ zařvala oběma hrdly. „Dovnitř, tam jste krytí.“

Jozue se překulil a vyrazil z kleku jako sprinter. Melvyn běžel hned za ním. V rachotu zbraní nebylo nic slyšet, kroky ani křik. Běžel dál.

Nad hlavou mu zasyčel proud bílého ohně. V záři oblohy ho nebylo snadné rozlišit. Orbitální bitva svítila dvakrát silněji než polední slunce a sníh situaci ještě zhoršoval.

Ione si útoku všimla až v poslední chvíli. Obě zbraně namířila proti ohni. Kulky i výbušné projektily modře plály jako fosforové trasovací střely. Oheň zasáhl a Ione seržantovi přerušila příslušné nervy, aby omezila bolest. V samopalu jí došel zásobník, ale puškou dál střílela v původním směru, i když jí oheň strávil oči i větší část kůže.

Pak zůstala jen v jednom těle a z něj sledovala, jak druhý seržant v plamenech padá do sněhu. V díře za rozstříleným kompozitem se pohybovaly stíny. Zacvakla nový zásobník a spustila palbu z obou hlavní.

Jozue právě minul auto Alkad Mzuové, když mu kolem ucha prosvištěl výbušný projektil. Škubl sebou a bezmocně se přikrčil. Před ním se ve stěně objevila díra. Musel sebrat všechnu důvěru, kterou v Ione ještě vkládal, ale vrhl se do ní. Seržant mu otevřel cestu. Musí tu být bezpečí.

Alkad Mzuová si v hale číslo čtyři bezpečně rozhodně nepřipadala, ale přesto byla ráda, že se sem konečně dostala. Auta ji sledovala až sem, nebezpečné smyky dokazovaly, jak to pronásledovatelé myslí vážně. V hale si alespoň sama vybere nepřátele.

Než za nimi Ngong zavřel, zahlédla na konci konvoje dokonce policejní auta. Sníh plál oslepující září kosmické bitvy. Ngong zarazil závoru.

Alkad počkala, až si sítnicové implantáty zvyknou na tmu. Trvalo to déle než obvykle, nervová nanonika jí nefungovala vůbec. Baranovič nebude daleko.

Vydali se vpřed lesem železných sloupů. Rámová konstrukce byla silná, a když konečně došli do vlastní duté řezací haly, nedohlédli stropu. Všechny nosníky, profily a prefabrikáty pokrývaly kapky sražené vody. Neustále drobně mžilo.

Alkad vedla suitu dál. Nádrž uprostřed haly byla prázdná a vlnky šplouchaly o břeh. Jeřáby, mechanické paže s velikými štěpnými čepelemi a inspekční plošiny nehybně visely podél stěn. Nebylo tu slyšet ozvěnu, změť ocelových nosníků pod obložením zvuk spolehlivě rozptylovala. Světlíky ve střeše pronikaly dovnitř ostré paprsky orbitálního pekla. Nad nádrží neustále poletovali velcí mořští ptáci, jako by mezi ocelí hledali hrad s nejlepší vyhlídkou.

„Tady nahoře, paní doktorko," ozval se hlas.

Otočila se a zaklonila hlavu, ruku před očima, aby jí do nich nepršelo. Na ochozu čtyřicet metrů nad zemí stál Baranovič a nenuceně se opíral o zábradlí. Jeho kozácký kroj ve tmě nádherně zářil. Ve stínu za ním bylo vidět několik postav.

„Tak vidíte," řekla. „Jsem tady. Kde je můj odvoz? Mám dojem, že na orbitě je zrovna trochu horko."

„Nehrajte si se mnou, doktorko. Nějaká místní válka mezi družicemi Organizaci nemůže ublížit."

„Lodi je u něj," zašeptala Gelai. „Další posedlé znepokojují ostatní auta."

„To asi ne," zavolala na Baranoviče Alkad. „Takže naše dohoda platí. Pusťte Lodiho a já půjdu s vámi."

„Dohodli jsme se, že přijedete sama, paní doktorko. Ale já jsem vstřícný člověk. Postarám se, abyste se dostala do Organizace. A tady je Lodi."

Přelétl zábradlí právě v okamžiku, kdy Ione začala demolovat patro. Chlapcův křik zanikl v rachotu střelby. Za letu zoufale mával rukama, výbuchy explozivních projektilů jeho pohyb rozfázovaly na filmová políčka. S hlasitým žuchnutím dopadl na karbonový beton.

„Vidíte, Mzuová? Pustil jsem ho."

Alkad nevěřícně zírala na polámané tělo. V hrůze si uvědomila, že poprvé v životě vidí vraždu.

„Matičko Boží, byl ještě dítě."

Voi za ní se dala do pláče.

Baranovič se smál. Posedlí na ochozu se vzali za ruce a k Alkad vyrazil bílý oheň.

Gelai a Ngong ji chytili. Když ji oheň zasáhl, jako by ji zalila teplá voda. Ucouvla a vykřikla, spíš leknutím než bolestí. Útok skonal, Alkad svědila kůže.

„Uhněte," zařval vztekle Baranovič. „Patří nám."

Gelai vycenila zuby a zvedla ruku, jako by mu chtěla zamávat. Pod Baranovičem praskla lávka. Zaječel a natáhl se po zábradlí.

„Pryč!" křikla Gelai.

Alkad na okamžik zaváhala, ještě se podívala na Lodiho, jestli nepřežil. Na to ztratil moc krve. Vrátila se do relativního bezpečí nosníkové konstrukce.

„Ještě nemůžu umřít," drmolila. „Napřed se musím dostat k Alchymistovi. Jinak to nejde."

Ze stínu vystoupila postava. „Doktorka Mzuová, pokud se nemýlím," řekl Jozue. „Pamatujete si na mě?"

Alkad ztratila řeč. Za mladým kapitánem stáli ještě tři muži, dva z nich mířili na Gelai a Ngonga.

„Kdo to je?“ nechápala Voi.

Alkad se téměř hystericky zasmála. „Kapitán Calvert z Tranquillity.“

Jozue srazil paty a uklonil se. „Trefa, paní doktorko. Zalichotila jste mi. Lady Mac už na vás čeká. Vévodkyni z Trosek jste tím útěkem docela nasrala, ale když slíbíte, že to vaše tajemství zůstane pěkně v suchu, odpustíme vám.“

„Pracujete pro Ione Saldanovou?“

„Ano. Za chviličku se dostaví skoro osobně a potvrdí moji nabídku. Právě teď bych vás a vaše kamarády rád dostal ven.“ Podezíravě si změřil Gelai a Ngonga. „Aspoň některý. Nevím, co jsou zač tihle dva, ale já je na palubu…“ V týle ucítil nenapodobitelný tlak hlavně.

„Děkujeme vám, kapitáne Calverte,“ zavrněla Monica Foulkesová. „Teď ji převezmou profesionálové.“

Na Urschelu vzduch čpěl potem a vlhkostí. Zbývající funkční filtry řachtaly a motory přetížených ventilátorů zlověstně kvílely. Kontrolky už nesvítily, pohon tlakových dveří selhával a všude poletovaly prázdné obaly.

Cherri Barnesová nesnášela nepořádek. Na kosmické lodi je pořádnost víc než zvyk, je to podmínka přežití. Lidé naprosto závisejí na vybavení.

Ale dva posedlí (bratři posedlí, musela si pořád připomínat) byli z přelomu devatenáctého a dvacátého století. Arogantní náfukové, kteří nedokázali nebo odmítali pochopit základní zásady palubního provozu. A jejich takzvaný velitel, Oscar Kearn, si s pořádkem taky nedělal hlavu. Prostě si myslel, že posádka živých po něm bude uklízet. Mýlil se.

Cherri už vzdala žádosti a připomínky. Vlastně ji překvapilo, že v bitvě vydrželi naživu tak dlouho – i když antihmotové vosy představovaly velkou výhodu. Živá posádka navíc ukázala, že když jde do tuhého, dokáže pracovat rychle a

profesionálně. Posedlým nezbývalo než čekat. Oscar Kearn sledoval holografické displeje a občas něco poručil svému živému podřízenému. Vlastně nedělal nic, jen se pořád domáhal dalších bitevních vos. Nikomu nepřipadalo nutné nechat si zásoby na obranu.

Když dosáhly výbuchy na orbitě Nyvanu nepředstavitelného maxima, odešla Cherri z můstku. Za běžných bojových podmínek by měly být všechny průlezy mezi čtyřmi obytnými kapslemi hermeticky uzavřené. Teď ale bez problémů proplula až na údržbářskou palubu kapsle B. Zavřela za sebou a zašroubovala ruční zámek.

Zapnula jednu procesorovou konzoli. Od datového spojení s letovým počítačem si těžko odvykala, hlasové ovládání snad ještě nezkoušela. Časem se jí ale podařilo odříznout můstek od čidel. Systémy a displeje pomalu naskočily.

Nad Nyvanem se stále prohánělybitevní vosy a jejich munice, ovšem ubývalo jich. Zmizelo i bojové pole rušiček; většina družic přestala fungovat.

Jeden z deseti fázovaných vysílačů na trupu Urschela se zaměřil na Lady Macbeth. Cherri si přisedla k mikrofonu.

„Slyší mě někdo? Sarho, Warlowe, slyšíte mě? Pokud ano, zaměřte na mě pětimilimetrový spojový maser. V žádném případě neodpovídejte hlavní anténě Urschelu.“

„Příjem potvrzen,“ odvětil syntetický hlas. „Kdo to kurva volá?“

„Warlowe, jsi to ty?“

„Ne, Warlow už s námi nelítá. Tady Sarha Mitchamová, první důstojník. S kým mluvím?“

„Sarho, promiň, o Warlowovi jsem nevěděla. Tady Cherri Barnesová.“

„Proboha, Cherri, co děláš na organizační fregatě?“

Cherri se pokusila trochu uklidnit. „Já… patřím sem, Sarho. Asi. Už sama nevím. Ty si nedokážeš představit, jaké to je v nicotě.“

„Do prdele, ty jsi posedlá.“

„Asi tak. Já si to nevybrala.“

„No jo, slyšela jsem. Co se stalo s Udatem, Cherri? Co se stalo s tebou?“

„Dostala nás Mzuová. Zabila nás. Komplikovali jsme jí útěk. A proti Meyerovi měla něco z minula. Dejte si na ni pozor, Sarho, sakra velkej pozor.“

„Proboha, Cherri, to ti mám věřit?“

„Jo, mluvím pravdu.“

„Dobře. A… díky.“

„Ještě jsem neskončila. Víme, že Jozue dole na Nyvanu honí Mzuovou.“

„Jo, je tam. Ale Cherri, neptej se mě proč. Nesmím o tom mluvit.“

„To nic. Chápu. Nevadí. Víme o Alchymistovi a vy víte, že o něm víme. Ale musíš Calverta stáhnout z planety. Hned. Přišli jsme o raketoplány a nedokážeme ji dostat z planety. Organizace má jenom jednu možnost. Až umře, dá se k nám.“

„Proto Urschel a Pinzola střílely na Tonalu?“

„Ano. Ale to není všechno…“

Zajíkavý hlas zněl můstkem Lady Macbeth. Liolovi běhala po zádech mrazivá elektřina. Otočil se na Sarhu, ale ta byla stejně vyvedená z míry.

„To myslí vážně?“ zeptal se a v duchu se modlil, ať to není pravda. Události je tlačily do akce. Přes líčenou kuráž na Duchu svobody si ohledně bojové pilotáže příliš nevěřil. Utěšoval se, že to Sarha stejně nepozná. Sebestředná ješitnost byla calvertovským rysem stejně jako zázračná intuice, jejím protikladem a Achillovou patou.

„Znávala jsem ji,“ odpověděla nezávazně Sarha. „Beaulieuová, můžeš potvrdit dráhu tý hromady železa?“

„Musela bych zapnout aktivní čidla.“

„Zapni je.“

„Nad Joshův obzor vylétneme za třicet minut,“ řekl Liol. V hlavě se mu střídaly všechny možné letové dráhy.

„S tím nic nenadělám," opáčila Sarha. „Můžeme mu zkusit zavolat přes tonalskou komunikační síť."

„Síť je na hovno. Dobře víš, že po těch pulzech nezůstal dole jediný funkční procesor. Můžeme klesnout; když lízneme atmosféru, budeme nad obzorem za osm minut."

„Ne! Jakmile změníme orbitu, zaměří nás."

„Už nás nemá kdo zaměřit. Podívej se ven, hergot. Všechny vosy už jsou ze hry."

„Jen vypustily všechnu munici."

„Je to můj bratr!"

„A můj kapitán. Nemůžeme to riskovat."

„Lady Mac munici zvládne. Sedni si k dělům, budu řídit."

„Potvrzuju dráhu železnýho hřibu," řekla Beaulieuová. „Barnesová mluvila pravdu. Letí přímo na ně."

„Výška?" zeptala se Sarha. „Můžeme ho sundat atomovkou?"

„Devadesát kilometrů. To je na vosy moc hluboko v ionosféře. V takovým tlaku se roztrhnou."

„Do prdele!" zasténala Sarha.

„Trochu elánu, Sarho," pobídl ji Liol. „Musíme se dostat nad obzor."

„Zaměřili nás," oznámila suše Beaulieuová. „Dvě atomovky, samonaváděcí hlavice. Chytily se na náš radar."

Sarha automaticky zapnula ovládací program maserových kanonů. Byla tak nerozhodná a vyděšená, že nedokázala myslet. Na displeji se hlavice objevily jako fialové trojúhelníčky.

„Nechal by Josh někoho z nás dole?" popichoval ji Liol.

„Ty sráči!" Masery vystřelily, aniž by si Sarha uvědomila, že vydala příkaz. Hlavice explodovaly.

„Dokážeme je porazit," řekla Beaulieuová.

Sarha se konečně trochu uklidnila. „Dobře, beru si střelbu. Beaulieuová, pusť aktivní čidla, bojový stav. Liole, leť dolů."

Bušili do poklopu údržbářské paluby kapsle B. Okraje průlezu už sálaly žárem, lak se odlupoval.

Cherri se na poklop podívala úkosem. „No jo, no jo," bručela si pro sebe. „Vždyť už jdu. Co vy vůbec víte o bratrství?"

Zámek poklopu konečně povolil žárem a stejně rozpálený Oscar Kearn prolétl změklou zárubní. Když uviděl uplakanou ženu u terminálu, hned pochopil, že na pomstu je pozdě. Duše Cherri Barnesové vrátila zabrané tělo a utekla mu tam, kam se za ní nepožene.

Monica měla konečně dojem, že získala kontrolu nad akcí. V hale s ní bylo dvanáct agentů s neporovnatelnou palebnou silou a raketoplán už byl na cestě. Nefungoval jediný procesor ani nanonika. Všichni si sundali helmy, aby viděli; selhala jim i optická čidla. Nedostatečná ochrana ji trochu trápila, ale Monica přesto jásala. Mám Mzuovou!

Přitlačila na pistoli a Calvert se dal poslušně do pohybu. Jeden Edenita mu sebral samopal. Nijak se nevzpouzel, ani když ho s rukama nad hlavou postavili k ostatním u zdi.

„Paní doktorko, nesahejte prosím na ten batůžek," řekla Monica. „A nesnažte se datovat jakékoli aktivační kódy."

Alkad pokrčila rameny a zvedla ruce. „Datovat tady nejde. Příliš mnoho posedlých."

Monica pokynula jednomu agentovi, ať Mzuové sebere zavazadlo.

„Byla jste na Tranquillity," řekla Alkad. „I na Doradách. Pro koho pracujete?"

„KVB."

„Ach tak. Ale vaši přátelé jsou Edenité. Zvláštní."

„Všichni přikládáme vaší evakuaci z této planety nejvyšší důležitost, paní doktorko," vysvětlil Samuel. „Ujišťuji vás, že vám nikdo neublíží."

„No jistě," opáčila mírně Alkad. „Všichni víme, u koho bych jinak skončila."

„Přesně tak.“

Gelai zvedla oči. „Jdou sem, paní profesorko.“ Monica se zamračila. „Kdo?“

„Posedlí z Organizace,“ odvětila Alkad. „Jsou někde nahoře.“

Agenti okamžitě pokryli prostor mířidly. Monica skočila k Alkad a chytila ji za loket. „Dobře, postaráme se o ně. Tak pohyb.“

„K čertu,“ zaklel Samuel. „Je tu policie.“

Monica vyhlédla ven prostřelenou dírou ve stěně. Venku hlídali Edenité. „Ty vyřídíme.“

Samuel se smutně usmál. Agenti obklopili Monicu i Mzuovou a vyprovodili je k díře.

Monica si všimla, že Jozue a jeho lidé pospíchají za nimi. „Vy ne,“ křikla na ně.

„Já tu nezůstanu,“ odsekl Jozue.

„Nemůžeme je…“ začal Samuel.

Ze změti nosníků s rachotem vypadla padací mříž jako na starém hradě. Přišpendlila k zemi dva agenty. Valenční generátory v brnění jim nefungovaly, a tak měkká látka neztuhla do podoby exoskeletu. Dlouhé železné bodce na spodní hraně mříže pronikly masem až do karbonového betonu.

Čtyři agenti spustili palbu ze samopalů přímo nad sebe. Kulky se odrážely na všechny strany a křesaly ze železa jiskry.

Monica se díky důkladnému výcviku automaticky rozhlédla, odkud přijde další úder. Uviděla ho vlevo, veliké nabroušené kyvadlo namířené přímo na Mzuovou. Kdyby jí fungovala nanonika a v ní bojové programy, možná by to byla stihla. Odkázaná na vlastní reflexy ale nebyla dost rychlá, srazila Mzuovou pod sebe, a než ji stačila zalehnout, čepel jí zajela do kotníku. Neprůstřelné boty jí zachránily nohu, ale kost přesto popraskala. Bolest utlumil šok. Posadila se a chytila se za rozdrcenou patu. Bylo jí na zvracení a dýchala jen s vypětím vůle.

Do ramene ji zasáhlo něco nečekaně těžkého. Jozue přistál na zemi hned vedle a zakončil skok ladným kotoulem.

Monica vzteky zapomněla na bolest. Vtom čepel kyvadla prořízla vzduch v místě, kde ještě před vteřinkou seděla. Kyvadlo, řekla si zmateně, se vrací.

Jeden agent se k ní rozběhl. Držel čtvercový nanonický obklad a sprostě nadával. „Nefunguje, nanonika neodpovídá."

Jozue se podíval na zavázanou ruku. Od chvíle, co vešel do haly, ho strašně pálila. „To mi povídejte," zavrčel.

Přišla Gelai a starostlivě přidřepla k raněné. Položila jí ruku na kotník.

Monicu vyděsila už původní bolest, když kosti popraskaly, ale tohle bylo naprosto hrůzné. Cítila, jak se střepy kostí pod kůží přesouvají, pod planoucí rukou posedlé viděla zvlněnou tkáň. Přesto v hrůze necítila bolest.

„Snad to bude lepší," řekla ostýchavě studentka. „Zkuste se postavit."

„Proboha. Vy jste…"

„Na to jste vy profíci nepřišli?" rýpl si jedovatě Jozue.

Samuel uhnul kyvadlu a přidřepl za ně, ve střehu, samopal namířený vzhůru. „Měl jsem dojem, že vás zasáhlo," poznamenal, když se Monica opatrně postavila.

„Zasáhlo. A ona mě vyléčila."

Podíval se na Gelai. „Ó."

„Měli bysme vypadnout," řekla Monica.

„Když se pohneme, zase zaútočí."

„Zaútočí tak jako tak."

„Co bych za to dal, kdybych je viděl," zaskuhral Samuel a vytřel si z očí déšť. „Nemá cenu střílet naslepo, je tu moc oceli."

„Jsou nahoře," udávala Gelai. „Tři stojí přímo nad osou kyvadla. Oni mu dávají hmotu."

Samuel trhl hlavou. „Kde?"

„Nad kyvadlem."

„K čertu.“ Kdyby tak mohl přepnout sítnicové implantáty na infra, možná by viděl víc než tmu. Stejně namířil do místa, o kterém snad Gelai mluvila, a vypálil dávku ze samopalu. Zásobník došel za necelou sekundu. Vyhodil ho a zasunul další, přitom si hmatem spočítal, kolik mu jich zbývá. Když zase zvedl hlavu, kyvadlo zmizelo. Místo něj se v prostoru houpal starý černý kabel. „To stačilo? Dostal jsem je?“

„Dva jste zranil,“ odpověděla Gelai. „Stáhli se.“

„Zranil? Výborně.“

„Jdeme,“ prohlásila Monica. „K autům se prostřílíme.“ Zvýšila hlas. „Rozptýlená krycí palba, vertikálně. Chci, aby před náma zdrhali. Tak pohyb.“

Osm samopalů spustilo a všichni se rozběhli k díře v kompozitu.

Vysoko nad nimi se z pavučiny kabelů Baranovič špinavým oknem díval na trojici policejních aut. Za všemi bylo vidět dlouhé brzdné dráhy. Podél řezací haly pronásledoval čtvrtý policejní vůz závoďák z jedenadvacátého století. K limuzínám už šli policisté v černých uniformách i tajní.

„Tak trochu rozproudíme zábavu,“ zabručel si pod vousy. Vzal za ruce posedlé kolem sebe. Společně na jedno policejní auto zaútočili velikým kulovým bleskem.

Reakce byla okamžitá a více než adekvátní. Tonalská policie musela přetrpět poruchy procesorů, orbitální laserovou střelbu, několik autohavárií, ztrátu všech podezřelých a teď otevřený konflikt s agenty cizí mocnosti, tak se jí nelze divit, že reagovala trochu napjatě. Všechny zbraně začaly do haly číslo čtyři sypat smrt.

Monice zbývalo k díře dvacet metrů, když se kompozit rozsypal pod náporem dumdumek, TI-pulzů, maserových paprsků a malorážních EE-projektilů. Tmu prořízl blesk výbojů. Vrhla se na podlahu, nad hlavou jí zasvištěly střepiny. Všude padaly trosky a syčely v kalužích. Několik kousků se jí propálilo přes vlasy až na kůži.

„TADY POLICIE. ODHOĎTE ZBRANĚ. VYJDĚTE VEN JEDEN PO DRUHÉM S PROCESORY A IMPLANTÁTY VYPNUTÝMI. TUTO VÝZVU NEBUDEME OPAKOVAT.“

„Do prdele,“ zařvala Monica. Zvedla hlavu. Velký kus stěny zmizel a halu zaplavovala záře orbitálních výbuchů. Z prostřílených nosníků kapala voda. Příhradová konstrukce zasténala, oslabené profily se prohýbaly a přenášely váhu dál. Porucha se šířila. Monice bylo jasné, jak to skončí.

„Utečte!“ zavolala. „Spadne to na nás.“

Ze tmy vylétl kulový blesk a srazil jednu agentku na kolena. Křik rychle zanikl v praskotu planoucí zbroje a kůže pod ní.

Na útok odpověděly čtyři samopaly.

„Ne,“ okřikla je Monica. Přesně tohle chtějí. Je to skoro dokonalá past, uznala, a my jim skočili na špek.

Tajná policie uslyšela samopaly a obnovila palbu.

Baranovič nečekal, že rameno zákona zareaguje na jeho žertík tak hystericky – tyhle moderní zbraně jsou strašně silné. Už dvakrát mu konstrukce povolila pod nohama a kozák musel vyztužovat nosníky energistickou silou. To je nebezpečné. Do profilů narážejí i EE-projektily a kdyby některý náhodou explodoval dost blízko, napětí v konstrukci by pro posedlého mohlo být smrtelné.

Když začala druhá přestřelka, skočil na nejbližší lávku a utekl. Vyleštěné jančary vyměnil za běžecké boty s tlustou gumovou podrážkou. Doufal, že vymyšlená guma izoluje proud stejně dobře jako skutečná. Za sebou cítil ostatní posedlé, otřesené nečekaně účinnou odvetou.

Jozue uviděl na železných sloupech poslední elektrické výboje. Celá konstrukce hlasitě skřípala. Každou chvíli musí spadnout. Ozval se pud sebezáchovy – srát na Mzuovou, teď mi jde o krk. Zvedl se a plácl Melvyna, ještě rozpláclého na podlaze s rukama za hlavou.

„Hněte kostrou, vy dva!“ Dal se do běhu, ale směrem od díry, kterou policie vystřílela ve stěně. V kalužích za sebou

slyšel kroky. Ohlédl se; neběželi za ním jen jeho muži a Dick, ale všichni agenti, a dokonce Mzuová se svou prapodivnou suitou. Všichni se za ním hnali halou číslo čtyři, jako by jim ukazoval cestu ku spáse. „Ježíšku na křížku!“ Tohle nechtěl. Stačilo mít v patách Melvyna s Dahybim a posedlí by si ho vychutnali, ale když za ním běží i Mzuová…

Na rozdíl od Baranovičovy skupiny, která schůzku naplánovala, agentů z řad Edenitů a KVB, kteří si prohlédli plány budovy na ambasádě, a tajné policie, která tu byla doma, neměl Jozue ani ponětí o vnitřním uspořádání řezacích hal. Ani při automobilové honičce si nestačil všimnout, že slanovodní kanály procházejí přímo středem z jednoho konce na druhý. Rozhodně tedy nevěděl, že jedinou cestou přes kanál je můstek uprostřed haly.

Věděl ale, že se velice rychle blíží k široké a temné díře v podlaze. Teprve teď zaslechl šplouchání vlnek a došlo mu, o co jde. Zarazil se metr od břehu a málem přepadl. Všichni se řítili za ním, protože si mysleli, že ví, co dělá, a na otázky nebyl čas. Baranovičovi posedlí se šikovali na ochozu, pestré kostýmy zářily do tmy.

Alkad běžela s hlavou skloněnou, kulhavou nohu táhla za sebou. Gelai a Ngong ji podpírali každý z jedné strany. Vzduch kolem nich pableskoval stříbrnými jiskrami.

Halou zaduněl Baranovičův smích. Kozák ukázal a Jozue se jako opařený díval, jak k němu sviští kulový blesk.

Dick Keaton sprintoval v čele party zoufalců. Sotva čtyři metry od Calverta dostal kulovým bleskem přímo mezi lopatky. Oheň explodoval a zasypal podlahu smrští rozpálených špon. A Dicku Keatonovi se nic nestalo.

„To bylo o chlup,“ zajásal. Vrazil do kapitána a společně spadli do hlavní vodní nádrže těsně předtím, než hlavní opěrná konstrukce definitivně povolila. Urvané nosníky létaly na všechny strany a hlasitě zvonily o podlahu. Od paty kompozitového obkladu vylétla vzhůru prasklina jako blesk

hlavou dolů. Zastavila se až ve výšce sto sedmdesáti metrů. Rachot utichl.

Černá voda v řezací nádrži téměř zamrzala. Sotva do ní Jozue spadl, vykřikl. Srdce se mu šokem na chvíli zastavilo a Jozue se strašně lekl. Moře mu naplnilo ústa. A – díky, Pane – naskočila nervová nanonika.

Programy okamžitě stáhly hrtan, aby se voda nedostala do plic. Analyzovaly signály z vnitřního ucha a zorientovaly se. Ovládly svaly a Jozue zamířil k hladině.

Nadechl se s zoufalou touhou tonoucího. Do kanálu padali lidé ve zbroji, lumíci na kraji propasti. Poznal Mzuovou, nezaměnitelnou v elegantním kostýmku.

Keaton se oklepal jako pes a zafuněl. „Sakra, to je ledárna."

„Kdo vlastně jsi?!" křikl na něj Jozue. „Trefili tě rovnou do zad a ty nemáš ani puchýř."

„Dobrá otázka, ale špatné zájmeno. Jak jsem už kdysi řekl Oscaru Wildovi. Byl z toho úplně paf, rozhodně ne takový frajer, jak se o něm říká."

Jozue musel kašlat. Tělo mu tuhlo. Nanonika se snažila udržet svaly v chodu. A pomalu prohrávala.

Pět metrů nad hladinou zasáhl břeh bílý oheň. Po srázu stekla láva.

„Proč jste nás sem kurva tahal?" zařvala Monica.

„Já vás sem netahal!"

Chytila ho za límec. „Jak se dostaneme ven?"

„Ježíši Kriste, jak to mám vědět?"

Pustila ho, ruka se jí třásla. Nad hlavami jim explodovala další ohnivá koule. Břeh zářil jako ranní obzor při pohledu z orbity.

„Tady na nás nemohou střílet," řekl Samuel, obličej napjatý.

„No a?" opáčila Monica. „Stačí, když si pro nás dojdou."

„Tak dlouho nevydržíme. Dřív nás dostane podchlazení." Monica zabodla pohled do Calverta. „Vidí tu někdo schody?"

„Dicku," řekl Jozue. „Pracuje ti nervová nanonika?"

„Ano.“

„Napoj se na místní počítač. Najdi cestu ven. Rychle!“

Chápu, že je to zoufalá naděje, zavolal Samuel na Hoyu, **ale můžete nám nějak pomoci?**

Ne. Je mi to líto. Jsme příliš daleko, nemůžeme střílet.

Stahujeme se, řekl Niveu s lítostí. **Ta jejich ďábelská antihmota. Odpálili jsme na obranu všechny bitevní vosy a jim ještě nedošly. Místní státy zešílely, všechny obranné družice útočí. Ferrea to dostala gama laserem a Sinensis musela skočit pryč. Jsme tu jen dvě lodě. Dlouho nevydržíme. Chcete se přenést? Máme ještě pár vteřin.**

Ne. Leťte varovat konsenzus.

Ale ve vaší situaci…

Nevadí. Leťte!

„Polovina místních procesorů nefunguje,“ oznámil Dick Keaton. „Zbytek je vypnutý a zakonzervovaný.“

„Cože?“ Jozue musel řvát, aby mu fungovala mluvidla. Nohy mu tuhly, stěží šlapal vodu.

„Zakonzervovaný. Proto tu není železo. Malý kanál netěsní. Vypustili ho kvůli opravě.“

„Vypustili? Ukaž mi to.“

Keaton mu nadatoval příslušný soubor a Jozue ho nahrál do paměťové buňky. Nahodil analytické programy a pustil se do průzkumu. Potřeboval stavidlo, v nejhorším aspoň žebřík. Ale jakmile si prohlédl schéma, našel něco trochu jiného. „Ione!“ zakřičel. „Ione.“ Měl zoufale slabý hlas. Zabral lokty a otočil se na Samuela. „Zavolejte ji.“

„Koho?“ nechápal Edenita.

„Ione Saldanovou, vévodkyni z Trosek. Zavolejte ji spřízněností.“

„Ale…“

„Dělejte, nebo tu všichni chcípneme.“

Přetížení na můstku Lady Mac zesláblo z nesnesitelných osmi gé na nepříjemná tři.

Lítá jako Jozue, pomyslela si Sarha. Když u zbraní vyšetřila pár vteřin a podívala se na letový vektor, viděla, že se loď vcelku přesně drží vypočítané dráhy. Na nadšeného nováčka to není zlé.

„Urschel zrychluje," ohlásila Beaulieuová. „Sedm gé, jde jim o výšku. Asi míří na skok."

„Dobře," řekla Sarha. „Budeme mít pokoj od antihmotových vos."

Pinzola dostala fúzní hlavicí a všichni tři zajásali. Výbuch antihmoty na Caponově lodi zničil i ze vzdálenosti jedenácti tisíc kilometrů polovinu čidel Lady Mac.

Orbitální bitva se za posledních jedenáct minut vyostřila. Několik lodí dostalo přímý zásah, přes patnáct jich vystoupalo do nižší gravitace a skočilo pryč. Na nižších orbitách nezůstala jediná ozbrojená družice, zato tu stále čmuchala spousta bitevních vos. Všechny dost daleko od Lady Mac. Jak řekla Beaulieuová, stará dáma si se senilními zbraněmi nyvanských národů snadno poradí. Na trupu měli pár šrámů ze srážek s vysokorychlostním odpadem a tři radioaktivní pláty po zásahu pulsem. Ale nejhorší bylo za nimi.

„Gravitonická distorze," ohlásila Beaulieuová. „Další sokol se zdejchnul."

„Rozumná loď," zabručela Sarha. „Liole, za jak dlouho nás bude mít Jozue nad obzorem?"

„Za devadesát sekund… přesně."

Nadatovala příkaz lodnímu komunikačnímu systému. Hlavní parabola vyjela z krytu a zaměřila se na planetu.

Ione se protáhla kolem kovového sloupu a ještě jednou se podívala do haly. Posedlí z ochozu chrlili nepřetržitý proud bílého ohně na protější břeh řezací nádrže. Takže Jozue a ostatní jsou ještě naživu.

Měla dojem, že teď je nejlepší příležitost vstoupit do děje. Od chvíle, co se před agenty vřítila do haly, se držela stranou. Situace se stále měnila a bylo pravděpodobné, že zvítězí ten s

nejsilnější zálohou. Nevěděla, jestli rozhodnutí pramenilo z nějakého taktického programu, který její staré já nahrálo na Tranquillity do všech seržantů, nebo zda jí to poradil saldanovský instinkt. Sama nevěděla, jestli má vlohy vojevůdce. Ale ať na to přišla jakkoli, nemýlila se.

Zpoza sloupu sledovala vývoj událostí a měla sto chutí připojit se k boji. Pak ale přijela policie a všechno pokazila. Jozue utekl do řezací nádrže. Tomu nerozuměla. Mořská voda musí při téhle teplotě skoro zamrzat a Jozue nemá kam utéct.

Kdyby se jí povedlo šikovně prostřelit ochoz s posedlými, dostala by je všechny na zem. Ale netušila, zda by jí velkorážní munice pomohla proti takové koncentraci energistické síly.

Ione? Ione Saldanová?

Spřízněná vlna přenášela mráz. Ione hned věděla, jak se cítí uprchlíci v nádrži. **Agent Samuel,** poznala ho hned.

Mám pro vás vzkaz.

Roztáhl spřízněnostní pásmo. Uviděla zelené obličeje nad hladinou. Jozue šlapal vodu přímo před ní, vlasy připláclé na čele. Těžko vyslovoval. „Ione… rozbij… vrata… plavební… komory… do… malýho… kanálu… rozstřílej… ten… bazmek… na sračky… a rychle… dlouho… nevydržíme."

To už běžela do zadního traktu haly. Ve stěně uviděla veliká vrata, jimiž tisícitunové porce napěněného železa opouštěly sál. Vrata končila metr nad hladinou, ale ve vodě si všimla druhých, zdvojených, jež zadržovaly moře, aby se nedostalo do vypuštěného kanálu za řezací halou. Byly z tlusté oceli, porostlé řasami a škeblemi.

Dřepla si ke kanálu a vypálila z velkorážní pušky. Střílet přímo do vodních vrat by jí nijak nepomohlo, i když byly z obyčejné oceli. Místo nich mířila EE-projektily na kompozitové stěny kanálu a vysekávala z nich panty.

Vrata se pohnula, spárami ve starém kompozitovém betonu už tekla voda. Horní panty už skoro povolily, vrata se pod tlakem vody sklonila a začala páčit i spodní závěsy. Křídla povolila, ve vratech se objevila první véčková skulina. Ione se

soustředila jen na jednu stěnu. Z betonu létaly kusy, jeden pant úplně vypadl.

Pozor, varoval ji Samuel. **Přestali útočit. To musí znamenat…**

Ione si za sebou všimla stínů a hned věděla, co to znamená. Světlo sílilo, stíny slábly. Namířila přímo na odolná vrata a přidala tlak EE-explozí k tíze vody. Obklopil ji bílý oheň.

Křídla se rozlétla, voda vtrhla do prázdného kanálu.

„Plavte s proudem," nadatoval Jozue, sotva ztuhlýma nohama ucítil pohyb vody. „Držte se na hladině."

Obrovskou halu zaplnil hukot vodopádu, proud Calverta táhl podél stěny nádrže. Ostatní vířili kolem něj. Tichá voda je táhla do úzkého hrdla malého kanálu. Nabírala rychlost. Pak nechali řezací nádrž za sebou a hnali se kanálem k vylomeným vratům.

„Jozue, prosím, ozvi se. Tady Sarha, ozvi se, Jozue." Nervová nanonika mu řekla, že signál přijímá z vysílače raketoplánu. Zdálo se, že orbitální bitvu všichni přežili.

„Tady jsem, Sarho," odpověděl. Voda se tu divoce vzdouvala, za vraty padala kamsi do hloubky. Hnali se k nim nebezpečně rychle. Začínalo být těžké udržet hlavu nad hladinou, i tady na menší hloubce. Zkusil pár malátných temp, aby se dostal do klidnějšího hlavního proudu.

„Jozue, hrozí vám nebezpečí."

Nad ocelovými vraty po obou stranách zuřily nebezpečné víry. Hnal se přímo mezi ně. „No nekecej." Voda se mu zavřela nad hlavou. Nervová nanonika uvolnila do krve koňskou dávku adrenalinu a jen díky ní se dostal na hladinu. Ocitl se na světle, voda kolem bouřila a pěnila.

„Myslím to vážně, Jozue. Organizace změnila dráhu jednoho železnýho hřibu. Přistane přímo na kovohutích. Když nedostali Mzuovou ven, chtějí ji zabít, aby se k nim dala po smrti. Hřib dopadne po domluveném přistání jejich raketoplánů. V každým případě vyhrajou."

Zpěněný proud se hnal betonovým korytem ke tři kilometry vzdálené slévárně. Jozue nemohl nic dělat. Nebyl v tom sám. Voi se dostala dost blízko, aby se mohli chytit, ale voda ji hned stáhla jinam.

„Proboha, Sarho, to přistání měli domluvený už před slušnou dobou."

„Já vím. Sledujeme ten hřib, dopadne za sedm minut."

„Cože? Hned ho zrasuj atomovkou."

Čelo povodně se dostalo k prvnímu opravářskému lešení, podrazilo spodek a strojové plošiny, výtahy a roury pokácelo do vody. Silnější sloupy chvíli vzdorovaly, a tak celá konstrukce dopadla až za poloutopené lidi.

„To nejde, Jozue. Už je v dolní atmosféře. Bitevní vosy ho nedoletí."

Voda dorazila k druhému lešení. Bylo bytelnější než první, neslo velké stavební mechanoidy a cisterny na beton. Díky váze byla konstrukce stabilnější, a tak voda ulámala jen pomocné komponenty.

„Neměj strach, Jozue," nadatoval Ashly. „Už tam letím. Za padesát sekund jsem u vás. Než ta věc spadne, dávno budeme ve vzduchu. Haly mám na dohled."

„Ne, Ashly, nelítej sem, jsou tu posedlí. Fůra posedlejch. Když tě zmerčí, máš to spočítaný."

„Zaměř mi je, mám masery."

„To nejde." Uviděl třetí lešení a pochopil, že tohle je jeho jediná šance. Fyziologický program už mu chvíli hlásil, že tělo umrzá. Svaly ztrácely sílu i rychlost. Musí se dostat z vody dřív, než se přestane hýbat. „Hej, všichni," nadatoval, „chyťte se toho lešení nebo do něj prostě vražte. Ale snažte se neplavat dál. Musíme vypadnout."

První rezavé trubky se rychle blížily. Natáhl ruku. Prsty neposlouchaly jeho ani nervovou nanoniku. „Mzuová, k lešení," nadatoval.

„Rozumím."

Takže Mzuová žije, naděje zůstává. Mise ještě úplně neselhala, má cíl. Bylo to pro něj překvapivě důležité.

Dahybi se už dostal k lešení a svíral jednu trubku. Jozue se zkusil chytit ohnutým loktem a přitom se nepraštit do hlavy. Hrudí vrazil do železa a vůbec nic necítil.

„V pohodě?“ nadatoval Dahybi.

„Vrchol slasti, pitomče.“

Voi se prohnala kolem, ale stačila se chytit.

Jozue se přitáhl k roztřesené konstrukci. Dva metry od své roury uviděl žebřík a vydal se k němu. Proud slábl, ale hladina stoupala.

Mzuová narazila až do poslední řady trubek. „Matičko Boží, moje žebra,“ nadatovala. Samuel přistál vedle a pomohl jí.

Jozue se vydrápal po žebříku, vděčný za velký sklon. Dahybi lezl za ním. Lešení se chytli dva agenti a po nich Monica Foulkesová. Gelai a Ngong plavali přes kanál, zima jim vůbec nevadila. Jakmile se chytili, začali z vody tahat vymrzlé živé.

„Melvyne?“ nadatoval Jozue. „Melvyne, kde jsi?“ Melvyn vplul z řezací nádrže do kanálu mezi prvními. „Melvyne!“ Jozue nezachytil ani vlnu jeho nervové nanoniky.

„Co se děje?“ datoval Ashly. „Nevidím vás na senzorech.“

„Nelítej sem, to je rozkaz,“ odpověděl Jozue. „Melvyne?“

Jeden agent KVB proplul pod žebříkem tváří dolů.

„Melvyne?“

„Je mi líto, Jozue,“ nadatoval Dick Keaton. „Skončil pod vodou.“

„Kde jsi?“

„Na konci lešení.“

Jozue se ohlédl přes rameno a o třicet metrů dál uviděl nehybnou postavu.

Proboha, to ne. Další přítel je v nicotě. Snaží se prohlédnout a vrátit.

„Víc nás není,“ nadatovala Monica.

Ze společného týmu Edenitů a KVB zbylo jen šest agentů, Monica a Samuel. Eribova mrtvola se točila ve víru špinavé pěny. Z třiadvaceti lidí, kteří vešli do řezací haly číslo čtyři, nepřežilo patnáct. Ze dvou seržantů ani jeden.

„Co teď?“ zeptal se Dahybi.

„*Lez,*“ řekl Jozue. „Musíme se dostat až nahoru. Raketoplán už je na cestě.“

„To i ten flák železa.“

„Gelai, kde jsou posedlí?“ zachrchlal Jozue. „Jdou sem. Baranovič už je venku. Nenechá raketoplán přistát.“

„Nemám zbraň,“ připomněla Monica. „Zbyly nám dohromady jenom dva samopaly. Neodrazíme je.“ Plazila se po housenkovém pásu na beton a celá se třásla.

Jozue vystoupal ještě o tři příčky a došly mu síly.

„Kapitáne Calverte,“ nadatovala Mzuová. „Alchymistu nikomu nedám, za žádných okolností. Věřte mi. A děkuji vám za snahu a za pomoc.“

Vzdala to, seděla na trubce jako hromádka neštěstí. Ngong ji držel a soustředil se. Z oblečení jí začala stoupat pára. Jozue se podíval po ostatních, zničených mrazem a beznadějí. Pokud má zachránit situaci, musí sáhnout ke krajnímu opatření.

„Sarho, chci palebnou podporu.“

„Naše čidla tam dole moc nevidí,“ namítla. „Nerozeznám pořádně ani železárny. Je to jako na Lalonde.“

„Ježíši. Tak zaměř mě.“

„Jozue!“

„Nepyskuj. Zapni zaměřovací laser a najdi můj procesor. Dělej. Ashly, ty se drž zpátky. A vy se všichni připravte, není čas.“ Vyšplhal ještě o dvě příčky.

Těžké mraky probodl zaměřovací laser Lady Macbeth. V úzkém paprsku zeleného světla jiskřily vločky. Mířil na silnici o tři sta metrů dál.

„Mám tě?“ zeptala se Sarha.

„Ne, dvě stě padesát metrů na severovýchod.“

Laser poskočil tak rychle, že ve vánici na chvíli vznikla zelená opona.

„Osmdesát na východ," navigoval Jozue. „Sever dvacet pět."

Oslepující světlo zalilo lešení. Musel zapnout všechny filtry v sítnicových implantátech.

„Souřadnice už máš. Chráněná zóna sto padesát metrů poloměr. Přepni na ničení pozemních cílů. Spirála cílovej poloměr jeden kilometr. Spal je, Sarho."

Zaměřovací paprsek se odtáhl o sto padesát metrů a postupně změnil barvu ze smaragdově zelené na rubínově rudou. Vločky v jeho dráze přestaly jiskřit a tát, rovnou explodovaly. Z karbonového betonu létala v oblacích hnědého kouře rozpálená struska. Laser je objel a vykroužil kolem lešení půlmetrový planoucí příkop o průměru tři sta metrů. Pak nabral rychlost a rozšířil záběr. Půda pod paprskem chytala plamenem, sníh se vařil a kraj zahalila pára.

Laser prořízl roh řezací haly číslo čtyři. Z kompozitových panelů po celé výšce vylétly jasně rudé uhlíky. Ze stavby odpadl pruh stěny i podpůrné konstrukce. Při druhém řezu laser vykrojil větší kus a pokračoval ve spirále.

Řezací hala číslo čtyři dopadla špatně, byla rozřezaná laserem na plátky. Jednotlivé výřezy se poskládaly na sebe, změklé žárem. Když zmizela pětina ocelové konstrukce, stavba nevydržela a propadla se. Laser ji i v pádu dál řezal. Rozpálené trosky padaly do nádrže a do kanálů, mezi troskami syčela pára a halila zkázu bílým rubášem.

Útok z orbity nemohlo nic přežít. Tajná policie hned naskákala do aut, ale spirála je dostihla. Baranovič s posedlými se ukryli v hale, přesvědčeni, že něco tak mohutného nemůže spadnout. Když je skutečnost vyvedla z omylu, někteří se vrhli do kanálu a uvařili se. Dva dělníci z vedlejší haly se přišli podívat, co se to děje; byli zpopelněni.

Laser zmizel.

V bezpečí uprostřed nelítostné zkázy, již způsobil, zavolal Jozue Ashlyho. Raketoplán se vynořil z mraků a přistál vedle kanálu. Jozue se s ostatními tiskl na lešení, společně se hřáli v teplém vánku ze spáleniště.

„Hansonova evakuační agentura, oddělení záchrany v poslední chvíli," nadatoval Ashly, když z přechodové komory vyjely schůdky. „Hněte zadkem, máme dvě minuty."

První vyběhla Alkad, za ní Voi.

„Nevezmu vás tak, jak jste," řekl Jozue Gelai a Ngongovi. „Sami víte, že to nejde." Monica a Samuel už za posedlými stáli se samopaly.

„Víme," řekla Gelai. „Ale víte vy, že na tom jednou budete jako my?"

„Prosím vás, na tohle nemáme čas," zaúpěl Jozue. „Nechceme ohrozit Mzuovou. Už nás to stálo dost sil i lidí. Zastřelí vás a mně je to jedno."

Gelai smutně pokývala hlavou. Černá kůže vybledla, vládu nad tělem převzala původní duše, na ramena spadly dlouhé zrzavé vlasy. Žena klesla na kolena a v bezhlesém křiku otevřela ústa.

Jozue ji vzal pod paží, aby jí pomohl do letadla. Samuel podepřel starce, jehož opustil Ngong.

„Dicku, pomoz mi," zafuněl Jozue pod schůdky.

„Promiň, kapitáne, ale tady se musíme rozejít. Musím přiznat, že to byl docela zážitek. Za nic bych ho nevyměnil."

„Ježíši Kriste, padá na nás železná hora!"

„Neměj strach. Nic se mi nestane. A když jsem se prozradil, těžko s vámi můžu letět, ne?"

„Tak co jsi kurva zač?"

„Přihořívá, kapitáne. Správné zájmeno." Usmál se. „Sbohem a hodně štěstí."

Jozue muže (pokud byl vůbec člověk) probodl pohledem a vyvlekl bezvládnou mladou ženu do komory.

Když raketoplán startoval, Keaton poodstoupil. Vichr z kompresorů mu profoukl omrzlé vlasy. Zamával jim.

Vysoko na západní obloze se objevila zlověstně zářící rudá tečka. Rychle rostla.

Raketoplán namířil špičkou k nebi, Jozue zapadl do křesla. Zrychlení dvě gé a dále rostlo. „Jak jsme na tom, Ashly?“

„Dobře. Máme dobrých dvacet sekund rezervu. Nádhera. Vyprávěl jsem ti, jak jsem pašoval pro marseillskou domobranu?“

„Jo. Přitop nám tady, prosím tě, všichni jsou zmrzlí na kost.“ Napojil se na čidla. Už měli výšku dva kilometry a přelétali matný oceán. Železná hora zrovna proťala jejich letovou hladinu.

Jozue, kapitán nadsvětelné lodi vychovaný v bitekovém habitatu, hleděl na železný hřib s posvátnou úctou. Něco tak obrovského prostě do vzduchu nepatří. Houba padala téměř rychlostí zvuku a elegantně se otáčela, aby udržela směr. Z tupého nosu se táhla kouřová stopa, dokonale rovná, dokud ji dvě stě metrů za tělesem nerozptýlily opožděné turbulence. Brzdění o vzduch rozpálilo vroubkovanou příď doruda.

Zaměstnancům železáren přišlo na hrozící katastrofě nejpodivnější strašidelné ticho. Hora železa na ně padala jako ďáblova pěst, ale slyšet bylo jen chechtání racků.

Když na zem dopadne sedmdesát pět tisíc tun železa rychlostí tří set kilometrů za hodinu, připomíná to konec světa. Tlaková vlna smetla všechny zbývající řezací haly a vzduch zaplnily statisíce kompozitových panelů. Okamžitě vzplály a vír uragánu se proměnil v mnohakilometrový plamen. Nakonec přišlo zemětřesení a zbořilo zbytky staveb, které přežily náraz tlakové vlny. Moře se stáhlo a veliké vlny několik minut úspěšně bojovaly proti přílivu. Nakonec ale chvění ustalo a oceán zalil všechny stopy někdejších Tonalských železáren.

„To je fantazie, příteli,“ zvolal Quinn. Z holomonitorů na můstku proudilo od prvního výbuchu antihmoty nad Nyvanem jen bílé světlo. Ničení Quinna vzrušovalo, nad neosvětlenou stranou ještě viděl stovky bitevních vos. „Bratr Boží stojí při

nás, Dwyere. Dává nám pokyn, ať začneme. Mrkni, jak do toho jdou. Na planetě nezbude jediná atomovka na obranu před příchodem Noci.“

„Quinne, ostatní státy vypouštějí k Jesupu vosy. Jsme tady nahatý, musíme skočit.“

„Za jak dlouho přiletí?“

„Za tři čtyři minuty.“

„Spousta času,“ pravil Quinn. Na komunikačním panelu se ujistil, že čtveřice laserů stále udržuje šifrované spojení s Jesupem a třemi opuštěnými asteroidy. „Při takové příležitosti bych měl něco pronést, ale důstojnost mě vždycky srala.“ Naťukal spouštěcí kód a hned se usmál, jak displej krásně zrudl. Natáhl se po enteru a stiskl ho.

Devadesát sedm fúzních bomb detonovalo současně, většina měla sto megatun.

Čidla vystrčená z trupu Mounťs Delty zaznamenala, jak se Jesup zhoupl. Quinn svým nejvěrnějším učedníkům nařídil bomby rozmístit pod biosférickou kavernu, kde je skála nejtenčí. Z povrchu asteroidu vylétly balvany a za nimi výtrysky syrového plazmatu. Gejzíry namířené na druhou stranu v okamžiku zlikvidovaly veškerý život. Asteroidem proběhly seizmické vlny, skála popraskala a odvrhla poddolované sekce.

Dílo zkázy dokonala odstředivá síla, oslabený materiál jí nedokázal vzdorovat. Kusy regolitu velké jako kopce se rozlétly po vesmíru. Do vakua vytryskl vzduch rozpálený plazmatem, kolem rozpadlého asteroidu vznikl plamenný cyklon.

Quinn praštil pěstí do pultu. „Na sračky!“ zařval vítězoslavně. „Úplně na sračky. Já to udělal. Teď pochopí, že Jeho moc je skutečná. Noc přijde, Dwyere. Stejně jistě, jako že hovno vždycky vyplave.“

Čidla zaostřená na tři opuštěné asteroidy ukázala podobný obrázek.

„Ale… proč? K čemu, Quinne?“

Quinn se rozesmál. „Doma na Zemi jsme se pořád učili o podnebí, o všech koncích světa, které na nás čekají, když nebudeme hodní mechanoidi Centrvlády. Neporušujte přírodní zákony, nebo se utopíte ve vlastních sračkách. Takové kraviny. Znají je všichni, od šéfů po děti z ulice. O nukleárních zimách a vymření dinosaurů jsem věděl dřív, než jsem se naučil chodit.“ Strčil prst do hologramu. „A tady to máš. Noční můra pozemšťanů. Tyhle kameny zničí Nyvan. Je jedno, jestli spadnou na souš nebo do vody, stejně vyrazí do atmosféry gigatuny sajrajtu. Nemluvím o ubohém smogu někde na nebi, ale o celé atmosféře. Od země až do stratosféry budou všude jenom saze, tak husté, že bys dostal raka, kdybys tam pět minut dýchal. Nikdy neuvidí slunce. A když je tam zmáknou posedlí, stejně jim to bude hovno platný. Mohou sice vytáhnout Nyvan z vesmíru, ale vyčistit vzduch neumějí. To dokáže jen On. Bratr Boží jim přinese světlo.“ Quinn Dwyera energicky objal. „Budou se k Němu modlit, ať přijde a osvobodí je. Nic jiného jim nezbývá. Teď je jejich jediná spása On. A já to pro Něj udělal. Já! Dal jsem Jeho legiím celou planetu. A když vidím, že to funguje, udělám to každému světu v Konfederaci. Je to moje poslání. A začnu se Zemí.“

Komunikační lasery zajely zpátky do trupu, pak čidla a Mount’s Delta zmizela za horizontem událostí. Orbitální bitva za ní vesele pokračovala, její účastníci si ani nevšimli blížícího se kataklyzmatu. Čtyři obrovské mraky regolitových balvanů rostly konstantní rychlostí za zděšeného přihlížení obyvatel ostatních asteroidů. Sedmdesát procent skal planetu mine. Stále však zůstávaly tisíce úlomků, které v následujících dvou dnech vstoupí do atmosféry. Každý bude mít stonásobek ničivého potenciálu železného hřibu. A se zničenou elektronikou, sestřelenými loděmi, spečenými obrannými družicemi a nefunkčními továrnami si obyvatelé Nyvanu nemají co počít. Leda se modlit. Jak Quinn předpověděl.

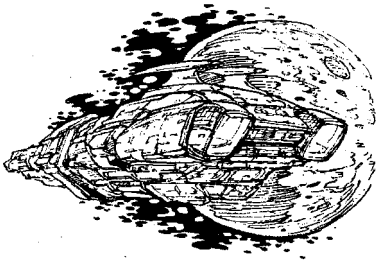

12

Radar lodi Leonora Cephei byl přepnutý na dálkový průzkum a hledal všechny lodě v dosahu. Po pěti hodinách pasivního pátrání z oběžné dráhy nenašel ani jednu.

„Jak dlouho mám podle vás ještě snášet tuhle šaškárnu?“ zeptal se jedovatě kapitán Knox. Ukázal na holodisplej s výstupem z radaru. „Už jsem viděl englický kriketový mužstva, který v sobě měly víc života než tohle.“

Jed se podíval na řídící pult. Ikony mu nic neříkaly, klidně se mohl dívat na hlášení o stavu odpadní šachty. Sotva se ubytoval, když ho Knox zavolal na můstek. Volal ho vždycky, jen když si chtěl na něco stěžovat. Jed s sebou teď bral Beth a Skibbowa, aby si nepřipadal tolik jako u Diggera na koberečku.

„Pokud jsme na správných souřadnicích, budou tady,“ trval na svém Jed. Jsou na správném místě ve správný čas. Tak kde je Kieřina loď? Uhýbal před Beth pohledem. Moc mu nepomáhala.

„Ještě hodinu,“ prohlásil Knox. „Dám vám hodinu a pak razíme na Tanami. Čeká mě tam náklad. Opravdickej.“

„To teda ani náhodou, kápo,“ prohlásila Beth.

„Dostali jste, za co jste zaplatili.“

„V tom případě tady budeme čekat třeba půl roku, protože jste z nás vytáhl tolik.“

„Hodinu.“ Knox už zase rudl. Nebyl zvyklý, že někdo bude přímo na můstku jeho lodi zpochybňovat jeho rozhodnutí.

„Nesmysl. Budeme tady tak dlouho, jak budeme chtít. Je to tak, Jede?“

„Hm. Jo. Měli bysme počkat.“ Chtěl se někam schovat. Beth jím pohrdá.

Knox rozhodil rukama a zkusil to naoko rozumně: „Budete chtít čekat, až dojde kyslík, nebo se můžeme vrátit už předtím?“

„Atmosféru recyklujete, tak přestaňte šaškovat,“ prohlásila Beth. „Budeme čekat, dokud nepřiletí naše loď.“

„Děcka pitomý, jste úplně na hlavu. Moje děti se k Jitřenkám nedají. Nejsou debilové. Co s váma asi na Valisku udělají? Tahleta Kiera vám kecá.“

„Ne, mluví pravdu!“ zvolal Jed.

Podařilo se mu Knoxe překvapit. „Dobře, chlapče. Chápu tě, v tvým věku jsem taky myslel koulema.“ Mrkl na Beth. Vrátila mu vražedný pohled.

„Budeme čekat,“ řekl tiše Gerald. „Poletíme na Valisk. Všichni. Za to jsem vám zaplatil, kapitáne.“ Když se lidé bavili o Marii, nedokázal zůstat zticha, zvlášť když ji drbali jako nějakou holku pro všechny. Celou cestu se mu dařilo držet jazyk za zuby. Život na malé lodi pro něj byl daleko jednodušší, všechno mělo své místo a plán. Uklidnil se a nijak ho neštvalo, že tak obdivují démona, který posedl Marii. Nevědí toho dost. Loren by na něj byla hrdá, že se dokáže tak ovládat a nemít to mládeži za zlé.

„Dobře, počkáme,“ vzdal se Knox. „Vy platíte.“ Vždycky mu bylo trapně, když Gerald promluvil. Netušil, jak se zachová v příští vteřině. Zatím se nechoval násilně nebo agresivně. Zatím.

O čtvrt hodiny později kapitánovo trápení ukončilo zjevení čehosi ve vzdálenosti tří kilometrů. Radar chvíli prskal, jak se otvírala trhlina v časoprostoru. Čidla ukázala bitekovou loď.

„Kristova noho,“ zasípal. „Vy pitomci. Jsme mrtví. Jsme studený mrtvoly.“

Mindor vyklouzl z červí díry a roztáhl křídla. Otočil hlavu a probodl Leonoru Cephei pronikavým pohledem jednoho oka.

Jed na AV-projektoru sledoval, jak se krkavec blíží za pomalého mávání křídly. Neklid ustoupil úctě. Výskl a objal Beth. Pochopila to.

„To je věc, co?“

„Jo.“

„Dokázali jsme to!“

Vyděšený kapitán neposlouchal šťastné blábolení šílených dětí a namířil hlavní parabolickou anténu na Pinjarru, aby mohl zavolat do hlavního města trójského shluku o pomoc. Ne že by to k něčemu bylo, říkal si.

Rocio Condra to čekal. Po několika desítkách setkání s vyděšenými kapitány přesně znal jejich reakce. Z osmi krátkodosahových obranných laserů na trupu mu fungovaly jenom tři, a to pouze proto, že měly bitekové řídicí obvody. Zbytek podlehl energistické síle, již nedokázal pořádně ovládnout. Zaměřil anténu, sotva se začala otáčet, a do hlavního vysílacího modulu pustil půlvteřinový pulz.

„Nepokoušejte se s nikým spojit,“ řekl vysílačkou.¨

„Rozumím,“ oddatoval otřesený Knox. „Dobře. Máte na palubě Jitřenky?“

„Ano.“

„Vyčkejte spojení lodí. Řekněte jim, ať se připraví.“

Příšera složila křídla a přimanévrovala blíž k meziorbitálnímu naklaďáku. Při složitějších obratech pod peřím prosvítal nazelenalý polypový trup, ptačí tělo ustoupilo původnímu kuželovému tvaru. Některé změny přesto zůstaly: náhodně rozmístěné purpurové kruhy se uspořádaly do tvaru kropenatých per, ze tří ocasních ploutví se obě krajní protáhly, zatímco středová skoro zmizela.

Když se Mindor otočil, spočinul prostorem pro posádku přímo proti obytnému válci na špici Leonory Cephei. Rocio Condra vystrčil přechodový chobot. Na krátkou vzdálenost ucítil myšlenky lidí v naklaďáku. Jasně rozeznal nervózní členy posádky od natěšené jitřenkovské mládeže. Tentokrát ale ucítil

ještě něco, otupělou, ale šťastnou mysl, plnou neuspořádaných představ.

Když Jitřenky nastoupily, prohlédl si je vnitřními optickými čidly. Interiér prostorů pro posádku připomínal kajuty parníku z devatenáctého století, plné leštěného dřeva a mosazi. Podle Choi-Ho a Maxima Payna, obou posedlých, kteří mu sloužili jako posádka, napodobil uspokojivě i vůni mořského vzduchu. Zasloužila se o to struktura nervových buněk jestřába, složená ze stovek uzlin uspořádaných jako procesory. Měly poloautomaticky regulovat jeho technické moduly. Jakmile si ujasnil, co chce, uzliny na představě pracovaly samy a používaly energistickou sílu u obyčejného lidského mozku nepředstavitelnou.

Posledních pár týdnů Rocio Condra zažíval nefalšované zjevení. Po počáteční lítosti zjistil, že život krkavce je daleko bohatší než život člověka, i když mu trochu scházel sex. Bavil se o tom s ostatními; teoreticky by si mohli nechat narůst pohlavní orgány (alespoň ti, kteří se neproměnili v plechové rakety). Kdyby se jim to podařilo, ztratili by poslední důvod k návratu do lidských těl. Čímž by získali nezávislost na Kieře. Každých pár tisíc let by si vyzkoušeli novou podobu a tak by snad při své nesmrtelnosti unikli věčné nudě.

S tímto zjevením přišla hořkost. Kiera s nimi zacházela sprostě a vyhlídka na boj po Caponově boku rozhořčení jen posílila. I kdyby teď Rocio dostal lidské tělo, pochyboval, že by se chtěl vrátit do habitatu. Už se nebál vesmíru jako většina navrácených duší, ne v tak nádherném tvorovi. Miloval prázdnotu univerza pro její svobodu.

Když přechodovou komorou prošel Gerald s kabelou, na palubu se pomalu vrátila gravitace. Předsíň za komorou mu připadala skoro stejná jako ta, kterou právě opustil. Ale byla o něco větší, nestavěla tak na odiv techniku a místo Knoxe s nabitou TIP-karabinou ho tu přátelsky vítali Choi-Ho a Maxim Payne.

„Máme několik kajut," řekla Choi-Ho. „Ne dost pro každého, takže nebudete spát sám."

Gerald se usmál, ale vyšel z toho spíš výraz děsu.

„Vyberte si," pobídla ho.

„Kdy tam budeme?" zeptal se Gerald.

„Za osm hodin vyzvedneme další Jitřenky v soustavě Kabwe a pak poletíme na Valisk. Cesta potrvá zhruba dvacet hodin."

„Dvacet? Jenom?"

„Ano."

„Dvacet." Udělalo to na něj dojem. „Určitě?"

„Ano, jsem si jistá." Gerald stál ve dveřích a Jitřenky za ním nemohly projít. „Vyberete si kajutu?" navrhla Choi-Ho.

„Geralde, běž už," strčila do něj bodře Beth. Vzala ho za ruku. Nechal se poslušně odvést. Zastavil se jen jednou, to když se ohlédl a ze srdce Choi-Ho poděkoval.

Beth ho vedla až na konec podkovové chodby. Říkala si, že bude lepší Geralda ubytovat co nejdál od ostatních Jitřenek. „No věřil bys tomu?" okomentovala vnitřek krkavce. Šli po tlustém červeném koberci, kulatými lodními okénky proudilo na chodbu slunce, ale ven jimi vidět nebylo. Všechny dveře měly nazlátlé dřevěné obložení. V oblíbené mikině, dvou vestách a volných ošoupaných texaskách si tu připadala nepatřičně.

Nakoukla za jedny dveře a objevila prázdnou kajutu. U stěny stála přišroubovaná palanda, naproti vedla dvířka do koupelny. Obnažené potrubí připomínalo Leonoru Cephei, ale tady bylo z leštěné mosazi a kohoutky z porcelánu.

„Tohle by ti mohlo stačit," prohlásila. Gerald ji zatáhl za ruku. Stál ve dveřích a pěst druhé ruky si strkal do úst. „Co se děje, Geralde?"

„Dvacet hodin."

„Já vím. Ale to je dobrý, ne?"

„Nevím. Chci tam už být, zase ji vidět. Ale už to není ona, moje Marie."

Celý se klepal. Beth ho vzala kolem ramen a posadila ho na spodní lůžko. „To nic, Geralde. Až přiletíme na Valisk, bude tohle všechno jenom ošklivej sen. Fakt.“

„Tak to neskončí, ale začne. A já nevím, co dělat, jak ji zachránit. Sám ji do stáze nedostanu. Jsou hrozně silní a zlí.“

„Koho, Geralde? O kom to mluvíš? Kdo je Marie?“

„Moje holčička.“

Plakal jí na rameni. Automaticky ho začala hladit po zádech.

„Nevím, co si počnu,“ štkal Skibbow. „Ona tu není, ona mi nepomůže.“

„Marie tu není?“

„Ne. Loren. Jen ona by mi pomohla. Jedině ta nám dokáže pomoct.“

„Nic se neděje, Geralde. Uvidíš, všechno se spraví.“

Geraldovu reakci nečekala. Hystericky se rozchechtal, skoro hýkal. Beth by nejraději hned vypadla. Už mu úplně přeskočilo. Dál ho držela jenom proto, že nevěděla, co by s ní udělal, kdyby ho pustila. Třeba by to bylo ještě horší.

„Prosím tě, Geralde, ty mě děsíš.“

Vzal ji za ramena a stiskl tak pevně, až sykla bolestí. „Výborně!“ Zbrunátněl vzteky. „Měla by ses bát, ty hloupá, pitomá holko. Copak nevíš, kam letíš?“

„Letíme na Valisk,“ špitla Beth.

„Ano, na Valisk. Nebojím se, jímá mě největší děs a hrůza. Budou nás mučit, ublíží ti tak strašně, že budeš prosit, aby tě posedli. Je to tak. Nic jiného neumějí. Mně to už udělali a doktor Dobbs mě nutil to všechno prožít znovu a znovu a znovu, jenom aby věděl, jaké to je.“ Hněv ho přešel, zhroutil se do její náruče. „Zabiju se. Ano. Možná to pomůže. Třeba tak Marii pomůžu. Určitě. Je to lepší než posedlost.“

Beth ho houpala a utěšovala jako pětileté dítě probuzené noční můrou. Jeho řeči ji trápily. Přece jen měli pouze Kieřino slovo. Jediný záznam, kde tvrdí, že je jiná než ostatní.

„Geralde," zeptala se za chvíli, „kdo je ta Marie, co jí chceš pomoct?"

„Moje dcera."

„Hm, chápu. A jak víš, že je na Valisku?"

„Protože ji posedla Kiera."

Rocio Condra pootevřel zobák v nešikovném úsměvu. Čidlo ve Skibbowově kajutě nebylo z nejlepších a spřízněné spojení s jeho procesorem vypadávalo. Přesto slyšel každé slovo.

Nebyl si ještě jistý, co s takovou informací počít, ale možná to bude první trhlina v Kieřině brnění. Pro začátek stačí.

***

Stephanie konečně uviděla konec červeného mraku. Tíživý poklop se už nějakou dobu blížil k zemi, ale konvoj autobusů bez problémů pokračoval po dálnici M6. Zblízka stratus připomínal rozbouřené moře. Vlnami probíhalo znepokojení. Někdo se tu postavil vůli posedlých a zarazil ji královským spáleništěm.

Útes bílého světla za hrdou hranicí vypadal pevný jako skála. Stephanie se musela chvíli rozkoukávat, než na konci silnice rozeznala přikrčené obrysy.

„Asi by teď nebylo od věci zpomalit," pošeptal jí Moyo.

Přibrzdila a dál pokračovala krokem. Zbylé tři autobusy se přizpůsobily. Dvě stě metrů před oponou slunečního světla úplně zastavila. Základna mraku tu byla sotva pět set metrů nad zemí a nepřestávala útočit na neviditelnou hranici.

Na silnici stály dva jasně oranžové zátarasy. Na první ještě střídavě dopadal rudý stín. Druhý, o tři sta metrů dál, hlídal oddíl královských mariňáků. Za nimi parkovalo několik desítek ozbrojených transportérů, tanků, spojařských dodávek, nákladňáků, štábních karavanů a jedna samohybná polní kuchyně.

Stephanie otevřela všechny dveře a vystoupila. Hrom tu duněl výhružněji než v zemi posedlých.

„Co to udělali s trávou?“ zavolal Moyo. Hned za hranicí stínu byla všechna tráva mrtvá, uschlá, stébla zčernalá. Pomalu se rozpadala v prach. Kam až dohlédli, běžela mrtvá zóna souběžně s krajem červeného mraku, ostrý řez napříč krajinou.

Stephanie se rozhlédla po pásu spálené trávy a sežehnutých stromů. „Asi země nikoho, řekla bych.“

„Trochu extrémní opatření.“ Rozesmála se a ukázala na rudý mrak. „No jo, máš pravdu. Co teď?“

„Ještě nevím.“ Hned své nerozhodnosti zalitovala. Tady vrcholí jejich anabáze. Všichni přispěli, jak mohli, a na konec vůbec nepomysleli. Skoro bych byla radši zpátky na cestě. Co nám teď zůstane?

Přišli k nim Cochrane, McPhee a Rana.

„Ty kámoši u pangejtu nevypadají přátelsky,“ překřičel Cochrane dunění. Mariňáci u zátarasu se ani nepohnuli, z transportérů k nim ale běžely posily.

„Půjdu a promluvím s nimi,“ řekla Stephanie.

„Sama snad ne,“ namítl Moyo.

„Delegace by vypadala nebezpečněji.“ Vyčarovala si bílý kapesník, zvedla ho nad hlavu a přelezla první zátaras.

Poručík Anver rozmístil muže a narychlo posílil ostrahu spáleniště, aby se nějaký posedlý nepokusil proklouznout mimo silnici. Stejně by ho našly družice. Čidly si přiblížil její tvář. Posedlá mžourala do slunce. Na nose se jí objevily sluneční brýle.

„Rozhodně je posedlá, madam,“ nadatoval plukovnici Palmerové.

„To vidíme sami, Anvere,“ odtušila velitelka. „Vašimi čidly se dívá celý bezpečnostní výbor.“

„Ano, pane.“

„Po celém Spáleništi je klid,“ nadatoval mu admirál Farquar. „Myslíme si, že nemá odlákat naši pozornost.“

„Běžte se zeptat, co chce,“ přikázala plukovnice Palmerová. „A dejte na sebe pozor.“

„Rozkaz, madam.“

Dva pěšáci roztáhli zátaras a poručík Anver vyšel na spáleniště. Ujít sto metrů mu trvalo půl života. Celou dobu přemýšlel, co jí řekne, ale když konečně stanuli tváří v tvář, vykoktal jen: „Co chcete?“

Spustila ruku s kapesníkem a nejistě se usmála. „Přivezli jsme děti. Jsou v těch autobusech. Chtěla jsem… abyste hned nezačali… chápete.“ Teď už se usmívala rozpačitě. „Nevěděli jsme, jak zareagujete.“

„Děti?“

„Ano. Asi sedmdesát. Nevím přesně, nikdy jsme je nepočítali.“

„To myslí neposedlé děti?“ nadatoval admirál Farquar. „Jsou ty děti posedlé?“

„Jistěže ne,“ pohoršila se Stephanie. „Co si o nás myslíte?“

„Poručíku Anvere, tady kněžna Kirsten.“ Anver ztuhl v pozoru. „Slyším, má paní.“

„Zeptejte se, co za ně chce.“

„Co chcete výměnou?“

Stephanie zlostně stiskla rty. „Nic nechci. Jsou to děti! Ráda bych jen slyšela, že je nepostřílíte, sotva vám ukážeme záda.“

„Proboha,“ nadatovala kněžna Kirsten. „Omluvte se jí mým jménem, prosím. A řekněte, že jsme nesmírně vděčni jí i jejím přátelům.“

Anver si odkašlal. Tohle zrovna neočekával. „Je mi to velice líto, paní. Kněžna se mým prostřednictvím omlouvá za nedorozumění. Jsme vám vděční za všechno, co jste udělali.“

„Rozumím. Pro mě to taky není snadné. Tak co s nimi uděláte?“

K autobusům ji doprovodilo dvanáct královských mariňáků, všechno neozbrojení dobrovolníci. Děti vystoupily z autobusů. Zavládl zmatek a ozval se pláč. Většina zachráněných chtěla k neskrývanému údivu vojáků pusu na rozloučenou (zvláště od Cochrana).

Když Stephanie viděla odcházet poslední skupinu dětí, sama se stěží bránila pláči. Voják vzal dokonce nejmenšího na koně. Moyo ji objal kolem ramen.

Před Stephanii napochodoval poručík Anver a dokonale zasalutoval (Cochrane okamžitě reagoval výrazně přisprostlou parodií). Vypadal navýsost znepokojen. „Ještě jednou vám děkuji," prohlásil. „To říkám za sebe, pod mrakem nemůžu datovat."

„Postarejte se o ty drobečky, prosím," natahovala Tina. „Chuděrka Analeese je hrozně nastydlá, nedovedli jsme ji vyléčit. A Ryder nesnáší oříšky, asi má alergii, a…" Rana jí stiskla ruku a Tina zmlkla.

„Postaráme se o ně," slíbil vážně poručík Anver. „A vy si dejte pozor." Významně ukázal očima na zátaras, za nímž se už šikovaly autobusy pro děti. „Možná by bylo lepší zmizet." Kývl Stephanii na rozloučenou a odpochodoval.

„Co tím chtěl říct?" protáhla Tina.

„Jupí." Cochrane si oddechl. „Je to v suchu, děcka. Zlý vibrace na nás nemaj."

Moyo políbil Stephanii. „Jsem na tebe hrdý."

„Grr," zavrčel Cochrane. „To s tím nepřestanete ani na chvíli?"

Stephanie ho s úsměvem políbila na čelo. „Tobě taky děkuju."

„Vysvětlí mi někdo, co ten voják povídal?" otravovala Tina. „Prosím."

„Nic pěknýho," odvětil McPhee. „Tím si buď jistá."

„Tak co teď?" zeptala se Rana. „Sebereme další bandu dětí? Rozejdeme se? Založíme farmu, jak jsme o tom mluvili? Tak co?"

„Rozhodně zůstaneme spolu," prohlásila Tina. „Po tom všem se s vámi nedokážu rozloučit, jste moje rodina."

„Rodina. To je kosmický, sestro moje. Jak se díváš na incest?"

„Nevím, co budeme dělat," řekla Stephanie. „Ale zařídila bych se podle toho poručíka a dělala to hodně daleko odsud."

***

Raketoplán vylétl z atmosféry Nyvanu na dvou sloupech plazmatu a zamířil k dohodnutému bodu na orbitě, vzdálenému tisíc kilometrů. Hlavice bitevních vos ještě kropily vesmír výbuchy a klamnými cíli, elektronické pumy chrlily megawattové pulzy na všechny zdroje vysílání, které našly. S hlavním pohonem přestal být raketoplán neviditelný.

Lady Macbeth ho kryla z orbity o sto kilometrů vyšší, všechna čidla a masery soustředěné na ochranu raketoplánu. Loď musela pořád zrychlovat, aby ho udržela na dostřel. Jozue sledoval, jak Lady Mac manévruje, přidává, občas brzdí, mění výšku. Masery musely pětkrát zničit hlavice, které stačily raketoplán zaměřit.

Než se obě lodě spojily, nebe nad Nyvanem se výrazně uklidnilo. Lady Mac viděla jen tři další lodě, všechno místní fregaty. Nezdálo se, že by měly o Lady Mac zájem, ba ani jedna o druhou. Beaulieuová přepnula na soustavné prohledávání okolního prostoru kvůli rychle letícím troskám, jež teď na nějakou dobu zamoří nižší oběžné dráhy. Dostávala ale nečekané údaje, a tak změnila parametry průzkumu. Čidla Lady Mac se obrátila do vesmíru.

Jozue elegantně proplul průlezem na můstek. Ve vytopené kabině raketoplánu mu šaty sice uschly, ale špinavé zůstaly. Dahybiho kombinéza vypadala podobně.

Sarha se na něj bojácně podívala. „A Melvyn?"

„Nešlo to. Je mi líto."

„Hergot."

„Vy dva jste tu odvedli skvělou práci," řekl Jozue. „Udržet se nad raketoplánem není pro pilota sranda."

„Díky, Joshi."

Jozue se otočil na Sarhu. Nezdálo se, že by se chtěla omlouvat.

„Prokristaboha, tys mu vydala kódy.“

„Jo. Jako velitelka jsem rozhodla. Byla tu válka, Jozue.“

Nemá cenu z toho dělat aféru, rozhodl se. „Proto jsem tě tu nechal velet. Věřil jsem ti, Sarho.“

Podezíravě se zamračila. Skoro jako by to myslel vážně. „Takže jsi dostal Mzuovou. Doufám, že za to stála.“

„Konfederaci určitě. Jestli za to stála nám… Budeš se muset poptat. Ale lidi kvůli ní už umírají delší dobu.“

„Kapitáne, mrkni se na čidla,“ řekla Beaulieuová.

„Jo.“ Udělal přemet a přistál na svém křesle. V hlavě se mu rozprostřely obrázky z vnějších senzorů. Nedokázal jim uvěřit. „Ježíši Kriste!“ Než si přiznal, co se na planetu valí, jeho mozek už spolu s letovým počítačem promýšlel únikovou dráhu. „Připravte se na zrychlení za třicet sekund. Musíme zmizet.“ Rychlá kontrola vnitřních čidel mu ukázala, že pasažéři poslouchají na slovo. V hlavě se mu obrazy mísily se stále přesnějšími vektory vesmírných skal.

„Kdo to udělal?“ zeptal se.

„Nemám páru,“ odvětila Sarha. „Stalo se to při bitvě, nevšimli jsme si. Ale rozhodně to nezpůsobila zatoulaná vosa.“

„Ohlídám motory,“ řekl Jozue. „Sarho, postarej se o systémy. Liole, ty si vem zbraně.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Řekl to naprosto neutrálně. Jozue byl spokojen. Spustil fúzní pohon a rozjel loď na tři gé. „Kam letíme?“ zeptal se Liol.

„Dobrá otázka,“ zavrčel Jozue. „Prozatím rychle vypadneme. Pak asi rozhodne Ione a agenti.“

Někdo to musí vědět. Jeden z vás.

Víme, že existuje. Víme, že je schovaný.

Čekají tady dvě těla. Mužské a ženské. Mladistvá, krásná. Slyšíte je? Cítíte jejich chuť? Prosí, aby do nich už někdo vstoupil. Můžete to být vy. Dostane se vám všech krás

skutečnosti. Pokud máte čím zaplatit. Jedinou informací. To stačí.

Neschovala ho přece sama. Někdo jí pomáhal. Zřejmě víc lidí. Patřili jste k nim?

Ach tak, vy. Mluvíte pravdu. Víte to.

Tak pojďte. Předstupte, protáhněte se k nám. Odměníme vás…

Když se nacpal do poničené nervové soustavy oběti, zařval napůl bolestí a napůl blahem. Cítil ponížení, hanbu, strach, utlačená duše ho zapřísahala při všem, co jí bylo svaté. Tělo postupně zalátal, spojil potrhané tkáně, duši zahnal do kouta a z nesnesitelných pocitů za chvíli zbyla jen hanba. Té se hned tak nezbaví.

„Vítejte v Organizaci," řekl Oscar Kearn. „Tak vy jste doprovázel Mzuovou na poslední misi?"

„Ano. Letěl jsem s ní."

„To rád slyším. Je moc chytrá, tahle Mzuová. Zase nám utekla, ale může za to ta zrádná čubka Barnesová. I tak musí mít člověk velké nadání, aby utekl zpod padající hory železa. Teprve teď si uvědomuji, s kým mám tu čest. Asi by nám nepomohla, ani kdybychom ji chytili. Je už taková, tvrdá a odhodlaná. Ale štěstí jí nevydrží věčně. Vy přece víte, kam schovala Alchymistu?"

„Ano," přitakal Ikela. „Vím to."

Alkad Mzuová doplula na můstek v doprovodu Moniky a Samuela. Maličko se pousmála na kapitána, ale když uviděla Liola, klid ji přešel. „Nevěděla jsem, že jste dva."

Liol nasadil široký úsměv.

„Než se začneme dohadovat, co s vámi, paní doktorko," spustil jeden tranquillitský seržant, „ráda bych věděla, jestli Alchymista opravdu existuje nebo existoval."

Alkad šlápla na lepítko vedle kapitánského křesla, aby za hovoru nepoletovala kolem. „Ano, existuje. A já ho postavila. Při Svaté Panně toho lituji, ale co se stalo, stalo se. Teď mi

záleží jen na tom, aby se k němu nikdo nedostal, ani vy, natožpak posedlí.“

„Hrozně ušlechtilý,“ zaryla Sarha, „od člověka, co chtěl zničit celou planetu.“

„Nezemřeli by,“ vysvětlovala posté Alkad. „Alchymista měl zhasit jejich hvězdu, ne ji proměnit v novu. Nejsem barbar jako Omuťané, to oni ničí světy.“

„Zhasnout hvězdu?“ nechápal Samuel.

„Prosím vás, neptejte se na podrobnosti.“

„Navrhuji dopravit doktorku Mzuovou zpátky na Tranquillity,“ řekl seržant. „Zpřísníme dohled natolik, aby nedokázala své informace předat dál. Věřím, že byste se o to nepokusila, paní Mzuová, ale tajné služby jsou velice podezíravé.“

Monica se šeptem poradila se Samuelem. „To mi stačí,“ prohlásila pak nahlas. „Tranquillity je neutrální půda. Skoro to odpovídá naší původní dohodě.“

„Skoro,“ přisvědčil Samuel. „Ale paní doktorko, jistě si uvědomujete, že nesmíte zemřít. Rozhodně ne dřív, než vyřešíme problém s posedlými.“

„To mi nevadí,“ řekla Alkad.

„Tím chci říct, že až budete stará, musíme vás umístit do stáze, aby se vaše duše neodebrala do nicoty.“

„Alchymistu nikomu nedám za žádnou cenu.“

„O tom jste teď jistě přesvědčená. Ale co po stu letech v nicotě? Po tisíci? A musím vám neslušně připomenout, že volba není na vás, ale na nás. Když jste sestrojila Alchymistu, zbavila jste se práva svobodně o sobě rozhodovat. Předala jste ho v okamžiku, kdy se vás galaxie začala bát.“

„Souhlasím,“ řekl seržant. „Před smrtí vás umístíme do stáze.“

„A proč ne rovnou teď?“ opáčila jedovatě Alkad.

„Neříkejte to dvakrát,“ varovala ji Monica. „Dobře vím, jak se vy intelektuálové díváte na vládní zaměstnance. Tak mě dobře poslouchejte, ženská. Jsme tady proto, abysme chránili

životy většiny. Chráníme lidi před hajzlama jako vy, co nedokážou nic domyslet do důsledku.“

„Moji planetu jste ochránili skvěle!“ kontrovala Alkad. „A nevykládejte mi tady o zodpovědnosti. Jsem připravena zemřít, aby se Alchymisty nikdo nezmocnil, především ne to vaše imperialistické království! Znám svou zodpovědnost.“

„Trochu pozdě. Došla vám, až když lidi umírají, aby vám někdo nenakopal prdel.“

„To stačilo,“ zvolal Jozue. „Dohodli jsme se, kam doktorka poletí, konec diskuse. Nikdo mi na můstku nebude kázat o morálce. Jsme unavený a napjatý. Zabalte to. Já tu spočítám dráhu na Tranquillity, vy jděte do kajut a koukejte se uklidnit. Za dva dny jsme doma.“

„Dobře,“ ucedila Monica skrz zuby. „A… děkujeme, že jste nás zachránil. Bylo to…“

„Profesionální?“

Málem mu už něco odsekla, ale tak nádherně se zubil… „Profesionální.“

Alkad si odkašlala. „Omlouvám se. Ale máme problém. Nemůžeme letět rovnou na Tranquillity.“

Jozue si promnul spánky a zeptal se: „Proč ne?“ jenom aby ho nepředešla Monica a neskočila Mzuové po krku.

„Jde o Alchymistu.“

„Co je s ním?“ znervózněl Samuel.

„Musíme pro něj.“

„Tak fajn,“ zasípal Jozue na pokraji sil. „Proč?“

„Protože není dobře schovaný.“

„Třicet let ho nikdo nenašel. Ježíši Kriste, jeho souřadnice si s sebou vemte do stáze. Když ho agenti nenašli za třicet let, už ho nenajdou.“

„Posedlí nebudou muset hledat, zvlášť pokud tato krize vydrží ještě pár let.“

„Mluvte dál.“

„Proti Omutě vyrazily tři lodě,“ vyprávěla Alkad. „Včelka, Čenghó a Gombari. Včelka měla vypustit Alchymistu, dvě

fregaty letěly jako eskorta. Zničili Gombari a nás i Čenghó nebezpečně poškodili. Nechali nás ve vesmíru dodělat. Ani jedna loď nemohla skočit a nejbližší obydlená soustava byla sedm světelných let daleko.

Po útoku jsme několik dní opravovali systémy a pak jsme spojili lodě. Na řešení přišel Ikela a kapitán Prager. Fregata Čenghó byla menší než Včelka a ke skoku nepotřebovala tolik vzorovacích uzlin. Posádka tedy vymontovala z Včelky několik nepoškozených uzlin a přenesla je na Čenghó. Neměli jsme na to pořádné nářadí a uzliny byly navíc jiného typu, takže jsme museli všechny přeprogramovat. Trvalo nám to tři a půl týdne. Na koleně jsme si poskládali loď schopnou proskočit červí dírou – ne daleko ani spolehlivě, ale přece. Tehdy začaly problémy. Čenghó by nedokázala obě posádky přenést ani o kousek. Měla jen jednu obytnou kapsli s maximem osmi členů posádky. Věděli jsme, že nemůžeme riskovat let domů na Garissu, uzliny by tak dlouho nevydržely, a navíc nám došlo, že Omuta mezitím zřejmě zaútočila. Proto nás koneckonců vyslali, abychom je zastavili. Skočili jsme tedy do nejbližší obydlené soustavy, na Crotone. Představovali jsme si, že najmeme loď a s ní se vrátíme. Na Crotone jsme se ale samozřejmě dozvěděli o genocidě.

Ikela a Prager dokonce přišli s plánem pro nejhorší případ: Na Čenghó vezeme antihmotu; když ji prodáme i s fregatou, vyděláme miliony. Pokud přestane existovat garissanská vláda, budeme mít dost peněz na samostatnou činnost.“

„Separatistické hnutí Stromboli,“ pravil zničehonic Samuel.

„Správně,“ přisvědčila Alkad. „Těm jsme ji prodali.“

„Nikdy jsme nezjistili, kde vzali antihmotu. Sestřelili dvě orbitální stanice.“

„To už jsme byli pryč,“ upřesnila Alkad.

„Takže Ikela sebral peníze a založil T’Opingtu.“

„Správně. Jakmile jsme se dozvěděli, že Konfederace dala zbylým Garissanům Dorady, rozdělili jsme peníze mezi sedm důstojníků. Měli je investovat do různých firem a ze zisku

financovat partyzány. Potřebovali jsme zapálené vlastence jako mou budoucí posádku. Potom by důstojníci najali nebo koupili bojeschopnou loď a dokončili misi. Jak víte, Ikela selhal. O ostatních nevím.“

„Proč jste čekali třicet let?“ zeptal se Jozue. „Proč jste rovnou nenajali loď a nevrátili se za Včelkou?“

„Protože jsme přesně nevěděli, kde je. Neopravili jsme jen Čenghó. Na Včelce zůstalo třicet lidí a Alchymista. Co kdyby Čenghó ztroskotala, co kdyby nás vyslýchala KVB nebo jiná tajná služba? Nemohli jsme ani vyloučit, že se jestřábi vrátí. Museli jsme s tím vším počítat, posádka Včelky musela také dostat šanci.“

„Šli do stáze,“ uhodl Jozue. „Ale jak to, že jste neznali jejich souřadnice?“

„Ano, samozřejmě šli do stáze, ale to není všechno. Vyrazili k neobydlené soustavě vzdálené pouhých dva a půl světelného roku.“

„Prokrista, na mezihvězdnou cestu pomalejší než světlo? To nemyslíte vážně. To je nesmysl, trvalo by to…“

„Přibližně dvacet osm let.“

„Aha.“ Pochopení se mu rozlilo tělem jako první hlt Norfolkských slz. Musel ty zoufalce obdivovat. Nestarali se o pravděpodobnost úspěchu, prostě do toho šli. „Použili antihmotovej pohon.“

„Ano. Veškerou antihmotu ze zbývajících vos jsme přenesli na Včelku. Urychlila je na devět procent rychlosti světla. Tak mi povězte, kapitáne, jak těžké by bylo najít ve vesmíru loď, která se od posledních známých souřadnic vzdaluje osmi nebo devíti procenty rychlosti světla? A kdybyste ji našel, jak se s ní spojit?“

„To nejde. Dobrá, museli jste počkat, až Včelka zpomalí v té neobydlené soustavě. Proč jste se pro ně nevypravili před dvěma lety?“

„Protože jsme nemohli vědět, jak bude pohon pracovat po tolika letech nepřetržitého provozu. Dva roky rezervy nám

přišly akorát, navíc skončila blokáda Omuty. Hrozilo nebezpečí, že Konfederační loďstvo zabrání útoku, k tomu přece blokáda také sloužila. Takže když jsme prodali Čenghó, dohodli jsme se na třiceti letech.“

„Chcete říct, že Včelka prostě obíhá nějakou hvězdu a čeká na vás?“ zeptal se Liol.

„Ano. Pokud všechno vyšlo tak, jak jsme plánovali. Mají čekat ještě pět let; ve stázi na čase nezáleží, ale podpůrné systémy nevydrží věčně. Pokud je do té doby nikdo nenajde, zlikvidují Alchymistu a přivolají pomoc. Neobydlené soustavy v Konfederaci pravidelně kontrolují vojenské lodě kvůli továrnám na antihmotu. Časem by je někdo zachránil.“

Jozue se podíval na seržanta a zalitoval, že bitekový konstrukt nijak nedává najevo pocity. Rád by věděl, co na to Ione říká. „To dává smysl. Tak co chceš dělat?“

„Musíme zjistit, jestli Včelka doletěla k cíli,“ odvětil seržant.

„A pokud ano?“ zeptal se Samuel.

„Pak musíme zničit Alchymistu. Následně vezmeme trosečníky na Tranquillity.“

„Ještě něco, paní doktorko,“ ozval se Jozue. „Když někdo uvidí Alchymistu, může mu dojít, jak funguje?“

„Ne. Toho se nemusíte bát, pane Calverte. V posádce je ale jeden člověk, který by uměl postavit dalšího. Jmenuje se Peter Adul, bude se mnou muset zůstat na Tranquillity. Pak budete v bezpečí.“

„Tak kterou hvězdu obíhají?“

Alkad se dlouho odmlčela, než řekla: „Matičko Boží, takhle to dopadnout nemělo.“

„Nic nedopadne tak, jak má. To už jsem dávno pochopil.“

„Na to jste moc mladý.“

„Jde o to, co se svým časem uděláte.“

Alkad Mzuová mu nadatovala souřadnice.

***

Otvírá se červí díra, oznámila Tranquillity.

Ione v té chvíli stála po kolena v teplé vodě zátoky a drbala Haile velkou žlutou houbou. Narovnala se a vyždímala ji. Soustředila se na bod ve vesmíru sto dvacet tisíc kilometrů od habitatu, kde prudce narůstala hustota gravitace. Obranné družice tam namířily rentgenové lasery. Pět strážních jestřábů zrychlilo na čtyři gé.

Z dvojrozměrné trhliny vyklouzl velký sokol a ohlásil se: **Oenone, Konfederační loďstvo SLV-66150 žádá o povolení k přiblížení a přistání. Vysílám identifikační kód.**

Povoluje se, odpověděla Tranquillity, jakmile prověřila kód. Obranné družice se navrátily k prvnímu stupni pohotovosti. Tři jestřábi se vrátili na strážní trasy, čtvrtý doprovodil sokola.

„Budu muset jít," řekla Ione.

Jay Hiltonová zklamaně vykoukla zpoza xenockého hřbetu. „Co zas máš?"

„Státní záležitosti." Ione vykročila ke břehu. Propláchla si podprsenku plnou písku.

„To říkáš vždycky."

Ione se lítostivě usmála. „Protože je to pokaždé pravda." **Promiň,** dodala.

Haile přetvořila konec chapadla v lidskou ruku a zamávala. **Sbohem, Ione Saldanová. Mám veliký smutek nad odchodem, nohy mě svědění jako svině.**

Haile!

Chyba komunikační? Moc hanba.

Chyba zrovna ne.

To ráda. Slyšela jsem od Jozue Calverta. Slovo moc líbí.

Ione zaskřípala zuby. Ten Calvert! Hněv ale hned ustoupil snad smutku, snad stesku. Je stovky světelných let daleko a pořád se mi motá do života. **To chápu. Neříkej to před Jay.**

Porozumění já celá. Jozue Calvert dal mnoho citových slov.

To věřím.

Chci v komunikaci správně. Prosím, pomoz se slovy. Prober mou zásobu.

Domluveno.

Moc radost.

Ione udělala ještě krok a rozesmála se. Probrat všechno, co Jozue naučil mladou Kiintku, by zabralo celé hodiny. Hodiny, které neměla čas trávit na pláži. Haile to navlékla šikovně.

Jay se opřela o kamarádku a dívala se, jak se Ione obouvá a jde na stanici podzemky. Tvářila se trochu nepřitomně a Jay poznala, že hovoří s osobností habitatu. Nerada na to myslela. Nejspíš zase probírají posedlé. Dospělí poslední dobou o ničem jiném nemluví a nejsou to příjemné hovory.

Haile ji objala kolem pasu.

Chutnáš smutkem.

„Bojím se, že ti hrozní posedlí nikdy nezmizí."

Zmizí. Lidé moc chytří. Najdete způsob.

„Doufám. Chci zpátky maminku."

Postavíme si hrad z písku?

„Jo!" Jay se rozesmála a rozběhla se ke břehu. Společně zjistily, že Haile je díky svým chapadlům nejlepší stavitel pískových hradů ve vesmíru. Jay jako polír s Haile postavila úžasné citadely.

Haile se vynořila z vody a rozstříkla mohutný gejzír. **Lepší. Zase jsi šťastná.**

„I ty. Ione slíbila, že se vrátí a probere tvůj slovník."

Nejlepší krása když hrajeme tři. Ona to ví.

Jay se zahihňala. „Když jsi řekla to slovo, zrudla. Ještě žes neřekla rovnou hovno."

Oenone, uvědomila si Ione. **Odkud to jméno znám?**

Atlantis.

Aha.

A jistá akce v soustavě Puerto de Santa Maria. Loni jsme dostali z Konfederace protokol.

Proboha, jistě.

Kapitánka Syrinx s tebou chce mluvit.

Ione se posadila do vagonu a pustila se do sušení vlasů. **Samozřejmě.** Spřízněná vlna se rozšířila a propustila kapitánčinu osobní identifikaci.

Dobrý den, pozdravila Ione.

Omlouvám se za ten spěch, ale musíte vědět, že sem za devět minut a třicet sekund přesně přiletí první lodě konfederačního leteckého pluku.

Rozumím. Je Tranquillity v nebezpečí?

Ne.

Tak o co jde?

Přivezla jsem velitele první letky, admirála Mereditha Saldanu. Žádá vás o rozhovor, v němž všechno vysvětlí.

Souhlasím. Vítejte na Tranquillity. Kapitánka zmizela.

Byla na tebe zvědavá, poznamenal habitat. Jasně jsem to cítil.

Všichni jsou na mě pořád zvědaví. Půjčila si vnější smysly Tranquillity a podívala se do vesmíru. Byli zrovna ve stínu Mirchuska, Choisya a Falsia zapadaly za osvětlený srpek plynového obra. Kromě hlídkujících jestřábů kolem skoro nikdo nelétal. Oenone byl první loď za sedmdesát šest hodin. Mezi orbitálními továrnami a kosmoportem se míhaly raketoplány a náklaďáky, i jich ale poslední dobou nápadně ubylo. Z šedého oblouku Prstence trosek se zvedal fúzní plamen, tanker veze do habitatu He3 ze sběračky nad Mirchuskem. **Naprogramuj přílet loďstva do rozvrhu obranných družic,** řekla habitatu. **A upozorni jestřáby, nechceme problémy.**

Samozřejmě.

Meredith Saldana. Druhá rodinná návštěva za jediný měsíc.

Neřekl bych, že jde o zdvořilostní návštěvu.

Asi máš pravdu.

Sotva Syrinx uvedla kontradmirála do audienční síně paláce De Beauvoir, podezření se potvrdilo. Když naslouchala plánu na přepadení Caponovy flotily ze zálohy, svářily se v ní protichůdné pocity.

Nechci jít do první linie, svěřila se habitatu.

Ve válce už jsme tak jako tak. A zničení organizační flotily je strategická příležitost, jakou nelze přehlédnout.

Nemáme na výběr?

Nemáme.

Stejně si myslím, že na takové dobrodružství jsme příliš důležití.

Ale zajištění. Pamatuj, jsem nejbezpečnější adresa v Konfederaci.

Snad. Nerada bych to teď zkoušela.

Přílet konfederačního pluku nás ale neohrozí. Posloužíme jen jako shromaždiště a zásobovací základna.

„Dobrá," řekla admirálovi. „Máte mé svolení použít Tranquillity jako domovský přístav. Sama dohlédnu, abyste měli stále dostatek He3."

„Děkuji vám, madam," odvětil Meredith.

„Trochu mě trápí ten navrhovaný zákaz letů, i když chápu, že zprávy o vás se až do útoku nesmějí dostat ven. Dvacet mých jestřábů právě rozmísťuje pozorovací družice v místech, kde zřejmě obíhala domovská planeta Laymilů. Je to nesmírně důležitá vědecká práce. Nerada bych ji ohrozila."

„Stáhnete je nejvýš na čtyři dny," vysvětlila Syrinx. „Máme tady málo času. Pár dní snad výzkum neohrozí…"

„Svolám je sem. Ale pokud se zdržíte déle než týden, budu muset zvážit, zda vaši žádost nepřehodnotit. Jak jsem řekla, laymilský projekt je důležitý při hledání definitivního řešení. Nesmíte ho brát na lehkou váhu."

„Věřte mi, že ho bereme vážně, madam," pravil Meredith Saldana.

Snažila se uhodnout, co se děje za těma modrýma očima. Nedal ale nic najevo. „Považuji za ironii osudu, že Tranquillity získala po takové době takovou důležitost."

„Je to ironie, nebo šťastná náhoda? Konečně můžete prokázat oprávněnost dědečkova rozhodnutí."

Mluvil smrtelně vážně, což ji zarazilo. Předpokládala, že Meredith bude přístupnější než princ Noton. „Vy si myslíte, že se dědeček Michael mýlil?“

„Myslím, že neměl právo použít tak nezvyklé metody.“

„Nezvyklé v naší rodině. Ale ujišťuji vás, že nás nesvedla pouhá náhoda. Současná krize jasně dokazuje jeho prozíravost.“

„Přeji vám hodně štěstí.“

„Děkuji. Kdo ví, třeba se jednou dočkám i vašeho pochopení.“

Poprvé se usmál, ale šlo mu to těžko. „Vy máte ráda poslední slovo, viďte, sestřenko?“

„Jsem Saldanová.“

„To je bohužel až příliš zřejmé.“

„Stejně jako u vás. Nedomnívám se, že by si všichni konfederační admirálové vedli na Lalonde tak dobře jako vy.“

„Nevedl jsem si dobře. Jen jsem zajistil přežití své letky.“

„První povinností důstojníka je poslouchat rozkazy. Potom se ohlíží na posádku. Vzhledem k tomu, že v nečekané situaci vám původní rozkazy příliš nepomohly, rozhodl jste správně.“

„Na Lalonde to bylo… těžké,“ přiznal váhavě.

„Ano. Jozue Calvert mi všechno vyprávěl.“

Syrinx se při slovní potyčce Saldanů jen ošívala, ale teď povytáhla obočí a ostře se na Ione podívala.

„Ach, jistě,“ vzpomněl si Meredith. „Lagrange Calvert. Kdo by na něj mohl zapomenout?“

„Je tady?“ zeptala se Syrinx. „Tranquillity je jeho domovský přístav.“

„Bohužel cestuje,“ odvětila Ione. „Ale očekávám ho každým dnem.“

„Dobře.“

Ione nevěděla, co si má o Edenitce myslet. **Proč se o něj podle tebe zajímá?**

Netuším. Pokud mu nechce dát jednu pěstí za Puerto de Santa Maria.

O tom pochybuji. Edeniti jsou nad takové věci povznesení. Nenapadlo tě, že by s ním něco…?

Pochybuji. Edeniti mají lepší vkus.

***

Aténa ho nechtěla vzít do domu, údajně proto, že by rozrušil děti. Oba ale věděli, kdo je nejvíc nervózní. Když se s ním Aténa setká jinde, poslouží jí cizí prostředí jako psychologická bariéra.

Zvolila halu kosmoportu na konci habitatu. V prostorné místnosti nikdo jiný nečekal, ne že by si ho mohla s někým splést. Obrovská postava seděla u panoramatického okna a dívala se, jak technici obskakují ukotvené sokoly. Byla to letka určená k letecké podpoře Osvobození Mortonridge. Brzy s ní odletí na Ombey.

Tohle mi scházelo, začal, aniž by se k ní otočil. **Samozřejmě jsem sokoly sledoval přes buňky habitatu, ale tohle mi scházelo. Habitat vnímá strašně klidně. A pocity jsem neměl zrovna otupené, ale rozhodně méně barevné, ne tak naléhavé. Víš, začínám se dokonce těšit.**

Došla k němu, sílilo v ní znepokojení. Postava vstala, byla ještě o kus větší než ona. Jako všichni tranquillitští seržanti měla ruměný exoskelet, i když dobrých čtyřicet procent těla pokrývaly jasně zelené nanonické obklady. Konstrukt zvedl ruce a prohlédl si je, oči schované za ochrannou štěrbinou.

Musí to být panečku pohled. Zrychleně naklonovali každý orgán zvlášť a teprve pak je sešili dohromady. Seržanti na Tranquillity rostou patnáct měsíců, to by bylo moc. Takže jsme tu my, Frankensteinova armáda, slátaná hned na konci výrobního pásu. Než doletíme na Ombey, obklady by mě měly dodělat.

Aténa svěsila ramena. **Ach, Sinóne, cos to udělal?**

Co jsem musel. Seržanti potřebují řídící vůli. A když v konsenzu čeká tolik připravených osobností…

To ano, ale proč ty?!

Někdo se přihlásit musí.

Ty ne.

Jsem jenom kopie, drahá, navíc hodně proškrtaná. Moje pravá osobnost zůstala spát v nervových vrstvách. Až přiletím nebo až bude tento seržant zničen, vrátím se do multiplicity.

Tohle se nemělo stát. Jeden život už jsi prožil. Byl krásný, bohatý a vzrušující, plný lásky. Do nervových vrstev se dostaneme za odměnu, že jsme byli věrní naší kultuře. Měl bys být dědeček s největší rodinou ve vesmíru. Dál nás miluješ a nám jsi drahý. Zvedla oči k nehybné masce. Třásla se jí brada. **Ze smrti se nikdo nevrací. Není to správné. Ne pro nás Edenity.**

Když nepomůžeme králi osvobodit Mortonridge, za chvíli třeba žádní Edeniti nebudou.

Ne! S tím na mě nechoď. Věřím Latonovi. Odmítá se bát nicoty jako nějaký omezený Adamita.

Nemusíme se bát nicoty, ale těch, kdo se z ní vrátili. Od začátku jsem byla proti tomu osvobozovacímu nesmyslu.

Já vím.

Když s nimi půjdeme do boje, nejsme lepší než zvěř. Dravá zvířata. Lidé přece mají na víc. Ale málokdy to dokážou.

Ale proto vznikl edenismus, aby nás pozvedl nad primitivismus. Nás všechny.

Seržant k ní natáhl ruku, ale rychle ucukl. Do spřízněnosti prosákl stud. **Promiň. Neměl jsem tě žádat o schůzku. Vidím, jak tě to trápí. Chtěl jsem tě jen naposledy vidět na vlastní oči.**

To nejsou tvoje oči a ty ani nejseš Sinón. To mi na tom asi vadí nejvíc. Nicota nepodryla jenom adamitská náboženství, zrušila i celý pojem přenosu. Na co nám je? Pokud je v tobě něco tebou, pak jedině duše. Kiinti mají pravdu, přenesené osobnosti jsou jen snůšky vzpomínek.

V našem případě se Kiinti mýlí. Osobnost habitatu má duši. Její vědomí pramení z našich vzpomínek. Čím víc nás je přenesených do nervových vrstev, tím bohatší život má. Poznání nicoty naši kulturu nezničilo. Edenismus se dokáže přizpůsobit, umí se učit a růst. Když přežijeme, zvítězíme. A za to bojuju, abychom dostali šanci. Vím, že

Osvobození Mortonridge je nesmysl, to víme všichni. Ale má jistý dopad.

Budeš zabíjet lidi. I když máš spoustu krásných předsevzetí, budou umírat.

Ano. Já za tohle všechno nemůžu a já to taky neukončím. Ale chci se zapojit. Nedělat nic by byl zločin z nedbalosti. Letíme na Mortonridge, abychom pro vás získali čas.

Pro nás?

Pro tebe, pro konsenzus, pro adamitské vědce, třeba i pro kněze. Vy dál hledejte řešení. Kiinti nějaké našli a přežili.

Udělám, co zmůžu. V mém věku to není moc.

Nepodceňuj se.

Díky. Zas tolik tě neproškrtali, víš o tom?

Něco smazat nemohli, abych zůstal sám sebou. Když si to uvědomuješ, požádám tě o poslední laskavost.

Co to bude?

Rád bych, kdybys to za mě vysvětlila Syrinx. Znám ji. Až se to dozví, vybuchne jako nova.

Řeknu jí to. Nevím, jestli tě obhájím, ale…

Seržant se poklonil, kam až mu nanonické obklady dovolily. **Díky, Aténo.**

Nemůžu ti požehnat. Ale dej na sebe pozor.

***

Tentokrát se žádný rozlučkový večírek nekonal. Na Monterey vládla daleko vážnější nálada. Al přesto sledoval shromažďování flotily z tanečního sálu hotelu Hilton a kašlal na všechny nepříjemné pocity. Stál u okna a díval se na lodě. Bylo jich přes sto padesát, se vzdáleností se zmenšovaly a některé vypadaly jen jako jasné hvězdy. Iontové trysky prskaly mikrosekundové zášlehy kvůli udržení polohy. Mezi fregatami se proplétaly osobní čluny a automatické naklaďáky s bitevními vosami.

Neviditelné miny, jimiž okolní prostor zamořili sokoli, už všechny zmizely. I špehové měli nad vysoko nad póly Nové Kalifornie těžší službu.

Jako na důkaz změny strategické situace v soustavě proplul Alovým zorným polem krkavec. Složitými manévry se vyhýbal nehybným adamitským lodím. Byla to harpyje, rudooký netvor s rozpětím sto osmdesát metrů a výhrůžně působícím zobákem.

Al se přimáčkl na sklo a sledoval jeho let. „Leť, krasavice," volal na krkavce. „Jdi po nich. Do toho!"

Ze tmy se vynořil obláček purpurového prachu, jak harpyje maserem zlikvidovala pozorovací štěnici. Biteková loď udělala na oslavu přemet.

„Jo!" Al se rozesmál. „To je panečku jiný kafe."

„Jsem ráda, že můžu dostát svojí části dohody," pravila chladně Kiera.

„Milá paní, po tomhle dostaneš na Valisk, kolik těl budeš chtít. Al Capone ví, jak se revanšovat přátelům. A věř mi, tohle bylo sakra přátelský."

Krasavice se povzneseně usmála. „Díky, Ale."

Organizační poručíci vzadu v sálu se tvářili nezúčastněně, ale hlodala v nich žárlivost. Al měl radost. Nový favorit u dvora pro staré dvořany vždycky představuje pobídku k vyšším výkonům. Podíval se na Kieru; měla volnou červenou blůzu a přiléhavé kalhoty, vlasy stažené dozadu. Z tváře jí nic nevyčetl, dokonale se ovládala. Ale hluboko v myšlenkách jí žhnula stará mocichtivost. Možná je tvrdší než jiní, ale vlastně se od nich moc neliší.

„Jak to jde, Luigi?" zavolal Al Capone.

„Vcelku slušně, Ale. Krkavci prý vyčistí prostor do dvaatřiceti hodin. Tlačíme ty pitomý sokoly pořád dál, takže tu nic novýho nevypustí. Už nevědí, co děláme, a tak nám nemůžou ublížit. Je to sakra rozdíl. Flotila vypadá skvěle, chlapcům se vrací bojovej duch."

„To rád slyším." Bylo to slabé slovo. Nějakou dobu se situace nevyvíjela dobře, sokoli vypouštěli miny a štěnice,

poručíci dole na planetě se rvali o území. Legrační, jak jsou všechny problémy propojené. Po příletu krkavců se situace viditelně zlepšovala hodinu od hodiny. Posádky už nežily v neustálém strachu z neviditelných min, což jim řádově zvedlo morálku i pracovní výkony. Lidé na planetě ucítili změnu atmosféry a začali se chovat slušně. Nespokojenců ubývalo a Leroyovi hoši z měnového výboru tvrdili, že podvodů už nepřibývá. Sice jich ani neubývalo, ale člověk nesmí čekat zázraky.

„Jak držíš krkavce v lati?“ zeptal se Al.

„Mám pro ně lidská těla, až je přestanu potřebovat,“ odpověděla Kiera. „Dostanou se do nich přímo, nemusejí přes nicotu. Jsou to zvláštní těla a ty taková nemáš.“

„No tak.“ Al rozhodil rukama a vyfoukl oblak doutníkového kouře. „Já tě přece nechci vyšachovat, sestro. Pěkně jsi to zvládla. To se mi líbí.“

„Dobře.“

„Ale musíme se dohodnout na další letce. Mezi náma, na Arnstadtu mám pěknej průser, s prominutím. Kurevský sokoli mi sestřelujou dvě lodě denně. Musím s tím něco udělat.“

Kiera se nezávazně zamračila. „A co tahle flotila? Nebudeš potřebovat další krkavce, aby ji chránili nad Toi-Hoi?“

Al se nepotřeboval radit s Luigim, stačilo mu cítit jeho nadšení. „Když o tom mluvíš, není to špatnej nápad.“

„Postarám se o to,“ řekla Kiera. „Na Valisk by se dneska měla vrátit letka s Jitřenkami. Když teď pošlu kurýra, máme je tu za dvacet hodin.“

„To je rajská hudba, milá paní.“

Kiera zvedla vysílačku a vytáhla z ní dlouhou chromovanou anténu. „Magahi, vrať se na přistávací římsu.“

„Rozkaz,“ zapraskal z reproduktoru krkavcův hlas. „Dej mi dvacet minut.“

Ala trochu znepokojovalo, jak je se sebou Kiera spokojená. Měla pocit, že dosáhla vítězství, ale v čem? „Nemohlas mu říct, ať letí přímo na Valisk?“ nadhodil.

Kiera ho obdařila zářivým úsměvem jako vystřiženým z jitřenkovské reklamy. „Bojím se odposlechu, krkavci ještě nezničili všechny štěnice. Nechci, aby Edeniti věděli, že Magahi eskortuje konvoj fregat.“

„O jakých fregatách to mluvíš?“

„O těch, které odvezou na Valisk první várku mojí antihmoty. Já svou část dohody splnila, Ale. Je čas platit.“

K čertu s tou sviní! Alovi zhasl doutník. Emmet říkal, že jim antihmota už skoro došla, a flotila potřebuje každý gram. Podíval se na Leroye a pak na Luigiho. Ani jednoho nic nenapadlo. „No jasně, Kiero. Postarám se o to.“

„Díky, Ale.“

Ta baba má prdel z plechu. Al se nemohl rozhodnout, jestli mu to imponuje, nebo ne. Právě teď nepotřebuje další komplikace. Ale byl k smrti rád, že ji má na své straně.

Po očku si ji ještě jednou prohlédl. Kdo ví? Třeba z nás budou bližší spojenci, než jsme si mysleli. Ale Jez by mě potom zabila…

Velké dveře do sálu se rozlétly a Al uviděl Patricii s neznámým mužem. Byl posedlý a dokázal zároveň rázně pochodovat a přitom se krčit strachy. Soudě podle neuspořádaných myšlenek právě přibyl z nicoty.

Uviděl Ala a pokusil se uklidnit. Pak očima přelétl k velikému oknu. Odvaha ho opustila. „Ty krávo,“ zašeptal. „Takže je to pravda. Chystáte se přepadnout Toi-Hoi.“

„Co je to za debila?“ zařval Al.

„Jmenuje se Perez,“ odtušila klidně Patricia. „A měl bys ho vyslechnout.“

Kdyby na něj někdo jiný mluvil tímhle tónem, nepřežil by. Ale Patricii Al opravdu důvěřoval. „Chceš mě nasrat, co?“

„Vzpomeň si, co právě řekl.“

Al si vzpomněl. „Jak jsi věděl o Toi-Hoi?“ zeptal se.

„Od Khanny! Řekl to Maynard Khanna. Povídala, že vám to mám říct. Že jeden z nás se sem musí dostat. Pak mě zabila. Zabila nás všechny. Ne, nezabila, popravila, fakt nás porazila

jak na jatkách. Bum bum bum bílým ohněm. Rovnou do hlavy. Ta kurva! Jsem zpátky teprve pět minut. Pitomejch pět minut!“

„Kdo tě sem poslal, příteli? Kdo tě tak nasral?“

„Jacqueline Couteurová. Na Trafalgaru. Konfederační loďstvo ji zavřelo do pasti na démony. Aby tam shnila, kurva!“

Patricia se povýšeně usmála a Al jí musel dát za pravdu. Vzal Pereze kolem ramen a nabídl mu havana. „Tak poslyš Perezi, máš moje slovo, slovo Ala Capona, který platí nejvíc, že odtud tě do nicoty nikdo posílat nebude. Tak co, vyklopíš to pěkně od začátku?“

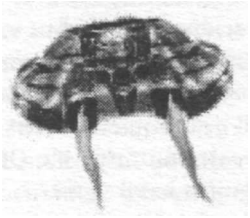

13

Země.

Planeta s nenapravitelně zničeným životním prostředím. Takovou cenu zaplatila za postavení hospodářské a průmyslové supervelmoci. Přelidněná, stará, dekadentní a impozantní. Nepopiratelné imperiální srdce lidského vesmíru.

A domov.

Quinn Dexter se kochal obrázky na lodním holomonitoru. Tentokrát si je mohl vychutnávat s nezkalenou radostí. Orbitální obrana Centrvlády přijala nyvanské identifikační kódy bez řečí. Vydávali se za obchodní loď vyslanou malou vládou pro vojenskou techniku.

„Řízení letového provozu nám přidělilo vektor," řekl Dwyer. „Máme povolení přistát na Nadbrazilské obchodní stanici."

„To je dobře. Dovedeš dodržet trasu?"

„Nejspíš. Nebude to sranda, musíme proletět O'Neillem a dali nám úzkej koridor, ale zvládnu to."

Quinn mlčky přikývl. Dwyer ho celou cestu štval a pořád si na něco stěžoval, i když letový počítač obávané manévry vždy provedl bez problémů. Dwyer se jen snažil dát najevo, jak je nepostradatelný. Ale Quinn dávno věděl, jak na něj lidé reagují, a bavil se tím.

Dwyer okamžitě začal mluvit do hlasového vstupu počítače. Na displejích vyskočily symboly. O osm minut později už je motor na třetině gé tlačil k jižnímu okraji O'Neillova mračna.

„My půjdeme napřed dolů na planetu?“ zeptal se Dwyer. Oproti Quinnovu stoickému klidu byl čím dál nervóznější. „Myslel jsem si, že chceš obsadit nějaký asteroid.“

„Obsadit?“ zopakoval nesoustředěně Quinn.

„Jo. Přinýst jim slovo Bratra Božího. Jako na Jesupu a těch třech dalších.“

„Ne, to ne. Země není taková zaostalá díra jako Nyvan, tady by to bylo těžší. Musím ji rozložit zevnitř. Sekty mi pomohou. Jakmile uvidí, co ze mne je, rády mě uvítají zpátky. A je tam samozřejmě moje kamarádka Bannethová. Bratr Boží má pochopení.“

„Jasně, Quinne, tomu hovím. Cokoli chceš.“ Komunikační panel pípl a Dwyer mu byl hned vděčný za přerušení. Na jeden monitor vyjel text a Dwyerovi pořádně zkazil náladu. „K čertu, Quinne, viděls to?“

„Bratr Boží mi dal mnoho darů, ale telepat nejsem.“

„Je to seznam procedur, který nás čekají po přistání. Centrvláda si chce bejt jistá, že na palubě nejsou posedlí.“

„Ser na to.“

„Quinne!“

„Opravdu upřímně doufám, že nechceš zpochybňovat můj úsudek, Dwyere.“

„To ne, Quinne, to vůbec ne. Ty jseš tu šéf.“ Hlas se mu lámal na hraně hysterie.

„To rád slyším.“

Brazilská orbitální věž rostla přímo ze středu jihoamerického kontinentu do výšky pětapadesáti tisíc kilometrů. Ve stínu Země byla pro optická čidla Mounťs Delty neviditelná, ale v ostatních částech spektra, hlavně v magnetické, jasně zářila. Tenká zlatá stuha neskutečné délky, pokrytá maličkými šarlatovými tečkami.

K věži patřily dva asteroidy. Nadbrazílie, kotevní planetka, obíhala na geostacionární dráze třicet šest tisíc kilometrů nad zemí. Byla dutá, z jejího uhlíku a křemíku kdysi postavili věž.

Druhý asteroid vlál na samém konci a sloužil jako protizávaží Nadbrazílie a balast tlumící veškeré harmonické vibrace vycházející z pohybu výtahových klecí.

Vzhledem k tomu, že na stabilní orbitě byla z celé věže jen Nadbrazílie, jedině u ní mohly přistávat kosmické lodě. Na rozdíl od všech ostatních obydlených asteroidů nerotovala a neměla vnitřní biosféru. Tři sta metrů široká věž probíhala přímo středem asteroidu, dokonale kruhová a černá. Směrem k Zemi po stonku běželo dvacet pět magnetických kolejnic, po nichž jezdily výtahy s kapacitou desítek tisíc cestujících a téměř sta tisíc tun nákladu denně. Po druhém segmentu, mezi oběma asteroidy, vedla jediná kolej. Sloužila každoměsíčním technickým kontrolám.

Nadbrazílii pokrývala přístaviště pro kosmické lodě a všechno, co k nim patří. Po třech stech osmdesáti šesti letech v provozu nezbyl na povrchu skály ani čtvereční metr místa.

I přes konfederační karanténu se tu vystřídalo přes šest tisíc lodí denně, většinou z mračna. Lodě stály fronty na vyšší orbitě a postupně slétaly ke kosmoportu. Řada plavidel jasně zářila navigačními světly, dokud se kilometr nad skalou nerozdělila do menších proudů směřujících k jednotlivým dokům. Lodě na odletu tvořily cestou na vyšší orbitu složitou spirálu.

Mount's Delta se hladce zařadila do provozu a kolem černého stonku věže zamířila na dno údolí mezi pyramidami tepelných výměníků, nádrží a chladičů, třikrát většími než egyptské originály. Když si ji stáhla kolébka, naskočila podél okraje světla a ozářila každičký centimetr trupu.

Na molu se už šikovaly postavy v černé zbroji připravené zabránit posádce v nepovoleném opuštění plavidla. „Co teď?" zeptal se Quinn.

„Musíme dát policii neomezený přístup k letovému počítači. Sjedou kompletní diagnostiku, aby zjistili, jestli na palubě nemáme nevysvětlitelný poruchy. Zároveň nás budou monitorovat vnitřníma čidlama. Jakmile budou spokojený, pustí nás ven. Tam projdeme haldou testů, například na funkci

nanoniky. Quinne, my tu nanoniku ani nemáme, ale na lodi ji má každej.“

„Říkal jsem ti, že se o to postarám,“ zaduněl zpod kápě Quinnův dutý hlas. „Postarám se o to. Ještě něco?“

Dwyer se nešťastně podíval na displej. „Až nás proklepnou, strčí nás do cely a prohledají loď. Když bude v pořádku, můžeme jít.“

„No výborně.“

Dwyerův komunikační pult ohlásil žádost přístavní policie o přístup do letového počítače. „Co budeme dělat?“ zaječel. „Nemůžeme odletět, nemůžeme je poslechnout. Jsme v pasti. Rozstřílejí nás na cucky. Budou mít samopaly. Nebo otevřou trup a vypustí nám vzduch. Nebo nás usmaží elektri…“

„Ty jsi v pasti.“ Byl to jen šepot, ale Dwyer se zarazil v půli slova.

„To nemůžeš, Quinne! Dělal jsem všechno, co jsi chtěl. Všechno! Jsem věrnej. Jsem ti kurva věrnej za hrob.“ Quinn natáhl paži a z černého rukávu vyklouzl jediný prst.

Dwyer rozpřáhl ruce, z dlaní vyšlehl proti černé postavě smrti bílý oheň. Plameny Quinna obtekly a zaryly se do stěn a přístrojů.

„Už jsi skončil?“ zeptal se Quinn.

Dwyer tiše štkal.

„Jsi slaboch. To se mi líbí. Znamená to, že mi budeš dobře sloužit. Zase tě najdu a použiju.“

Dwyer uprchl z ukradeného těla ještě dřív, než mu páteří projela bolest.

Bezpečáci přidělení na prověrku Mounťs Delty pochopili, že je něco v nepořádku, jakmile loď přistála. Rutinní datové spojení vypadávalo i na několik sekund. Když se dispečer pokusil spojit s kapitánem, nedostal odpověď. Vyhlásil pohotovost prvního stupně.

Přistávací molo a bezprostřední okolí okamžitě odřízli od zbytku Nadbrazílie. Původní bezpečností tým posílila vojenská

četa a skupina techniků. Komunikační kanály spojily místního velitele se štábem na Odboru vnitřní bezpečnosti Centrvlády a Strategickou obranou.

Čtyři minuty po přistání se datové spojení s kliprem obnovilo, ale kapitán stále neodpovídal. Bezpečnostní poradci schválili další fázi prohlídky.

Do zásuvky na trupu zajel datový kabel. Na ochranné přístupové kódy letového počítače zaútočily nejlepší dešifrovací programy OVBC; netrvalo jim to ani třicet sekund. Hned bylo jasné, k čemu slouží všechny úpravy palubních procesorů: mají poslouchat posedlé. Hned vzápětí software rozkódoval signál z vnitřních kamer malé obytné kapsle. Uvnitř nikdo nebyl. Přesto byla patrná jistá zvláštnost, na první pohled těžko identifikovatelná. Skoro všechno na můstku pokrývala hustá červená kaše. Pak kolem jedné kamery proplula oční bulva a z tajemství se stal paradox. Krev ještě nezaschla. Někdo nebo něco na palubě zmasakrovalo lodníka teprve před pár minutami. OVBC si nemohl dovolit pustit takovou hrozbu ven; pokud posedlí přišli s novým způsobem útoku, musí se prozkoumat.

Ze stěny přístaviště vyjel chobot přechodové komory. Pět vylepšených vojáků s klasickými granáty a lehkými samopaly zamířilo do lodi. Cestou všichni ucítili závan chladného vzduchu, přes brnění nepatrný.

Uvnitř pozotvírali všechny skříně a komůrky, ale další členy posádky nenašli. I letový počítač potvrdil, že uvnitř nikdo nedýchá.

Dispečer poslal techniky, aby obytnou kapsli rozebrali. Za šest hodin ji očesali na kostru, nenechali pohromadě ani podlahy. Poradcům zbyla prázdná sedmimetrová koule plná potrhané kabeláže. Pečlivý průzkum záznamů letového počítače, údajů o spotřebě kyslíku, paliva, setrvačnosti a dalších ukázal, že na palubě byli v době přistání dva lidé. Analýza DNA krve a tkání na můstku ale ukazovala jen na jednu oběť masakru.

Počítače Mounťs Deltu vypnuly a odčerpaly palivo. Pak technici celou loď pomalu a důkladně rozřezali kousek po kousku, od zátěžových nosníků po fúzní generátory, otevřeli i vzorovací uzliny. Nenechali na pokoji žádné zařízení větší než kubický metr.

Média se o „lodi duchů“ z Nyvanu samozřejmě rychle dozvěděla a přístaviště obklíčili reportéři. Snažili se vynutit nebo koupit informace od kohokoli, kdo měl s případem něco společného, a díky dvěma soudcům, zřejmě motivovaným především finančně, získali zcela legální připojení na optické čidlo přímo v doku. Několik desítek milionů lidí v archologiích sledovalo v přímém přenosu, jak mechanoidi krájejí tajemnou loď, a čekalo, kdy se objeví schovaný posedlý.

Quinnovi se nechtělo setrvávat ve smutné říši duchů a sotva prošel neviděn všemi kontrolami, zmaterializoval se v koženém křesle oddělení první třídy věžového výtahu. Seděl kousek od panoramatického okna, za nímž při vertikální rychlosti tři tisíce kilometrů za hodinu uvidí východ slunce nad Jižní Amerikou. Díky napjaté tvrdé tváři a drahému hedvábnému obleku dokonale zapadl do role aristokratického obchodníka.

V poslední čtvrtině cesty upíjel Norfolkské slzy (v ceně jízdenky), letuška mu vzorně dolévala. Co chvíli se podíval na AV-projektor nad barem. Pozemská média ho věrně informovala o postupu demoličních prací na Mounťs Deltě. Pokud někoho v první třídě zarazilo, že se tak pohrdavě směje, nedal to díky pozemšťanské úctě k soukromí nijak najevo.

***

Jed strávil většinu cesty vsedě na borové podlaze v Mindorově salonku a hleděl na hvězdy. V životě nebyl spokojenější. Hvězdy byly nádherné samy o sobě a krkavec navíc proskakoval červími děrami. Jeda vzrušovaly, i když neviděl nic než rozostřenou šedivou mlhu. Úžasná moc bitekové lodi ho utvrzovala v touze po Valisku.

Dokázal jsem to. Poprvé v životě jsem si stanovil cíl a dosáhl jsem ho. A nebylo to snadné. Dostali jsme se na Valisk. Za Kierou.

Pustil si vlastní upravenou verzi jejího poselství, i když ji už nepotřeboval. Stačilo zavřít oči a spatřil její úsměv, husté měkké vlasy na nahých ramenou, krásně vykroužené tváře. Až k ní doletí, Kiera mu osobně pogratuluje. Musí, protože je vůdce skupiny. Popovídají si spolu, protože ji bude zajímat, jaké překážky překonali, jak se s nimi vyrovnali. Pochopí ho, protože je taková. A pak třeba…

Do salonku vtrhly Gari a Navar, vesele se smály. Na palubě uzavřely příměří. Dobré znamení, pomyslel si Jed; všechno spěje k lepšímu.

„Co tu děláš?“ zeptala se Gari.

Usmál se a ukázal na mosazí rámované okno. „Jenom se dívám. A co vy dvě?“

„Zrovna jsme mluvili s Choi-Ho. Říkala, že na Valisk zbývá jeden skok. Už jenom hodinu, Jede!“ Byla bez sebe nadšením.

„Jo, jenom hodinu.“ Podíval se z okna. Šedivá mlha každou chvíli zmizí a loď se vrátí do normálního vesmíru. Pak si uvědomil, že s nimi v okamžiku vítězství není Beth. „Hned se vrátím,“ omluvil se děvčatům.

Na Mindoru bylo plno. V soustavě Kabwe nastoupilo dalších dvacet pět Jitřenek. Nikdo neměl kajutu pro sebe. Jed došel na konec chodby, kde nebylo tolik světla. „Beth?“ Rychle zaťukal na její dveře a vzal za kliku. „Jdeme, holka, ať o to nepřijdeš. Už jsme skoro na…“

Na podlaze uviděl pohozené obě její vesty a vysoké šněrovací boty. Beth se probouzela, hubenými prsty si sčesával vlasy z čela. Vedle ní tvrdě spal Gerald Skibbow.

Jed hrůzou a hněvem ztuhl na místě.

„Co je?“ zavrčela Beth.

Jed nevěřil vlastním uším; Beth se vůbec nestyděla. Skibbow by mohl být její praděda! Probodl ji vražedným pohledem, odkráčel a práskl za sebou dveřmi.

Beth se konečně probrala z polospánku. „Prokristovyrány, to snad nemyslí vážně," zasténala. Ani Jed přece nemůže být takový idiot. Nebo může? Vystrčila nohy zpod deky, opatrně, aby neodkryla Geralda. Uspávala ho celé hodiny. Objímala ho, konejšila.

Přes všechnu snahu z něj deku stáhla. Vlna se jí lepila na džíny a ruce se jí zamotaly do mikiny.

Gerald Skibbow se probudil s křikem, v očích hrůzu. „Kde to jsme?"

„Nevím, Geralde," odpověděla, jak nejklidněji dokázala. „Skočím to zjistit a přinesu ti snídani. Souhlas?"

„Ano. Snad."

„Vlez si do sprchy. Zbytek nech na mně." Beth si zašněroval kanady a přehodila přes mikinu vestu. Než vyšla ven, ujistila se, že má v kapse nervovou rušičku.

Rocio Condra ucítil čekající sokoly dřív, než se vynořil z červí díry. Sedm jich kroužilo kolem místa, kde býval Valisk.

Díra se zavřela a Rocio roztáhl mohutná křídla. Na peří se zaleskly řídké proudy solárních iontů. Neměnil směr ani rychlost, napřed se snažil zorientovat. Nerozuměl ničemu. Napřed ho napadlo, že doletěl ke špatnému plynovému obru, i když to prakticky nepřicházelo v úvahu. Ale ne, tohle je Opuntia, jasně ji poznává podle měsíců. Dokonce vnímal na správných souřadnicích zničené orbitální továrny habitatu. Ale sám Valisk zmizel.

Co se stalo s Valiskem? zeptal se někdejších nepřátel. **Zničili jste ho?**

Jak sám vidíš, ne, odvětil jeden sokol. **Nejsou tu trosky. Přece bys je cítil.**

Cítil. Ale ničemu nerozumím.

Rubra se konečně dohodl s Dariatem. Spojili se. Dariat posedl všechny nervy habitatu a vytvořil nesmírně silnou

poruchu reality. Valisk opustil vesmír se všemi lidmi na palubě.

Ne!

Já ti nelžu.

Bylo tam mé tělo. Už v té chvíli si uvědomil, že mu na něm vlastně nezáleží. Osud ho zbavil obávané volby. Prohnal vzorovacími uzlinami vlnu energie a soustředil se na jeden bod v prostoru.

Počkej, zavolal na něj sokol. **Nemáš kam jít. Můžeme ti pomoci, budeme jen rádi.**

Já že se mám dát k vaší kultuře? To těžko.

Musíš přijímat potravu. I posedlí musejí jíst. A správnou výživu ti poskytne jedině habitat.

A většina asteroidů.

Jak dlouho budou jejich výrobny fungovat v rukou posedlých? Sám víš, že se o takové věci nezajímají.

Jeden ano.

Capone? Pošle tě do války, aby tě neživil zbůhdarma. Jak dlouho vydržíš? Dvě bitvy? Tři? S námi budeš v bezpečí.

Dovedu i jiné věci.

Proč sloužit? Valisk zmizel, a tak už na tebe nečeká lidské tělo. Nemohou tě odměnit, jedině vyhrožovat.

Jak víte, že nám slíbili těla?

Od Dariata, všechno nám řekl. Dej se k nám. Tvojí pomoci si budeme nesmírně vážit. Jaké pomoci?

Pomůžeš nám najít řešení téhle krize.

Pro sebe jsem ho už našel. Uzlinami projela vlna energie a otevřela červí díru. Nulová délka trhliny se roztáhla na jeho průměr.

Nabídka platí, rozloučil se s ním sokol. **Uvažuj o ní. Čekáme na tebe.**

Rocio Condra zavřel trhlinu za ocasem. Instinktivně vylovil z Mindorovy paměti souřadnice Nové Kalifornie. Napřed zjistí, co mu může Capone nabídnout, a teprve pak se rozmyslí. Navíc tam jsou ostatní krkavci a k rozhodnutí musejí dospět společně.

Když se se změnou situace svěřil Choi-Ho a Maximu Paynovi, společně rozhodli ponechat Jitřenky v blažené nevědomosti.

***

Jay sloupla z oříškové zmrzliny zlatou izolační fólii; toho dopoledne měla už pátou. Natáhla se na ručník a začala olizovat oříškovou drť. Na pláži bylo krásně, s novou kamarádkou dokonale.

„Určitě si nedáš?“ zeptala se. V písku se válely další cukrovinky, Jay jich z dětského oddělení nemocnice přitáhla plný batoh.

Ne, děkuji mnoho, odvětila Haile. **Zima mi dělá kýchání. Čokoláda chutná jako surový cukr s moc kyselinou.**

Jay vyprskla smíchy. „To je hloupost. Čokoláda chutná všem.“

Mně ne.

Pořádně si ukousla a poválela čokoládu na jazyku. „Co máš ráda ty?“

Docela snesu citron. A rodič mne kojí.

„No jo. Pořád zapomínám, jak jsi malá. Budeš jíst normálně, až budeš starší?“

Ano. Ještě moc měsíců bude.

Jay se usmála, jak to Haile vadí. Sama si s maminkou užila dost zákazů a omezení. „Chodí tví rodiče večer někam na ty úžasný jídla bez dětí jako mezi lidma? Mají Kiinti restaurace?“

Ne tady ve všude kolem. A doma nevím.

„Strašně ráda bych viděla vaši domovskou planetu. Musí být super, jako archologie, ale čistá a stříbrná, samá vysokánská věž až do nebe. Jste tak vyspělí.“

Některé naše světy tak vypadají, řekla váhavě Haile. **Asi. Rodové kosmologické dějiny učit nezačala.**

„To nic.“ Jay dojedla zmrzlinu. „Panečku, to je bájo. Na Lalonde jsem za celou dobu neměla jedinou zmrzku. No představ si to.“

Měla bys přijímat kaloricky vyvážené potravní substance. Ione Saldanová říká moc dobrot pro tebe špatně. Je pravda?

„Úplná konina.“ Jay se posadila a uklidila olízanou špejli do batohu. „Haile, to je nádhera!“ Vyhrabala se na nohy a doběhla k malé Kiintce. Haile vytahovala chapadla z pískového hradu jako hnízdo hadů. Postavila dvaapůlmetrovou obrannou věž, kolem čtvero hlásek v podobném slohu, mezi nimi štíhlé hradby a visuté můstky. Na všechny strany trčely střelecké vížky, okna zářila růžovou perletí a všechno obkružoval masivní vnější val.

„Tenhle je zatím nejlepší.“ Jay pohladila Kiintku po nadočnicovém oblouku. Haile se vděčně zachvěla a upřela na ni veliké fialkové oči.

Líbí moc.

„Měly bysme postavit i něco z vaší historie,“ navrhla velkoryse Jay.

Neznám nic než zdejší dómy, smutná, zalitovala Kiintka. **Neznám naše dějiny, musím moc vyrůst.**

Jay objala Haile kolem krku a přitiskla se k ní. „To nic. Máma a otec Horst mi toho taky spoustu neřekli.“

Moc líto. Nemám trpělivost.

„To je hanba. Ale hrad vypadá báječně. Škoda, že nemůžeme dát na střechy praporky. Po něčem se podívám a zítra je přinesu.“

Zítra bude písek suchý. Střechy zhroutí a my musíme stavět znovu.

Jay přehlédla dlouhou řadu beztvarých pískových hald na linii vln. S každou měla spojené krásné vzpomínky. „Haile, právě o to jde. Nejlepší je vlnobití, to teprve vidíš, jak pevně jsi stavěla.“

Tolik lidské činnosti je schválně pomíjivé. Nikdy vás nepoznám asi.

„Na lidech není nic složitýho. Nejvíc se naučíme z vlastních chyb, máma to říkala. Protože nás bolí.“

Moc divné.

„Mám nápad. Zítra postavíme tyrathkovskou věž. Jsou hezké a přitom divné. Vím, jak vypadají, Kelly mi je ukázala.“ Dala si ruce v bok a láskyplně prohlédla nový hrad. „Škoda, že nemůžeme postavit jejich oltář Spícího boha nebo co to bylo. Z písku by nedržel.“

Dotaz oltář Spícího boha nebo co to bylo?

„Takový kostel, ale nedalo se jít dovnitř. Tyrathkové na Lalonde seděli kolem a zpívali a vzývali ho. Měl takovýhle tvar, je to dost složitý.“ Nakreslila obrys rukama do vzduchu. „Chápeš?“

Nerozumím nevnímám. Vzývali jako když vy oslavujete Ježíše Krista?

„Jo, asi tak. Ale jejich bůh není náš Bůh. Ten jejich spí někde ve vesmíru, náš je všude. Tak to říkal otec Horst.“

Dotaz jsou dva Bohové?

„Nevím.“ Jay strašně litovala, že začala s takovým tématem. „Lidi mají víc než dva bohy. Náboženství je divný, když o něm přemýšlíš. Prostě máš věřit. Dokud nezestárneš, pak už je to teologie.“

Dotaz teologie?

„Náboženství pro dospělé. Vy nemáte Boha?“

Zeptám rodičů.

„Určitě ti všechno vysvětlí daleko líp než já. Pojď, spláchneme ze sebe ten hrozný písek a pak se můžeme projet.“

Moc radost.

***

Iontový letoun Královského loďstva sklouzl nad západní pobřeží Mortonridge, rozpálený čumák namířený přímo do ranního slunce. Deset kilometrů na jih tvořil nad obzorem červený mrak jednolitou hradbu. Byl silnější, než jak si ho Ralph Hiltch pamatoval, už nad ním nebylo vidět vrcholky centrálního masivu.

Horní okraj mraku byl klidný jako hladina jezera za klidného jitra. Na Spáleništi ho však vojáci viděli v řezu, s hloubkou klid ztrácel a nad zemí už připomínal bouři. Ralph

měl nepříjemný pocit, že se oblak snaží prorazit mez a dostat se na svobodu. Že by podvědomě vnímal touhu posedlých, z jejichž vůle úkaz vzešel? Už si nemohl být jistý, že všechny pocity má jen ze sebe.

Měl dojem, že jeho letoun po okraji mraku sleduje cár krvavé mlhy. Když na něj ale zaostřil čidla, neviděl víc než náhodné víry. Takže optický klam, ale přesvědčivý.

Pilot roztáhl iontové pole, zvýšil vztlak a snížil rychlost. V dálce byla vidět šedá stuha dálnice M6, zaříznuté do panenské krajiny. Předsunutý tábor plukovnice Palmerové ležel pár kilometrů za spáleništěm. Podél silnice parkovaly desítky vojenských vozidel, pár jich rychle jelo k strašidelně přesnému pásu černé země.

Kdyby se k hranici vypravil posedlý a došel až na konec červeného mraku, uviděl by vcelku očekávatelnou ostrahu. Neviděl by ale nový vojenský tábor postavený o dalších dvacet pět kilometrů na sever, celé město z programovatelného silikonu roztažené v síti pravoúhlých ulic bez ohledu na terénní nerovnosti a drobné pahorky. S typickou vojáckou doslovností se mu říkalo Pevnost Vpřed. Vojsko zatím aktivovalo jen pět set silikonových staveb, dvoupatrových kasáren, skladů, jídelen, dílen a nejrůznějších pomocných zařízení. Také tu zatím nežil nikdo kromě tří ženijních praporů Kuluského královského loďstva. Mechanoidi kolem každého domu rozorali půdu, položili vodovodní a odpadní potrubí, vysokonapěťové i datové kabely. Velké plochy kompozitového mikropletiva proměnily oranici v pevné vozovky. Na březích osm kilometrů vzdálené řeky vyrostlo pět vodárenských stanic.

Mechanoidi právě hloubili základy pro další stavby, a tak bylo ze vzduchu patrné, jaké rozlohy Pevnost Vpřed nakonec dosáhne. Po M6 vozily dlouhé konvoje nákladních vozů materiál z padesát kilometrů vzdáleného kosmoportu. Brzy se má ale zprovoznit kosmoport přímo v pevnosti. Ženisté už srovnávali terén pro tři prefabrikované dráhy. Hangáry a věž už

stály dva dny, aby technici stihli namontovat a odladit elektroniku.

Když Ralph doletěl bitevníkem nad Ombey, uviděl na orbitě devět velkých transportních lodí třídy Aquila a patnáct eskortních fregat. V Královském loďstvu už sloužilo jen dvacet pět velkotransportérů, největších mezihvězdných lodí v lidské historii, schopných převézt sedmnáct tisíc tun nákladu. Kulu je pomalu vyřazovalo a nahrazovalo lacinějšími menšími stroji odvozenými od civilních modelů.

Čtyřsettunové kontejnery používané na Aquilách dokázaly atmosférou snést jedině staré obří deltaplány CK-500090 Thunderbird. I ony už byly na odpis, tvořily první náklad mezihvězdných transportérů. Většina thunderbirdů strávila posledních patnáct let v zakonzervovaném stavu na pouštním leteckém hřbitově na Kulu. Letečtí mechanici je museli v rekordním čase zprovoznit, většinu chybějících dílů vyráběli na koleně.

Ještě hrozivější než královské lodě byli na orbitě sokoli. Zatím jich přiletělo skoro osmdesát a každou hodinou přibývali další, nákladní prostory na břiše plné kontejnerů (menších, takže je mohly snášet obyčejné civilní letouny).

Nad královskou planetou se nikdy neshromáždilo tolik bitekových lodí.

Ralph se při pohledu na ně neubránil stejné bázni jako kdysi nad Azarou. On tohle všechno způsobil, on uvedl do pohybu celé hvězdné soustavy. Teď to nešlo zastavit. Musel se vézt s proudem ke konečnému řešení.

Iontový letoun přistál v táboře plukovnice Palmerové. Osobně mu přišla naproti pod schůdky, z uvítacího výboru za ní trčeli Dean Folan a Will Danza. Oba se radostně usmívali.

Plukovnice Palmerová mu podala ruku a vážně si prohlédla jeho novou uniformu. „Vítejte zpátky. Ralphe. Nebo mám říkat pane?“

Sám si na novou hodnost ani na tři rubínové pecky na rameně ještě nezvykl. „Sám nevím. Jsem generál Osvobození,

nejvyšší velitel. Samozřejmě kromě krále. Oficiálně mě povýšili před třemi dny v Apolónově paláci. Byl jsem jmenován hlavním koordinačním důstojníkem.“

„Vy jste v Osvobození numero uno?“

„Jo,“ zašeptal, jako by tomu sám nevěřil. „Asi je to tak.“

„No, rozhodně spíš vy než já.“ Ukázala na sever. „Říkal jste, že seženete pár posil.“

„Trochu se to nafouklo. Na cestě je milion bitekových seržantů a jen Bůh ví, kolik mužů. Dokonce se nám hlásí žoldáci.“

„Najali je?“

„Netuším. Ale já vezmu všechno.“

„Tak jaké jsou rozkazy, pane?“

Rozesmál se. „Pokračujte v práci, děláte to dobře. Zkusili se dostat ven?“

Ohlédla se na červený mrak, ve tváři přísný výraz. „Ne. Drží se za čárou. Mnohokrát se ukázali. Myslíme si, že nás hlídají stejně jako my je. Ale nevidí víc než moje stráže.“ Ukázala palcem přes rameno. „O tomhle nic nevědí.“

„To je dobře. Samozřejmě to nemůžeme tajit navěky, ale čím déle, tím lépe.“

„Minulý týden přijely děti. Byla to jediná zajímavá událost, co jste byl pryč.“

„Děti?“

„Nějaká Stephanie Ashová přivezla na Spáleniště sedmdesát tři neposedlých dětí. Stráže z ní měly docela vítr, to vám řeknu. Sebrala je nejspíš po celém poloostrově. Evakuovali jsme je do internačního tábora. Vaše kamarádka Jannike Dermotová je vyslýchá ohledně života za čárou.“

„Tak to bych si rád poslechl.“ Úkosem pohlédl na červený mrak. Zase měl pocit, že ho sleduje tmavší chapadlo krvavé mlhy. Tentokrát bylo eliptické a viselo nad M6. Nedokázal se zbavit dojmu, že mu pohled oplácí. „Než se usadím v Pevnosti Vpřed, pořádně se tu rozhlédnu,“ prohlásil.

Will a Dean ho s puškami doprovodili mariňáckým vozítkem k oranžovému zátarasu na silnici. Rád si s nimi zase popovídal. K brigádě plukovnice Palmerové je přidělili jako spojky tajné služby, oba vojáci doprovázeli týmy techniků v dohledu Spáleniště. Chtěli z něj vytáhnout všechny podrobnosti o audienci u krále. Mrzelo je, že jim nenadatuje obrazový záznam prince Edwarda na zahradě Apolónova paláce, ale nešlo to z důvodů utajení. Tak vzniká mystérium trůnu, pomyslel si pobaveně Ralph.

Když Ralph s plukovnicí přijeli k zátarasu, mariňáci jim bryskně zasalutovali. Ralph na ně mluvil co nejsrdečněji. Červený mrak jim na první pohled nevadil, on z něj ale měl hrůzu. Visel sotva tři sta metrů nad ním, divoké cáry rudé mlhy se překrývaly až vysoko do nebe. Zvučné hřmění ďábelsky ladilo s rezonanční frekvencí lidských kostí. Miliony tun kontaminované vody visely jen díky kouzlům nad hlavami lidí, připravené kdykoli spadnout a zaplavit zemi. Napadlo ho, jak málo by posedlým stačilo udělat, aby přivodili potopu světa. Nepodcenil je? Neděsily ho ani tak rozměry mraku jako vůle za ním.

„Pane," zvolal jeden strážný. „Nepřítel na dohled, pěší, tři sta metrů."

Dean a Will hned skočili před Ralpha a namířili gaussovky na spáleniště.

„Myslím, že jako ukázka to dnes stačilo," řekla mu plukovnice Palmerová. „Pojďte zpátky do auta, Ralphe, prosím vás."

„Počkejte." Ralph mezi svými muži uviděl na M6 osamělou postavu. Ženu v elegantní kožené uniformě, tvář rudou rozptýleným světlem. Přesně věděl, kdo to je, vlastně by ho zamrzelo, kdyby nepřišla. „Nepředstavuje pro nás hrozbu. Ještě ne."

Prošel mezi Willem a Deanem, aby ho jasně viděla.

Anette Ekelundová se zastavila u předsunuté barikády na své straně hranice. Z kapsy vytáhla tenký mobilní telefon, vysunula deseticentimetrovou anténu a vyťukala číslo.

Ralphův komunikační panel ohlásil otevřený kanál. Přepnul na holý zvuk.

„Nazdar Ralphe. Věděla jsem, že se vrátíš, jseš ten typ. A přivedl sis kamarády."

„Přesně tak."

„Proč mi je nepřivedeš ukázat?"

„Až přijde čas."

„Musím přiznat, žes mě zklamal. V Exnallu jsme se dohodli trochu jinak, ne? Kývla na to i kněžna Saldanová. Propána, dneska nejde věřit nikomu."

„Slib daný pod nátlakem není právně závazný. Jistě tam máte spoustu právníků, můžeš se zeptat."

„Já už ti to snad jednou vysvětlila, Ralphe. Nemůžeme prohrát, ne proti živým."

„Nevěřím ti. Musíme vás porazit za každou cenu. Když vyhrajete, lidstvo skončí. Myslím, že si zasloužíme žít dál."

„Ty a tvé ideály. Není divu, že sis našel práci, kde můžeš sloužit. Dokonale ti vyhovuje. Gratuluju ti, Ralphe, našel ses, to nedovede každý. V jiném vesmíru bych ti záviděla."

„Děkuji."

„V mojí době se často opakovala jedna hnusná hláška, ale pořád platí, protože ji tehdy taky řekl pragmatický voják v nesmyslné válce. *Museli jsme vesnici zničit, abychom ji zachránili*. Co podle tebe udělá s obyvateli Mortonridge tohleto nesmyslný tažení?"

„Co bude nutné."

„Ale my tu budeme i potom, Ralphe, budeme tu vždycky. Pracují na tom nejlepší mozky v galaxii. Vědci a flanďáci hledají jasné odpovědi a prosté filozofie. Už jste do nás ubožáků investovali miliony, miliardy pracovních hodin. A nikdo na nic nepřišel. Na nic! Dokážete jenom vymyslet

debilní pomstychtivou výpravu a doufat, že nás pár nastrkáte do stáze.“

„Ještě jsme nenašli obecně použitelné řešení. Ale najdeme ho.“

„Nic nenajdete. Je nás víc. Prosté počty, Ralphe.“

„Laton řekl, že to jde.“

Zasmála se. „A ty mu věříš?“

„Podle Edenitů mluvil pravdu.“

„No jistě, tvoji nejnovější a nejzajímavější kamarádi. Snad si uvědomuješ, že snadno přežijí pád Adamitů. Je v jejich zájmu, aby tenhle nesmysl vyšel. Adamitské planety budou padat jedna po druhé, protože Konfederace se tady mstí za jeden poloostrov.“

„A co Kiinti?“

Na okamžik zaváhala. „Co je s nimi?“

„Přežili konfrontaci s nicotou. Podle nich existuje řešení.“

„A to?“

Sevřel komunikační panel pevněji. „Pro nás je nepoužitelné. Každá rasa musí najít vlastní cestu. I my nějakou máme. Najdeme ji. Důvěřuji lidské vynalézavosti.“

„Já ne, Ralphe. Já věřím v naši schopnost nenávidět a závidět, rvát jen pro sebe a lhát. Zapomínáš, že jsem šest set let vnímala syrový emoce. Musela jsem, Ralphe, byl to můj trest. Přesně vím, jací lidi jsou, a není to ani trochu hezký.“

„To řekni Stephanii Ashové. Nemluvíš za všechny posedlé, dokonce ani za většinu.“

Změnila postoj. Už se ležérně neopírala o zátaras, ale stála v pozoru, bradu vyzývavě vystrčenou. „Prohraješ to, Ralphe, ať tak nebo onak. Prohraješ sám za sebe. Entropii nepřemůžeš.“

„Je mi líto, že tolik věříš špatné věci. Představ si, co bys dokázala, kdybys nám pomohla.“

„Drž se od nás dál, Ralphe. To jsem ti sem přišla říct: ruce pryč.“

„To po mně nemůžeš chtít.“

Anette Ekelundová ostře přikývla. Zastrčila anténu do telefonu a zavřela ho.

Ralph nečekal, že mu bude smutno, až ji uvidí odcházet. Kolem postavy zhoustly stíny a za chvíli ji pohltily.

„Bohové," zašeptala Anette Ekelundová.

„Právě proti nim stojíme," řekl Ralph.

„Opravdu si myslíte, že stačí milion seržantů?"

Ralph se nedostal k odpovědi. Všechny hlasy přehlušilo hromové dunění.

Okraj červeného mraku začal klesat. Vypadalo to, jako by posedlým konečně došly síly a nesmírnou vodní hmotu už nemá co nadnášet. Z hlavní masy vystřelily k zemi dlouhé cáry.

Ralph se dal na útěk. Nervová nanonika mu ze svalů uvolnila veškerou energii. Instinkt ho nutil zastavit se a zahájit palbu na nepřítele.

Nervová nanonika přijala lavinu varovných hlášení z velitelství orbitální obrany na Guyaně. Pozorovací satelity na nízkých drahách je sledovaly. Po celé délce Spáleniště hlásily hlídky postup mraku.

„Obranné satelity připraveny k boji," nadatoval admirál Farquar. „Požadujete protiútok? Rozřízneme toho parchanta na dva kusy."

„Zastavuje se," zařval Will.

Ralph riskl pohled přes rameno. „Počkejte," nadatoval admirálovi. Sto padesát metrů za ním dosáhlo čelo mraku země, po terénu se rozběhly vlny. Oblak ale dál nepostupoval. I hromobití zeslábl o.

„Neútočí, opakuji, neútočí," nadatoval Ralph. „Vypadá to jako… Hergot, jako by nám přibouchli dveře. Potvrzujete situaci na zbytku Spáleniště?"

Mrak se zarazil na obou stranách M6, kam až Ralph s vylepšenými sítnicemi dohlédl. Jednoduchá jednolitá hradba se valila nad Mortonridge až do výšky tří kilometrů. Vypadala ještě hůř než dřív, nesmlouvavě a definitivně.

„Potvrzuji,“ nadatoval admirál Farquar. „Mrak spadl po celé délce hranice. Okraje klesají i podél pobřeží.“

„No výborně,“ zaklela plukovnice Palmerová. „Co teď?“

„Je to jenom psychologická bariéra,“ odvětil tiše Ralph. „Obyčejná voda. Nic se nemění.“

Plukovnice Palmerová pomalu zaklonila hlavu a přejela pohledem světélkující horstvo. Zachvěla se. „Slušná psychologie.“

***

Ione.

Mezi rty jí unikl vzdech. Ležela natažená v posteli a tiše usínala. V polospánku byl polštář skoro jako Jozue. **Co je zas, proboha? Už si nemůžu ani snít?**

Nerad tě ruším, ale ve věci Kiintů došlo k zajímavému jevu.

Líně se posadila a i přes omluvu byla na habitat naštvaná. Prožila dlouhý den, k běžným povinnostem přibyla ještě starost o Meredithovu flotilu. A samota se jí začínala zažírat pod kůži. **To nic.** Podrbala se na hlavě. **Z toho těhotenství jsem strašně nadržená. Budeš to muset vydržet ještě osm měsíců. Pak přijde laktační psychóza.**

Máš na výběr haldu milenců. Jdi za někým. Chci, aby ses cítila lépe. Nelíbí se mi, když jsi tak ustaraná.

To by sice bylo řešení, ale dost chladné. Pokud by mi šlo jenom o sex, vzala bych si protilátku.

Z toho, co vidím, je mezi lidmi většina sexu dost chladná záležitost. Největší roli hraje sobectví.

Devadesát procent. A my je snášíme, protože hledáme těch zbylých deset.

Ty věříš, že Jozue je tvých deset procent?

Jozue poletuje někde mezi deseti a devadesáti. Právě teď ho chci, protože se mi splašily hormony.

Produkce hormonů většinou vrcholí až v pozdějších fázích těhotenství.

Vždycky jsem byla zrychlená ve vývoji. Pomyslela na setmělé okno a to dovnitř hned pustilo akvamarínové světlo.

Unaveně se natáhla po šatech. **Tak fajn, hodina sebelítosti skončila. Podívám se, co naši záhadní Kiinti. A pomáhej ti Bůh, jestli to není důležité.**

Lieria se vypravila podzemkou do hvězdodrapu svatého Klementa.

No a co jako?

Žádný Kiint nikdy nic podobného neudělal. Připadalo mi to důležité, zvláště teď.

Kelly Tirrelová nesnášela při sjíždění Přítomné skutečnosti jakékoli vyrušování. Poslední dobou se k ní uchylovala stále častěji.

Mezi jejími nelegálními programy byly selektivní blokovače paměti upravené z psychiatrického softwaru na posttraumatickou léčbu podvědomí. Měla by je užívat pod dohledem, v menším rozsahu a rozhodně ne tak dlouho. Jiné programy zesilovaly její citové reakce na smyslové podněty, skutečný svět proti tomu vypadal bledý a pomalý.

Před rokem natáčela dokument o dealerovi a ten jí ukázal, jak spojit černé programy s komerčním sensem, aby získala PS. Podobné kombinace byly zřejmě nejnávykovější známou stimulací. Vrchol odříznutí. Únik do jiné osoby v jiném světě, bez minulosti, pouze v přítomném okamžiku. Žila pro jedinou vteřinu, ale natahovala ji celé hodiny.

Na světech, v nichž se Kelly pohybovala, neexistovali posedlí ani nicota. Když se z nich občas vynořila, aby se najedla, vyčurala nebo vyspala, opravdový svět jí připadal nereálný, ve srovnání s požitky na druhé straně elektronické hranice nesmyslně krutý.

Tentokrát po vynoření z PS ani nepoznala signál vlastní nervové nanoniky. Vzpomínky na ni měla zasunuté kdesi hluboko a pokaždé je hledala déle a s většími obtížemi. Chvíli jí trvalo jen pochopit, kde se to ocitla, že není v pekle, ale ve vlastním bytě. Bylo zhasnuto, skla zatemněná, prostěradlo nechutně provlhlé a prochcané, podlaha posetá prázdnými obaly.

Kelly se chtěla okamžitě vrátit do elektronického azylu. Ztrácela už kontakt se svou starou osobností a bylo jí to srdečně jedno. Vnímala jen vlastní úpadek, o to se postaral pud sebezáchovy. Nedovolím si umřít.

Ať už s ní černé programy dělaly cokoli, nemohla si dovolit přepadnout přes okraj. Napřed musí do stáze. Nádherná prostota věčného zapomnění.

A do té doby bude její mozek žít v zemi kouzel, dávat jí potěšení a vzrušení, aniž by si uvědomovala, že nejsou pravé. Život si má člověk užít, ne? A když poznala pravdu o smrti, co záleží na tom, jak si ho užije?

Mozek konečně rozluštil signál bytového procesoru. Někdo je za dveřmi a chce dovnitř. Kelly to překvapilo. Collins ji už týden nezavolal hlásit zprávy (možná déle), rozhodně od rozhovoru s místním biskupem, kdy se na něj rozkřikla, jakého má krutého Boha, když nic netušící duše vrhá do nicoty.

Signál zazněl podruhé. Kelly se posadila a hned z postele pozvracela podlahu. Zamotala se jí hlava a myšlenky se jí poskládaly do pravého opaku PS: Lalonde v celé pekelné slávě. Kašlala, bílé ruce se jí třásly a jizva na žebrech zrudla. Na nočním stolku našla sklenici zpola plnou čiré tekutiny, snad vody. Natáhla po ní rozklepanou ruku a většinu vybryndala na postel. Zbytek vypila a alespoň nevyzvrátila.

Skoro zadušená neštěstím slezla z postele a omotala si kolem těla prostěradlo. Lékařský program v nervové nanonice ji upozornil, že v krvi skoro nemá cukr a je na prahu dehydratace. Vypnula ho. Procesor znovu oznámil hosta.

„Vypadni," zamumlala. Světlo se jí očními důlky propaloval přímo do mozku. Nadechla se a zkusila zjistit, proč jí nanonika přerušila PS. Nepodrazí ji přece jenom proto, že někdo klepe na dveře. Že by nanoskopické drátky korodovaly vlivem agresivního prostředí v těle?

„Kdo to sem leze?" nadatovala cestou ke dveřím.

„Lieria."

Kelly žádnou Lierii neznala, rozhodně ne bez pomoci nanoniky. Vzdala chůzi, složila se na gauč v půli cesty, natáhla si na nohy deku a poručila procesoru, ať odemkne.

Ve vestibulu stál dospělý Kiint. Kelly zamžourala, zalapala po dechu a pak vyprskla smíchy. Dokázala jsem to, posrala jsem si mozek.

Lieria se trochu přikrčila a opatrně vešla do obývacího pokoje. Hlavní část těla těžko protáhla dveřmi. Za ní už na chodbě stáli čumilové.

Dveře se zavřely. Kelly jim to neporučila. Přestala se smát a měla dojem, že se zase rozklepe. Rozklepala. Ze všeho nejvíc se chtěla vrátit do PS.

Lieria zabrala skoro pětinu pokoje, obě chapadla zatáhla, klínovitou hlavou otáčela ze strany na stranu a prohlížela si zařízení. Šimpanzi sem nepřišli uklidit už pár neděl, na všem ležel prach, za otevřenými dveřmi do kuchyně bylo vidět hromady zmuchlaných obalů, v rohu se válelo spodní prádlo, stůl se ztrácel pod fleky a procesory. Kiintka se podívala na Kelly schoulenou na gauči.

„J-jak jste se sem dostala?“ vymáčkla ze sebe reportérka.

„Jela jsem nákladním výtahem,“ oddatovala Lieria. „Byl dost těsný.“

Kelly se lekla. „Nevěděla jsem, že to dovedete.“

„Jezdit výtahem?“

„Datovat.“

„Vaši techniku do jisté míry ovládáme.“

„Ach. Ano. Já jenom… Zapomeňte na to.“ Vracely se jí novinářské návyky. O návštěvě Kiinta nikdy nikdo neslyšel. „Mluvíme důvěrně?“

Lieria hvízdla dýchacími otvory. „To rozhodněte sama, slečno Tirrelová. Mají se vaši diváci dozvědět, co se z vás stalo?“

Kelly zatnula zuby, aby se nerozplakala hanbou. „Ne.“

„Chápu. Poznání nicoty člověka rozhodí.“

„Jak jste ji překonali? Povězte mi to, prosím. Nebuďte tak zlí. Nemůžu tam. To nejde!“

„Je mi líto. Nemohu o tom s vámi mluvit.“

Kelly se rozkašlala. Otřela si slzy. „Tak co tu chcete?“

„Chci koupit informace. Vaše senso z Lalonde.“

„Moje… proč?“

„Zajímá nás.“

„No jasně. Prodám ho. Když mi řeknete, jak se vyhnu nicotě.“

„Kelly Tirrelová, řešení si nemůžete koupit. Hledejte ho v sobě.“

„Přestaňte dělat pitomce!“ zařvala, protože v ní vztek překonal i hrůzu z velikého xenoka.

„Můj rod si z celého srdce přeje, abyste pochopili. Domnívala jsem se, že když záznamy koupím přímo od vás, peníze vám uleví. Pokud půjdu za Collinsem, odměna se rozplyne na jejich účtech. Nechceme vám ublížit. Neděláme to.“

Kelly civěla na xenoka, zklamaná vlastní nechápavostí. Fajn, holka, podívej se na to logicky. Nahodila lékařský monitor do primáru a zvolila nejvhodnější kombinaci stimulačních a uklidňovacích programů. Moc toho nezmohly, ale aspoň se jí zklidnil dech a trochu i myšlenky. „Proč je chcete koupit?“

„Máme málo údajů o lidech posedlých mrtvými dušemi. Zajímají nás. Vaše záznamy z Lalonde jsou výborný zdroj informací.“

Kelly zavětřila, novinářský instinkt ji hned varoval. „Kecy. O tom nemluvím. Kdyby vás zajímali posedlí, mohli jste si nahrát moji reportáž rovnou od Collinse. Opakovali je dost často.“

„Sestřih není úplný. Collinsovi šlo jen o nejzajímavější záběry. Chápeme to, ale chceme víc. Potřebovala bych všechny záznamy.“

„Dobře," řekla váhavě Kelly, jako by nad tím přemýšlela. Zapnula analytický program a ten jí hned stanovil okruhy otázek. „Můžu vám dát všechny záběry posedlých a rozhovor se Shaunem Wallacem. Bez problémů."

„Chceme všechno od příletu do soustavy až po odlet. Zajímá nás každá drobnost."

„Každá drobnost? Je to lidské senso, nahrávala jsem nepřetržitě. Standardní procedura. Bohužel i když jsem šla na malou, jestli mi rozumíte."

„Lidské vyměšování nás neuvádí do rozpaků."

„Mám vystřihnout záběry z Lady Macbeth?"

„Reakce členů posádky jsou integrální součástí záznamu."

„A kolik mi za to všechno chcete nabídnout?"

„Určete si cenu."

„Milion fuseodolarů."

„To je moc."

„Chcete spoustu hodin. Ale nabídka sestřihu stále trvá."

„Požadovanou částku vám dáme jen za kompletní nahrávku."

Kelly se naštvala. Kiintka se nechytila do pasti, je na to příliš chytrá. Netlač na pilu, připomněla si, ber, co dávají, na důvod přijdeš později. „To je fér. Plácneme si."

Lieria vysunula chapadlo, proměnila ho v klepeto a podala Kelly kreditní disk Jupiterské banky.

Kelly prkenně vstala z gauče. Vlastní disk měla někde na stole. Dobelhala se k němu a spadla na židli.

„Než se vrátíte k simulaci, měla byste se najíst a odpočinout si," nadatovala Lieria.

„Dobrý nápad. Už jsem se k tomu chystala." Zarazila se v půli pohybu. Odkud Kiintka ví, co si tu pouštím? *Vaši techniku do jisté míry ovládáme.* Pevněji stiskla prostěradlo a druhou rukou vylovila zpod nahrávače kreditní disk. „Mám ho," prohodila rádoby vesele.

Lieria převedla celou částku najednou. Měkká klepeta pohltila kreditní disk a pak se vynořila s malým modrým procesorovým blokem. Kelly její čarování nestačila sledovat.

„Zasuňte prosím své fleky do procesoru," nadatovala Kiintka. „Nahraji si vaše záznamy."

Kelly ji poslechla.

„Děkuji vám, Kelly Tirrelová. Zásadně jste přispěla k studnici vědomostí našeho druhu."

„Tak si to užijte," ucedila Kelly. „Podle toho, jak se k nám chováte, už vám nebudeme schopní přispívat moc dlouho."

Dveře se otevřely a po chodbě se rozběhli vylekaní zvědavci. Lieria s překvapivou lehkostí vycouvala. Když dveře zase zapadly, Kelly měla nepříjemný dojem, že to všechno byl jen sen. Zvedla kreditní disk a nechápavě si ho prohlédla. Milion fuseodolarů.

Její klíč k věčné stázi. Právník za ní s Collinsem vyjednával převod penzijního pojištění na edenitský svěřenecký fond, jak to měl Ashly Hanson. Ale ona každých pár století nevyleze, aby se podívala po světě. Collinsovým účetním se to nelíbilo.

I problém s placením stáze ji posílal stále častěji do PS. Teď už jí stačí dostat se na edenitský habitat. Jen jejich kultura ji bezpečně provede věčností.

I když… neodbytný novinářský instinkt kladl tisíce otázek. Co ta Kiintka hergot opravdu chtěla?

„Mysli!" poručila si přísně. „Tak dělej, k čertu. Mysli." Na Lalonde se něco stalo. Něco tak důležitého, že za mnou přišla Kiintka a zaplatila mi milion fuseodolarů. Něco, co jsme nepovažovali za důležité, co se nedostalo do zpráv a dokumentů. Ale když se to nedostalo do zpráv, jak se o tom Kiinti doslechli?

Logicky jim to musel někdo vyslepičit – nejspíš dnes nebo nedávno. Někdo, kdo viděl všechny záznamy, nebo alespoň víc, než Collins vysílal.

Kelly se spokojeně usmála, poslední dobou se jí to často nestávalo. Někdo, kdo přichází často do styku s Kiinty.

Prověř všechny rozhovory s Kiinty za poslední týden, řekla Ione. **Všechny, kde přišla řeč na Lalonde, každou zmínku. A když nic nenajdeš, projdi starší vzpomínky.**

Už prohlížím relevantní scény. Vracet se dál než o čtyři dny by mohl být problém. Krátkodobá paměť uchovává posledních sto hodin, potom zapomínám podrobnosti a ponechávám jen důležité informace. Jinak bych i já měl za chvíli plnou hlavu.

To vím taky! Ale muselo se to stát nedávno, když k ní Lieria vtrhla uprostřed noci. Neřekli si Kiinti něco mezi sebou? Na dědečkův slib nevměšování budeme muset protentokrát zapomenout.

Uznávám. Ale spřízněnostním hovorům dospělých Kiintů ještě stále pořádně nerozumím. Přinejlepším zaslechnu něco jako zašumlovaný šepot.

K čertu! Když si nevzpomeneš, budeme muset povolat všechny zaměstnance projektu a po jednom je vyslechnout.

Není třeba. Našel jsem to.

„Nádhera.“ **Ukaž.**

Vzpomínka ji pohltila. Na pláži zářilo jasné světlo, po písku běžely vlnky. Přímo před ní stál veliký hrad z písku. **Proboha živýho.**

Jay se probrala ze spaní, někdo jí třásl ramenem. „Maminko,“ vykvikla zděšeně. Kolem byla tma a nad ní se tyčily ještě tmavší stíny.

„Promiň, má milá,“ zašeptala hlasitě Kelly. „Nejsem maminka.“

Jay se přestala bát, posadila se na postel a přitáhla si kolena pod bradu. „Kelly?“

„Jo. Fakt mě to mrzí, nechtěla jsem tě polekat.“

Jay zavětřila, bez sebe zvědavostí. „Co to tu smrdí? A kolik je hodin?“

„Je pozdě. Když se zdržím déle než pár minut, sestra Andrewsová mě zabije. Pustila mě sem, protože ví, kolik času jsme strávily na Lady Mac.“

„Nepřišla jsi za mnou celou věčnost.“

„Já vím.“ Kelly se najednou málem rozplakala. „Poslední dobou mi nebylo moc dobře. Nechtěla jsem, abys mě tak viděla.“

„A teď jsi zdravá?“

„Jasně, už se to zlepšuje.“

„To je dobře. Slíbilas mi, že mě vezmeš do studia.“

„A taky to splním. Poslyš, Jay, potřebuju se tě zeptat na něco moc důležitého. Jde o tebe a o Haile.“

„Co?“ ozvala se podezíravě dívka.

„Potřebuju vědět, jestli jsi Haile říkala něco o Lalonde, zvlášť v poslední době. Je to hrozně důležité, přísahám. Jinak bych tě neotravovala.“

„Už vím.“ Zakousla se do rtu. „Ráno jsme mluvily o náboženství. Haile tomu moc nerozumí a já to neumím vysvětlit.“

„O čem jste přesně mluvily?“

„O tom, kolik je bohů. Řekla jsem jim o tyrathkovském chrámu Spícího boha, jak jsi mi ukazovala, a Haile se ptala, jestli je to to samé jako Ježíš.“

„No jistě,“ sykla Kelly. „Nešlo jí o posedlé lidi, ale o Tyrathky, ty jsme nevysílali.“ Naklonila se k Jay a políbila ji. „Díky, má milá. Právě jsi dokázala zázrak.“

„To je všechno?“

„Ano. Řekla jsi mi všechno, co jsem chtěla.“

„Aha.“

„Tak se zase zachumlej a trochu vyspi. Zítra se stavím na návštěvu.“ Přikryla ji a ještě jednou políbila. Jay nic nechápala, ale zůstala zticha.

„Tak co bude?“ zašeptala Kelly v uličce mezi postýlkami. „Díval ses a víš, jak je to vážné. Chci mluvit s vévodkyní z Trosek.“

Procesor dětského oddělení se spojil s Kellyinou nervovou nanonikou. „Ione Saldanová vás neprodleně přijme," nadatovala Tranquillity. „Přineste, prosím, dotyčné záznamy."

Parker Higgens byl sice přesvědčen o svých vynikajících vztazích s vévodkyní z Trosek, ale když se na něj podívala, stejně mu běhal mráz po zádech.

„Ale já o Tyrathcích nic nevím, madam," hájil se. Budíček uprostřed noci a spěšná cesta na krizovou schůzku mu na intelektu příliš nepřidaly. Pohled na stříbřitou stavbu na náměstí Coastucu-RT mu klidu rovněž nedodal.

Podíval se na Kempstera Getchella, ale starý astronom měl zavřené oči a podruhé si pouštěl záznam.

„Jste moji jediní odborníci na xenoky, Parkere."

„Na Laymily."

„Nehádejte se. Potřebuji poradit, a to hodně rychle. Jak moc je to důležité?"

„No… vlastně jsme ani nevěděli, že Tyrathkové mají náboženství," začal.

„Nevěděli," přisvědčila Kelly. „Projela jsem všechny encyklopedie v redakci. Máme jich víc než univerzita. Po Spícím bohu ani stopa."

„A vypadá to, že o něm nevěděli ani Kiinti," dodal Parker. „Opravdu přišli k vám domů a požádali o ten záznam?"

„Přesně tak."

Parker byl trochu nervózní z jejího zanedbaného zevnějšku. Seděla v koutě velké sedačky u Ione v pracovně, přes ramena přehozený huňatý svetr jako uprostřed zimy. Posledních pět minut do sebe z podnosu na opěrce cpala jeden lososový sendvič za druhým.

„Musím přiznat, madam, že se mi docela ulevilo, když dali najevo, že nejsou vševědoucí." Šimpanz Parkerovi mlčky podal kávu.

„A je to důležité?“ zeptala se Ione. „Vtrhla Lieria ke Kelly do bytu jenom kvůli šoku, že něco nevěděla, nebo má mýtus o Spícím bohu nějaký vztah k naší současné situaci?“

„Není to mýtus,“ prohlásila Kelly s plnou pusou. „Waboto-YAUovi jsem řekla přesně to, co teď vy, a málem mě nechal zastřelit. Tyrathkové ve svého Spícího boha stoprocentně věří. Šílený druh.“

Parker si mechanicky zamíchal kafe. „Nepamatuji se, že by Kiinty něco tak rozrušilo. A také se nepamatuji, že by někdy s něčím pospíchali. Měli bychom Spícího boha zkoumat v kontextu. Víte o tom, madam, že Tyrathkové neznají fikci? Prostě si nevymýšlejí a nedokáží pochopit lidské lži. Dokáží jedině zatajovat informace.“

„Tím chcete říct, že Spící bůh opravdu existuje?“ zeptala se Kelly.

„Ta historka musí mít nějaký pravdivý základ,“ odvětil Parker Higgens. „Jejich klanová struktura je silně formalizovaná. Jednotlivé rodiny se věnují témuž zaměstnání po mnoho generací. Rodina Sireth-AFL zjevně dostala za úkol předávat zprávu o Spícím bohovi. Hádám, že tatáž rodina se kdysi na generační lodi starala o elektroniku.“

„Tak proč vzpomínku prostě neuložili elektronicky?“ nechápala Kelly.

„Zřejmě ano. Ale Coastuc-RT je primitivní sídlo a Tyrathkové vždy používají jen nezbytně nutnou techniku. V té vesnici jistě žijí rodiny znalé konstrukce fúzních generátorů a počítačů, ale ještě je nepotřebují, a tudíž je nevyrábějí. Místo toho stavějí mlýnská kola a všechno počítají z hlavy.“

„To je divný,“ poznamenala Kelly.

„Ne,“ namítl Parker. „Je to logické. Výsledek inteligence bez imaginace.“

„Přesto se modlili,“ vrátila je k tématu Ione. „Věří v boha. To vyžaduje dost imaginace, nebo přinejmenším víry.“

„To si nemyslím,“ opáčil Kempster Getchell. Vycenil zuby, zjevně se dobře bavil. „Bavíme se tu o sémantice a o

elektronickém tlumočníkovi, často příliš doslovném. Vezměte si, kdy se ten Bůh v jejich dějinách objevil. Lidští bohové pocházejí z předvědeckých dob. Tisíce let se neobjevilo nové náboženství. Moderní společnost je skeptická k prorokům. Na všechno máme odpověď a co není nahrané na fleku, je lež.

Ale tady se bavíme o Tyrathcích, kteří nejen nelžou, ale dokonce najdou boha při cestě vesmírem. Mají stejné intelektuální analytické nástroje jako my, a přesto ho nazvali Bohem. A našli ho. To mě na tom vzrušuje, to je na tom nejdůležitější. Nepatří na jejich domovskou planetu a nemají ho odjakživa. Jedna z jejich generačních lodí narazila na něco tak neskutečně mocného, že tomu mezihvězdná rasa říká Bůh.“

„To by také znamenalo, že ten Bůh není jen jejich,“ doplnil Parker.

„Ano. Ale ať už je to cokoli, zachovalo se to k nim blahosklonně, dokonce dobrotivě. Jinak by to nepovažovali za *svého* Spícího boha.“

„Dost mocného, aby Tyrathky ochránil před posedlými lidmi,“ řekla Ione. „Alespoň to tvrdili.“

„Přesně tak. Ochrana vzdálená přinejmenším několik set světelných let.“

„Co by hergot mělo takovou moc?“ zahuhlala Kelly.

„Kempstere?“ pobídla Ione astronoma.

„Naprosto netuším. Ale označení ‚spící‘ naznačuje netečný stav, který jde změnit.“

„Modlitbou?“ opáčil skepticky Parker Higgens.

„Byli přesvědčeni, že je i na tu dálku uslyší,“ řekl Kempster. „Ten ploditel řekl ‚silnější než cokoli živého‘. Zajímavé. A ta dvojitá věž měla zachycovat jeho podobu. Rád bych v ní našel tvar nějakého nebeského tělesa nebo jevu, ale astronomie bohužel nic podobného nezná.“

„Zkuste hádat,“ ucedila ledově Ione.

„Je to mocné a visí to mezi hvězdami.“ Astronom se zamračil úsilím. „Hmmm. Smůla je, že neznáme měřítko. Možná malá mlhovina kolem neutronové dvojhvězdy, emisní

výtrysk bílé díry – ten by měl takový tvar. Ale ani jedna není netečná.“

„Ani by jim nepomohly proti posedlým,“ pravil Parker.

„Prostá existence toho objektu ale pěkně rozhýbala Kiinty,“ připomněla Ione. „A Kiinti dovedou vyrábět měsíce, v množném čísle.“

„Mohl by nám pomoci?“ zeptala se Kelly astronoma.

„Správný postřeh,“ řekl Kempster. „Velice vzdělaná rasa je přesvědčena, že jí Bůh pomůže proti posedlým. Tudíž může udělat totéž pro nás. Setkání se samozřejmě uskutečnilo před tisíci let. Kdo ví, nakolik Tyrathkové i při své věrnosti faktům pozměnili informace? A pokud šlo o jev spíš než o těleso, těžko vydržel dodnes. Konfederační astronomové koneckonců galaxii zmapovali poměrně důkladně a v okruhu deseti tisíc světelných let zaznamenali každou podivnost. Proto věřím hypotéze o netečném tělese. Musím uznat, že jste nám předložila krásnou hádanku, mladá dámo. Moc rád si poslechnu, co tam najdou.“

Kelly mávla rukou a předklonila se. „Vidíte?“ obrátila se na Ione. „Je to zásadní věc, jak jsem řekla. Dala jsem vám dost informací, ne?“

„Ano,“ odtušila přísně Ione.

„Takže dostanu povolení k odletu?“

„O co jde?“ nechápal Parker. „Jaké povolení?“

„Kelly chce navštívit Jupiter,“ řekla Ione. „K tomu potřebuje moje svolení.“

„Dostanu ho?“ skoro křičela Kelly.

Ione znechuceně nakrčila nos. „Ano. Teď, prosím, mlčte, pokud nebudete mluvit k věci.“

Kelly padla na pohovku, zuby výhružně vyceněné.

Parker si ji chvíli prohlížel a s výsledkem zkoumání nebyl vůbec spokojen, ale komentář si nechal pro sebe. „Zatím máme zoufale málo důkazů, ale podle mne nasvědčují, že Spící bůh je víc než pouhý přírodní úkaz nebo těleso. Třeba je to funkční Von Neumannův stroj, ten by měl z pohledu kultury s nižší

technologií jistě božské schopnosti. Nebo, nerad to říkám, jde o nějakou pradávnou zbraň.“

„Výrobek, který dokáže přes stovky světelných let napadnout posedlé. Šeredná představa,“ lekl se Kempster. „Slovo ‚spící‘ by se k němu ale hodilo tím spíš.“

„Jak říkáte, nemáme dost informací, abychom si mohli dovolit víc než jen hádat,“ pravila Ione. „To skončí. Problém je v tom, že s námi Tyrathkové přerušili styky. A my asi nemáme jinou možnost než se jich zeptat.“

„Rozhodně je to nejspolehlivější cesta, madam. Musíme zkoumat dál, neboť Spící bůh opravdu může existovat a snad i nějak přemoci posedlé. Kdybychom…“ Zarazil se, protože Ione náhle křečovitě sevřela opěrky křesla a vytřeštila oči. Parker si nedokázal představit, že v nich kdy uvidí takovou hrůzu.

Meredith Saldana doplul na můstek Arikary. Všechna křesla v bojové části byla obsazena a štábní důstojníci propátrávali místní prostor kolem Mirchuska.

Vklouzl do vlastního křesla a připojil se na displej taktické situace. Vlajková loď obíhala tisíc kilometrů od Tranquillity, všechna čidla a komunikační systémy vysunuté. Kolem nerotujícího kosmoportu a orbitálních průmyslových stanic poletovalo pár vesmírných lodí, osu právě oblétali dva jestřábi a od plynového obra mířily k habitatu tři tankery s nákladem He3. Kromě toho bylo vidět jen konfederační lodě. Fregaty hladce zaujímaly pozice ve formaci osm tisíc kilometrů kolem Tranquillity. Jejich zbraně podporovaly už tak velice silnou orbitální obranu. Devět sokolů Meredithovy letky teď prozkoumávalo okolí plynového obra kvůli špionážním automatům a lodím skrytým v prstenci. Nebylo pravděpodobné, že něco najdou, ale Meredith Saldana věděl, nakolik závisí úspěch léčky na utajení. Často si opakoval své motto: jsem dost paranoidní, ale je to dost?

„Poručíku Grese, hlaste situaci.“

„Sto procent v kontaktu, pane," odvětil zpravodajský důstojník. „Veškerá mezihvězdná doprava skončila. Ti dva jestřábi se vracejí z hypotetické orbity domovské planety Laymilů, kde rozmísťovali poslední vědecké sondy. Všichni uposlechli příkazu a vrátili se na Tranquillity. Tolerujeme provoz meziorbitálních plavidel s podmínkou, že o každém letu budeme vědět předem. Tranquillity nám zpřístupnila všechna čidla své orbitální obranné sítě, máme tedy dosah milion kilometrů. Jediná potíž je v tom, že habitat zřejmě nemá žádné detektory gravitonické distorze."

Meredith se zamračil. „To je směšné, jak najde červí díry?"

„Nevím, pane. Ptali jsme se, ale habitat odpověděl, že nám předává veškeré informace ze všech pozorovacích satelitů. Nenapadá mě jiný důvod, než že nám vévodkyně z Trosek odmítá prozradit všechny schopnosti habitatu."

Meredithovi se to nechtělo věřit. Mladá sestřenice na něj udělala překvapivě silný dojem, hlavně díky množství předsudků, jež musel po návštěvě přehodnotit. Byl si jistý, že pokud s nimi Ione nespolupracuje na sto procent, má pro to své důvody a ty jistě nepřizná.

„Doplníme tu mezeru vlastními detektory?" zeptal se.

„Ano, pane. Sokoli nás dokáží okamžitě upozornit. A vypustili jsme detekční družice. Až se rozmístí, najdou gravitonickou distorzi na čtvrt milionu kilometrů; to bude asi za dvacet minut a sokoly pak můžeme převést na jiný úkol."

„Výborně, v tom případě nebudeme dělat dusno."

„Rozkaz."

„Poručíku Rhoecu, prosím hlášení o sokolech."

„Rozkaz, pane admirále," odpověděl Edenita. „V Mirchuskových prstencích se rozhodně neskrývá žádná loď. Malé špionážní satelity nám ale mohou unikat. Zatím jsme vypustili dvě stě padesát vlastních družic, což nám dává slušnou pravděpodobnost zachycení jakéhokoli vysílání z prstenců. Myoho a Oenone vypouštějí další kolem

Mirchuskových měsíců, na nichž se nepřítel také může skrývat.“

„Výtečně. A co zbytek soustavy?“

„Už jsme sestavili plán skoků pro všechny sokoly, s nímž pokryjí systém za patnáct hodin. Bude to letmý průzkum, ale pokud je do vzdálenosti dvou astronomických jednotek od Mirchuska jakákoli loď, najdou ji. Volný prostor nepředstavuje při hledání takový problém jako okolí plynového obra.“

„Nabídlo se nám několik kapitánů jestřábů, pane admirále,“ dodal velitel Kroeber. „Prozatím jsem je odmítl s tím, že je admirál Kolhammer může potřebovat v další fázi.“

Meredith se ovládl a nesjel kapitána vlajkové lodě pohledem. „Už chápu. Sloužil jste někdy pod admirálem Kolhammerem, Mirceo?“

„Ne, pane, neměl jsem tu čest.“

„Tak pro vaši informaci, jestřábům velet nebude.“

„Rozumím, pane.“

Meredith zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet na celém můstku. „Dobrá práce, dámy a pánové. Zdá se, že jste nás zajistili téměř dokonale. Děkuji. Veliteli, odveďte, prosím, Arikara na dohodnuté souřadnice.“

„Rozkaz, pane.“

Na můstek se vrátila tíže a rostla až na třetinu gé. Meredith si prohlížel strategický displej a ukládal si do paměti konfiguraci sil. S výkonem mužstva byl spokojen, zvlášť po lalondském traumatu. Na rozdíl od některých vysokých důstojníků loďstva nepovažoval Meredith jestřáby za nenapravitelné zlo, na to si příliš vážil svého realismu. Pokud je má někdo zradit, bude to vnější síla, třeba špionážní automat. Ale jeho informace musí stejně sebrat loď.

„Poručíku Lowie, bylo by možné zlikvidovat všechny štěnice v prstenci elektromagnetickým pulzem?“

„To by vyžadovalo kompletní zamoření,“ odvětil zbraňový důstojník. „Pokud tam Organizace schovala satelit, bude dobře

chráněný a fúzní EMP nebude účinný dál než na dvacet kilometrů. Tolik bomb nemáme.“

„Chápu. To byl jen takový nápad. Rhoecu, rád bych měl na orbitě kolem Mirchuska pár sokolů, aby sledovali i červí díry mimo náš dosah. Jak se to podepíše na průzkumu soustavy?“

„Odhaduji zdržení o šest hodin.“

„Hergot, to je moc.“ Znovu pohlédl na taktický displej a poručil analytickým programům spočítat nejefektivnější řešení.

Sotva deset tisíc kilometrů daleko naskočil rudý bod obklopený čísly a symboly: z červí díry vylétá loď. A rozhodně pěkný kus od určených příletových zón. O vteřinu později se přidala další tečka a vzápětí ještě jedna. Pak čtvrtá. Pátá. Tři najednou.

„Co to má znamenat?“

„Nejsou to sokoli, pane,“ řekl poručík Rhoecus. „Spřízněná vlna je zticha. Neodpovídají Tranquillity ani našim sokolům.“

„Veliteli Kroebere, vyhlaste celé letce pohotovost. Rhoecu, zavolejte sokoly. Může mi někdo zařídit vizuální identifikaci?“

„Hned, pane,“ nadatoval poručík Grese. „Dva vetřelci jsou kousek od obranného satelitu.“

Ve vesmíru se otvíraly další a další červí díry. Arikara zatáhla chladiče a dálková čidla. Prudce zrychlila v původním směru.

„Mám to, pane admirále. Proboha, je to nepřítel.“

Signál optického čidla mu v nanonice vykreslil obraz černočerného orla s rozpětím křídel skoro dvě stě metrů. Nad chromovaným zobákem žlutě plály oči. Meredith Saldana ztuhl a schoulil se do křesla. Harpyje vypadala hrozivě.

„Krkavec, pane. Musí být z Valisku.“

„Děkuji, Grese. Identifikujte ostatní vetřelce.“

Taktický displej mu ukázal dvacet sedm posedlých bitekových lodí. Kolem se otvíralo dalších patnáct červích děr. Od vynoření prvního uplynulo pouhých sedm sekund.

„Všechno jsou to krkavci, pane, osm ptáků, čtyři fantastické rakety, zbytek připomíná obyčejné jestřáby.“

„Pane admirále, všichni sokoli skočili na Tranquillity," oznámil Rhoecus. „Posilují obranu habitatu."

Meredith sledoval jejich purpurové vektory na strategické simulaci. K ničemu, pomyslel si Meredith, je to k ničemu. Už proti sobě mají padesát osm krkavců. Taktický program dospěl k nesmyslně malé pravděpodobnosti úspěchu, i když letku podpoří orbitální obrana Tranquillity. Do blízkosti habitatu navíc skákali další a další krkavci.

„Veliteli Kroebere, dostaňte sem co nejrychleji tranquillitské strážní jestřáby."

„Rozkaz, pane."

„Pane!" zakřičel Grese. „Zachytili jsme další gravitonické distorze. Tentokrát adamitské lodě. Velký počet."

Taktický displej ukázal Meredithovi dvě malá souhvězdí červených teček. První se objevilo patnáct tisíc kilometrů od Tranquillity, druhé dalších patnáct za ním. Proboha, a to jsem si myslel, že na Lalonde to bylo zlé. „Poručíku Rhoecu."

„Ano, pane?"

„Ilex a Myoho okamžitě opustí formaci. Poletí na Avon varovat Trafalgar, co se tu stalo. Admirál Kolhammer nesmí za žádných okolností přiletět se svým loďstvem."

„Ale pane…"

„To byl rozkaz, poručíku."

„Ano, pane."

„Grese, dokážete identifikovat nové vetřelce?"

„Myslím, že ano, pane. Podle mě je to Caponovo loďstvo. Vizuální čidla rozpoznala válečné lodě, fregaty, pár křižníků, několik torpédoborců a spoustu ozbrojených kupeckých lodí."

Velké části taktického situačního displeje se rozmazaly do žlutých skvrn. Elektronické bitevní rušičky vypuštěné z krkavců se konečně dostaly z dosahu energistického pole a naskočily. Sokoli ale dál dodávali informace. Tranquillity už obklopovalo sedmdesát krkavců a sto třicet adamitských lodí ve dvou skupinách. Můstek Arikary ztichl.

„Pane," ozval se Rhoecus. „Ilex a Myoho vyskočili."

Meredith přikývl. „Dobře.“ Těžko mohl říci něco víc. „Veliteli Kroebere, oslovte, prosím, nepřátelskou flotilu. Zeptejte se… Zeptejte se, co chtějí.“

„Rozkaz, pane.“

Taktický počítač nadatoval poplach. „Vypustili bitevní vosy!“ zvolal Lowie. „Krkavci zaútočili.“

Na tak krátkou vzdálenost nedokázalo záři fúzního pohonu zamaskovat ani bojové pole. Každý krkavec vypustil patnáct vos. Vypálené raketové stupně se oddělily a munice zamířila na pětadvaceti gé ze všech stran přímo k habitatu. Přes tisíc střel vytvořilo světelnou oprátku a ta se rychle stahovala.

Meredithovi naskočily do nanoniky taktické programy. Teoreticky by útok dokázal odrazit, ale nezbyly by mu žádné rezervy. A musí rozhodnout hned.

Byla to beznadějná situace, instinkt se v něm svářil se smyslem pro povinnost. Nepřítel ale útočí na konfederační občany a u Saldanů se povinnost kryla s instinktem.

„Všechny síly do obrany,“ zavelel Meredith. „Pal.“

Z komor všech lodí jeho letky vylétly bitevní vosy. Zároveň vypálily i obranné družice habitatu. Prostor kolem habitatu na chvíli přestal být vakuem. Tranquillity zahalily žhavé zplodiny čtyř tisíc bitevních vos mlhovinou tyrkysových a nefritových iontů. Ze špiček všech hvězdodrapů vykvetly lístky blesků, výboje hned mizely v chaoticky nestabilním energetickém víru.

Z přistávacích říms habitatu vzlétali jestřábi, přes padesát se jich připojilo k boji. Meredithův taktický program přehodnotil situaci. Pak Meredith uviděl, že pár jestřábů mizí v červích děrách. Nemohl jim to mít za zlé.

„Přišla zpráva, pane admirále,“ ohlásil spojový důstojník. „Nějaký Luigi Balsmao tvrdí, že je velitelem organizační flotily. Vzkazuje: vzdejte se a přidejte se k nám, nebo zemřete a přidejte se k nám.“

„Šašek,“ zavrčel Meredith. „Předejte zprávu vévodkyni z Trosek, je to stejně její rozhodnutí jako moje. Nejvíc budou trpět její lidé.“

„Do prdele! Pane, další salva bitevních vos. Tentokrát z adamitských lodí.“

Na Luigiho rozkaz vypálilo všech sto osmdesát organizačních lodí po pětadvaceti bitevních vosách přímo na habitat. Antihmotové motory jim udělily zrychlení čtyřiceti gé.

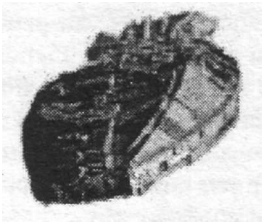

14

Hvězda nebyla ani natolik důležitá, aby dostala jméno. Kartotéka Konfederačního loďstva ji katalogovala jako DRL0755-09-BG. Šlo o obyčejný typ K se světlem laděným na spodní konec oranžového spektra. První průzkumná loď zdejší planety neprohlížela ani dva týdny. Obíhaly tu tři nezajímavé kusy skály na vnitřních drahách a dva plynoví obři stejně nevyužitelní jako vnitřní planety. Vzdálenější z nich měl průměr čtyřicet tři tisíc kilometrů a studený povrch bez obvyklé bouřlivé atmosféry. Vnitřní plynový obr byl díky rovníkovému průměru sto padesát tři tisíc kilometrů větší než Jupiter a tím vzbudil zájem palubního astronoma. Obíhalo ho osmnáct měsíců, dva z nich měly i hustou atmosféru z dusíku a metanu. Složité proplétání gravitačních polí zabránilo tvorbě stabilního prstence, ale všechny větší oběžnice s sebou táhly slušná mračna asteroidového smetí.

Průzkumná loď považovala zlatý důl čistých asteroidových minerálů za ideální místo pro edenitské habitaty. Vlastnické firmě se dokonce podařilo prodat předběžné výsledky průzkumu na Jupiter. Ale průměrnost DRL0755-09-BG opět hrála proti osídlení. Plynový obr byl sice pro habitaty vhodný, ale nijak výrazně; bez terrakompatibilní planety by Edenité neměli trh, a tak ztratili zájem. DRL0755-09-BG upadla na dvě stě patnáct let v zapomnění, navštěvovaly ji jen konfederační patroly, zda neslouží k nelegální výrobě antihmoty.

Když Jozue uviděl výstup z optických čidel Lady Mac, nechápal, proč se Konfederace vůbec obtěžuje.

Vypnul spojení a rozhlédl se po můstku. Alkad Mzuová ležela na jednom rezervním křesle, oči zavřené, aby si nerušila datovaný výhled. Monica a Samuel postávali vzadu jako vždy. Jozue je na můstku neviděl rád, ale tajné služby odmítaly Mzuovou spustit z očí.

„Tak fajn, paní doktorko, co teď?“ zeptal se. Podle jejích pokynů skočil půl milionu kilometrů nad jižní pól vnitřního plynového obra, na dosah jeho mocné magnetosféry. Získali tak nádherný výhled na všech osmnáct měsíců.

Alkad se zavrtěla, ale oči neotevřela. „Nařiďte, prosím, anténu na nejsilnější vysílání směrem k orbitě sto dvacet pět tisíc kilometrů nad rovníkem. Až budete hotov, dám vám kódy.“

„Tam měla Včelka zaparkovat?“

„Ano.“

„Fajn. Sarho, zařiď to, prosím tě. Počítej s chybou dvacet tisíc kilometrů. Netušíme, v jakým byli stavu, když sem přiletěli. Pokud se neozvou, pojedeme spirálu až k orbitě posledního měsíce.“

„Rozkaz, šéfe.“

„Kolik lidí na tý vaší lodi zůstalo, paní doktorko?“ zeptal se Jozue.

Alkad přerušila spojení s vnějšími čidly. Nechtělo se jí. Tohle je její cíl, hvězda označená nesmyslnou kombinací písmen a čísel, již s sebou třicet let tahala jako talisman. Celou dobu věřila, že tady na ni čeká, vymyslela miliony větiček, kterými ho uvítá, nacvičila miliony láskyplných pohledů. Ale když konečně dorazila a uviděla tu bledě jantarovou hvězdu na vlastní oči, pochybnosti se do ní zakously jako omrzlina. Kvůli osudu a lidské nespolehlivosti všechny ostatní části jejich plánu zkrachovaly. Opravdu to teď bude jiné? Podsvětelný let na dva a půl světelného roku. Jak to ten mladý kapitán řekl? Nesmysl. „Devět,“ zašeptala. „Mělo by jich být devět. Je to problém?“

„Ne. Lady Mac je pobere.“

„Dobře.“

„Už jste si promyslela, co jim řeknete?“

„Promiňte?“

„Proboha, doktorko, přišli o domovskou planetu, Alchymistu nemůžete použít, mrtvoly dobývají vesmír a je tajný služby internujou na Tranquillity až do smrti. Vy jste měla třicet let na smíření s genocidou a pár neděl na posedlý. Oni žijou v roce 2581 a chtějí dotáhnout vojenskou misi. Myslíte si, že to skousnou s klidem a v pohodě?“

„Matičko Boží.“ Další problém, a to ještě ani neví, jestli přežili.

„Anténa je nastavená,“ ohlásila Sarha.

„Díky,“ odtušil Jozue. „Fajn, doktorko, nadatujte kód do letovýho počítače. A pak si dobře rozmyslete, co jim chcete říct. A koukejte to vymyslet pořádně, protože s Lady Mac rozhodně nepoletím k nasraný lodi plný antihmoty.“

Mzuová vyslala mikrovlnami osobní kód. Sarha dohlížela na pohyb antény po kruhové rovníkové orbitě. Nikdo se neozval, ale tak rychle odpověď nečekala. Zkusila stejný úhel ještě dvakrát a pak namířila o kousek výš nad rovník.

Na odpověď si počkali pět hodin. Napětí na můstku nevydrželo ani půl hodiny. Ashly, Monica a Voi právě v kuchyňce připravovali svačinu, když se Saře v hlavě rozsvítila nad planetou malá zelená jiskřička. Hned zapnula analytické a filtrovací programy, aby odrušila neustálý šum obří magnetosféry. Z trupu Lady Mac se vysunuly dvě pomocné antény a roztáhly širokopásmové sítě.

„Někdo tam je,“ prohlásila Sarha. „Slabej signál, ale drží se. Standardní komunikační protokol KVA, loď se ale neidentifikuje. Jsou na eliptický orbitě devadesát jedna tisíc na sto sedmdesát tisíc kilometrů, sklon čtyři stupně. Právě teď letí devadesát pět tisíc kilometrů nad horní hranicí atmosféry.“ Uslyšela zajíkavý vzdech a rozhlédla se po můstku.

Alkad Mzuová ležela na svém křesle, všechny svaly ztuhlé v křeči. Nervová nanonika stěží stíhala odpojovat nervy. Sarha

v jejích očích přesto uviděla slzy. Když Alkad mrkla, kapky se rozlétly po můstku.

Jozue hvízdl. „To je slušný, paní doktorko. Vaši kámoši mají pořádnou kuráž, to se jim musí nechat."

„Jsou naživu," vzlykala Alkad. „Matičko Boží, oni jsou naživu."

„Je tady Včelka," opáčil chladně Jozue, „ale to nic neznamená. Zatím máme jenom automatickou odpověď jejich vysílače. Co se má stát teď? Loď vypne kapitánovi stázi?"

„Ano."

„Fajn. Sarho, sleduj Včelku. Beaulieuová, Liole, letovou pohotovost. Dahybi, nabij uzliny, chci si nechat zadní vrátka, když se něco posere." Začal počítat vektor k Včelce.

Lady Mac spustila trojici fúzních motorů a záhy dosáhla tří gé. Mířila kolem plynového obra nad neosvětlenou stranu.

„Změna signálu," ohlásila Sarha. „Podstatně zesílil, ale pořád je to nezaostřený vysílání. A je to zpráva, jenom AV."

„Tak paní doktorko, teď je to na vás," řekl Jozue. „Buďte přesvědčivá."

Ke Včelce jim ještě zbývalo čtyři sta padesát tisíc kilometrů, což představovalo nepříjemné zdržení. Alkad, zatlačená do křesla, mohla pohybovat jen očima dolů a nahoru k holomonitoru. Fialový opar se pomalu rozplynul a na monitoru naskočil záběr z můstku Včelky. Vypadal jako po nájezdu pirátů, zpod odloupaných panelů lezly dráty a vybrakované tištěné desky, za rozbitým obložením stěn bylo vidět napůl rozebrané přístroje. K nepořádku přispívala i tlustá vrstva jinovatky. Za dlouhá léta beztíže se všechny uvolněné součástky, odpadky, kusy oblečení a nástroje usadily na místě posledního dotyku se stěnou a teď připomínaly napůl vylíhnuté kukly mechanického hmyzu. Celou místnost pokrývaly hranaté stíny a proměňovaly ji v obraz gotické anarchie. Jediné osvětlení poskytovala tenká nouzová baterka v ruce kohosi neznámého.

„Tady kapitán Kyle Prager," řekla postava ve skafandru SII. „Podle letového počítače jste spustili náš aktivační kód. Alkad, snad jsi to ty. Slyšíš mě? Už mi nezbylo moc čidel. Hergot, už mi tu nefunguje skoro nic."

„Slyším tě, Kyle," odpověděla Alkad. „A opravdu jsem to já, Alkad. Vrátila jsem se pro vás. Jak jsem slíbila."

„Matičko Boží, opravdu jsi to ty? Mám špatný obraz, vypadáš… jinak."

„Jsem stará, Kyle. Hodně stará."

„Bylo to jenom třicet let, pokud není relativita ještě divnější, než jsme si mysleli."

„Kyle, prosím tě, je tam Peter? Je naživu?"

„Je v pořádku."

„Všemocná Matko. Určitě?"

„Ano. Právě jsem zkontroloval jeho stázovou kabinu. Přežilo nás to šest."

„Jenom šest? Co se stalo?"

„Před pár lety jsme ztratili Tane Ogilieho, když šel ven opravit motor. Jinak bychom nezabrzdili tady na orbitě, za osmadvacet let systémy dost zeslábly. Antihmotový pohon je po té době bohužel hodně radioaktivní. Tane dostal smrtelnou dávku i přes speciální skafandr."

„Matičko Boží, to je mi líto. A co zbylí dva?"

„Jak jsem řekl, systémy dost zchátraly. Stáze tě sice odřízne od času, ale sama komora stárne. Ty dvě přestaly fungovat někdy za letu, mrtvoly jsme našli až při brzdění. Oba spáchali sebevraždu."

„Chápu," odtušila roztřeseným hlasem.

„Co se stalo, Alkad? Proč nemáš uniformu garissanského loďstva?"

„Omuťani to udělali, Kyle. Přesně to, čeho jsme se báli. Ty svině to opravdu provedly."

„Jak to dopadlo?"

„Nejhůř. Šest protiplanetárních pum."

Jozue se odpojil od komunikačního okruhu a obrátil pozornost k letu. Něco prostě slyšet nemusí; například reakci člověka, který ztratil domovskou planetu.

Čidla Lady Mac pozvolna shromažďovala informace o Včelce a letový počítač zpřesňoval původní odhad dráhy. V silném magnetickém a elektromagnetickém poli plynového obra to nebylo snadné. I tak vysoko nad atmosférou byl vesmír plný husté iontové polévky s nudlemi energetických proudů.

Jozue podle údajů několikrát změnil letový vektor. Lady Mac už letěla nad zastíněnou stranou planety, částicové víry kolem přídě růžově zářily v magnetickém poli. Podpůrné obvody vyváděly jako splašené.

Beaulieuová a Liol měli co dělat, aby všechny poruchy včas našli a odstranili. Jozue sledoval, jak si jeho bratr vede, a nenašel v jeho práci jedinou chybu. Byl by z něj dobrý lodník. Možná bych mu mohl nabídnout Melvynovo místo, ale Liol by ho z hrdosti nepřijal. Nějak to ale půjde.

Napojil se zpátky na komunikační okruh. Kyle Prager byl ještě v šoku a právě Alkad nadával za dohodu s agenty a s Ione.

„Sama víš, že ho nemůžu nikomu vydat," říkal právě. „Nemělas je sem vodit, dohoda nedohoda."

„A nechat vás tu shnít?" namítla Alkad. „To jsem nemohla udělat. Je tu Peter."

„Proč ne? Počítali jsme s tím. Zničili bychom Alchymistu a pak začali volat o pomoc. To dobře víš. A pokud jde o ten nesmysl s mrtvými…"

„Matičko Boží. Sami jsme vás těžko našli, a to jsem věděla, kde hledat. V jakém stavu byste byli za pět let? Kromě toho za pět měsíců nemusí existovat žádná Konfederace, natožpak za pět let."

„Pořád lepší než riziko, že někdo okopíruje Alchymistu."

„Ode mne se o jeho principu nikdo nedozví."

„No jistě, ale vládám to nedá. Nesmějí se o něm dozvědět."

„Doslechly se už před třiceti lety, a přesto ho nikdo nevyrobil. Tahle záchranná mise má zajistit poslední slabý článek.“

„Alkad, chceš po nás moc. Musím tě odmítnout. Když se k nám pokusíte připojit, vypustím antihmotu. Máme jí dost.“

„Ne!“ zaječela Alkad. „Máš tam Petera!“

„Tak se držte dál od nás.“

„Kapitáne Pragere, tady kapitán Calvert. Rád bych vám nabídl jednoduché řešení.“

„Tak prosím,“ odvětil Prager.

„Shoďte Alchymistu na planetu. Spojíme se s vámi, až ho zničíte. Můžu vás ujistit, že se mi k vám vůbec nechce, dokud máte tu věc na palubě.“

„To bych rád, kapitáne, ale nějakou dobu nám potrvá zkontrolovat stav raketového nosiče. Pak budeme muset doplnit antihmotu. A i kdyby všechno vyšlo, stejně ho můžete zkusit zachytit v letu.“

„Trpíte děsným stihomamem, kapitáne.“

„Proto jsem přežil třicet let.“

„Tak to zkusíme jinak. Kdybysme byli posedlí nebo piráti, vůbec bysme sem nelezli. Máme vaši doktorku. Jste voják a víte, že z člověka jde vyrazit jakákoli informace. A rozhodně bysme si nevymýšleli tu slátaninu s posedlýma. Ale nejsme posedlí a myslíme to s vámi dobře, tak jsme vám řekli pravdu. Takže mě poslouchejte. Jestli nám nevěříte, klidně vypusťte antihmotu a zabte se.“

„Ne!“ zařvala Alkad.

„Tiše, paní doktorko. Ale napřed strčíte toho Petera Adula do skafandru, vystřelíte ho z lodi a počkáte, až si ho sebereme. Nesmí zemřít, protože ví, jak postavit Alchymistu. Dostali by ho posedlí. Jste povinnej chránit tajemství. Až ho nabereme, klidně vás osobně rozstřílím na sračky.“

„A s radostí, viďte?“ ozval se Prager.

„To teda jo. Po tý šílený honičce za doktorkou to chci dotáhnout do konce.“

„Možná je to mizerným obrazem, pane kapitáne, ale připadáte mi velice mladý.“

„V porovnání s většinou kapitánů asi jsem. Ale taky jsem vaše jediná naděje. Buď umřete, nebo odletíte se mnou.“

„Kyle,“ naléhala Alkad. „Pro Svatou Pannu!“

„No dobrá. Kapitáne Calverte, můžete se spojit se Včelkou a evakuovat moji posádku. Potom loď zničíme i s Alchymistou.“

Jozue slyšel, jak si někdo na můstku hlasitě oddychl. „Díky, kapitáne.“

„Proboha, to je ale nevděčnej parchant,“ ulevil si Liol. „Za tu záchranu ho pěkně zkásni, Joshi.“

„Teď už nikdo nemůže pochybovat,“ zakuckal se smíchy Ashly. „Jsi rozhodně Calvert, Liole.“

Včelka byla v ubohém stavu. Čím byli blíž, tím víc poruch zjišťovali. Obě lodi obíhaly nad temnou stranou, z planety zbýval tenký, ale jasně žhnoucí srpek. Lady Mac díky tomu měla ostrý obraz už v deseti kilometrech.

Válečná loď přišla o obložení celé spodní čtvrtiny trupu, motory obklopovala jen holá příhradové konstrukce. Mezi stroji prosvítala šestihranná struktura nosníků. Některé přístroje k lodi na první pohled nepatřily a trčely ven z míst, kde původní díly selhaly. Směrem k přídi vypadal trup relativně neporušený. Zbýval na něm jen zlomek ochranné pěny, pouhé spečené hrudky. Dlouhé stříbřité šrámy v jednovazném křemíku vyprávěly o množství srážek s mezihvězdným smetím. Na místech, kde na okamžik vypadl přetížený generátor molekulárních vazeb, zely stovky drobných kráterů. Díry vedly až pod obložení, kde částice skončily v přístrojích nebo nádržích. Let nepřežilo jediné čidlo. Loď měla vysunuté jen dva chladiče a ty vypadaly strašně; jednomu chyběl celý segment, jako by ho něco ukouslo.

„Přijímám silný magnetický vlny,“ oznámila Beaulieuová na posledním kilometru. „Tepelně a elektricky je ale loď skoro

mrtvá. Kromě pomocnýho fúzního generátoru a tří stázových komor tam nic nefunguje.“

„Nefungujou jim ani manévrovací trysky,“ doplnil Liol. „Roztočili se, otáčka trvá osm minut a devatenáct sekund.“

Jozue zkontroloval radar a propočítal spirálový vektor k přechodové komoře porouchané lodi. „Můžu přistát a zastavit vás,“ nadatoval kapitánu Pragerovi.

„To je k ničemu,“ odvětil Kyle Prager. „Přechodová komora to dostala a pochybuji, že fungují úchyty. Když zůstanete za námi, můžeme přeletět ve skafandrech.“

„Rozumím.“

„Kapitáne,“ ohlásila Beaulieuová. „Dva fúzní pohony. Blíží se k nám.“

„Ježíši Kriste!“ Napojil se na čidla. Půl obrazu pokrýval meruňkový oceán polární záře. Nad ním se klenul hvězdnatý dóm, pohyb drobných měsíců byl pozorovatelný pouhým okem. Dvě jasnější hvězdy hned za ekliptikou obklopovala hejna červených symbolů. Když Jozue přepnul na infra, rozzářily se. Počítač už odhadl dráhu. Vektory mířily přímo k Lady Mac.

„Vzdálenost zhruba dvě stě tisíc kilometrů,“ řekla Beaulieuová dokonale nevzrušeným syntetizovaným hlasem. „Mám signaturu plazmatu, vypadá to na naše známé Urschela a Raima. Fúzní pohony vykazujou stejný chyby. Na palubě jsou rozhodně posedlí.“

„Kdo jiný?“ zabručel Ashly.

Alkad se zoufale rozhlédla po můstku, ale nikdo se jí nepodíval do očí. Všichni upírali zrak na kapitána. Měl zavřené oči a mezi obočím vrásku. „Na co čekáte?“ zeptala se. „Vezměte trosečníky na loď a utečte. Posedlí jsou moc daleko, neohrozí nás.“

Sarha mávla rukou. „Teď jsou,“ sykla, „ale dlouho nebudou. A na skok jsme příliš nízko nad planetou. Potřebujeme nabrat sto třicet tisíc kilometrů. Jinými slovy být

tam, kde jsou oni. Nemůžeme rovnou nahoru, vletěli bysme jim do náruče.“

„Tak… co budeme dělat?“

Sarha ukázala na Jozueho. „On něco vymyslí. Pokud existuje cesta ven, on ji najde.“

Alkad překvapilo, jak uctivě mluví obyčejně prostořeká astronautka o svém kapitánovi. Pak si uvědomila, že na něj všichni lodníci hledí jako na proroka. Znejistěla.

Jozue otevřel oči. „Máme tu problém,“ oznámil hrobovým hlasem. „Díky vejšce mají slušnou taktickou výhodu.

Nenašel jsem jedinej vektor.“ Svěsil koutky. „Tentokrát tu není ani Lagrangeův bod. A stejně bych to nad plynovým obrem nerisknul.“

„Co zkusit prak?“ navrhl Liol. „Vezmi to přímo dolů a nech se na druhý straně vyhodit.“

„To znamená letět tři sta tisíc kilometrů. Lady Mac je nejspíš rychlejší než organizační lodě, ale oni mají antihmotový vosy. Pětačtyřicet gé fakt neutáhneme.“

„Proboha.“

„Beaulieuová, zaměř na ně komunikační paprsek,“ rozkázal Jozue. „Když se ozvou, zeptej se, co chtějí. Je to sice jasný, ale potvrzení není na škodu.“

„Rozkaz, kápo.“

„Doktorko, šlo by na ně vystřelit Alchymistu?“

„Ne,“ odvětila stručně.

„Hergot, ženská, není čas se hrabat v morálce. Vy to nechápete? Nemáme jinou možnost. Žádnou. Ta zbraň je naše jediná výhoda. Když je nezabijeme, dostanou vás i Petera.“

„Nejde o morálku, kapitáne. Není fyzicky možné použít Alchymistu proti lodi.“

„Ježíši.“ Nedokázal tomu uvěřit. Doktorka ale vypadala upřímně zděšená. Intuice ho přesvědčila, aby jí věřil. Navigační program stále navrhoval další vektory. Tupá rutina prověřovala všechny možnosti, jestli tak náhodou nenarazí na tu pravou. Návrhy střídaly jeden druhý, hlavou mu křižovaly

maličké purpurové blesky. Započítat divoké karty, oblety měsíců, Lagrangeovy body. Modlit se! Nic nepomohlo. Organizační fregaty byly v příliš výhodném postavení. Mohl doufat jen v Alchymistu, nejstrašnější zbraň, ale jako by bral atomovku na dva mravence.

Dostal jsem se až k lodi, která ho nese. Teď nemůžu prohrát, v sázce je příliš mnoho.

„Tak fajn, paní doktorko. Chci přesně vědět, co ten váš Alchymista umí a jak to dělá.“ Luskl prsty na Monicu a Samuela. „Když to přežijeme, zůstanu nadosmrti na Tranquillity, ale teď to musím vědět.“

„Dobře Calverte, zůstanu tam klidně s váma, jestli nás to zachrání, ale dostaňte nás ven,“ řekla Monica.

„Jozue,“ namítla Sarha, „to nemůžeš.“

„Dej mi jinou možnost. Liol je pro. Zdědí po mně Lady Mac.“

„Sloužím pod tebou, Joshi. Je to tvoje loď.“

„To ti došlo brzo. Nadatujte mi ten soubor, Alkad. Hned, prosím vás.“ Informace mu naskákaly do hlavy. Teorie, použití, stavba, vypuštění, operační parametry. Všechno pěkně uspořádané s užitečnými odkazy. Nákres, jak zničit hvězdu. Stačilo by mít jich dost a člověk zlikviduje galaxii, vlastně by šlo i… Jozue se rychle vrátit k aktuální situaci a zadal do prostých rovnic doktorky Mzuové své hodnoty.

„Prokrista, Alkad, vy jste fakt dost nebezpečná.“

„Dostanete nás z toho?“ zeptala se Monica. Chtěla na něj zařvat, tak ji štval jeho nesnesitelný klid.

Jozue na ni mrkl. „Samozřejmě. Koukněte, v tý železárně jsme to tak schytali, protože to není moje parketa. Tohle jo. Ve vesmíru vyhrajeme.“

„To myslí vážně?“ obrátila se Monica k ostatním přítomným.

„Jo,“ přitakala Sarha. „Když mu někdo sáhne na Lady Mac, má co dělat s jeho egem.“

***

Louise nevěděla, co si má o High Yorku myslet. AV-projektor v salonku na Jamraně jí promítal obraz do optického nervu po celou dobu přistání. Neviděla barvy, dokonce ani hvězdy. Asteroid příliš nepřipomínal souměrný válcový Phobos, to spíš rozmazanou bramboru. Z pomačkaného povrchu trčely na všechny strany mechanické výrůstky, i když Louise si nebyla příliš jistá, jestli správně odhadla měřítko. Pokud ano, pak byly mechanismy větší než největší loď, jaká kdy brázdila norfolkská moře.

Fletcher byl s ní. Z jeho sporých komentářů vyrozuměla, že chápe ještě méně než ona.

Genevieve si ve své kajutě samozřejmě hrála s procesorovým blokem. V jednom z Pieriho mladších bratranců našla spřízněnou duši; společně pak celé hodiny veleli plukům Trafalgarských zelenokabátníků nebo bruslili bludištěm pětirozměrného prostoru. Louise nebyla s vášní své sestry příliš spokojena, ale na druhou stranu si oddechla, že ji nemusí po celou dobu letu bavit.

AV-obraz zabral diskový kosmoport High Yorku a zastínil celý asteroid. Stěnami proniklo vysokofrekvenční kvílení a Jamrana poskočila vpřed. Po Zemi stále ani stopy. Louise se na ni těšila. Byla si jistá, že kdyby požádala Pieriho, jistě kvůli ní na planetu zaměří optické čidlo, ale celá Bushayova rodina měla právě plné ruce práce s přistáním.

Louise požádala procesorový blok o aktuální letové informace a důkladně prostudovala všechny údaje. „Do přistání zbývají čtyři minuty," oznámila Fletcherovi. Čtyři minuty, pokud všechny grafy a čísla pochopila správně.

Většinu letu strávila nad didaktickými programy a díky nim už rozuměla jednodušším funkcím procesoru. Naučila se sama ovládat lékařskou nanoniku a nepřetržitě sledovat zdravotní stav dítěte. Měla z toho dobrý pocit. V Konfederaci je život plný elektroniky a nikdo se nad tím nepozastavuje.

„Proč jste tak roztěkaná, má paní?“ zeptal se Fletcher. „Jsme u konce putování. Z milosti našeho Pána jsme znovu zmohli nanejvýš nepříznivé okolnosti. Navrátili jsme se na matičku Zemi, do kolébky lidstva. Byť mne děsí, co se mi přihodilo, nemohu než jásat radostí.“

„Nejsem roztěkaná,“ odsekla.

„No tak, má paní.“

„Dobře. Podívejte, nejde o to, že jsme se dostali až sem. Jsem také ráda. Zřejmě je to pošetilost, ale moc mě těší, že jsem na Zemi. Je stará a silná; pokud mají být lidé někde v bezpečí, potom tady. A právě v tom je potíž. Trápí mě, co řekl Endron.“

„Však víte, že vám pomohu se vším, co bude v mých silách.“

„S tímhle ne. O to jde. Endron říkal, že se nedostaneme přes kosmoport High Yorku, že tu narazíme na nesmírně přísnou kontrolu. Nebude to jako na Phobu. A Pieri říkal totéž. Je mi líto, Fletchere, ale dál se nedostaneme, opravdu tomu nevěřím.“

„A přece musíme,“ zašeptal. „Ďábel Dexter nesmí nabýt vrchu. Nebude-li zbytí, vydám se vojsku a varuji vládce Země.“

„Ach ne, Fletchere, to nesmíte. Ublížili by vám, to nemohu dopustit.“

„A přeci o mně pochybujete, paní Louise. Cítím bolest vašeho srdce a želím jí.“

„Nepochybuji o vás, Fletchere. Jenže… když se nedostaneme dál, nedostane se tam ani Quinn Dexter. Takže jsme to všechno podnikali nadarmo. Nechci se s tím smířit.“

„Dexter je silnější než já, má paní. Tu hořkou vzpomínku mi z paměti nic nevymaže. Rovněž je vychytralý a nelítostný. Pokud je ve zbroji hrdinných obránců Země jediná skulinka, najde ji.“

„Nebesa, to snad ne. Pomyšlení, že Quinn řádí na Zemi, je pro mne příliš hrůzné.“

„Tak jest, má paní.“ Stiskl jí ruku, aby podtrhl své odhodlání. Obyčejně se dotyku s lidmi vyhýbal. Skoro jako by je nechtěl nakazit.

„Proto mi musíte slíbit, že padnu-li, ponesete dál mou pochodeň. Musíme varovat svět před ďábelskými plány Quinna Dextera. A pokuste se najít onu Bannethovou, o níž hovořil s takovou záští. Povězte jí o něm, o nebezpečí, jež jí hrozí.“

„Zkusím to, Fletchere. Přísahám.“ Fletcher byl hotov obětovat svůj čerstvý život a věčnou příčetnost, aby zachránil ostatní. Ona chce jen sobecky najít milence. „Při vysedání dávejte pozor,“ upozornila ho.

„Svěřím se do rukou Božích, má paní. A když mne chytí…“

„Nechytí!“

„Vaše odvaha pramení z křehkého přesvědčení, paní. Pokud vím, sama jste mne varovala, co nás ještě čeká.“

„Já vím.“

„Odpusťte, má paní. Opět se mi nedostává taktu.“

„O mě si starosti nedělejte, Fletchere. Mě do stáze nestrčí.“

„Pravda, má paní, z toho mám hrůzu. Hluboko v srdci jsem si jist, že takovou temnou nicotu nepřekonám.“

„Zachráním vás,“ zapřisáhla se. „Když vás strčí do stáze, vypnu pole. Najmu si právníky.“ Poplácala si náprsní kapsu s kreditním diskem. „Peněz mám dost.“

„Doufejme, že budou stačit, má paní.“

Usmála se na něj tak vesele, jak to šlo. A je to tady.

Jamrana se zachvěla, beztíží se rozlétla hejna odpadků. Centrální šachtou zaduněl kov, to trup zachytily svorky kosmoportu.

„To je divné,“ zašeptala Louise. Displej jejího procesoru se celý změnil.

„Něco se stalo, paní?“

„Snad ne. Je to prostě zvláštní. Pokud tomu dobře rozumím, kapitán umožnil kosmoportu úplný přístup do letového

počítače. Teď v něm pouštějí nějaký strašně složitý program a kontrolují všechno na palubě.“

„To je špatně?“

„Nevím.“ Louise ztuhla a nejistě se rozhlédla. Odkašlala si. „Také se napojili na vnitřní kamery. Dívají se na nás.“

„Ach tak.“

„Pojďte, Fletchere. Musíme se připravit k odchodu.“

„Jistě, madam. Jak si přejete.“

Bez mrknutí oka zapadl zpátky do role čeledína. Louise mohla jen doufat, že kamery nezachytily jeho potutelný úsměv.

Genevieve měla kajutu plnou čtyřpalcových světelných krychlí různých barev. V nich byli jako v akváriu uvěznění malí tvorečkové. Sotva Louise aktivovala dveře, projekce ztuhla a orchestrální rock utichl.

„Gen! Už máš mít dávno zabaleno. Jsme tady, přistáli jsme.“

Vyčerpaná sestřička na ni přes průhledné kostky upřela zarudlé oči. „Právě jsem odzbrojila osm trogoloiských válečníků. Tak daleko jsem se nikdy nedostala.“

„No nádhera. Tak si koukej zabalit, dohraješ to příště. Jdeme.“

Genevieve se vzdorně zamračila. „To není fér! Kdykoli někam vlezeme, už musíme pryč.“

„Protože jsme na cestách, hlupáčku. Za pár týdnů budeme na Tranquillity, tam můžeš klidně zakořenit a nechat si z uší vyrůst větvičky.“

„Proč prostě nezůstaneme na lodi? Ve vesmíru na nás posedlí nemůžou.“

„Protože věčně se létat nedá.“

„Nechápu…“

„Gen, koukej poslouchat. Vypni tu věc a zabal si věci. Hned!“

„Nejsi máma.“

Louise ji zpražila pohledem. Genevieve konečně povolila a dala se do pláče.

„Ach, Gen.“ Louise přelétla stísněnou kajutu a objala sestřičku. Vypnula herní procesor, zářivé cihly zajiskřily a zmizely.

„Já chci domů,“ natahovala Genevieve. „Domů na Cricklade, ne na Tranquillity.“

„Je mi to hrozně líto,“ utěšovala ji Louise. „Moc jsem se ti nevěnovala, viď?“

„Musíš se starat o spoustu věcí.“

„Kdy jsi naposledy spala?“

„Včera.“

„Hmmm.“ Louise jí zvedla bradu a prohlédla si tmavé kruhy pod očima.

„V beztíži nedokážu usnout,“ přiznala se Genevieve. „Pořád mám pocit, že padám, a z toho se mi dělá knedlík v krku. Je to hrozné.“

„Na High Yorku půjdeme do hotelu v biosféře. Obě se pořádně vyspíme v poctivé posteli. Co ty na to?“

„Asi jo.“

„Tak vidíš. Jen si představ, kdyby nás teď viděla paní Charlsworthová. Dvě neprovdané dívky z lepší rodiny cestují vesmírem bez doprovodu a právě se chystají navštívit dekadentní pozemské archologie.“

Genevieve se zkusila usmát. „Z toho by ji trefil šlak.“

„Bezpochyby.“

„Louise, proč nesmíme mít doma takovéhle procesory? Už se bez něj neobejdu.“

Louise neškodný přístroj otočila v dlani. „Utekly jsme posedlým a přeletěly jsme půl galaxie. Snad si nemyslíš, že nedokážeme propašovat takovou maličkost na Cricklade?“

„Ne.“ Genevieve se usmála. „Všichni doma puknou závistí. Nemůžu se dočkat, jak se bude tvářit Jane Walkerová, až jí řeknu, že jsme byly na Zemi. Pořád se vytahuje rodinnými prázdninami na ostrově Melton.“

Louise ji políbila na čelo a objala ji. „Zabal si. Sraz za pět minut v přechodové komoře.“

Zbýval jim už jen jeden trapný okamžik. Celá Bushayova rodina jim chtěla dát v přechodové komoře sbohem. Zoufalý Pieri se musel ovládat kvůli rodičům a hejnu sourozenců. Podařilo se mu vtisknout Louise platonický polibek na tvář, dostatečně dlouhý. „Můžu tě tu stejně provést?“ zašeptal.

„Doufám.“ Oplatila mu úsměv. „Uvidíme, jak dlouho se tu zdržím.“

Přikývl, rudý až za ušima.

Louise šla první, leteckou brašnu přes rameno jako chlebník. Na konci chobotu se vznášel muž ve světle smaragdové tunice s bílým nápisem na rameni. Zdvořile se usmál.

„Vy jste Kavanaghova výprava?“

„Ano,“ přitakala Louise.

„Výborně. Já jsem Brent Roi, celní správa High Yorku. Bohužel musíme projít několik formalit. Od začátku karantény jsme neměli jedinou návštěvu z jiné soustavy. Takže se tu všichni můžeme ukousat nudou. Před měsícem bychom si vás ani nevšimli.“ Usmál se na Genevieve. „Máš pěkně velký bágl. Doufám, že v něm nic nepašuješ.“

„Ne!“

Mrkl na ni. „Slušný výkon. Tudy, prosím.“ Rozlétl se chodbou, cestou se odrážel od madel.

Louise ho následovala s Genevieve v patách. Za sebou uslyšela bzukot motoru. Jamrana zavírala průlez.

Už se nemůžeme vrátit, napadlo ji. Jako bychom někdy mohli.

Aspoň že celník vypadá sympaticky. Možná jsem se strachovala zbytečně.

Brent Roi je zavedl do místnosti válcové jako chodba, ale široké osm metrů a deset dlouhé. Kromě pěti řad madel po obvodu byly stěny holé.

Brent Roi nakrčil nohy a hned za dveřmi se prudce odrazil. Když Louise vplula dovnitř, už visel na madle mezi ostatními. Rozhlédla se a srdce se jí zastavilo zlou předtuchou. V

místnosti čekalo dvanáct lidí, všichni v helmách se spuštěným hledím. Každý držel velkou pušku. Jakmile se objevil Fletcher, všichni na něj namířili.

„Tohle je celnice?“ zajíkla se Louise.

Genevieve se jí chytila za kotník. „Louise!“ Šplhala po starší sestře jako břečťan. Přitiskly se k sobě.

„Dámy nejsou posedlé,“ pravil klidně Fletcher. „Prosím, byste je neuvedli v nebezpečí. Nebudu činiti potíží.“

„Tak to si kuř, debile zkurvenej,“ zavrčel Brent Roi.

***

Ashly zapnul trysky člunu; moc silně, moc dlouho. Zaklel. Obrátil směr otáčení, nezastavil ho. Tlak hrozil přetížit systém. Takové chyby je mohou stát mnohem víc než život. Nadatoval do počítače další sadu povelů a motory znovu zabraly, tentokrát jemněji.

Člun se zastavil tři metry nad poklopem vypouštěcího sila. Jako celý trup Včelky byl i střelecký poklop poškrábaný a zkroucený. Nicméně neporušený.

„Dovnitř se nic nedostalo,“ nadatoval. „Vypadá v pořádku.“

„Fajn, tak ho otevři,“ odpověděl Jozue.

Ashly už vysouval trojici mechanických paží. Ruku s chapadlem zarazil do díry po ulomeném čidle a zakotvil člun. Zapnul štěpnou čepel na konci druhé paže. Zarazil čepel do okraje poklopu a začal řezat.

Včelka i člun se zachvěly. Počítač varoval před nebezpečným pnutím v konstrukci, klepeto se pohnulo. „Jozue, uděláš to ještě jednou a ztratíš mě.“

„Promiň, už se to nestane. Jsme spojený.“

Ashly se napíchl na skromný sortiment čidel. Lady Mac se zádí připojila k zádi Včelky. Z kruhu pupečních šňůr se vysunul stříbrný píst a teď na zádi válečné lodi hledal odpovídající přípojku.

K rozzářenému vlezu přechodové komory Lady Macbeth letěly postavy ve skafandrech a tryskových postrojích. Ve

třetině trupu se otevřel poklop vypouštěcího sila a z něj vyjela špička bitevní vosy, naježená čidly a anténami. Beaulieuová na ní něco dělala, lesklé černé tělo odráželo lososovou záři plynového obra. Usadila se v půli délky vosy, nad nádržemi a generátory. Jednu komoru na raketovou munici vyprázdnila už v lodi a teď rabovala krabici elektronických rušiček.

Mechanická ruka se štěpnou čepelí už prořízla poklop na Včelce. Ashly ho uchopil do třetí, nejsilnější paže, a odtrhl ho. Ve vakuu rychle zmizel oblak prachu a kompozitových pilin. Člun posvítil přímo do bílého válcového sila, kde čekala štíhlá kónická raketa vybroušená do dokonalého stříbrného lesku.

„Je to ono?“ zeptal se a přidal k datování obraz ze sítnicového implantátu.

„Ano, to je nosič Alchymisty,“ odpověděla Mzuová.

„Neodpovídá mi z něj ani jediný procesor. Teplota sto dvacet kelvinů.“

„To Alchymistovi nevadí.“

Ashly zůstal zticha a jen doufal, že si může Mzuová věřit stejně oprávněně jako Jozue. Chytil špičku stříbrné rakety do klepet manipulační paže. Trojhranné klíče našly zámky a otočily je. Opatrně paži přitáhl, špičku rakety s ní. Spoj nešel od sebe kvůli tepelné izolaci; třicet let vakua ji speklo. Ashly zvýšil tah a špice se odtrhla tak náhle, že člun málem nevstřebal setrvačnost.

„To je ono?“ nadatoval znovu Ashly, když měl hlavici jasně před čidly.

„Ano,“ potvrdila Mzuová.

Alchymistu tvořila jediná koule o průměru půldruhého metru, hnědá a hladká. V hlavici ho drželo pět karbotaniových pavoučích nohou se stavitelným polstrováním.

„Mělo by jít odstranit celý podpůrný mechanismus,“ datovala Mzuová. „Když to jinak nepůjde, odřízněte kabely a dráty; už je nepotřebujeme.“

„Dobře.“ Spustil podél Alchymisty tenkou mechanickou paži a jejími čidly si dobře prohlédl všechny úchyty. „Nemělo

by to trvat dlouho, jsou to standardní spojky. Vím, kde je uříznout.“

„Ashly, pospěš si, prosím tě,“ nadatoval Jozue. „Organizační lodě jsou jenom čtyřiadvacet minut od nás.“

„Mám to. Beaulieuová ho dostane za tři minuty.“ Vysunul první nástroj. „Paní Mzuová?“

„Slyším.“

„Proč jste stavěli speciální nosnou raketu, když ho jde naložit do obyčejné vosy?“

„Měla Alchymistu dopravit do těsné blízkosti hvězdy. Je to velký cíl, ale kosmická loď nemůže příliš blízko. Nosič musí být dokonale izolovaný proti žáru a záření a zároveň musí být dost rychlý, aby unikl nepřátelským bitevním vosám. Je stavěný na zrychlení šedesát pět gé.“

Ashly by ji rád usvědčil ze lži. Ale v dané situaci bylo nejlepší nic nevědět a slepě věřit.

Monica nenechala Mzuovou ve výstupní kabině samotnou, ale dopřála jí diskrétní odstup. Měla s sebou ještě dva agenty, aby hned po nalodění prověřili posádky Včelky a zajistili bezpečí na palubě Lady Macbeth.

Alkad si agentů nevšímala, na jejich neustálou přítomnost si koneckonců zvykala třicet let. Nevadili jí ani v tak důležité a toužebně očekávané chvíli.

Stoupla si na lepítko před průlezem z přechodové komory, navenek klidná a vyrovnaná. Když důkladně prozkoumala vlastní pocity, našla kdesi hluboko nedočkavost a radost, ale ne tolik, kolik očekávala. Třicet let. Opravdu je možné někoho milovat tak dlouho? Nebo jsem držela při životě jen abstraktní ideál lásky? Kousek lidského citu v jinak ledovém srdci zasvěceném pomstě?

Jistě, vzpomínala na staré časy. Na sdílené ideály. A na lásku, úctu a blízkost. Nevyžaduje ale opravdová láska neustálou přítomnost milované osoby, aby se dokázala

obnovovat a udržovat? Opravdu je z Petera už jen představa, záminka ke všemu, co jsem dělala?

Pochybnosti ji skoro přiměly k útěku. Mně je přes šedesát, jemu třicet pět. Zvedla ruku, chtěla si upravit vlasy. Hloupost. Kdyby mi záleželo na vzhledu, měla jsem s ním něco udělat už dávno. Kosmetická nanonika, hormonální implantáty, genová terapie. Ale Peter by jí neschválil tak falešnou a nedůstojnou marnivost.

Alkad provinilou ruku spustila k boku. Diody na ovládacím procesoru zeleně blikly a kruhový průlez se otevřel.

Peter Adul vplul dovnitř jako první, ostatní ho pustili před sebe. Z hlavy už se mu stáhl černý silikon skafandru, aby mu viděla do tváře, aby viděla tak důvěrně známé rysy. Také z ní nemohl spustit pohled, na rtech ustrašený úsměv. „Máš bílé vlasy," řekl něžně. „To mě nenapadlo. Spousta věcí, ale tohle ne."

„To není tak strašné. Tobě se mohly stát daleko horší věci."

„Ale nestaly. Jsme tu. Vrátila ses pro nás. Po třiceti letech jsi nás zachránila."

„Samozřejmě," opáčila uraženě.

Peter se uculil. Rozesmála se a skočila mu do náruče.

Jozue přes čidla člunu sledoval, jak Ashly s Beaulieuovou montují Alchymistu do jeho bitevní vosy. Ashly manipuloval mechanickou paží, kosmonička na hlavici čekala u vyprázdněné zbraňové komory v trupu vosy. Alchymista by se do ní vešel, ale pavoučí nohy úchytů mohou způsobit potíže. Beaulieuová už karbotanium ořezala, ale neskutečně zbastlená operace se stále nechtěla podařit. Alchymista naštěstí nepotřeboval složitě připojit, jen pevně uložit.

Přes obraz z čidel viděl Jozue systémové diagramy Lady Mac, a tak mohl stále sledovat výkon všech přístrojů. Liol a Sarha připravovali loď na velké zrychlení, uklízeli všechny nepotřebné přístroje, vypouštěli tenké potrubí do nádrží a rozjížděli tokamaky na plný výkon, aby generátory

molekulárních vazeb měly dost energie. Dahybi prověřoval všechny stázové komory na palubě.

Správně by z něj nebezpečí už dávno mělo udělat uzlíček nervů. Jozue naštěstí na strach neměl čas. Navíc ho posilovala vrozená arogance. Bude to fungovat. Je to jen o trošičku šílenější než ten kousek se skokem z Lagrangeova bodu.

Smůla, že tímhle se v Harkeyho baru vytahovat nesmím.

To ho trápilo víc než samotný trik. Nemůžu zůstat nadosmrti na Tranquillity. Neměl jsem to agentům navrhovat.

Sledoval, jak Ashly vytahuje mechanickou paži z bitevní vosy a nechává v nosiči Alchymistu. Beaulieuová se natáhla pro hadici. Z proudnice vytryskla zelená napěněná želatina a zaplavila Alchymistu. Bylo to duopoxidové lepidlo, používané ve vesmíru k rychlým provizorním opravám. Kosmonička hmotu jistými pohyby rozlévala po komoře, aby se Alchymista ani nepohnul.

„Ashly, přeleť s člunem k hlavní přechodové komoře a nastup na loď ve skafandru," nadatoval Jozue.

„A co člun?"

„Nechám ho tady. Nevydržel by takový zrychlení. Takže by nás ohrozil, zvlášť s plnou nádrží."

„Ty jsi kapitán. Ale co raketoplán?"

„Já vím. Prostě sem vlítni, máme jenom šestnáct minut."

„Rozkaz, šéfe."

„Liole."

„Ano, kapitáne?"

„Vyhoď raketoplán, prosím tě. Beaulieuová, jak to jde?"

„Dobře, kapitáne. Je zalitej. Tmel tuhne, zatvrdnout by měl za padesát sekund."

„Skvělá práce. Vrať se do lodi." Jozue požádal letový počítač o zabezpečené spojení s bitevní vosou. Pak spustil odpočet. Jakmile vosa nahodila všechny vnitřní procesory, nadatoval jí letový vektor. „Paní doktorko, přišel čas ukázat, co ve vás je."

„Rozumím, kapitáne."

Napojila se na procesor ve zbraňové komoře s Alchymistou a poslala svému vynálezu aktivační kód. Alchymista potvrdil příjem. Calvertovi v hlavě rozkvetlo nové schéma, rovnoběžné plochy černých informací nasázené na sebe až do nebe. Mezi rovinami probíhaly propletené mřížky hvězdného ohně. Změna perspektivy a z ploch byly soustředné kulové obaly prozářené ze středu. Informace a energie se uspořádaly do úzkostlivě přesné struktury. „Funguje," nadatovala Alkad.

„Ježíši Kriste." Uprostřed mozku mu zářil neurovirtuální drahokam, složitý až za hranice lidského chápání. Ironií osudu právě něco tak nádherného zvěstovalo největší zkázu. „Tak fajn, paní doktorko, nastavte ho na neutronium. Střílím za dvacet sekund přesně."

Raketoplán Lady Macbeth vyletěl z hangáru, v opačném směru zajely chladiče a stopky čidel. Ashly ho ještě zahlédl a pak vklouzl do přechodové komory. Kruhový přistávací drapák právě uvolnil špičku letounu a vypustil ji do prostoru, pak se za Ashlym objevila mohutná Beaulieuová a tím vyhlídka skončila.

Smůla, řekl si, byl to krásný stroj.

Jakmile se vnější průlez přechodové komory uzavřel, naplnil prostor vzduch. Letový počítač jim nadatoval informace o lodi. Jozue už manévrovacími tryskami směroval loď na nový vektor. Lady Mac otvírala vypouštěcí sila bitevních vos.

Ashly s Beaulieuovou vylétli z válcové komory a rychle zamířili na můstek. Na žádné palubě nikoho nepotkali. Za několika otevřenými dveřmi zahlédli zapnuté stázové komory.

Bitevní vosa s Alchymistou dokončila spouštěcí sekvenci fúzního pohonu a vyrazila ven. Prázdnou lodí zaduněl jásot z můstku. Pak za první vosou vyrazilo dalších deset. Celá salva zrychlovala k plynovému obru na pětadvaceti gé.

Ashly proplul na můstek hned za Beaulieuovou.

„Na místa, prosím," řekl Jozue. Zapnul trojici fúzních motorů Lady Mac, Ashly se před návratem tíže sotva stačil uložit do akceleračního křesla. Pásy ho připoutaly.

„Mám signál z organizačních lodí," ohlásila Sarha. „Vědí, kdo jsme, a ptají se jmenovitě po tobě, Jozue."

Jozue se napojil na komunikační okruh. Obraz v nervové nanonice měl roztřesený a zamlžený. Viděl můstek fregaty a postavy rozplácnuté na akceleračních křeslech. Jedna na sobě měla hnědé dvouřadové sako se stříbřitým proužkem, vedle křesla ležel plstěný klobouk. Jozue chvíli nechápal, jak může mít klobouk normální tvar, když fregata brzdí na sedmi gé.

„Kapitán Calvert?"

„Jo, to jsem já."

„Jmenuji se Oscar Kearn, Al mi tu svěřil velení."

„Jozue," nadatoval Liol, „fregaty se zase obracejí. Budou nás honit."

„Rozumím." Zvýšil tah na sedm gé.

Ashly zoufale zasténal a zapnul kolem svého křesla stázi. Zastavený čas ho vytrhl z drtivé síly zrychlení. Alkad Mzuová a Peter Adul ho napodobili.

„Moc mě těší, Oscare." Jozue musel datovat, čelistí už ani nepohnul.

„Moji lidi říkají, že jste právě něco odpálil na tu velkou planetu. Doufám, že jste neudělal nějakou hloupost, kámo, fakt by mi to bylo líto. Bylo to to, co si myslím?"

„Přesně tak. Alchymistu už nikdo nedostane."

„Blbečku. Ztratil jsi jednu ze tří možností. Tak pěkně poslouchej, chlapečku, protože to nebudu opakovat. Okamžitě vypneš motory, předáš mi Mzuovou a nikomu se nic nestane. To je druhá možnost."

„No ne. Nech mě hádat, která je třetí."

„Neser mi na hlavu, synku. Až tě rozstřílíme na sračky, dáme milý Mzuový pěkný nový tělo. Ty skončíš navěky v nicotě, mladej. A věř chlapovi, kterej tam už byl, že není o co stát. Fakt ne. Tak nám ji sem pěkně pošli a já šéfovi nepovím, žes tady zahrabal Alchymistu."

„Kearne, polib mi prdel."

„Zavolej Alchymistu, chlapečku. Vím, že ho řídíš rádiem. Zavolej ho, nebo dám rozkaz k palbě.“

„Když zničíš Lady Mac, asi ho už nedostaneš, že jo? Přeber si to, nespěchám.“ Jozue odpojil komunikační okruh.

„Jak dlouho ještě budeme snášet tuhle děsnou akceleraci?“ nadatovala Monica.

„Sedm gé?“ odpověděl Jozue otázkou. „Už ani vteřinku.“ Zvýšil tah na plných deset gé.

Monica nedokázala ani zasténat, ohryzek jí promačkával hrtan. Všechny implantáty měla v končetinách, žádný mezi žebry. Když se bude snažit dýchat, udusí se. Mzuovou už sledovat nemůže. Nezbude jí než věřit Calvertovi a jeho posádce. „Hodně štěstí,“ nadatovala. „Uvidíme se na druhý straně.“

Letový počítač Calvertovi oznámil, že zapnula stázi. Takže mu zbyli jen tři bdělí: Beaulieuová, Dahybi a samozřejmě Liol.

„Situační hlášení, prosím,“ nadatoval jim.

Lady Mac se držela statečně. Jozue dobře věděl, že takové zrychlení vydrží, ale opravdová zkouška přijde později.

Sedmdesát tisíc kilometrů za ní přidaly Caponovy lodě na osm gé, čímž schopnosti poruchových motorů končily. Posádky spěšně sestavovaly hlášení pro Oscara Kearna a počítaly, za jak dlouho se Lady Mac dostane z dostřelu.

K plynovému obru se řítil roj jedenácti bitevních vos. Žádné čidlo nemohlo poznat, která z nich nese Alchymistu, a zachycení všech nepřipadalo v úvahu.

Status quo vydržel patnáct minut, pak Oscar Kearn nerad připustil, že se Calvert s Mzuovou nevzdají, a nařídil oběma fregatám vypálit salvu antihmotových vos.

„To je ti nanic,“ zavrčel zlomyslně Jozue, když si všiml nárůstu infračerveného záření u organizačních lodí. „Tenhle kus skutečnosti si neodmyslíš, frajere.“

Alchymistovi zbývalo do svrchních vrstev atmosféry devadesát sekund. Řídicí programy začaly dirigovat složité energetické vzory v uzlinách do podoby, již Mzuová zvolila.

Vlastní aktivace zabrala řádově pikosekundy. Napohled mohlo být zapnutí Alchymisty těžko méně zajímavé: koule prostě dokonale zčernala. Šlo o fyziku uvnitř.

„Prostě jsem se snažila spojit stázové pole a kompresi energie ve skokových uzlinách kosmických lodí," vysvětlila Alkad Calvertovi, když ji požádal o plány Alchymisty. „V tomto případě zmrazíme čas, sotva koncentrace energie dosáhne téměř nekonečna. Místo vybití uzliny do vesmíru získáte masivní stálé zkroucení časoprostoru."

„Zkroucení časoprostoru?"

„Gravitaci."

Gravitace v plné síle dokáže ohnout i samo světlo, tahat za fotony stejně neúprosně jako za příslovečné Newtonovo jablko. V přírodě vzniká jediná hmota dostatečně hustá k vytvoření takové tíže v jádru hvězdné imploze. Singularita, jejíž gravitace nedovolí ničemu uniknout, hmotě ani energii.

Při nejvyšším výkonu by se Alchymista stal právě takovou kosmologickou entitou, zahalenou ve vlastním horizontu událostí, v němž všechno mizí a nic nevystupuje. Za horizontem událostí se atomy i energie komprimují v neskutečné hustotě. Jev je kumulativní a exponenciální. Čím víc hmoty černá díra pohltí, tím je těžší a silnější, tím větší má povrch a tím víc žere.

Kdyby Alchymista skončil ve hvězdě, každý gram její hmoty by časem skončil za neúprosnou hradbou gravitace. To bylo lidumilné řešení Alkad Mzuové. Omutanské slunce by neexplodovalo, neohrozilo by život na obydlené planetě žárem a zářením. Místo toho by se slunce smrsklo do malé černé koule, každý erg jeho fúzujících jader jednou provždy ztracený pro zbytek vesmíru. Omuta by dál obíhala neradioaktivní slupku, teplo by postupně vyzářila do věčné noci. Nakonec by i sám vzduch zkondenzoval a popadal jako sníh.

Alchymista měl však ještě druhé nastavení, mnohem agresivnější. Paradoxně vycházelo ze slabšího gravitačního pole.

Alchymista ve stázi zčernal. Jeho gravitace ale nestačila k vytvoření singularity s horizontem událostí. Přesto byl snadno schopen překonat vazebné síly atomu. Bitevní vosa se okamžitě proměnila v plazma a zahalila ho žárem. Všechny elektrony a protony uvnitř obálky se natlačily na sebe a způsobily jasný záblesk gama-záření. To rychle pohaslo a ponechalo Alchymistovi angstromovou skořápku ze supertekutých neutronů.

Když narazila na atmosféru, stovky kilometrů mraků prozářil jasně bílý záblesk. O sekundu později vzplály i nižší vrstvy oblačnosti narudlým svitem a cyklonální bouře vrhly do atmosférických par stíny jako hory. Pak světlo zhaslo.

Alchymista dospěl do polotuhých vrstev plynového obra a dral se dál téměř bez odporu. Setrvačnost rvala hmotu pod tlakem do nenasytného chřtánu gravitační zbraně. Každý atom v dosahu narazil přímo na shluk neutronů nacpaných kolem jádra. Alchymista skonal brzy pohřben pod pláštěm z čistého neutronia o hustotě vyšší než atomová jádra.

Částice pod tlakem nesmírné gravitační síly přístroje uvolňovaly obrovská kvanta energie v reakci mnohem účinnější než pouhá fúze. Polotuhý materiál se žhavil na teploty, jež rozloží veškeré atomové vazby. Kolem Alchymisty se cestou do jádra plynového obra nafoukla mohutná bublina jaderné nestability. Obyčejné konvekční proudy naprosto nezvládaly odvádět teplo tak rychle, jak se tvořilo, a energetický absces díky tomu dál rostl. Něco muselo povolit.

Čidla Lady Mac zachytila první výduť, když lodi zbývalo ještě sedm minut do perigea. Nad atmosféru se zvedl dokonale kulový oblačný dóm, rozpálený jako magma, tři tisíce kilometrů v průměru. Na rozdíl od běžných skvrn v atmosféře plynových obrů nerotoval, měl jen z nitra planety vypustit

nesmírnou hmotu přehřátého vodíku. Termické příšeře musely ustoupit i letité hurikány a cyklony, dosavadní vládci atmosféry. Vrchol dómu se rozpadl přes tisíc kilometrů nad tropopauzou a zalil třetinu zastíněné strany zhoubným měděným světlem.

Přesně uprostřed bylo světlo nesnesitelně jasné. Vrchol kupole prořízlo kopí bílé záře a vylétlo do vesmíru.

„Kristepane," nadatoval Liol. „To je všechno? Prostě vybuchnul?"

„Nic takovýho," odtušil Jozue. „Tohle je jenom začátek. Teď to bude trochu hnusnější."

Lady Mac už byla dost daleko od plazmatického výtrysku a mířila k terminátoru. Přesto tepelné obvody vyhlásily poplach třetího stupně. Nouzové kryogenické výměníky vypustily kvůli chlazení stovky litrů planoucí kapaliny. V elektromagnetickém pulzu plazmatického proudu houfně vypadávaly procesory, ani vojenská elektronika nevyšla bez úhony. S planetárními siločarami se zachvěly i elektrické proudy v nosné konstrukci pod obložením trupu.

Dahybi se stáhl do stáze, a tak se komunikaci s letovým počítačem a opravám vyřazených systémů věnoval jen Jozue s Liolem. Společně zvládali všechno, oba instinktivně tušili, co dělat, aby druhého co nejúčinněji podpořili.

„S magnetosférou se děje něco dost divnýho," ohlásila Beaulieuová. „Čidla registrujou nevysvětlitelný oscilace siločar."

„To je jedno," odtušil Jozue. „Soustřeď se na udržení primárních systémů. Ještě čtyři minuty a máme to v suchu."

Na palubě Urschela sledoval Ikela výron vodíku v atmosféře. „Matičko Boží, ono to funguje," zašeptal. „Ono to fakt funguje." Nevěděl, jestli má být hrdý nebo zoufalý. Kdyby tak… Ale co, pozdní lítost je výsadou prokletých.

Neposlouchal hysterické (a naprosto nesmyslné) rozkazy Oskara Kearna, ať otočí loď a dostane je rychle pryč. Chlap z dvacátého století prostě nerozumí orbitální mechanice. V tomto

směru už zrychlují dvacet jedna minut, dráha je vede přímo na prakovou trajektorii. Jediná šance je zůstat na ní a modlit se, že perigeum minou dřív, než výron překročí hranice atmosféry. O to se snaží i Lady Mac. Dobrá taktika, musel s nechutí připustit Ikela.

Ani nedoufal, že to Urschel stihne. Neznal přesně princip Alchymisty, ale pochyboval, že celý ohňostroj skončí jedním výronem vodíku.

Smířeně se rozvalil v křesle a dál jen pozoroval displeje. První výtrysk plazmatu už pohasínal, vodíkový dóm se rozlezl atmosférou a způsobil tisíce nových nadzvukových bouří. Pod zpěněnou horní vrstvou atmosféry se ale šířila čerstvá záře, o řád jasnější než první záblesk.

Spokojeně se usmál. Úchvatný konec světa si užije z božské perspektivy.

Alchymista zpomaloval, přes polotuhé vrstvy se už propracoval do pevného jádra planety. Hustota okolní hmoty ho konečně dokázala zpomalit, ale zároveň se do něj cpala daleko větší rychlostí, s níž rostla i rychlost neutroniové přeměny. Energetický absces se za černou koulí táhl planetou jako ocas komety. Kusy neutroniového obalu odpadaly, desetitisícikilometrové bubliny se prodíraly na povrch, každá další větší než předchozí.

Atmosféru rozbouřil druhý výtrysk plynů, na první pohled nesmyslně obrovský. Přes okraje se vyvalily oceány iontů, střed pukl a šarlatové erupce se zkroutily zpátky do oblak. Z centrální jámy vylétla koronální ohnivá koule větší než měsíc, pokrytá kluzkými pavučinami magnetické energie, plná kondenzovaného plazmatu. Kolem plály plyny, průsvitné zlaté okvětní plátky, křídla tlukoucí v tepu planetární magnetosféry.

Kdesi uprostřed té nádhery se ztratily dvě jasné exploze antihmoty, kdysi Caponovy fregaty.

Lady Mac vítězně přelétla terminátor do slunečního světla, rychlostí sto padesáti kilometrů za sekundu surfovala nad vlnobitím rozzářeného plazmatu v troposféře. Noční polokouli

ukusoval sebevědomý šafránový úsvit, mnohem jasnější než srpek sluncem ozářených mračen.

„Čas vypadnout," nadatoval Jozue. „Připraveni?"

„Jsme za tebou. Joshi."

Jozue nadatoval příkaz letovému počítači. Poslední tři křesla na můstku pohltila stáze.

Kosmická loď vyrazila pryč se zrychlením dvaačtyřicet gé.

Alchymista konečně spočinul ve středu plynového obra. Tlaky zde vládnoucí znají lidé jen z abstraktních matematických modelů. Jádro plynového obra mělo jen o málo nižší hustotu než samo neutronium. Přesto tu jistý rozdíl byl a hmota dál tekla do černé koule. Přeměna hmoty pokračovala bez přerušení. Čistá alchymie.

Z Alchymisty proudila energie, neschopná se vymanit z jeho gravitace. Absces dosáhl kulového tvaru, v přírodě nejběžnějšího. Koule uprostřed koule, nebezpečně zmučená hmota uzavřená dokonale symetrickým tlakem pětasedmdesáti tisíc kilometrů vodíku ze všech stran. Tentokrát neměl tlak kudy uniknout v bublinách. Nezbývalo mu než růst a růst.

Lady Macbeth akcelerovala co nejdál od smrtelně raněného plynového obra celých šest set sekund. Ztemnělá strana planety zatím zářila explozemi uvolněného plazmatu, většími než lidské světy. Obr si postupně vytvořil vlastní fotosféru, temně vínovou kouli s azurovou korónou. Ebenové měsíce nezkrotně kroužily mořem blesků.

Trojice fúzních motorů zhasla. Loď kapitánovi vypnula stázi a pustila ho do beztíže. Mozek mu zaplavily diagramy a obrazy z čidel. Smrtelné křeče planety byly stejně úchvatné jako smrtonosné. Lady Mac už byla naštěstí přes sto osmdesát tisíc kilometrů nad rozpadlými oblačnými pásy. Už může skočit.

Hluboko pod ztemnělými mraky dosáhl centrální energetický absces nesnesitelné velikosti. Téměř vyrovnal tlak,

jímž na něj v opačném směru působila planeta. Objevily se titánské trhliny.

Trup Lady Mac pohltila červí díra.

Téměř ve stejném okamžiku, jako na důkaz přesnosti výpočtů doktorky Mzuové, se plynový obr proměnil v novu.

Singularita se objevila pět set osmdesát tisíc kilometrů nad bledou čpavkovo-sírovou oblačností plynového obra Mirchuska. Horizont událostí vyplivl matný trup Lady Macbeth. Všesměrové antény už vysílaly identifikační kód KVA. Jozue nechtěl po zkušenostech s návratem z Lalonde nic riskovat.

Loď vysunula čidla, pasivní senzory zachytily záření, radary začaly vysílat. Letový počítač ohlásil poplach třetího stupně kvůli blízké přítomnosti hmoty.

„Nabijte uzliny," nařídil automaticky Jozue. Jeho chyba. Prostě nepředpokládal, že tady narazí na nebezpečí. Teď za to může draze zaplatit.

Světla na můstku zeslábla, Dahybi svedl veškerou energii do uzlin. „Osm sekund," řekl.

Jozue se napojil na obraz z čidel. Napřed ho napadlo, že na ně někdo zaměřil rušičku. Vesmír byl plný malých bílých vloček. Elektronická čidla ale fungovala bez potíží, na jejich vlnách byl úplný klid. Letový počítač ohlásil přetížení monitorovacích radarů z důvodu přílišného množství cílů. Každé vločce ve vesmírné vánici musel přiřadit číslo, určit polohu a vypočítat dráhu. Tři už červeně blikaly, hrozily srážkou.

Nebyla to porucha. Lady Mac se vynořila na pokraji meteorické bouře, jakou Jozue nepamatoval. Jenže částice nebyly z kamene ani z ledu.

„Ježíši Kriste, co to je?" Nadatoval letovému počítači sérii příkazů. Obyčejná čidla nahradily odolnější vojenské senzory. Paměť si zabraly analytické a filtrovací programy.

Trosky tvořil z větší části kov, roztavený a rozmetaný na drobky o velikosti sněhových vloček. Všechny kousky radioaktivně zářily.

„Byla tady pořádná rvačka," poznamenala Sarha. „Tohle všechno jsou zbytky bitevních vos. A je jich pěkná hromada. Velikost mračna odhaduju na čtyřicet tisíc kilometrů. Pomalu se roztahuje."

„Na naši identifikaci nikdo neodpovídá," dodala Beaulieuová. „Tranquillity nevysílá, nechytám tu vůbec žádnej signál. Ani jedinou loď."

Souřadnice středu mračna si Jozue ani nemusel ověřovat v počítači. Předpokládaná poloha Tranquillity. Čidla Lady Mac tam našla jen vakuum. „Je pryč," vydechl otupěle. „Rozstříleli Tranquillity. Ježíši Kriste, to ne. Ione. Můj kluk. Měl jsem tam syna!"

„Ne, Jozue," namítla nesmlouvavě Sarha. „Tranquillity nezničili. Na to tu prostě není dost trosek."

„Tak kde je? Kam se k čertu poděla?"

„To nevím. Ale nezůstala po ní ani stopa."

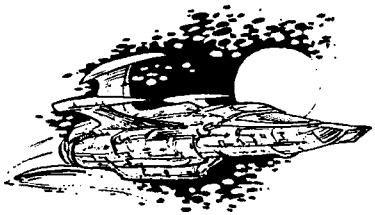

Časová osa

2020	Založena základna Cavius. První doly pod měsíční kůrou.
2037	Počátek masivních genetických úprav na lidech; vylepšení imunity, odstranění slepého střeva, zvýšení účinnosti orgánů.
2041	První turbíny poháněné fúzí deuteria, neúčinné a drahé.
2044	Znovusjednocení křesťanských církví.
2047	První zachycení asteroidu, počátek O'Neillova mračna u Země.
2049	Vytvoření polovědomých služebných zvířat.
2055	Jupiterská mise.
2055	Měsíční města získávají samostatnost.
2057	Založena kolonie na planetce Ceres.
2058	Wing-Tsit Chong vyvíjí symbiotické neurony se schopností mentální spřízněnosti; použití v řízení zvířat a biotechnologických konstruktů (bitek).
2064	Transnacionální průmyslové konsorcium (Jupiterský hvězdný pohon) těží z atmosféry Jupitera He3 s pomocí aerostatických továren.
2064	Světské sjednocení muslimů.
2067	Fúzní elektrárny začínají využívat He3.
2069	Spřízněnostní gen zapojen do lidské DNA.
2075	JHP pěstuje Eden, bitekový habitat se statutem protektorátu OSN.
2077	Asteroid Nový Kong zahajuje výzkum nadsvětelného pohonu.

2085	Eden otevřen k osídlení.
2086	U Jupitera vysazen druhý habitat – Pallas.
2090	Wing-Tsit Chong umírá a přenáší vzpomínky do nervových vrstev Edenu. Počátek edenitské kultury. Eden a Pallas vyhlašují nezávislost na OSN. Vykupují akcie JHP. Papežka Eleonora exkomunikuje všechny křesťany se spřízněnostním genem. Exodus na Eden. Konec biteku na Zemi.
2091	Lunární referendum o terraformaci Marsu.
2094	Edenité díky umělým dělohám a genetickým úpravám za deset let ztrojnásobují populaci.
2103	Národní vlády Země tvoří Centrvládu.
2103	Na Marsu založena základna Thóth.
2107	Pravomoc Centrvlády rozšířena na O'Neillovo mračno.
2115	První okamžitý přenos Novokongské nadsvětelné lodi ze Země na Mars.
2118	Mise k Proximě Centauri.
2123	U Rosse 154 nalezena terrakompatibilní planeta.
2125	Planeta pojmenována Felicity, osídlena multietnickou společností.
2125-2130	Objeveny čtyři další terrakompatibilní planety. Založeny multietnické kolonie.
2131	Na orbitě plynového obra v soustavě Ross 154 pěstují Edenité habitat Perseus a začínají těžit He3.
2131-2205	Objeveno sto třicet planet pozemského typu. Rozsáhlé budování kosmických lodí v O'Neillově mračnu. Centrvláda začíná s odsunem obyvatelstva z archologií (architektonická ekologie – umělý biotop), vrcholem Velkého rozptýlení je rok 2160: dva miliony kolonistů týdně. Občanské války na prvních multietnických koloniích. Jednotlivé

	státy sdružené v Centrvládě podporují vznik jednonárodních planet. Edenité těží He3 ve všech obydlených soustavách.
2139	Asteroid Braun zasahuje Mars.
2180	Na Zemi postavena první orbitální věž.
2205	Centrvláda buduje na oběžné dráze Slunce továrnu na antihmotu ve snaze prolomit edenitský energetický monopol.
2208	První antihmotové lodě v provozu.
2210	Richard Saldana přenáší všechny novokongské továrny z pozemské orbity na asteroid u hvězdy Kulu. Vyhlašuje nezávislost, zakládá kolonii pro křesťany a začíná s těžbou He3.
2218	Vypěstován první sokol, biteková loď Edenitů.
2225	Založení stovky sokolích rodů. U Saturnu vypěstovány habitaty Romulus a Remus jako základny sokolů.
2232	Konflikt v asteroidovém oblaku za Jupiterem mezi místními loďmi a pozemšťanskou rafinerií. V boji použita antihmota, dvacet sedm tisíc mrtvých.
2238	Deimoská smlouva: zákaz výroby a užívání antihmoty ve Sluneční soustavě, podepsána Centrvláda, Měsíc, Aliance asteroidů a Edenité. Antihmotové továrny rozebrány.
2240	Korunovace Geralda Saldany králem Kulu. Založení dynastie.
2267-2270	Osm různých rozmíšek s použitím antihmoty v koloniích. Třicet milionů obětí.
2271	Avonský summit planetárních vlád. Avonská dohoda zakazuje výrobu a použití antihmoty v obydleném vesmíru. Sestavení Konfederace lidí – mezihvězdné bezpečnostní síly. Počátek Konfederačního loďstva.
2300	Do Konfederace přijati Edenité.

2301	První kontakt. Objevena rasa Jiciro, primitivní civilizace. Na systém uvalena karanténa.
2310	Na Mars dopadá první ledový asteroid.
2330	U Valisku, nezávislého habitatu, vyšlechtěni první jestřábi.
2350	Válka mezi Novskou a Hilversumem. Novska bombardována antihmotou. Konfederační loďstvo zabraňuje odvetnému úderu.
2356	Objevena planeta Kiintů.
2357	Kiinti se připojují ke Konfederaci jako „pozorovatelé“.
2360	Průzkumný sokol objevuje Atlantidu.
2371	Atlantidu kolonizují Edenité.
2395	Objevena tyrathcovská kolonie.
2402	Tyrathcové vstupují do Konfederace.
2420	Průzkumná loď z Kulu objevuje Prstenec trosek.
2428	Korunní princ Michael Saldana zakládá nad Prstencem trosek bitekový habitat Tranquillity.
2432	Princ Mořic, Michaelův syn, dostává spřízněnostní gen. Nástupnická krize v Kulu. Korunovace Lukáše Saldany, vyhoštění Michaela.
2550	Mars vyhlášen obyvatelnou planetou.
2580	Objev asteroidů Dorady, spor mezi Omutou a Garissou.
2581	Flotila v omutanském žoldu shazuje na Garissu dvanáct antihmotových pum, planeta neobyvatelná. Konfederace trestá Omutu třiceti lety izolace. Blokádu zajišťuje Konfederační loďstvo.
2582	Počátek kolonizace Lalonde.

Hamilton, Peter F. (1960 –

Britský autor hard-SF a moderní space opery, narodil se v Rutlandu a do fantastiky vstoupil povídkou Death Day (1989) v dnes již neexistujícím britském magazínu Fear. Prosadil se trilogií detektivních SF thrillerů Greg Mandel: Mindstar Rising (1993), A Quantum Murder (1994) a The Nano Flower (1995), kde popsal práci nezávislého detektiva s telepatickým nadáním v prostředí technickými zázraky zdokonalené Anglie 21. století, v níž se neustále zvyšuje politický i ekonomický vliv obchodních korporací.

Následovala vřele přijatá série barokních space oper The Night's Dawn: The Reality Disfunction (1996=The Reality Disfunction: Emergence & Expansion, česky Porucha reality/Triton 2003-2004), The Neutronium Alchemist (1997=The Neutronium Alchemist: Consolidation & Conflict, č. Neutroniový alchymista/připravuje Triton) a The Naked God (1999=The Naked God: Flight & Faith, č. Nahý Bůh/připravuje Triton). Objev zcela nepochopitelné mimozemské entity zde hrozí svrhnout lidstvo z vrcholu technologických možností, jež v 27. století reprezentují stovky obydlených planet, úspěšné genové experimenty, živá kosmická plavidla a v neposlední řadě také mír střežený konfederačním válečným loďstvem. Kratší práce série shrnuje sbírka A Second Chance at Eden (1998). Některé již dříve publikované samostatné tituly zde vyšly upraveny, což je případ i u nás známé povídky Spare Capacity (New Worlds 3, ed. David S. Garnett 1993, česky Kapacita myšlení – Ikarie 10/97) přepracované pod názvem The Lives and Loves of Tiarella Rosa. Za zmínku stojí rovněž průvodce po tomto neobyčejně komplexním světě The Confederation Handbook (2000).

V budoucnosti protkané globální sítí virtuální reality se odehrává román The Web: Lightstorm (1998), jenž patří do mládeži určené knižní řady z pera různých britských SF autorů.

Samostatně vydaná novela Watching Trees Grow (2000) popisuje vyšetřování vraždy v prostředí zločinnosti zbavené společnosti alternativního světa 19. století. Samostatný román Fallen Dragon (2001) je příběhem seržanta špičkově vybavené jednotky ve službách mocné korporace, která se díky pozemské technologické převaze neváhá násilím zmocnit bohatství rozvinutých vesmírných kolonií. V románu Misspent Youth (2002) se známý vědec vrací ke své rodině poté, co jako první člověk prodělal úspěšnou omlazovací kůru, díky níž se k životu vrátil ve zdravém a silném těle dvacetiletého člověka.
V právě vydaném románu Pandora s Star (2004) se vrátil k oblíbené space opeře kosmických rozměrů, úvodní svazek připravované série nazvané Commonwealth Saga začíná tajuplným zmizením dvou hvězd, což snad naznačuje počátek galaktické války kolosálních rozměrů, v níž může lidstvo nedobrovolně sehrát roli nevinné oběti. Na závěr jmenujme ještě kratší práce Eat Reecebread (Interzone 1994, sp. Graham Joyce), The Suspect Genome (Interzone 2000) či Escape Route (Interzone 1997, česky Úniková cesta – Suchá, chladná kolébka/Eridani 2000 a Nové dobré kusy/Laser 2001).

Martin Šust

Peter F. Hamilton
Neutroniový alchymista – střet

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2004
jako svou 521. publikaci, v edici TRIFID svazek 45.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Neutronium alchemist
přeložil Robert Tschorn.
Ilustrace na obálce Jim Burns.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.
Odpovědná redaktorka Martina Čechová.
Vytiskla tiskárna Graphis, Praha.

ISBN 80-7254-400-4
www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 289,– Kč
(členové SFK TRIFID 189,– Kč)